Helen
Simonson
DRAGOSTEA TÂRZIE A DOAMNEI ALI
MOON

Helen
Simonson

Dragostea târzie a doamnei Ali

Traducere din limba engleză
MONICA NECHITI

București
2019

Major Pettigrew's Last Stand

Helen Simonson

Copyright © 2010 Helen Simonson

Copyright imagine copertă © Mary Evans Picture Library

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

email: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Dragostea târzie a doamnei Ali

Helen Simonson

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Romanul *Dragostea târzie a doamnei Ali*
a apărut în anul 2013 cu titlul *Ultima cucerire*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Simonson, Helen
Dragostea târzie a doamnei Ali / Helen Simonson
trad. din lb. engleză: Monica Nechiti – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3962-2
ISBN EPUB 978-606-33-4340-7
I. Nechiti, Monica (trad.)
821.111

Pentru John, Ian și Jamie

Capitolul 1

Maiorul Pettigrew, încă afectat de telefonul pe care-l primise de la cumnata lui, deschise ușa fără să stea pe gânduri când auzi soneria. Pe lespezile jilave ale aleii stătea doamna Ali, de la magazinul din sat, cu un șal gros peste o haină practică din lână verde. Când îl văzu, își manifestă surprinderea doar printr-o foarte vagă tresărire, prin arcuirea ușoară a sprâncenei și făcând o jumătate de pas înapoi. Un val de stânjeneală inundă obrajii maiorului, care își netezi timid, cu mâinile ce păreau niște cazmale, halatul purpuriu cu model floral.

– Ah, făcu el.

– Domnule maior?

– Doamnă Ali?

Urmă o pauză ce păru să se mărească lent, precum universul, care, după cum tocmai citise, se expanda pe măsură ce îmbătrânea. „Vârsta senectuții", după cum o numiseră în ziarul de duminică.

– Am venit pentru banii de ziare. Băiatul care se ocupă de asta e bolnav, explică doamna Ali, îndreptându-și demnă trupul mignon și adoptând tonul aspru, imperativ al celorlalte femei din sat.

El prefera timbrul profund, cu un accent marcat al vocii ei, pe care-l folosea când era liniște în magazin și puteau discuta ca niște cunoscători despre textura și parfumul ceaiurilor pe care le combina special pentru el.

– Bineînțeles, îmi cer mii de scuze.

Uitase să pună banii săptămânali într-un plic sub preșul de afară. Începu să

bâjbâie după buzunarele pantalonilor, ascunse sub poalele halatului, și simți cum lacrimile de tulburare dădeau să-i țâșnească din ochi.

– Îmi cer scuze, repetă el.

– O, dar nu-i nici o problemă, spuse ea, retrăgându-se. Îi poți lăsa la magazin mai târziu, când îți convine.

Deja dădea să plece, când maiorul simți nevoia urgentă a unei explicații.

– Fratele meu a murit, zise el. Când ea se întoarse să-l privească uimită, rosti încă o dată: Fratele meu a murit. Am primit un telefon în dimineața asta. N-am avut timp.

Atunci când sunase telefonul, corul matinal al păsărilor încă se auzea în uriașa tisă aflată lângă peretele dinspre apus al casei, iar cerul era rozaliu. Maiorul, care se trezise devreme ca să se ocupe de curățenia săptămânală, își dădu brusc seama că se zăpăcise complet. Gesticulă neajutorat spre îmbrăcămintea lui bizară și își șterse fața cu o mână. Dintr-odată, genunchii i se înmuiară și simți cum i se scurgea sângele din cap. Umărul i se propti pe neașteptate de tocul ușii, moment în care doamna Ali, pe neobservate, apăru cumva alături de el, susținându-l.

– Ar fi mai bine să intrăm și să stăm jos, spuse ea cu o voce blândă care-i denota îngrijorarea. Dacă îmi dai voie, o să-ți aduc niște apă.

Cum puterile îl părăsiseră aproape în totalitate, maiorul nu avu de ales decât să se supună. Doamna Ali îl conduse de-a lungul holului îngust, pavat cu piatră neșlefuită, și îl așeză în fotoliul aflat chiar lângă ușa camerei de zi, o încăpere luminoasă, cu pereții plini de cărți. Era fotoliul care nu-i plăcea defel, cu tapițeria plină de cocoloașe și cu o muchie tare din lemn chiar în locul cel mai nepotrivit, la ceafă, dar nu

era în măsură să se plângă.

– L-am găsit în suportul de vase, spuse ea întinzându-i un pahar de sticlă groasă în care el își ținea proteza parțială pe timpul nopții. Izul vag de mentă îl îngrețoșă. Te simți mai bine?

– Da, mult mai bine, spuse el, cu ochii înecați în lacrimi. E foarte drăguț din partea dumitale...

– Vrei să-ți fac un ceai?

Oferta ei îl făcu să se simtă vrednic de milă.

– Mulțumesc, spuse în cele din urmă.

Ar fi acceptat orice ar fi făcut-o să iasă din cameră lăsându-i timp să-și recapete măcar o aparență de vigoare și să scape de halat.

Era straniu să audă din nou ceștile de ceai din bucătărie zdrăngănind sub mâna unei femei. De pe polița șemineului îi zâmbea din fotografie soția lui, Nancy, cu părul ei castaniu ondulat și ciufulit și cu pistruii de pe nas accentuați de bronzul primăvăratic. Plecaseră în Dorset în luna mai a acelui an ploios, probabil în 1973, și o ivire bruscă a soarelui luminase scurt după-amiaza vântoasă; suficient pentru el ca să o prindă în poză, fluturând din mână ca o fetiță de pe crenelurile castelului Corfe. Se prăpădise în urmă cu șase ani, iar acum se stinsese și Bertie. Îl lăsaseră singur, ultimul membru al generației lui. Își strânse mâinile ca să le potolească tremurul ușor.

Firește, mai era Marjorie, cumnata cea urâcioasă; dar, la fel ca și răposații lui părinți, nici el nu o acceptase vreodată pe deplin. Obișnuia să-și exprime zgomotos

opiniile stupide și avea un accent rural care îți zgâria timpanul ca o lamă tocită. Spera ca acum să nu-și dorească o strângere a relațiilor. El avea de gând să-i ceară o fotografie recentă și, bineînțeles, arma de vânătoare a lui Bertie. Atunci când împărțise perechea de puști între fiii lui, tatăl lor afirmase foarte explicit că, în cazul unui deces, acestea urmau să fie reunite, pentru ca moștenirea să rămână în familie. În toți acești ani, carabina maiorului stătuse solitară într-o cutie dublă din lemn de nuc, adâncitura din căptușeala de catifea indicând absența perechii sale. Acum aveau să-și recapete întreaga valoare – în jur de o sută de mii de lire, își imagina el. Nu că s-ar fi gândit vreodată să le vândă. Pentru o clipă se văzu limpede la următoarea partidă de vânătoare, probabil la una dintre fermele de pe malul râului cărora le dădeau de furcă iepurii de câmp, apropiindu-se de tovarășii săi cu perechea de arme frânte peste braț.

„Doamne Dumnezeule, Pettigrew, doar nu sunt niște Churchill-uri?" avea să spună cineva – poate lordul Dagenham însuși, dacă ieșea cu ei la vânătoare în ziua aceea –, iar el urma să le privească nepăsător și să replice: „Da, sunt identice. Pe vremuri se folosea un lemn de nuc splendid", după care le oferea să fie cercetate și admirate.

Un zăngănit îl trezi din această plăcută reverie. Era doamna Ali, care aducea o tavă grea de ceai. Își scosese haina verde și își trecuse șalul colorat peste umeri; pe sub rochia bleumarin simplă avea o pereche de pantaloni negri strâmți. Maiorul își dădu seama că nu o văzuse niciodată fără șorțul mare, stil tunică scorțoasă, pe care îl purta întotdeauna în magazin.

– Dă-mi voie să te ajut, zise el vrând să se ridice din fotoliu.

– O, mă descurc foarte bine. Femeia puse tava pe biroul din apropiere, împingând micul teanc de cărți legate în piele. Trebuie să te odihnești. Probabil că ești în stare de șoc.

– A fost pe neașteptate, telefonul a sunat absurd de devreme, înainte de șase. Cred că au stat toată noaptea la spital.

– Pe neașteptate?

– Atac de cord. Destul de puternic, se pare. Își trecu gânditor o mână peste mustața aspră. Ciudat, cumva te aștepți ca în zilele noastre victima unui atac de cord să poată fi salvată. La televizor întotdeauna par să reușească lucrul ăsta.

Doamna Ali lovi ciocul ceainicului de buza unei cești, făcând un zgomot puternic. Maiorul se temu să nu fi ciobit porțelanul, însă peste o clipă, mult prea târziu, își aminti că și soțul ei murise din cauza unui atac de cord. Se întâmplase în urmă cu un an sau un an și jumătate.

– Îmi pare rău, a fost o remarcă nechibzuită... Ea îl întrerupse cu un gest înțelegător și continuă să toarne. A fost un om bun soțul dumitale, adăugă el.

Cel mai mult îl frapase cumpănirea bărbatului masiv și tăcut. Lucrurile nu fuseseră tocmai simple după ce domnul Ali preluase magazinul din sat de la bătrâna doamnă Bridge. În cel puțin două rânduri, maiorul îl văzuse pe domnul Ali îndepărtând calm vopseaua aplicată cu spray-ul pe vitrina nou-nouță. De câteva ori, pe când se afla în magazin, asistase la scene în care niște băieți obraznici își vârau capetele clăpăuge pe ușă și răcneau „Cărați-vă acasă, ciori pakistanezel" Domnul Ali se mulțumea să clatine din cap și să zâmbească, în vreme ce maiorul îi amenința și bâlbâia scuze. În cele din urmă nebunia se potolise. Aceiași băieți se fofilau

în magazin pe la ora nouă seara, atunci când mamele lor rămâneau fără lapte. Cei mai înverșunați localnici se plictisiseră să parcurgă șase kilometri prin ploaie ca să-și cumpere bilete de loterie de la un magazin „englezesc". Lumea bună a satului, condusă de membrele diferitelor comitete locale, compensase grosolănia celor din pătura de jos prin afișarea unui respect fățiș față de domnul și doamna Ali. Maiorul auzise mai multe doamne vorbind cu mândrie despre „dragii noștri prieteni pakistanezi de la magazin" ca dovadă a faptului că Edgecombe St. Mary reprezenta o utopie a înțelegerii multiculturale.

Atunci când domnul Ali murise, toată lumea își manifestase tristețea în modul cuvenit. Consiliul local, din care făcea parte și maiorul, luase în discuție organizarea unei slujbe comemorative, însă, când această idee fusese abandonată (nici biserica, nici cârciuma nu fuseseră considerate locuri adecvate), trimisese o coroană imensă la firma de pompe funebre.

– Îmi pare rău că nu am avut ocazia să o cunosc pe încântătoarea dumitale soție, spuse doamna Ali înmânându-i o ceașcă.

– Da, sunt cam șase ani de când a murit. Ce straniu, e ca și cum a trecut o eternitate sau, la fel de bine, o clipită.

– Este foarte deconcertant, aprobă ea. Dicția clară, o raritate printre locuitorii satului, avea o puritate surprinzătoare, de clopoțel bine calibrat. Uneori soțul meu pare să fie la fel de aproape de mine pe cât ești dumneata acum, însă alteori mă simt de-a dreptul singură pe lume, adăugă ea.

– Ai o familie, bineînțeles.

– Da, o familie destul de mare, încuviință ea fără entuziasm. Dar nu e același

lucru precum legătura trainică dintre soț și soție.

– Ai găsit cuvintele cele mai potrivite. Își băură ceaiul și maiorul constată cu uimire că doamna Ali, scoasă din contextul magazinului său și transplantată în camera lui de zi, nutrea gânduri extrem de profunde. Cât despre halat... reluă el.

– Halatul?

– Cel pe care-l purtam. Maiorul făcu un semn înspre coșul cu reviste *National Geographic* în care-l aruncase la repezeală. Era ținuta preferată a soției mele, atunci când făcea curățenie. Eu câteodată, ei bine...

– Eu am o jachetă veche de tweed pe care obișnuia să o poarte soțul meu, mărturisi doamna Ali. Uneori o îmbrac și ies la o plimbare prin grădină. Iar câteodată îi mai iau și pipa, ca să gust asprimea tutunului pe care-l prefera.

Se îmbujoră și își plecă ochii mari, de parcă spusese prea multe. Maiorul îi remarcă finețea pielii și conturul bine definit al feței.

– Și eu mai am câteva dintre hainele soției mele. După șase ani, nu știu dacă încă mai păstrează parfumul ei sau totul e numai în imaginația mea.

Își dorea să-i spună cum deschidea uneori ușa dulapului și își afunda fața în costumele de lână și în bluzele fine din șifon. Doamna Ali ridică privirea spre el, iar în acel moment maiorul își închipui că, în spatele pleoapelor grele, și ea se gândea la aceleași lucruri absurde.

– Mai vrei niște ceai? întrebă ea întinzând mâna după ceașca lui.

După ce doamna Ali plecă, scuzându-se pentru vizita inopinată, nu înainte ca el să-și ceară iertare pentru deranjul pe care i-l provocase când fusese cât pe ce să

leşine, maiorul îşi îmbrăcă din nou halatul şi se întoarse în micul oficiu de lângă bucătărie ca să termine de curăţat arma. Era conştient de apăsarea resimţită în zona capului şi de arsura uşoară din gât. Era durerea surdă a amărăciunii din viaţa reală; mai mult dispepsie decât pasiune.

Lăsase o ceşcuţă de porţelan cu ulei mineral să se încălzească la flacăra lumânării. Acum îşi înmuie degetele în uleiul fierbinte şi începu să frece lent patul din rădăcină de nuc până când îl simţi mătăsos la atingere. Ocupaţia aceasta îl relaxă şi îi alină treptat mâhnirea, făcând loc unei curiozităţi timide.

Bănuia că doamna Ali era o femeie educată, cultă. Şi Nancy fusese o asemenea persoană deosebită, iubitoare de cărţi şi participantă asiduă la concertele de cameră din bisericile sătesti. Acum însă, rămas singur, era obligat să îndure preocupările lipsite de orice rafinament ale doamnelor din cercul lor de cunoştinţe. Acestea discutau despre cai şi despre tombola de la balul vânătorilor şi se delectau bârfind vreo tânără mamă, chiriaşă într-o locuinţă socială, care făcuse de mântuială aranjamentele pentru întâlnirea copiilor din săptămâna respectivă. Doamna Ali semăna mai mult cu Nancy. Era ca un fluture într-o încăierare de porumbei. Recunoscând că şi-ar fi dorit s-o revadă în afara magazinului, se întrebă dacă asta demonstra că nu era la fel de osificat cum o sugerau vârsta de şaizeci şi opt de ani şi ocaziile limitate ale vieţii la ţară.

Înviorat de aceste gânduri, decise că era capabil să-l sune pe fiul lui, Roger, la Londra. Îşi şterse degetele de o cârpă galbenă moale şi examină concentrat nenumăratele butoane cromate şi ecranul cu leduri ale telefonului fără fir, un cadou de la Roger. În opinia acestuia, funcţiile de apelare rapidă şi de apelare vocală le

erau foarte utile oamenilor în vârstă. Maiorul Pettigrew nu le considera ușor de folosit și nici nu voia să fie caracterizat drept bătrân. Era teribil de enervant obiceiul copiilor care, când abia își luaseră zborul din cuib și se stabiliseră la casa lor – în cazul lui Roger fiind vorba de un apartament penthouse decorat în negru și arămiu într-unul dintre blocurile-turn care năpădiseră malul Tamisei în apropiere de Putney – începeau să-și infantilizeze propriii părinți și să le dorească moartea sau cel puțin retragerea la azil. Maiorul se gândi că-i venea tot mai greu să înțeleagă lumea din jur. Cu un deget unsuros reuși să apese butonul marcat cu „1 – Roger Pettigrew, VP, Chelsea Equity Partners" pe care fiul său îl imprimase cu litere mari, copilărești. Firma lui de investiții ocupa două etaje într-un zgârie-nori din zona Docklands a Londrei; în timp ce telefonul suna cu un ticăit metalic, și-l imagină pe Roger în neplăcutul lui spațiu de lucru steril, cu o mulțime de ecrane și teancuri de hârtii pentru care arhitectul extrem de costisitor nu-și bătuse capul să prevadă sertare.

Roger auzise deja vestea.

– Jemima și-a asumat sarcina să telefoneze. Fata este isterică, dar așa e ea, sună pe absolut toată lumea.

– Asta îi dă o ocupație, sugeră maiorul.

– Mai mult ca să se tânguiască în rolul de fiică îndurerată, după părerea mea. E cam sărită de pe fix, dar ele au fost mereu așa, nu?

După vocea lui înăbușită, maiorul deduse că iarăși mânca la birou.

– Să știi că nu trebuie să vorbești așa, Roger, zise el cu fermitate.

Fiul lui vădea la fel de puțină delicatețe ca familia lui Marjorie. Metropola era

plină de tineri grosolani și aroganți, iar Roger, care se apropia de treizeci de ani, nu prea dădea semne să iasă de sub influența lor.

– Îmi pare rău, tată. Îmi pare foarte rău pentru unchiul Bertie. Urmă o pauză. N-o să uit niciodată cum mi-a adus macheta de avion când aveam varicelă. A stat ziua întreagă să mă ajute să lipesc toate bucățile acelea minuscule din lemn de balsa.

– Din câte îmi aduc aminte, l-ai rupt a doua zi izbindu-l de fereastră, după ce ai fost avertizat să nu-l lansezi prin casă.

– Mda, iar tu ai folosit resturile ca surcele pentru soba din bucătărie.

– Era spart în bucăți. N-avea nici un sens să irosești rămășițele. Amintirea le era foarte familiară amândurora. Aceeași poveste se făcea auzită la toate petrecerile de familie. Uneori era spusă ca glumă și râdeau cu toții. Alteori reprezenta o predică moralizatoare adresată fiului îndărătnic al Jemimei. Astăzi, reproșul era evident. O să vii aici cu o zi înainte de înmormântare? se interesă maiorul în cele din urmă.

– Nu, o să iau trenul dimineață. Dar ascultă, tată, nu mă aștepta. E posibil să fiu reținut.

– Reținut?

– Sunt copleșit. E vorba de o mare lovitură. Două miliarde de dolari, o achiziție complicată de acțiuni corporative, iar clientul e îngrijorat. Adică, anunță-mă când e totul stabilit și o s-o trec în agendă ca „participare obligatorie", dar nu se știe niciodată.

Maiorul se întrebă cum era el trecut în agenda fiului său. Se imagină indicat cu un steguleț galben – important, dar nu stringent, probabil.

Înmormântarea fusese programată pentru marți.

– E convenabil pentru cei mai mulți, spuse Marjorie la al doilea telefon. Jemima are ore după-amiază lunea și miercurea, iar eu am un turneu de bridge joi seara.

– Bertie și-ar fi dorit să-ți continui viața, replică maiorul, simțind cum i se strecoară în voce un ușor ton acid. Era convins că înmormântarea fusese planificată și în funcție de orarul salonului de înfrumusețare. Fără îndoială, cumnata lui dorea să se asigure că onduleurile scorțoase ale părului ei blond erau proaspăt sculptate, iar pielea – tonifiată ori epilată, sau ce mai făcea ca să aibă un asemenea ten pergamentos. Îmi imaginez că vinerea iese din discuție, adăugă el.

Tocmai își făcuse o programare pentru marți la doctor. Secretara acestuia fusese foarte înțelegătoare, date fiind împrejurările, și mutase imediat un copil cu astm cronic în ziua de vineri pentru a strecura EKG-ul lui. Nu agrea deloc ideea unei anulări.

– Vicarul participă atunci la evenimentul „Tinerețea în criză".

– Presupun că tinerii sunt săptămânal în criză, afirmă tăios maiorul. E vorba de o înmormântare, pentru numele lui Dumnezeul Să pună măcar o dată problemele altora înaintea celor personale. Ar fi o lecție bună.

– Organizatorul funeraliilor consideră că vinerea era o zi nepotrivit de festivă pentru o înmormântare.

– Ah... Rămase fără grai, biruit de absurditatea celor auzite. Atunci ne vedem marți pe la patru?

– Da. Te aduce Roger cu mașina?

– Nu, o să vină direct de la Londra cu trenul, iar de la gară o să ia un taxi. O să

conduc eu.

– Ești sigur că ești bine? întrebă Marjorie.

Îngrijorarea ei era emoționantă. Și ea era singură acum, își dădu maiorul seama. Îi păru rău că fusese atât de furios pe ea și o asigură cu blândețe că putea să conducă fără probleme.

– Iar după aceea vei veni și acasă, bineînțeles. Vom avea ceva de băut și de mâncat. Nimic pretențios. Maiorul observă că nu-l invita să rămână, deci trebuia să conducă înapoi pe întuneric. Empatia lui se ofili din nou. Marjorie completă: Poate că vrei să iei ceva din lucrurile lui Bertie. Trebuie să arunci o privire.

– Este foarte drăguț din partea ta, spuse el, încercând să-și tempereze nerăbdarea. De fapt, voiam să vorbim despre asta la momentul oportun.

– Desigur. Trebuie să iei *o mică* amintire, un memento. Bertie ar fi insistat. Sunt câteva cămăși noi pe care nu le-a purtat niciodată... Oricum, o să mă gândesc.

Exasperat, maiorul închise telefonul. Într-adevăr, era o femeie îngrozitoare. Oftă de mila lui Bertie și se întrebă dacă regretase vreodată alegerea făcută. Poate că nu acordase prea multă atenție acestui aspect. „Nimeni nu se gândește la moarte atunci când trebuie să ia decizii legate de viață, își zise. Dacă ar face asta, cine știe ce alte hotărâri ar putea lua."

Era un drum de doar douăzeci de minute cu mașina de la Edgecombe St. Mary până la cel mai apropiat oraș de pe malul mării, Hazelbourne-on-Sea, unde locuiau Bertie și Marjorie. Localitatea, un centru comercial important, era mereu plină de cumpărători și turiști, așa că maiorul luase în calcul traficul de pe centură, posibilele dificultăți de parcare pe străduțele înguste de lângă biserică, ba chiar și

timpul necesar pentru primirea condoleanțelor. Hotărâse să pornească cel târziu la unu și jumătate. Și totuși, iată-l stând în mașină, în fața propriei case, fără să se clintească. Își putea simți sângele curgând încet precum lava prin întregul corp. Părea că tot interiorul lui se topea; degetele îi erau deja de gumă. Nu putea apuca volanul. Se chinui să-și potolească panica respirând adânc de mai multe ori și expirând cu putere. Nu putea să lipsească de la înmormântarea propriului frate, și totuși nu era capabil să învârtă cheia în contact. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva era pe moarte. Păcat, mare păcat că nu murise în ajun. Ar fi putut să împartă aceași groapă cu Bertie și i-ar fi scutit pe toți de deranjul de a mai veni la o înmormântare.

Se auzi o bătaie în geamul mașinii; întoarse capul, ca prin vis, și o văzu pe doamna Ali privindu-l neliniștită. Inspiră adânc și reuși să pună degetele pe butonul pentru deschiderea ferestrei. Fusese împotriva ideii de automatizare totală, însă acum se bucura că nu trebuia să învârtă un mâner.

– Te simți bine? întrebă ea.

– Cred că da. Doar îmi trăgeam puțin sufletul. Plec la înmormântare.

– Da, știu, însă ești foarte palid. Poți conduce?

– Nu prea am de ales, draga mea doamnă. Sunt fratele decedatului.

– Ar fi o idee să cobori puțin din mașină și să iei un pic de aer curat, sugeră ea. Am niște bere rece de ghimbir care ți-ar putea face bine.

Ducea un coș în care maiorul zări strălucirea unui măr verde, o pungă de hârtie cam unsuroasă care sugera prezența unor prăjituri și o sticlă verde înaltă.

– Da, poate că un minut, consimți el deschizând portiera.

Coșul îi era destinat chiar lui, după cum se vădi; doamna Ali avea de gând să i-l

lase la ușă pentru când avea să se întoarcă.

– Nu știam dacă o să-ți aduci aminte să mănânci, spuse femeia în timp ce el sorbea din băutura acidulată. Eu, una, nu am consumat nimic timp de patru zile după înmormântarea soțului meu. Am ajuns la spital suferind de deshidratare.

– Ești foarte amabilă.

Se simțea mai bine după ce băuse berea de ghimbir, însă tot nu scăpase de frisoane. Într-un fel sau altul, trebuia să ajungă la înmormântarea lui Bertie. Autobuzul trecea doar o dată la două ore, având program redus de circulație marțea, iar ultima cursă retur era la ora cinci după-amiază.

– Cred că ar fi mai bine să caut un taxi. Nu mă simt în stare să conduc.

– Nu e nevoie, o să te duc eu. Oricum eram în drum spre Hazelbourne.

– O, nu aș putea... începu maiorul.

Nu-i plăcea să fie pasagerul unei femei. Ura avansarea lentă, precaută a șoferițelor în intersecții, indiferența lor crasă față de schimbarea vitezelor și ignorarea completă a oglinzii retrovizoare. Nu puține fuseseră după-amiezile când se târâse prin serpentine în spatele vreunei șoferițe care dădea din cap cu voioșie în ritmul muzicii de la radio, în vreme ce jucăriile de pluș dădeau și ele din cap în dreptul lunetei.

– Chiar nu aș putea, repetă el.

– Trebuie să-mi acorzi onoarea de a-ți fi de folos, spuse ea. Mașina mea este parcată pe alee.

Conducea ca un bărbat, schimbând agresiv vitezele la viraje, apăsând viguros accelerația, mânându-și cu dibăcie micuța Honda peste dealuri. Deschisese puțin

geamul, iar curentul de aer îi flutura ușor eșarfa roz de pe cap și îi arunca șuvițe negre de păr peste față. Le dădu la o parte cu nerăbdare în timp ce forța trecerea peste un podeț arcuit.

– Cum te simți? întrebă ea.

Maiorul nu era sigur ce să răspundă. Stilul ei de condus îi dădea o stare bizară de amețeală, de parcă ar fi fost un copil în montagne-russe.

– Mi-a mai trecut. Ești o șoferiță foarte bună.

– Îmi place să conduc, spuse ea cu un zâmbet. Doar eu și motorul. Nu e nimeni care să-mi dea indicații. Fără registre contabile, fără inventare – doar posibilitățile oferite de drum și de infinitele destinații nevăzute.

– Întocmai. Ai călătorit mult?

– O, nu. În general mă duc în oraș o dată la două săptămâni pentru aprovizionare. Pe Myrtle Street sunt o mulțime de magazine indiene. În afară de asta, folosim mașina în special pentru livrări.

– Ar trebui să mergi până în Scoția, îi sugeră el. Ca să nu mai vorbim de autostrăzile din Germania. Este foarte plăcut să conduci pe ele, din câte am auzit.

– Ai umblat mult prin Europa?

– Nu, am tot făcut planuri cu Nancy. Să mergem cu mașina prin Franța și, poate, prin Elveția. Însă nu am avut niciodată ocazia.

– Păcat, dar nu e nici acum prea târziu, comentă ea.

– Dar dumneata? Unde ți-ar plăcea să mergi?

– Sunt atâtea locuri... Însă avem magazinul.

– Poate că nepotul dumitale va fi în stare curând să se ocupe singur de afacere,

nu-i așa?

– O, da, zâmbi ea fără veselie. Într-o zi, foarte curând, va fi capabil să se ocupe de magazin, iar eu voi fi inutilă.

Nepotul era o achiziție recentă și nu prea plăcută pentru magazinul din sat. La vreo douăzeci și cinci de ani, mergea țeapăn, cu un dram de obrăznicie în privire, ca și cum era mereu pregătit să se confrunte cu o nouă insultă. Nu avea nimic din acceptarea grațioasă, tăcută, a doamnei Ali și nici din răbdarea răposatului domn Ali. Deși maiorul recunoștea într-o oarecare măsură că acesta era dreptul lui, era ciudat să-l întrebe de prețul mazării congelate pe un bărbat care aștepta jignirea ca pe un lucru ineluctabil. Remarcase și modul în care o trata pe mătușa lui, cu o severitate reținută care i se părea detestabilă.

– O să te pensionezi? se interesă el.

– Mi s-a sugerat asta. Rudele soțului meu locuiesc în nord și speră că voi fi de acord să mă mut acolo și să-mi ocup locul care mi se cuvine.

– Fără îndoială, o familie iubitoare compensează faptul că va trebui să locuiești în nordul Angliei, spuse maiorul Pettigrew, îndoindu-se de propriile cuvinte. Sunt sigur că îți va plăcea să fii o bunică respectată!

– Eu nu am avut copii, iar soțul meu este mort, replică ea pe un ton acid. Prin urmare, o să fiu mai degrabă compătimită decât respectată. Se așteaptă să-i cedez magazinul nepotului meu, care atunci își va permite să-și aducă o soție foarte bună din Pakistan. În schimb, mi se va oferi un acoperiș deasupra capului și, fără îndoială, onoarea de a îngriji copilașii altor membri ai familiei.

Maiorul tăcu. Îngrozit de cele aflate, nu-și dorea să audă mai multe amănunte.

Din cauza asta oamenii vorbesc de obicei despre vreme.

– Cu siguranță nu te pot obliga... murmură el într-un final.

– Legal, nu. Minunatul meu Ahmed a rupt tradiția de familie hotărând ca magazinul să-mi revină mie. Totuși, există anumite datorii care trebuie achitate. Pe de altă parte, există oare vreo lege care să limiteze ponderea opiniei rudelor? Găsi o breșă în fluxul rapid de mașini de pe contrasens și coti la stânga. Ar trebui să ne întrebăm dacă merită să ne zbatem, în condițiile în care principalul rezultat este pierderea familiei și ruperea tradiției.

– Este de-a dreptul imoral, exclamă revoltat maiorul, cu articulațiile degetelor albite pe brațul scaunului.

„Aceasta este problema cu imigranții, medită el. Pretind că sunt englezi, ba unii dintre ei s-au născut aici. Dar sub aceste aparențe persistă toate ideile barbare și devotamentul față de obiceiurile străine."

– Sunteți norocoși, continuă doamna Ali. Voi, anglo-saxonii, v-ați desprins de dependența asta față de familie. Fiecare generație se simte perfect liberă să acționeze de capul ei, fără a resimți vreo teamă.

– Exact, spuse maiorul, acceptând automat complimentul, însă nefiind deloc sigur că avea dreptate.

Îl lăsă la colț, la câțiva metri de biserică, iar el îi scrise pe o bucată de hârtie adresa cumnatei lui.

– Sunt sigur că pot lua un autobuz la întoarcere, zise el, însă amândoi știau că nu era adevărat, așa că nu exageră cu protestele când doamna Ali se oferi să-l ducă

acasă. Cred că vom termina până la ora șase, dacă îți convine.

– Nu e nici o problemă. Îi luă mâna pentru un moment într-a ei și rosti solemn: Îți doresc să ai parte de o inimă puternică și de dragostea familiei dumitale în această după-amiază.

Maiorul speră ca acea emoție caldă, vibrantă să nu-i dispară din piept atunci când avea să se confrunte cu priveliștea sumbră și dezolantă a lui Bertie într-un coșciug din lemn de nuc.

Slujba îi aminti de înmormântarea lui Nancy prin amestecul de tristețe profundă și comedie. Biserica era mare și deprimantă. Era un lăcaș prezbiterian de pe la jumătatea secolului în care sobrietatea betonului nu era deloc atenuată de tămâie, lumânări și vitralii, așa cum se întâmpla la St. Mary, biserica anglicană atât de iubită de Nancy. Nu exista nici o clopotniță veche ori vreun cimitir cu pietrele funerare acoperite de mușchi, nici o sursă de frumusețe sau de pace. Singura alinare era faptul că la slujbă venise multă lume, astfel că în spate trebuiseră adăugate două rânduri de scaune pliante. Sicriul lui Bertie se afla deasupra unei mici adâncituri în podea, care semăna mai degrabă cu o gură de canal, iar la un moment dat în timpul slujbei maiorul tresări când auzi un huruit mecanic și văzu trupul fratelui său coborând brusc. Nu fusese vorba decât de vreo zece centimetri, însă maiorul își înăbuși un strigăt brusc și întinse involuntar mâna. Nu fusese pregătit pentru așa ceva.

Jemima și Marjorie vorbiră amândouă. Se așteptase ca discursurile lor să-i stârnească un zâmbet ironic, mai ales atunci când Jemima, purtând o pălărie neagră de

pai cu boruri largi, potrivită mai degrabă pentru o nuntă șic, anunță că avea să recite o poezie scrisă în memoria tatălui său. Cu toate acestea, deși poemul era îngrozitor (maiorul își aminti doar de un exces de ursuleți de pluș și de îngerași în totală contradicție cu severitatea învățăturilor prezbiteriene), durerea ei autentică îl transformă în ceva de-a dreptul emoționant. Lacrimile îi întinseră rimelul pe toată fața ei trasă și trebui să fie dusă de la pupitru aproape pe brațe de către soțul ei.

Maiorului nu i se ceruse dinainte să vorbească. Considerase acest lucru drept o neglijență gravă și își repetase de nenumărate ori alocuțiunea elaborată în nopțile de insomnie care precedaseră înmormântarea. Însă când Marjorie, întorcându-se la locul său după scurta și lacrimogena cuvântare de rămas-bun către soțul său, se aplecă și îl întrebă dacă dorea să spună ceva, el refuză. Spre propria surprindere, se simțea iarăși slăbit, iar vocea și vederea îi erau afectate de emoție. Îi strânse pur și simplu ambele mâini preț de câteva clipe și încercă să nu lase să-i scape nici o lacrimă.

După slujbă, în holul cu vitralii fumurii, fusese mișcat de apariția vechilor prieteni ai lui Bertie, dintre care pe unii nu-i mai văzuse de mulți ani. Martin James, cu care copilăriseră la Edgecombe, venise cu mașina din Kent. Fostul vecin al lui Bertie, Alan Peters, care avea un handicap grozav la golf, dar se apucase în ultimul timp de observarea păsărilor, venise din celălalt capăt al comitatului. Cel mai surprinzător, galezul Jones, un vechi prieten din armată al maiorului de pe vremea când se pregăteau să devină ofițeri și care îl întâlnise doar de câteva ori pe Bertie, însă continuase să le trimită amândurora felicitări de fiecare Crăciun, venise tocmai din Halifax. Maiorul îi strânse mâna și dădu din cap în semn de mulțumire tăcută. Cea

care strică momentul fu a doua soție a lui Jonesy, o femeie pe care nici el și nici Bertie nu avuseseră ocazia să o întâlnească și care plângea zgomotos cu nasul în batistă.

– Încetează, Lizzy, spuse Jones. Îmi pare rău, dar nu se poate abține.

– Îmi pare atât de rău, se tângui Lizzy, suflându-și nasul. Pățesc asta și la nunți. Maiorul nu se supără. Cel puțin, ea venise, spre deosebire de Roger.

Capitolul 2

Casa lui Bertie – bănuia că de acum înainte trebuia s-o privească drept casa lui Marjorie – era o construcție pătrățoasă cu etaj căreia proprietara izbutise să-i dea o vagă asemănare cu o vilă spaniolă. Astfel, pergola din cărămidă și balustradele din fier forjat ale terasei de pe acoperiș încoronau garajul dublu, iar mansarda cu o fereastră arcuită părea să arunce ocheade spre orașul de pe malul mării ce se întindea dedesubt. Grădina din față era ocupată, în mare parte, de aleea de pietriș, iar mașinile erau aliniate una lângă alta în jurul unei fântâni fusiforme de cupru, reprezentând o tânără goală foarte slabă. Se făcuse rece odată cu lăsarea serii, dar la al doilea etaj Marjorie încă ținea deschise ușile livingului ce dădeau către terasa de pe acoperiș. Maiorul se refugie în capătul opus, încercând să-și încălzească mâinile cu paharul de plastic în care primise un ceai încropit. Ceea ce înțelesese Marjorie prin „nimic prea sofisticat" se dovedise un banchet uriaș la care tot felul de mâncăruri cu sos – salată de ouă, lasagna, tocană de pui cu vin – le erau servite oaspeților în veselă de carton. Oamenii stăteau aliniați pe margine ținând în palme farfuriile îndoite, iar paharele de plastic erau așezate într-un echilibru precar pe pervazurile ferestrelor și pe televizor.

În celălalt capăt al camerei, maiorul observă o mișcare în mulțime și, căutând din priviri motivul agitației, o zări pe Marjorie îmbrățișându-l pe Roger. Îi tresări inima când își văzu fiul cel înalt și brunet. Așadar venise, în cele din urmă.

Roger își ceru mii de scuze pentru întârziere și promise solemn că avea să le ajute pe Marjorie și Jemima să aleagă o piatră funerară pentru unchiul Bertie. Arăta

superb, aranjat la patru ace, cu un costum scump, negru, o cravată țipătoare total nepotrivită ocaziei și niște pantofi foarte lustruiți și mult prea eleganți pentru a nu fi italienești. Londra îl cizelase, făcându-l să-și însușească rafinamentul continentalilor. Maiorul încercă să-și mascheze dezaprobarea.

– Tată, Jemima mi-a spus ceva despre pușca unchiului Bertie, zise Roger când prinseră un moment să se așeze pe o canapea tare din piele ca să stea de vorbă. Își îndreptă reverele și își aranjă pantalonii pe genunchi.

– Da, chiar voiam să vorbesc cu Marjorie despre ea. Dar nu cred că-i momentul potrivit, nu-i așa?

Nu uitase de acest subiect, dar parcă astăzi își pierduse din semnificație.

– Au înțeles perfect ce valoare are. Jemima este chiar foarte bine informată.

– Evident, nu este vorba de bani, rosti maiorul sever. Tata și-a exprimat clar intenția ca perechea de arme să fie reunită. E patrimoniu de familie.

– Da, și Jemima consideră că perechea ar trebui reunită. Dar s-ar putea să fie nevoie de recondiționare.

– A mea e în stare perfectă. Nu cred că Bertie s-a ocupat de a lui la fel de mult ca mine. Nu era el genul de vânător.

– În fine, Jemima zice că pe piață este o nebunie în momentul ăsta. Nu găsești Churchill-uri de asemenea calitate oricât te-ai strădui. Americanii se înscriu pe liste de așteptare. Maiorul simți cum i se încordau mușchii obrajilor. Zâmbetul lui discret deveni de-a dreptul rigid, în așteptarea loviturii imparabile. Roger urmă: În concluzie, eu și Jemima considerăm că mișcarea cea mai potrivită ar fi să le vindem acum, ca pereche. Desigur, aceștia vor fi banii tăi, tată, dar cum îmi imaginez că ai

de gând să mi-i lași mie în cele din urmă, mi-ar fi de folos chiar acum.

Maiorul rămase tăcut. Singura lui preocupare era să respire. Nu-și dăduse seama niciodată cât efort mecanic este necesar pentru a menține ritmul constant al inspirației și al expirației, trecerea lină a oxigenului prin nări. Roger avu bunul-simț să se foiască neliniștit în scaun. Tatăl lui conchise că acesta cunoștea foarte bine implicațiile cererii sale.

– Îmi cer scuze, Ernest, dar afară este o doamnă ciudată care spune că te așteaptă. Marjorie se ivise brusc și-i pusese o mână pe umăr.

Maiorul ridică privirea, mascându-și umezeala ochilor printr-un acces de tuse.

– Așteptai o doamnă brunetă într-o Honda mică?

– A, da, răspunse el, este doamna Ali, care a venit să mă ia.

– O taximetristă? întrebă Roger. Nu suporți șoferițele.

– Nu este taximetristă, răbufni maiorul. Este o prietenă de-a mea. Este proprietara magazinului din sat.

– În acest caz, poftește-o înăuntru pentru o ceașcă de ceai, zise Marjorie, cu buzele încleștate dezaprobator. Se uită într-o doară spre bufet. Sunt sigură că i-ar plăcea o bucățică de chec Madeira – tuturor le place checul Madeira, nu-i așa?

– Asta voi face, mulțumesc, zise maiorul, ridicându-se.

– De fapt, speram să te conduc eu acasă, tată, interveni Roger.

– Dar ai sosit cu trenul, se miră celălalt.

– Da, ăsta era planul, dar lucrurile s-au schimbat. Eu și Sandy am decis să venim împreună cu mașina. Acum s-a dus să vadă niște case de weekend.

– Case de weekend?

Deja era prea mult de asimilat.

– Da, Sandy s-a gândit că oricum trebuia să vin aici... M-am ținut de capul ei să caute ceva în zona asta. Am putea fi mai aproape de tine.

– O casă de weekend, repetă maiorul, încă luptându-se cu apariția numitei Sandy în viața lui.

– Ard de nerăbdare s-o cunoști. Ar trebui să sosească din clipă în clipă, zise Roger uitându-se cercetător prin încăpere. E americancă, din New York. Are o slujbă destul de importantă în domeniul modei.

– Doamna Ali mă așteaptă, spuse maiorul. Ar fi nepoliticos...

– O, sunt convins că va înțelege, îl întrerupse Roger.

*

Afară, aerul era rece. Marea și priveliștea orașului începeau să devină neclare din pricina întunericului. Doamna Ali își parcase Honda chiar lângă poarta de fier forjat cu siluete de delfin. Îi făcu semn cu mâna și coborî din mașină să-l întâmpine. Ținea o carte broșată și o jumătate de cheeseburger învelit în ambalajul tipic, plin de ulei. Maiorul se opunea vehement localurilor de tip fast-food care începuseră să ia în stăpânire porțiunea de drum dintre spital și faleză, dar era pregătit să considere această mică slăbiciune ca fiind curiozitatea unei firi altminteri încântătoare.

– Doamnă Ali, n-ai vrea să intri să bei niște ceai? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc, n-aș vrea deranjez. Dar nu te grăbi din pricina mea. Mă simt chiar foarte bine aici, declară ea, arătând spre cartea din mână.

– Avem un bufet generos înăuntru, o tentă maiorul. Avem chiar și chec Madeira făcut în casă.

– Chiar mă simt foarte bine, surâse ea. Stai liniștit cu familia și eu te aștept până ești gata.

Maiorul se simțea nefericit și confuz. Era tentat să se urce în mașină și să plece imediat. Aveau să ajungă acasă destul de devreme ca s-o poată invita la ceai. Ar fi putut discuta despre noua ei carte. Poate că avea să-i povestească și câteva aspecte mai amuzante din ziua respectivă.

– Probabil mă vei considera din cale afară de nepoliticos, zise el, dar fiul meu a reușit, în cele din urmă, să vină cu mașina.

– E minunat, se bucură ea.

– Da, și ar vrea... dar, bineînțeles, deja i-am spus că am aranjat să merg acasă cu dumneata...

– Nu, nu, trebuie să mergi acasă cu fiul dumitale.

– Îmi pare teribil de rău. Se pare că și-a făcut o iubită. Din ce mi-a zis, sunt în căutarea unei case de weekend.

– Ah, făcu ea plină de înțelegere. O casă de weekend lângă dumneata? Ar fi grozav!

– O să văd în ce măsură le pot fi de ajutor, murmură maiorul aproape pentru sine, după care ridică privirea. Ești sigură că nu vrei să intri?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să fii alături de familie, iar eu trebuie să mă întorc.

– Îți rămân dator. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru amabilitate.

– Cu multă plăcere. Nu ai pentru ce.

Făcu o scurtă plecăciune, se urcă în mașină și dădu înapoi într-un viraj strâns, aruncând pietrișul în lături. Maiorul vru să-i facă semn cu mâna, dar își luă seama

și-și opri gestul la jumătate. Doamna Ali nu se uită în urmă.

În timp ce mașinuța albastră se îndepărta, maiorul se luptă cu impulsul de a porni în fugă după ea. Păstrase această promisiune a drumului spre casă ca pe un tăciune care îl încălzise în forfota întunecată a mulțimii. Honda frână la poartă, iar roțile împroșcară cu pietriș când zvâcni într-o parte ca să ocolească farurile ovale ale unei limuzine negre care nu arătă nici o intenție de a o evita sau de a încetini. Vehiculul nou-sosit parcă într-un spațiu larg din fața ușii de la intrare pe care ceilalți oaspeți, în mod politicos, îl lăsaseră liber.

Maiorul, urcând anevoie panta ușoară, ajunse cu răsuflarea cam întretăiată exact când șoferița își închidea tubul argintiu de ruj și dădea să iasă. Mai mult din instinct, decât din voință, maiorul îi ținu ușa. Femeia îl privi surprinsă și apoi zâmbi în timp ce-și cobora picioarele bronzate și dezgolite din habitaclul de culoarea șampaniei.

– Nu o să repet clișeul în care eu presupun că ești majordomul, iar apoi aflu că ești, de fapt, un lord, zise ea, netezindu-și fusta neagră simplă.

Era confecționată dintr-un material scump, dar de o scurtime neașteptată. O purta cu un sacou negru asortat, fără nimic pe dedesubt – sau cel puțin nu se zărea nimic în decolteul care, datorită înălțimii ei și a tocurilor amețitoare, era la nivelul ochilor maiorului.

– Mă numesc Pettigrew, se prezentă el.

Nu dorea să împărtășească mai mult decât era strict necesar. Încă făcea eforturi să se deprindă cu asaltul vocalelor pronunțate în stil american și cu albul orbitor al dinților ei.

– Ei, atunci înseamnă că am ajuns la locul potrivit, zâmbi ea. Eu sunt Sandy Dunn, prietenă cu Roger Pettigrew.

Maiorul se gândi să nege prezența lui Roger.

– Cred că tocmai vorbește cu mătușa lui, spuse într-un final uitându-se peste umăr, ca și când dintr-o simplă privire ar fi putut localiza toată mulțimea invizibilă de la etaj. Ați dori să-l chem?

– Ei, doar conduceți-mă înspre el, răspunse Sandy, trecând mai departe. Miroase cumva a lasagna? Sunt lihnită de foame.

– Poftiți înăuntru.

– Mulțumesc. Încântată de cunoștință, domnule Pettigrew.

– Maior, de fapt... îngăimă el, dar ea deja plecase, lovind cu tocurile ascuțite gresia de un verde țipător cu alb.

Lăsase o urmă de parfum de citrice în aer. Nu era neplăcut, gândi el, dar cu greu îi compensa manierele oribile.

Maiorul se trezi zăbovind în hol, nedorind să dea ochii cu inevitabilul de la etaj. Trebuia să-i fie prezentat oficial amazoanei. Nu-i venea să creadă că Roger o invitase. Fără îndoială că ea avea să râdă de reticența lui inițială, făcând-o să pară o prostie. Se pare că americanilor le place să se umilească reciproc în public. Serialele de comedie americane difuzate la televizor erau pline de personaje grase care făceau glume pe seama celorlalți, dându-și ochii peste cap pe fundalul râsetelor înregistrate.

Oftă. Desigur, trebuia să se prefacă încântat, de dragul lui Roger. Mai bine să

înfrunte situația, decât să pară stânjenit în fața lui Marjorie.

Sus, atmosfera începuse să capete o notă de voioșie. Cum tristețea fusese domolită de masa copioasă și de băuturi, invitații se lansau în discuții lumești. Chiar lângă ușă, preotul vorbea despre consumul de motorină al noii sale mașini Volvo cu unul dintre foștii colegi de muncă ai lui Bertie. O tânără care ținea în brațe un bebeluș agitat îi lăuda Jemimei beneficiile unui program de exerciții fizice.

– E ca la spinning, numai că trunchiul este lucrat printr-un antrenament complet de box.

– Pare dificil, spuse Jemima.

Își scosese pălăria festivă, iar părul ei vopsit în șuvițe începuse să se desprindă din coc. Capul i se lăsa ușor înspre umărul drept, de parcă gâtul subțire nu mai putea să-l susțină. Fiul ei cel mic, Gregory, care tocmai termina un copan de pui rece, îi lăsă osul în palma deschisă și o luă la fugă spre deserturi.

– Simțul echilibrului ți-e solicitat la maximum, încuviință cealaltă.

Era drăguț că prietenele Jemimei veniseră s-o sprijine, se gândi maiorul. Stătuseră grupate în biserică, ocupând câteva rânduri din față. Totuși, nu înțelegea de ce li se păruse normal să-și aducă și copiii. În timpul slujbei un bebeluș începuse să țipe la intervale aleatorii, iar acum trei micuți, plini de pete de gem, stăteau sub masă și lingeau pe furiș glazura de pe brioșe. Când terminau, le strecurau la loc pe platou, înmuiate și acoperite de salivă. Gregory apucă una dintre prăjiturile neatinse și fugi prin ușa vitrată spre locul unde bunica lui stătea cu Roger și cu americanca. Din instinct, mâna lui Marjorie se întinse să-l oprească.

– Știi că nu ai voie să fugi prin casă, Gregory, zise ea, apucându-l de cot.

– Aul chelălăi el, răsucindu-se în strânsoare pentru a da impresia că era torturat. Ea îi aruncă un zâmbet slab și, trăgându-l mai aproape, se aplecă să-i sărute părul transpirat.

– Fii cuminte acum, dragule, îi șopti, după care îi dădu drumul.

Băiețelul scoase limba și o luă din loc.

– Tată, vino aici, strigă Roger când îl văzu uitându-se înspre ei.

Maiorul îi făcu semn cu mâna și porni spre ei fără tragere de inimă, traversând camera printre grupurile de invitați care stăteau de vorbă.

– E un copil foarte sensibil, îi spunea Marjorie femeii din America. Foarte agitat, dar foarte inteligent. Fiica mea îi va face un test pentru determinarea IQ-ului.

Marjorie nu părea supărată de prezența intrusei. Din contră, făcea tot posibilul ca s-o impresioneze, iar laudele aduse nepotului supradotat reprezentau primul pas. Din acel punct, reușea de obicei să se aducă pe sine în centrul discuției.

– Tată, vreau s-o cunoști pe Sandy Dunn, zise Roger. Sandy se ocupă de relații publice în domeniul modei și organizează evenimente speciale. Compania ei lucrează cu cei mai importanți designeri, să știi.

– Bună, rosti Sandy întinzând mâna. Știam eu că am dreptate la faza cu majordomul.

Maiorul îi strânse mâna, făcându-i semn lui Roger din sprâncene să continue cu prezentarea, deși ordinea era cu totul greșită. Fiul său îi răspunse doar printr-un zâmbet larg.

– Ernest Pettigrew, spuse resemnat maiorul. Maior Ernest Pettigrew, Royal Sussex, în retragere. Reuși să zâmbească ușor și accentuă: Rose Lodge, Blackberry

Lane, Edgecombe St. Mary.

– Ah, da. Scuză-mă, tată, mormăi Roger.

– Îmi pare bine să fim prezentați cum se cuvine, Ernest, zise Sandy. Maiorul tresări când auzind formularea neprotocolară.

– Tatăl lui Sandy are o poziție importantă în domeniul asigurărilor din Ohio, adăugă Roger. Iar mama ei, Emmeline, este în consiliul de conducere al Muzeului de Artă din Newport.

– Mă bucur foarte mult pentru doamna Dunn, replică maiorul.

– Roger, nu vor să audă despre mine, interveni Sandy, strecurându-și mâna într-a iubitului său. Vreau să aflu totul despre familia ta.

– Avem o galerie de artă destul de interesantă în cadrul primăriei, zise Marjorie. În principal doar artiști locali, înțelegi. Dar există un tablou foarte frumos semnat de Bouguereau, reprezentând niște fete tinere. Ar trebui să vii cu mama ta.

– Locuiești în Londra? întrebă maiorul.

Aștepta, plin de încordare, o aluzie la faptul că locuiau împreună.

– Am o mică mansardă în Southwark, răspunse ea. Este aproape de New Tate.

– Mică, pe naiba, e uriașă! exclamă Roger, entuziasmat ca un băiețel care povestea despre o bicicletă nouă.

Pentru o clipă, maiorul îl văzu din nou la opt ani, cu coama de cârlionți castanii pe care mama refuza să-i tundă. Bicicleta era roșie, cu anvelope groase și o șa cu arcuri precum suspensiile de mașină. Roger o văzuse la un mare magazin de jucării din Londra, unde un clovn făcea giumbușlucuri pe ea, pe o scenă din fața intrării principale. Bicicleta îi șterse toate amintirile legate de Muzeul de Știință. Nancy,

obosită să-l care pe micuț prin tot orașul, scuturase din cap exasperată, în timp ce Roger încerca să le explice maxima importanță pe care o avea bicicleta și necesitatea cumpărării ei imediate. Bineînțeles, ei spuseseră nu. Putea fi foarte bine ajustată șaua la bicicleta pe care o avea deja, una verde cu un cadru solid care-i aparținuse maiorului când era de aceeași vârstă. Părinții lui o depozitaseră în magazia de la Rose Lodge, acoperită cu pânză de sac și unsă cu ulei o dată pe an.

– Singura problemă e găsirea unei mobile suficient de mari, pe măsura spațiului. A făcut comandă specială în Japonia.

Roger încă se lăuda cu acea mansardă. Marjorie păru impresionată.

– Mi se pare că la G-Plan se fac canapele bune, remarcă ea. Bertie și Marjorie își cumpăraseră aproape toată mobila de la G-Plan – canapele solide capitonate și scrinuri și mese zdravene, cu muchii ascuțite. Poate că opțiunile erau limitate, obișnuia Bertie să spună, dar piesele te țineau toată viața. Nu mai era nevoie de nici o schimbare. Sper că ai comandat și huse, o sfătui în continuare. Rezistă mai mult decât tapițeria.

– Marochin, anunță Roger, cu mare mândrie în glas. Mi-a văzut șezlongul din marochin și a spus că am luat-o înaintea modei.

Maiorul se întrebă dacă nu cumva fusese prea strict cu fiul său când era mic și, prin urmare, îl determinase să facă astfel de excese la maturitate. Nancy, desigur, încercase să-l răsfețe peste măsură. Pentru ei doi, bebelușul fusese un dar întârziat, născându-se când erau pe cale să renunțe la orice speranță de a deveni părinți, iar Nancy nu rezista niciodată impulsului de a face acea fețișoară să zâmbească până la urechi. El însă fusese obligat adesea să pună capăt numeroaselor sale

extravaganțe.

– Roger chiar se pricepe la design, comentă Sandy. Ar putea deveni decorator.

Roger se înroși.

– Serios? făcu maiorul. Asta-i o acuzație gravă.

Plecară la scurt timp după aceea. Sandy îi dădu cheile de la mașină lui Roger și se așeză pe scaunul pasagerului fără a comenta, lăsându-l pe maior să ocupe un loc pe bancheta din spate.

– Ești bine acolo, tată? întrebă Roger.

– Da, da.

Era o barieră foarte fină, gândi el, între atenție și sufocare. Bancheta mașinii părea să se muleze în jurul coapselor sale. Și tavanul se curba foarte aproape, cu nuanța sa palidă. Se simțea ca un bebeluș mare plimbat într-un cărucior de lux. Motorul silențios contribuia și el la acest cântec de leagăn, astfel că maiorul abia se mai putea lupta cu somnolența copleșitoare.

– Îmi pare atât de rău că Roger a întârziat azi, spuse Sandy, întorcându-se să-i zâmbească prin spațiul dintre scaune. Pieptul ei se încordă în centura de siguranță. Vizitam o casă, iar agentul imobiliar a întârziat.

– Vizitați o casă? întrebă el. Și serviciul?

– Nu, am rezolvat tot, răspunse Roger, păstrându-și atenția fixată la drum. I-am spus clientului că trebuie să particip la o înmormântare și că fie amână lucrurile cu o zi, fie își caută pe altcineva.

– Așa că v-ați dus să vă uitați la case?

– A fost numai vina mea, Ernest, se alintă Sandy. Credeam că am lăsat o rezervă de timp suficientă ca să-l aduc pe Roger la biserică. Doar că agentul imobiliar a dat-o în bară.

– Da, o să-l sun și eu mâine și o să-i spun cât sunt de supărat că m-a făcut să întârzii, se îmbățoșă Roger.

– Nu-i nevoie să mai provoci un scandal, dragă. Mătușa ta Marjorie s-a dovedit extrem de înțelegătoare. Sandy își puse o mână pe brațul lui Roger și îi zâmbi maiorului. Cu toții ați fost.

Maiorul încercă, dar fără succes, să se înfurie. În starea sa de somnolență, nu putu decât să reflecteze că această tânără era probabil extrem de pricepută în activitatea sa de relații publice.

– Vizitați case, murmură el.

– Știu, n-ar fi trebuit să mergem, dar ofertele se dau extrem de repede, îi explică Sandy. Mai ții minte locul acela drăguț de lângă Cromer?

– N-am văzut decât vreo două, zise Roger, aruncând o privire neliniștită în oglinda retrovizoare. Dar zona asta e prioritatea noastră.

– Recunosc, e mai convenabil decât Norfolk Broads sau Cotswolds, aprobă Sandy. Și, bineînțeles, pentru Roger, ești atracția principală.

– Sunt o atracție? sări maiorul. Dacă vreau să întrec Norfolkul, poate că ar trebui să încep să ofer ceai și prăjiturele în grădină.

– Tatăl

– Ah, tatăl tău e atât de amuzant, chicoti Sandy. Îmi place mult umorul ăsta sec.

– E tare glumeț, nu-i așa tată? replică Roger.

Maiorul nu răspunse. Își relaxă capul pe spătarul de piele și se lăsă purtat de vibrațiile liniștitoare ale drumului. Se simțea din nou copil în timp ce moțăia, ascultându- pe Roger și pe Sandy vorbind pe ton scăzut. Parcă ar fi fost părinții lui, cu vocile în surdină, în vreme ce străbăteau drumul lung dinspre internat către casă, la începutul vacanței.

Întotdeauna insistaseră să vină să-l ia, în timp ce majoritatea colegilor lui plecau cu trenul. Considerau că asta îi făcea să fie părinți buni și, în plus, directorul întotdeauna oferea o recepție plăcută pentru părinții care veneau, mare parte dintre ei locuind în vecinătate. Ai lui adorau să socializeze și întotdeauna jubilau când reușeau să fie invitați la câte un prânz fastuos de duminică la o familie importantă. Întrucât plecau târziu după-amiaza, somnoroși după distracție și o masă bogată în fripturi, erau nevoiți să parcurgă lungul drum spre casă pe timp de noapte. El adormea de obicei în spate. Indiferent cât l-ar fi supărat faptul că îl obligau să ia masa acasă la vreun băiat care, la rândul lui, era la fel de dornic să scape de asemenea obligații, întotdeauna se relaxa în acele călătorii; întunericul, licărirea stâlpilor de iluminat care mărgineau drumul, vocile părinților lui menținute scăzute ca să nu-l deranjeze. Asta însemna dragostea.

– Am ajuns, anunță Roger cu glas vioi.

Maiorul clipi și se strădui să dea impresia că nu dormise deloc tot drumul. Uitase să lase o lumină aprinsă, astfel că fațada din cărămidă și gresie de la Rose Lodge de-abia se vedea în lumina lunii noi.

– Ce casă încântătoare, se minună Sandy. E mai mare decât mă așteptam.

– Da, pare mai impozantă decât este în realitate pentru că georgienii au adus

niște așa-zise „îmbunătățiri" casei originale din secolul al XVII-lea, explică maiorul. Presupun că intrați să beți un ceai, adaugă el deschizând portiera.

– De fapt, nu mai intrăm, dacă nu te deranjează, spuse Roger. Trebuie să ne întoarcem la Londra că să ne întâlnim cu niște prieteni la cină.

– Dar o să se facă ora zece până să ajungeți acolo, se revoltă maiorul, simțind o urmă de indigestie doar la gândul de a mânca atât de târziu.

Roger râse.

– Nu la modul cum conduce Sandy. Dar n-o să ajungem decât dacă plecăm acum. Haide să te conduc până la ușă.

Sări din mașină. Sandy se strecură peste schimbătorul de viteze pe scaunul șoferului, cu picioarele lucind precum două iatagane. Apăsă pe ceva, iar geamul coborî.

– Noapte bună, Ernest, spuse ea, întinzându-și mâna afară. Mi-a făcut plăcere.

– Mulțumesc, răspunse maiorul.

Îi lăsă mâna și se răsuci pe călcâie, iar Roger îl urmă îndeaproape.

– Ne vedem curând, strigă Sandy.

Geamul se închise, împiedicând orice comunicare.

– De-abia aștept, mormăi maiorul.

– Ai grijă pe unde calci, tată, îl atenționă Roger din spate. Ar trebui să-ți instalezi o lumină de siguranță, să știi. Una din acelea cu senzori de mișcare.

– Ce idee minunată! Cu toți iepurii de pe-aici, ca să nu mai zic de bursucul din vecini, o să fie ca în discotecile alea pe care le frecventai tu.

Întinse mâna către ușă, cu cheia pregătită, încercând să găsească încuietoarea dintr-o singură mișcare. Cheia alunecă pe placa metalică și îi scăpă printre degete.

Se auzi un clinchet de alamă pe cărămidă, după care un sunet înfundat de rău augur, când cheia aterizã undeva pe pământ.

– A naibii treabă, bombăni el.

– Acum înțelegi ce vreau să spun? replică Roger.

Tânărul găsi cheia sub o frunză lată de hosta, rupând alte câteva pe parcurs, după care deschise ușa fără prea mari eforturi. Maiorul păși în holul întunecat și, rugându-se în surdină, găsi întrerupătorul din prima încercare.

– O să fii în regulă, tată?

Se uită la fiul său cum ezita, cu o mână pe clanță și o expresie de nesiguranță pe chip, ca un copil care știa că nu s-a purtat cum trebuie.

– Totul o să fie perfect, mulțumesc, spuse el.

Roger își feri privirea, dar nu se mișcă, de parcă aștepta să fie tras la răspundere pentru faptele sale din acea zi sau să i se ceară ceva. Maiorul nu mai spuse nimic. Voia să-l lase să-și petreacă vreo câteva nopți lungi zvârcolindu-se din cauza mustrărilor de conștiință alături de acele picioare americane infernale. Era mulțumit să știe că Roger încă nu-și pierduse de tot capacitatea de a discerne între bine și rău. Cu toate acestea, nu era dispus să-i acorde rapid absolvirea.

– Bine, atunci o să te sun mâine.

– Nu este nevoie.

– Dar vreau eu, insistă Roger.

Făcu un pas înainte, și maiorul se trezi prins într-o îmbrățișare stingheră. Se prinse de ușa grea atât ca să o țină deschisă, cât și ca să nu cadă. Cu cealaltă mână îl bătu ușor pe spate pe Roger, după care îl strânse fugar, simțind, în omoplatul

noduros al fiului său, băieţelul pe care întotdeauna îl iubise.

– Ar trebui să te grăbeşti de acum, spuse el, clipind apăsat. E mult de condus până la Londra.

– Să ştii că-mi fac griji pentru tine, tată. Roger se dădu înapoi şi deveni din nou adultul străin care exista, de cele mai multe ori, doar la capătul celălalt al firului telefonic. O să te sun. Eu şi Sandy o să ne aranjăm programul în aşa fel încât să venim să te vedem peste vreo două săptămâni.

– Sandy? A, da. Păi ar fi foarte frumos.

Fiul lui zâmbi şi plecă făcându-i cu mâna, ceea ce îi confirmă maiorului că aridităţea tonului său nu fusese sesizată. Îi făcu şi el cu mâna, uitându-se cum fiul său pleca fericit, convins că tatăl său cel vârstnic era încântat de perspectiva vizitei anunţate.

*

De-abia când rămase singur în casă simţi pe deplin povara oboselii apăsându-l ca un jug de fier. Se gândi să se oprească în sufragerie pentru un pahar de coniac revigorant, dar, cum focul era stins în şemineu, casa părea dintr-odată rece şi întunecoasă. Hotărî să se ducă direct la culcare. Scara strâmtă, cu covorul oriental decolorat, părea abruptă şi impracticabilă ca Hillary Step de pe Everest. Apucă balustrada de nuc lustruită şi porni agale pe treptele înguste. În general avea o sănătate bună şi insista să facă un set complet de exerciţii de stretching în fiecare zi, inclusiv câteva genuflexiuni. În acel moment însă – copleşit de încordare, îşi zise el –, trebui să se oprească la jumătatea scării pentru a-şi mai trage sufletul. Se întrebă în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă leşina şi cădea. Se imagină întins pe primele trepte,

cu capul în jos și cu fața vânătă. Ar fi putut trece zile întregi până să fie găsit. Nu se mai gândise niciodată la asta înainte. Își scutură umerii și se îndreptă de spate. „Este ridicol să mă gândesc la asta acum", se certă singur. Chiar nu avea rost să se poarte ca un moșneag neajutorat doar pentru că murise Bertie. Astfel că urcă restul treptelor cât mai vioi putu, și nu își permise să gâfâie până când nu ajunse în dormitor, unde se lăsă să cadă ușurat pe patul larg și moale.

Capitolul 3

Trecură două zile înainte ca maiorul să-şi dea seama că doamna Ali nu-l sunase, fapt ce îi provocă o oarecare dezamăgire. Băiatul cu ziarele îşi revenise, judecând după ferocitatea cu care *The Times* îi era aruncat la uşă. Avusese însă parte de alţi vizitatori. Alice Pierce, vecina, venise cu o zi în urmă cu un mesaj de condoleanţe pictat de mână şi cu o caserolă conţinând celebra ei lasagna organică vegetariană, cum o prezentase, informându-l de asemenea că deja aflase tot satul că îşi pierduse fratele. Îi adusese destul terci cafeniu-verzui cât să poată hrăni o armată de amici organico-vegetarieni. Din păcate însă, maiorul nu avea acelaşi gen de prieteni boemi ca Alice, aşa că acum preparatul ajunsese să fermenteze în frigider, impregnând aerul cu mirosul neplăcut de plancton în lapte şi unt. Mai devreme în acea zi, Daisy Green, soţia vicarului, venise pe nepusă masă împreună cu anturajul ei obişnuit, format din Alma Shaw şi Grace DeVere, de la Asociaţia Florilor, insistând să-i prepare o ceaşcă de ceai în propria lui casă. De obicei, maiorul se amuza să urmărească acel trio străduindu-se să controleze toate aspectele vieţii sociale şi civice din sătuc. Daisy îşi arogase titlul simplu de preşedintă a Asociaţiei Florilor şi îl folosea pentru a-şi atribui o aură de noblete. Celelalte doamne o urmau ca nişte rătuşte speriate în timp ce ea se agita de colo, colo, împărţind sfaturi nesolicitate şi promulgând directive meschine, pe care, cumva, oamenii le găseau mai uşor de urmat decât de refuzat. Îl amuza faptul că părintele Christopher, vicarul, avea impresia că-şi alegea singur predicile şi că Alec Shaw, pensionat de la Banca Angliei, fusese convins să se alăture Comitetului pentru Sărbătoarea de Halloween şi

să găzduiască tradiționalul concurs de pétanque pentru juniori pe islazul satului, în ciuda alergiei sale cronice față de copii. Însă îl amuza mai puțin când, pentru a-și promova prietena, rămasă fată bătrână, Daisy și Alma îi cereau lui Grace să cânte la harpă ori să întâmpine lumea la intrare cu ocazia diferitelor evenimente caritabile, atribuind și altor doamne celibatare însărcinări la garderobă sau la servirea ceaiului. Chiar și în această zi, ele conspiraseră să o prezinte pe Grace în cea mai bună lumină. Era aranjată, cu fața ei ușor alungită de un alb cadaveric din cauza pudrei prea deschise la culoare și buzele date cu un ruj roz, de fetiță, iar eșarfa și-o purta cochet, legată cu fundă sub urechea stângă, de parcă urma să meargă la o petrecere.

În mod paradoxal, Grace chiar era o femeie isteață și plăcută. Știa foarte multe lucruri despre trandafiri și despre istoria locală. Maiorul își aminti de o discuție pe care o purtaseră într-o zi în biserică, după ce o găsise examinând cu atenție niște registre matrimoniale din secolul al XVII-lea. Purta mănuși de bumbac albe pentru a proteja cărțile și nu își făcea griji cu privire la propriile haine, acoperite cu un praf fin. „Uite, șoptise ea, ținând o lupă aproape de scrisul cu cerneală cafenie al unui vicar de demult. Zice că «Mark Salisbury s-a căsătorit astăzi cu Daniela de Julien, fostă La Rochelle». Asta e prima consemnare ce atestă că aici s-au stabilit hughenoții." Rămăsese cu ea cam o jumătate de oră, privind-o cum întorcea plină de respect paginile scrise de-a lungul anilor, căutând indicii legate de familiile vechi din zonă. Se oferise să-i împrumute o istorie recentă a comitatului Sussex care i-ar fi putut folosi, însă aflase că ea deținea deja un exemplar. De asemenea, avea mai multe texte vechi, enigmatice și splendide, pe care i le dăduse să le consulte.

Pentru o perioadă scurtă de timp, se gândise să întrețină prietenia cu ea; însă Daisy și Alma nici nu apucaseră să afle bine de această conversație, că-și vârâseră coada. La început fuseseră comentariile timide pe stradă, apoi șoaptele de la barul Clubului de Golf. În final, o trimiseseră pe Grace să ia prânzul cu el, toată machiată și purtând o rochie odioasă de mătase. Era dichisită și împopoțonată ca o friptură de porc de sărbători. Probabil că îi împuiaseră capul cu sfaturi despre bărbați, pentru că stătuse țeapănă și purtase o conversație rigidă cât timp își mâncase salata verde (fără sos) și peștele rasol, în vreme ce el își mesteca plăcinta cu carne și rinichi de parcă ar fi fost o talpă de pantof, privind cum limbile ceasului se târau în jurul cadranului. O lăsase la ușa casei ei cu un sentiment amestecat de ușurare și regret.

În această zi, Grace fusese pusă să-l rețină în sufragerie cu discuții șoptite despre vreme, în timp ce Daisy și Alma zdrăngăneau ceștile și tăvile, participând la conversație cu glasuri ridicate din bucătărie. O surprinse pe Grace uitându-se în stânga și-n dreapta prin cameră și își dădu seama că toate trei veniseră în inspecție, căutând urme de neglijență sau decădere. Începu să se foiască nerăbdător în fotoliu, așteptându-și ceaiul.

– Nimic nu se compară cu un ceai bun, turnat dintr-un ceainic din porțelan veritabil, nu-i așa? spuse Daisy, întinzându-i ceașca și farfurioara. Biscuiți?

– Mulțumesc, răspunse el.

Îi aduseseră o cutie mare cu biscuiți „de lux" asortați. Cutia era imprimată cu imagini ale unor case englezești cu acoperiș de stuf, iar biscuiții erau umpluți cu cremă, dați cu glazură pastelată sau înveliți în folii asortate. Bănuia că Alma îi alesese. Spre deosebire de soțul ei, Alec, care se mândrea cu originile sale din East

End, Alma făcea mari eforturi să-și uite rădăcinile londoneze; uneori însă își trăda trecutul prin înclinația spre etalarea luxului și dragostea pentru dulciuri specifice unei persoane care crescuse fără prea multe pe masă. Celelalte doamne, bănuia el, își ascundeau jena cumplită. Alese un biscuit nedecorat și mușcă din el. Doamnele se așezară pe scaune, zâmbindu-i cu multă compasiune, ca și cum ar fi privit o pisică înfometată cum lipăia dintr-o farfurioară cu lapte. Era cam greu să mesteci sub privirile lor scrutătoare, așa că luă o înghițitură mare de ceai pentru a ajuta biscuitul nisipos să alunece mai ușor. Ceaiul era diluat și avea un gust de hârtie. Rămase fără cuvinte dându-și seama că doamnele își aduseseră până și propriile pliculețe de ceai.

– Fratele dumitale era mai în vârstă? întrebă Grace aplecându-se încet înspre el, cu ochii mari și plini de compătimire.

– Nu... mai tânăr, cu doi ani, de fapt.

Urmă o pauză.

– Era bolnav de ceva vreme? continuă ea însufletită.

– Nu, a decedat subit.

– Îmi pare foarte, foarte rău. Începu să-și frământe imensa piatră verde din centrul broșei fixate pe gulerul înalt. Se uită în jos, ca și cum ar fi căutat un fir de conversație în formele geometrice ale covorului decolorat de Buhara. Celelalte doamne se prefăcură ocupate cu ceștile lor, în încăpere simțindu-se o dorință palpabilă ca discuția să continue. Însă Grace nu mai găsi nici un subiect. Familia sa a fost alături de el în ultimele clipe? întrebă ea cu un aer disperat.

Îl tenta să-i spună că nu, că Bertie murise singur într-o casă goală și că fusese

găsit după câteva săptămâni de către servitoarea vecinilor. I-ar fi plăcut să înțepe această conversație searbădă cu acul unei cruzimi deliberate. În orice caz, celelalte două doamne o priveau chinuindu-se și nu făceau nimic să o ajute.

– Din câte am înțeles, soția lui era alături de el când l-au dus la spital, iar fiica lui a putut să-l vadă timp de câteva minute, spuse într-un târziu.

– Vai, asta-i minunat!

– Minunat, repetă Daisy zâmbindu-i, ca și cum asta ar fi trebuit să șteargă orice obligație ulterioară de a fi trist.

– Cred că este foarte liniștitor pentru dumneata să știi că a murit înconjurat de familie, adăugă Alma, după care luă o mușcătură zdravănă dintr-un biscuit gros de ciocolată neagră.

Un vag miros chimic de portocală amăruie îi ajunse maiorului la nări. I-ar fi plăcut să replice că nu era adevărat, că nimeni nu se gândise să-l sune până ce nu fusese prea târziu și că nu avusese ocazia să-și ia rămas-bun de la fratele mai mic, lucru care-l bântuia noapte de noapte. Voia să le scuipe asta în față, dar își simți limba groasă și inutilă.

– Și, bineînțeles, a avut parte de mângâierea Domnului, completă Daisy.

Rosti asta într-un mod ciudat, oarecum grăbit, ca și cum ar fi adus în discuție un subiect jenant.

– Amin, șopti Alma, alegând un sendviș cu cremă.

– Duceți-vă naibii, șopti maiorul înspre fundul ceștii lui de ceai, tușind teatral ca să-și acopere murmurul.

– Vă mulțumesc din suflet pentru vizită, spuse el, făcându-le cu mâna din ușă și simțindu-se mai generos acum că plecau.

– Ne vom întoarce cât de curând, promise Daisy.

– E minunat să vedem că Vierge de Cléry încă e în floare, adaugă Grace, atingând cu vârful degetelor tulpina aplecată a unui trandafir alb cu petale dese în timp ce ieșea pe poartă.

Maiorul își dori ca ea să fi pomenit de trandafiri mai devreme. Poate că după-amiaza ar fi fost mai agreabilă. „Bine, nu-i vina lor", își aminti. Nu făceau decât să urmeze ritualurile consacrate, rostind ce puteau într-un moment în care nici cele mai sensibile poezii nu ar fi ajutat la nimic. Poate că, de fapt, soarta lui chiar le îngrijora, iar el fusese prea mojic.

Fusese surprins că amărăciunea lui era mai profundă acum decât în ultimele câteva zile. Uitase că durerea nu se diminuează în mod liniar sau pe o pantă ușoară, ca un grafic dintr-o carte de matematică. În schimb, se simțea ca și cum trupul i-ar fi fost umplut cu o grămadă de resturi adunate din grădină, între care se găseau atât bulgări mari de pământ, cât și crengi cu spini ascuțiți care îl înțepau când se aștepta mai puțin. Dacă doamna Ali ar fi trecut pe la el – și simți din nou o ușoară ciudă că nu o făcuse – ea ar fi înțeles. Doamna Ali, era convins, l-ar fi lăsat să vorbească despre Bertie. Nu despre trupul mort care deja se descompunea în mormânt, ci despre Bertie, așa cum fusese el.

Maiorul păși afară, în grădina acum goală, ca să simtă razele soarelui pe chip, închizându-și ochii și respirând lent, pentru a-și șterge din minte imaginea lui Bertie în pământ, a cărnii verzui și reci care se lichefiază. Își încrucișă brațele la piept

și încercă să nu plângă cu suspine după Bertie și pentru el însuși, gândindu-se că acesta era singurul lucru pe care i-l mai rezerva soarta.

Căldura soarelui îl îmbărbătă, iar un mic pițigoi maroniu, agitând ramurile tisei, părea să-l mustre pentru că era atât de lugubru. Deschise ochii spre acea după-amiază splendidă și hotărî că i-ar fi prins bine o plimbare scurtă prin sat. Ar fi putut să se oprească pe la magazin, să cumpere niște ceai. De asemenea, se gândi, ar fi fost un prilej bun să-i facă o vizită ocupatei doamne Ali și să-i dea posibilitatea de a-și cere scuze pentru faptul că nu trecuse pe la el.

Trăise multe decenii în Edgecombe St. Mary, și totuși plimbarea spre sat îi oferea de fiecare dată o stare plăcută. Aleea era bombată abrupt, ca și cum drumul îngust ar fi fost acoperișul curbat al vreunei incinte subterane. Gardurile vii de lemn-câinesc, gherghin și fag se înălțau groase și pline de sine ca niște târgoveți medievali. Aerul era parfumat cu mirosul lor sec și picant, care se suprapunea peste izul înțepător al animalelor de pe câmpurile aflate în spatele caselor. Porțile acestora ofereau imagini fugitive ale unor grădini bine îngrijite, cu peluze dese, pline de trifoi și păpădii. Îi plăcea trifoiul, considerându-l un simbol al zonei rurale care sabota pe tăcute orice inițiativă de a impune naturii un stil suburban. După o curbă, gardul viu lăsă locul unei împrejmuiri de sârmă care delimita un islaz pentru oi, lăsând vederii aproape treizeci de kilometri din peisajul molcom al comitatului Sussex, care se întindea dincolo de satul din vale. În spatele său se înălțau dealurile calcaroase, acoperite de iarbă mâncată de iepuri. Sub el se întindeau, pe locul fostelor păduri dese ale Sussex-ului, câmpuri pline de secară târzie și de muștar. Îi

plăcea să se oprească, să pună un picior pe treapta pârleazului și să cuprindă întreaga priveliște. Ceva – poate calitatea luminii sau varietatea infinită a nuanțelor de verde din coroanele arborilor și din gardurile vii – reușea întotdeauna să-i umple inima cu o dragoste de țară pe care i-ar fi fost jenă să o exprime deschis de față cu altcineva. Acum se sprijini de pârleaz și lăsă culorile peisajului să-l îmbibe și să-l liniștească. Misiunea pe care și-o propusese, de a face o vizită la magazin, îi accelerase pulsul și așternuse peste durerea mocnită o trepidație nerăbdătoare și deloc neplăcută. Magazinul se afla la doar câteva sute de metri mai jos față de locul unde se afla, iar minunile gravitației îl ajutară în momentul în care se depărtă de pârleaz și continuă să străbată cu pași mari drumul. În vale trecu pe lângă Royal Oak, a cărui fațadă era aproape în întregime ascunsă de ghivecele pline de petunii colorate în nuanțe surprinzătoare, și zări magazinul dincolo de ovalul pajiștii satului.

Firma portocalie de plastic, „Supersaver SuperMart", sclipea în razele joase ale soarelui de septembrie. Nepotul doamnei Ali lipea pe vitrină un afiș mare care anunța o promoție la conservele de mazăre; maiorul ezită puțin. Ar fi preferat să aștepte până ce nepotul nu era în preajmă. Nu-i plăcea încruntarea perpetuă a tânărului, care, admise el, ar fi putut fi doar rezultatul sprâncenelor sale nefericit de proeminente. Era o aversiune ridicolă și greu de explicat, după cum se certase singur de atâtea ori, dar tot îi făcu mâna să se încleștеze și mai tare pe capătul bastonului în timp ce mărșăluia prin iarbă către ușa magazinului. Clinchetul clopoțelului de la intrare îl făcu pe tânăr să-și ridice privirea. Salută din cap, iar maiorul îi răspunse cu un gest asemănător, dar mai discret, și o căută din priviri pe doamna Ali.

Magazinul avea o singură tejghea micuță și o casă de marcat în față, la care se

alăturau un raft cu țigări și o mașină de loterie. Patru raioane înguste, dar curate, se întindeau până în spate de-a lungul sălii dreptunghiulare cu tavan jos. Erau bine aprovizionate cu diverse sortimente de produse alimentare. Găseai fasole și pâine, pliculețe de ceai și paste uscate, mâncăruri congelate, pungi de chipsuri spiralate și nuggets de pui pentru cina copiilor. De asemenea, exista o gamă bogată de ciocolată și dulciuri, o secțiune cu ilustrate și ziare. Doar recipientele cu ceai vărsat și un platou cu samosa făcută în casă indicau originea exotică a doamnei Ali. În spate mai exista și o anexă nelalocul ei cu articole în vrac, precum hrană uscată pentru câini, pământ de flori, îngrășăminte pentru plante și baxuri de cutii cu fasole fiartă Heinz. Maiorul nu își putea imagina cine cumpăra aici astfel de lucruri. Toată lumea își făcea cumpărăturile principale la supermarketul din Hazelbourne-on-Sea sau mergea la noul hipermarket din Kent. Mai exista și varianta de a lua un feribot ieftin până în Franța, și deseori maiorul își vedea vecinii descărcând din portbagajele burdușite cutii mari de detergent și sticle cu forme ciudate în care era bere străină de la hipermarketul din Calais. Pentru majoritatea localnicilor, magazinul din sat era util în cazul în care rămâneai fără ceva anume, îndeosebi seara târziu. Maiorul își dădu seama că nimeni nu-i mulțumea doamnei Ali că ținea deschis în serile de weekend până la ora opt seara, iar duminică dimineața se prezenta iarăși la muncă, dar le plăcea să bombăne în privința prețurilor și să speculeze care erau profiturile doamnei Ali fiindcă avea autorizație să vândă bilete de loterie.

Maiorul nu auzi și nici nu simți prezența doamnei Ali în magazinul gol, așa că în loc să caute pe fiecare raion în parte, se îndreptă pe cât de firesc reuși spre anexa unde se vindea marfa în vrac, ignorând recipientele cu ceai de lângă tejghea și casa

de marcat. Dincolo de acest spațiu era biroul administrativ, o mică zonă ascunsă în spatele unei perdele din fâșii verticale de vinil.

Inspectase prețurile tuturor produselor, întorcându-se să studieze din nou plăcintele cu șuncă și ou din vitrina de lângă peretele din spate, când în sfârșit doamna Ali își făcu apariția de după perdea, având brațele pline de cutii cu modele de Halloween care conțineau minipateuri cu mere.

– Domnule maior Pettigrew, spuse ea surprinsă.

– Doamnă Ali, răspunse acesta, distras de la scopul său inițial de conștientizarea faptului că nebunia sărbătorii americane de Halloween începea să-și facă loc printre produsele englezești de patiserie.

– Ce mai faci? întrebă ea, căutând un loc unde să așeze cutiile.

– Bine, bine. Vreau să îți mulțumesc pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o.

– Nu, nu, nu a fost mare lucru.

Păru că ar fi vrut să dea nepăsător din mâini, dar, împovărată de plăcinte, abia reuși să-și miște degetele.

– Și aș mai dori să-mi cer scuze... începu el.

– Te rog, nu e nici o problemă, zise doamna Ali. Dintr-odată, fața i se încordă când se uită în spatele lui.

Maiorul simți în ceafă prezența nepotului ei și se întoarse. Tânărul părea mai masiv pe culoarul îngust, cu trăsăturile umbrite de razele soarelui care pătrundeau prin geam. Îi făcu loc să treacă, dar nou-venitul se opri și se dădu la o parte. Parcă tras de un fir invizibil, maiorul simți nevoia să se strecoare pe lângă el și să iasă din magazin, dar corpul, încăpățânat, îl ținu pe loc.

Simți că doamna Ali nu voia ca el să continue cu scuzele în fața nepotului.

– Încă o dată, vreau să vă mulțumesc amândurora pentru condoleanțele exprimate, reluă, fiind în special încântat de cuvântul „amândurora" pe care-l inserase delicat, de parcă ar fi fost o minge de golf care intră cu precizie în gaură.

Nepotul nu putu decât să dea din cap a încuviințare.

– Orice putem face, trebuie doar să ne spui, se oferi doamna Ali. Începând, poate, cu niște ceai proaspăt?

– E cam pe terminate, într-adevăr.

– Prea bine. Își ridică bărbia și se adresă nepotului în timp ce se uita spre un punct deasupra capului acestuia. Abdul Wahid, ai vrea tu să aduci celelalte specialități de Halloween ca să mă pot ocupa eu de comanda de ceai a domnului maior?

Trecu de amândoi ținând în brațe cutiile de prăjituri, și maiorul o urmă, strecurându-se pe lângă nepot cu un zâmbet stingher. Tânărul, posomorât, dispăru după perdeaua de vinil. Lăsând cutiile pe tejghea, doamna Ali își căută caietul de comenzi și începu să frunzărească paginile.

– Draga mea doamnă, începu maiorul. Amabilitatea dumitale față de mine...

– Aș prefera să nu discutăm astfel de lucruri față de nepotul meu, șopti ea, și o încruntare pasageră îi întunecă finețea chipului oval.

– Mi-e teamă că nu prea înțeleg.

– S-a întors recent de la studii din Pakistan și mi-e teamă că încă nu e în largul lui cu multe obiceiuri de pe aici. Aruncă o privire ca să se asigure că nepotul nu putea auzi discuția. Are oarece temeri legate de bunăstarea mătușii sale. Nu-i place când mă sui la volan.

– Ah.

Maiorul își dădu seama că din repertoriul de griji al nepotului puteau face parte și bărbații străini, cum era el. Simți dezamăgirea îngreunându-i obrajii.

– Sigur, nu că aș avea de gând să-i acord vreo atenție, continuă ea, de data asta zâmbind și atingându-și părul cu mâna, de parcă voia să verifice dacă nu-i scăpa vreun fir din cocul bine strâns la ceafă. Mă străduiesc să-l reeduc, încetul cu încetul. Cei tineri pot fi foarte încăpățânați.

– Știu. Înțeleg prea bine...

– Deci, dacă pot face ceva pentru dumneata, domnule maior, trebuie doar să spui, încheie doamna Ali.

Ochii ei căprui erau atât de calzi, iar expresia de îngrijorare atât de sinceră, încât maiorul, după ce se uită rapid în jur, își lăsă deoparte prudența.

– Ei bine, păi, se bâlbâi el, mă întrebam dacă mergi în oraș mai încolo, săptămâna aceasta. Încă nu mă simt destul de bine ca să pot conduce și trebuie să-i mai fac o vizită avocatului familiei.

– De obicei merg joia după-amiaza, dar cred că pot...

– Joi ar fi perfect, răspunse maiorul repede.

– Trec să te iau în jurul orei două?

Plin de tact, bărbatul își coborî tonul.

– Poate că ar fi mai convenabil să te aștept în stația de autobuz, pe șoseaua principală. Asta ca să te scutesc de un drum în plus până la mine.

– Da, într-adevăr, ar fi foarte convenabil, surâse ea.

Maiorul își reprimă cu mare dificultate un zâmbet fericit.

– Atunci ne vedem joi. Mulțumesc, spuse el.

Când părăsi magazinul, își aminti că uitase să cumpere ceai. Nu îl deranjă deloc acest lucru, deoarece era foarte bine aprovizionat pentru nevoile personale, iar cei care-l vizitau păreau hotărâți să-și aducă propriul ceai. În timp ce străbătea pajiștea, își dădu seama că avea pasul mai vioi și inima mai ușoară.

Capitolul 4

Joi dimineață, maiorul se trezi din somn în ropotul ploii care bătea violent în streașină. Picura și în casă, într-un ritm enervant și lipsit de muzicalitate, iar în acel loc lemnul pervazului se înmuiase. Din coconul înăbușitor al păturilor cu care era învelit parcă și vedea cum norii își aruncau poverile grele de apă în timp ce se loveau de coastele dealurilor. Camera, cu grinzile ei grele, părea să absoarbă toată umezeala. Tapetul cu dungi albastre căpătase o tentă gălbuie în lumina ciudată a ploii și lăsa impresia că era gata, gata să se cojească de pe tencuială sub greutatea aerului impregnat cu vapori de apă. Stătea inert, cufundat în perna de puf boțită, privind cum speranțele pentru acea zi dispăreau odată cu apa care spăla ferestrele mătuite.

Se blestemă pentru că își închipuise că avea să fie frumos afară. Poate că era rezultatul evoluției, își zise – un soi de genă care se adapta permanent și care îi determina pe englezi să-și facă neabătut planuri optimiste când se știa aproape sigur că urma să plouă. Își aduse aminte de nunta lui Bertie, în urmă cu aproape patruzeci de ani. Un prânz în aer liber, la un hotel mic a cărui sală de mese nu-i putuse cuprinde pe cei cincizeci de invitați care căutau să se adăpostească de furtuna ivită brusc. Marjorie plângea în hohote, iar rochia făcută dintr-o cantitate ridicol de mare de tul i se răsucise în jurul trupului colțuros ca o bezea care se topește. De obicei era realist în ceea ce privea ploaia. Când juca golf își lua o pereche de ghete vechi de armată cu apărători pentru gambe pe care era gata să și le ridice peste șosete la primul semn de ploaie. Avea și un balonzaid galben în portbagaj, precum și o colecție de umbrele robuste în suportul din hol. Fusese de multe ori ironizat la

partidele de crichet, în zilele cu o căldură dogoritoare, fiindcă venea întotdeauna cu un scăunel pliant ce ascundea un poncho de plastic într-un buzunar lateral. Nu, nici măcar nu luase în considerare vremea, nici nu se uitase în ziar ori la știrile de la ora 6, pentru că își dorise din tot sufletul ca aceea să fie o zi frumoasă, și, precum Regele Knut, care ceruse ca marea să se retragă, așa și el impusese soarelui să strălucească.

Soarele ar fi fost motivul său de a transforma călătoria cu mașina în ceva mai mult. O invitație la o plimbare pe faleză ar fi fost tocmai potrivită, ținând cont de vremea superbă. Acum nici nu se mai punea problema unei plimbări și îi era teamă că o invitație la un ceai de după-amiază la un hotel ar fi fost prea îndrăzneață. Se ridică destul de brusc și camera începu să se învârtă în jurul său. Ce-ar fi fost dacă doamna Ali ar fi sunat și s-ar fi folosit de ploaie ca scuză pentru a anula totul? Ar fi trebuit să stabilească o întâlnire cu Mortimer sau să se ducă singur cu mașina.

Presupunând că ea nu anula, maiorul trebuia să aducă unele modificări garderobei și procesului de îngrijire personală. Se sculă, își încălță papucii din piele marocană și se îndreptă spre dulapul mare din lemn de pin. Se gândise la o jachetă de tweed, pantaloni din lână și un strop de aftershave. Însă tweedul emana un ușor miros când era ud. Nu dorea să umple mașina doamnei Ali cu un iz de oaie udă stropită cu apă de colonie. Stătu un moment și chibzui.

În oglinda măsuței de toaletă zări imaginea propriului chip, abia luminată de dimineața mohorâtă. Se examină mai îndeaproape, trecându-și mâna prin părul scurt și aspru și întrebându-se cum era posibil să arate atât de bătrân. Încercă un zâmbet, care făcu să-i dispară expresia acră și fălcile lăsate, dar îi încreți pielea în

jurul ochilor albaștri. Convins că asta reprezenta o îmbunătățire, exersă cu diverse tipuri de zâmbete, până ce își dădu seama că era absurd. Nancy nu l-ar fi suportat niciodată atât de vanitos și, fără îndoială, nici doamna Ali.

Reconsiderând posibilitățile oferite de garderobă, conchise că acea zi era ocazia perfectă pentru a purta puloverul scump din acril dăruit de Roger cu ocazia Crăciunului trecut. Fusese de părere că acea croială pe trup și romburile negru pe negru erau prea tinerești, dar nu putuse demonta entuziasmul fiului său.

– L-am luat direct de la un designer italian pe care l-am finanțat, se lăudase. Peste tot în Londra sunt liste de așteptare pentru creațiile sale.

Maiorul, care îi cumpărase de la Liberty o pălărie de ploaie din bumbac cerat și o ediție destul de elegantă, legată în piele, a cărții despre Everest a lui Sir Edmund Hillary, îi mulțumise frumos pentru generozitate. I se părea nepoliticos să-și exprime părerea despre oamenii care se trec pe liste de așteptare pentru un pulover, având în vedere că, oricum, pentru Roger darul acesta reprezenta un sacrificiu. După Anul Nou, așezase cutia cu dungi roz și verzi pe ultimul raft al șifonierului. Astăzi însă simțea că o notă tinerească era exact ce trebuia ca să echilibreze un cadru social jilav.

Scotocind după o cămașă albă curată printre umerașele înghesuite, își zise că venise timpul să sorteze ce era de aruncat. Se gândi la Marjorie, care precis era ocupată să golească toate dulapurile de hainele lui Bertie. Era o femeie practică, această Marjorie. Își imagină cutiile etichetate, pline cu lucruri destinate următorului talcioc de la biserică.

În preajma prânzului deveni neobișnuit de agitat și sări ca ars atunci când sună telefonul. Era Alec, care îl întreba dacă are chef de o partidă de golf, în ciuda ploii.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat înainte, zise acesta. Alma mi-a făcut un raport complet. Din ce povestește ea, pari că te descurci.

– Da, mulțumesc.

– Ar fi trebuit să te sun mai devreme.

Stângăcia prietenului său îl făcu pe maior să zâmbească. Toți stătuseră deoparte; nu doar Alec, ci și Hugh Whetstone, care locuia pe strada vecină, și întregul grup de la clubul de golf. Nu-l deranjase. Făcuse același lucru și el în trecut; pierderile suferite de alții i se păreau o adevărată bătaie de cap, așa că o lăsase pe Nancy să se ocupe. Era de la sine înțeles că femeile se descurcă mai bine în astfel de situații. Când murise bătrâna doamnă Finch, vecina lor, Nancy îi dusese supă și mâncare domnului Finch în fiecare zi, timp de două-trei săptămâni după înmormântare. Maiorul doar își ridicase pălăria o dată sau de două ori când trecuse pe lângă el pe stradă. Bătrânul, vlăguit ca o pisică vagaboandă și părând să nu recunoască nimic în jur, se uita prin el și își vedea de drum mai departe, mergând haotic pe mijlocul străzii. Fusese o binecuvântare când fiica sa îl trimisese la azil.

– Trebuie să merg în oraș să-l văd pe avocatul familiei. Poate săptămâna viitoare?

Încerca să joace golf o dată pe săptămână – fapt ce reprezenta o provocare ținând cont de imprevizibilitatea vremii de toamnă. După moartea lui Bertie, nu se mai apropiase de club aproape două săptămâni.

– Oricum, cred că terenul e îmbibat azi, spuse Alec. O să fac rezervare săptămâna viitoare la o oră ceva mai matinală și vom vedea dacă reușim să încheiem o partidă

întreagă înainte de prânz.

În jurul orei două, norii renunțaseră să se agite și se așezaseră pur și simplu deasupra pământului, transformând ploaia într-o ceață cenușie care părea să țintuiască în loc fiecare miros. Maiorul încă strâmba din nas, la mult timp după ce un collie lăsase în urmă un iz dezgustător de urină, marcându-și teritoriul pe stâlpul din colțul refugiului din lemn al stației de autobuz. Structura rudimentară, cu acoperișul ieftin din carton asfaltat, nu oferea nici un soi de protecție împotriva ceții și strecura în umezeală propriul miros de creozot și vomă veche. Maiorul blestemă instinctul uman de adăpostire ce îl făcea să stea acolo. Citi inscripțiile adânc scrijelite de tineretul local: „Jaz și Dave", „Mick o iubește pe Jill", „Mick e un onanist", „Jill și Dave".

În cele din urmă, mașinuța albastră se ivi de pe deal și se opri lângă el. Îi văzu prima dată zâmbetul larg și apoi eșarfa cu nuanțe strălucitoare de albastru și verde, asemenea penajului de păun, înfășurată lejer peste părul ei negru și drept. Doamna Ali se întinse să deblocheze ușa pasagerului, iar el se aplecă să intre.

– Dă-mi voie să mut astea, zise ea dând la o parte două sau trei cărți de la bibliotecă, învelite în plastic.

– Mulțumesc. Încercă să se așeze fără să-i provoace scaunului prea multe scârțâituri. Permite-mi să le țin eu.

Doamna Ali îi dădu cărțile, iar el îi remarcă degetele fine, lungi și unghiile scurte.

– Suntem gata? întrebă ea.

– Da, mulțumesc mult. Este foarte drăguț din partea dumitale.

Voia să o privească, dar era conștient de spațiul redus al mașinii. Ea băgă maneta în viteză și demară în trombă. Maiorul apucă mânerul de deasupra, fixând cărțile cu privirea.

Erau niște volume groase, cu coperte vechi, fără ilustrații. Le întoarse spre cotor: un roman de Colette, povestiri de Guy de Maupassant, o antologie de poezii. Spre surpriza maiorului, volumul de Guy de Maupassant era în franceză. Frunzări câteva pagini; nu exista traducere în engleză.

– Sigur nu ai împrumutat cărțile astea de la biblioteca mobilă, observă el. Râsetul doamnei Ali răsună în urechile lui ca un cântec.

În fiecare zi de marți, o bibliotecă mobilă, colorată în verde și alb, obișnuia să se oprească în apropierea micului cartier social de la marginea satului. În general, maiorul prefera să citească din propria bibliotecă, unde Keats și Wordsworth erau companioni plăcuți, iar Samuel Johnson, chiar dacă se considera mult prea important, întotdeauna avea ceva provocator de spus. Cu toate acestea, aprecia mult ideea de bibliotecă mobilă, așa că o vizita în mod regulat pentru a-și arăta sprijinul, chiar dacă epuizase rapid colecția redusă de romane vechi și era de-a dreptul oripilat de copertele sinistre ale bestsellerurilor și de colecția uriașă de romane de dragoste. La ultima lui vizită răsfoise o carte groasă despre păsările din zonă, în timp ce un băiețel cu nasul plin de muci stătea în poala generoasă a mamei sale și silabisea cuvinte dintr-un album cu foi cartonate despre trenuri. Maiorul și bibliotecarul tocmai zâmbeau spunând cât de plăcut era să vezi un copil care face și altceva decât să se uite la televizor, când puștiul, deranjat de ceva ce găsise în carte, îi rupsese rapid coperta. Mama, furioasă și roșinată de privirea șocată a

bibliotecarului, îl plesnise sonor. Maiorul, blocat între băiețelul care se ascunsese sub o masă și fundul generos al mamei care bombănea și încerca să-l tragă afară, unde să-l poată bate mai comod, nu putu decât să se țină de un raft de metal și să-și păstreze cumpătul, în timp ce urletele copilului reverberau de pereții camionetei de metal de parcă ar fi fost în mijlocul unui război.

– Mă duc la biblioteca din oraș, bineînțeles, spuse doamna Ali, depășind cu calm o remorcă plină ochi cu fân pe o scurtă porțiune de drum cu vizibilitate între două curbe, dar chiar și așa tot trebuie să comand mare parte din ce-mi doresc.

– Am încercat o dată sau de două ori să comand o carte, zise maiorul. Țin minte că încercam să dau de o anumită ediție, destul de rară, a eseurilor lui Samuel Johnson scrise pentru *Rambler,* și am fost cam dezamăgit când am văzut că bibliotecarul nu a părut deloc să-mi aprecieze solicitarea. Ai crede că după ce pune toată ziua ștampile pe romane ieftine, provocarea de a căuta niște lucrări clasice ar trebui să-l încânte, nu?

– Încearcă să comanzi cărți în limbi străine, râse doamna Ali. Când fac asta, unul dintre bibliotecari se uită la mine de parcă aș comite un act de trădare.

– Mai vorbești și alte limbi în afară de franceză? se interesă maiorul.

– Vorbesc destul de prost franceza. În schimb, am o oarecare fluență în germană. Și în urdu, bineînțeles.

– E limba maternă în familia dumitale?

– Nu, aș zice că engleza este limba maternă. Tatăl meu avea o obsesie pentru limbile europene. Nu-i plăcea când mama și bunica mea bârfeau în urdu. Când eram mică, țin minte că tata avea ideea de nezdruncinat că Națiunile Unite vor

evolua într-un guvern mondial. Clătină din cap, după care ridică mâna stângă de pe volan fluturându-și un deget către parbriz. „Vom vorbi limbile diplomației și ne vom ocupa locurile pe care le meritățm ca cetățeni ai lumii", declamă ea solemn. Apoi oftă. A murit cu această convingere, iar eu și sora mea am învățat împreună șase limbi, în onoarea sa.

– Este absolut impresionant.

– Și, în general, cam inutil atunci când conduci un mic magazin, spuse doamna Ali cu un zâmbet trist.

– Nu-i nimic inutil în a-i citi pe clasici, zise maiorul, cântărind cărțile în mână. Eforturile dumitale susținute mi se par absolut remarcabile. Prea puțini oameni din ziua de astăzi apreciază și caută plăcerile culturii elevate.

– Da, poate fi o căutare cam solitară, ce-i drept.

– Atunci noi – puținii fericiți – trebuie să strângem rândurile.

Doamna Ali râse, iar maiorul își întoarse capul să se uite pe geam la gardurile vii înmuiate în ceață de pe marginea drumurilor. Constată că nu-i mai era frig. Gardurile păreau acum bordate până la ultima frunză cu picături ca de diamant. Din pământ ieșeau aburi, iar un cal aflat sub un copac își scutură coama ca un câine, apoi își aplecă botul ca să mănânce niște păpădii. Mașina urcă ultima coamă de deal, loc în care șoseaua se lărgea. Orașul se întindea în vale, de-a lungul câmpiei de pe coastă. Marea părea un infinit cenușiu dincolo de marginea ascuțită a plajei. Pe cer, o gaură în ceață lăsa câteva raze palide de soare să sclipească pe apă. Era la fel de frumos și de straniu ca o carte ilustrată de imnuri victoriene, lipsind doar arhanghelul care să coboare din cer, urmat de heruvimi și de ghirlande de

trandafiri. Vehiculul prinse viteză pe măsură ce cobora, iar maiorul simți că după-amiaza urma să fie minunată.

– Unde ai dori să te las? îl întrebă ea când intrară în traficul aglomerat din oraș.

– A, oriunde îți este convenabil.

Rostind aceste cuvinte, se simți oarecum tulburat. În realitate, era foarte important unde avea să-l lase – sau, mai degrabă, unde urmau să se întâlnească mai târziu, mai ales dacă i se ivea ocazia să o invite la un ceai –, dar i se păru nepoliticos să se arate prea direct.

– De obicei, mă duc la bibliotecă, apoi îmi rezolv treburile, după care merg la cumpărături pe Myrtle Street. Maiorul nu știa prea bine care era Myrtle Street, dar își imagina că se afla sus pe deal, în capătul mai sărac al orașului, probabil chiar lângă Vinda Linda's Curry House Take-Away de lângă spital. Dar te pot lăsa oriunde, cât timp stabilim să ne întâlnim undeva ca să nu fiu nevoită să fac din nou ocolul, îl asigură doamna Ali.

– A, da, am uitat de sistemul îngrozitor cu sensuri unice, spuse el. Îmi aduc aminte că eu și soția mea ne-am blocat odată în cel din Exeter. A căzut de pe cal, și-a rupt degetul și am pierdut vreo oră învârtindu-ne în cerc, uitându-ne la spital, fără să găsim însă o intrare din direcția noastră. Blocați ca o minge într-un labirint de plastic.

El și Nancy făcuseră haz ulterior, imaginându-și-l pe Dante reproiectând Purgatoriul ca pe un sistem de sensuri unice, unde Sfântul Petru și Porțile Raiului se întrezăreau dincolo de două seturi de bariere din beton.

În timp ce vorbea, maiorul observă, cu o mustrare de conștiință, că deja nu îi mai era greu să-i vorbească doamnei Ali despre soția lui – că pierderea lor comună devenise o legătură utilă.

– Ți-ar conveni la centrul comercial? sugeră ea.

– Nu mai bine pe faleză? Te-ai abate mult de la drum?

Știa că răspunsul era „da". Faleza era la câțiva pași distanță, dar sistemul rutier impunea o curbă suplimentară la stânga, urmată de o buclă largă în jos, prin orașul vechi, către portul de pescuit. Drumurile pe care trebuia să le facă erau mult în oraș și pe deal. În acele zile, parcă viața tuturor se mutase în centru și pe culmi, de parcă întreg orașul și-ar fi întors spatele către mare.

– E în regulă pe faleză, spuse ea, oprind rapid mașina în parcarea plătită aflată chiar în spatele plajei. Lăsă motorul pornit și adăugă: Te iau într-o oră și jumătate?

– E perfect, răspunse el, întinzându-i cărțile și deschizând portiera.

Trecu rapid în revistă câteva moduri neprotocolare de a o invita la ceai, dar nu reuși să formuleze nici unul. Se blestemă în gând că era un idiot, în timp ce ea plecă din nou în trombă, făcându-i cu mâna.

Birourile firmei de avocatură Tewkesbury & Teale se aflau într-o vilă stil Regency, vopsită galben-citron, la două străzi în spatele mării. În mijlocul piațetei din față se găsea o grădină îngrijită cu o fântână fără apă, iar în spatele porții din fier forjat se zărea o mică peluză elegantă. Vilele, acum clădiri de birouri, păreau să adăpostească exact același gen de oameni ca și cei pentru care fuseseră inițial construite. Erau avocați, contabili și câte o actriță trecută de prima tinerețe, toți cultivând un

aer aristocratic viciat într-o oarecare măsură de zumzetul aproape audibil al parvenirii sociale. Mortimer Teale se încadra perfect în această categorie.

Maiorul, care ajunse mai devreme decât fusese programat, se uită în vitrina magazinului de design interior de alături, unde o femeie robustă, îmbrăcată într-un costum de brocart verde, împungea și înfoia o abundență de perne umplute în exces. Doi căței mici și zgomotoși se repezeau să înhațe împletiturile și ciucurii. Maiorul se temea că dacă se mai uita mult, l-ar fi văzut pe unul din ei înecându-se cu vreun nasture îmbrăcat în mătase. Trecu încet pe lângă alte porți; la o vilă rozcăpșună, plină de contabili, un tinerel îmbrăcat într-un costum strident în dungi, care vorbea la un telefon mobil de mărimea unei tabachere, ieși în fugă și se îndreptă către mașina sa sport neagră. Maiorul observă că valul țeapăn de păr negru dat cu gel era de fapt pieptănat pe spate ca să ascundă începutul de chelie din creștet. Bărbatul îi aminti, în mod stânjenitor, de Roger.

Bătrânul domn Tewkesbury, socrul lui Mortimer, reprezentase, dacă nu chiar o clasă cu totul diferită, atunci măcar o versiune mai afabilă și mai inteligentă a locuitorilor cvartalului. Avocații din familia Tewkesbury își desfășuraseră activitatea acolo încă de la sfârșitul secolului nouăsprezece, fiind alături de familia Pettigrew cam de tot atâta timp. Evoluaseră îndeplinindu-și admirabil munca și refuzând toate oportunitățile de mărire. Tatăl, fiul și nepotul își dedicaseră mult timp gesturilor civice (consultanța gratuită acordată municipalității fiind doar una dintre cauzele lor), dar rezistaseră tuturor ofertelor de a candida la funcții publice, de a conduce un comitet sau de a apărea în ziar. Maiorul își aminti cât de mult îl impresionau în copilărie discursul molcom al lui Tewkesbury, hainele sale sobre și

ceasul de buzunar din argint masiv.

Rămăsese uimit, ca și Bertie, când Tewkesbury îl luase pe Mortimer Teale drept asociat. Teale apăruse de nicăieri și se combinase cu Elizabeth, fiica și unica moștenitoare a lui Tewkesbury. Se zvonea că era din Londra, nume pomenit cu un ușor zvâcnet al buzelor, de parcă ar fi reprezentat aleile dosnice din Calcutta sau vreo colonie penală celebră, ca Australia. Lui Mortimer îi plăceau cravatele stridente, adora mâncarea într-atât încât făcea mare caz de asta și se gudura pe lângă clienți într-un mod care îi permisese maiorului să utilizeze – în afara careurilor de cuvinte încrucișate din *Sunday Times* – termenul „oleaginos". Se căsătorise cu Elizabeth și se așezase ca un cuc bine hrănit în mijlocul clanului, până reușise să-l îngroape pe bătrânul Tewkesbury. Se zvonea că își adăugase numele pe placa de alamă de la ușă în timp ce familia încă era la înmormântare.

Maiorul se gândise să-și caute un alt avocat, dar nu voia să rupă tradiția. În momentele sale de sinceritate, recunoștea că nu dorise, de fapt, să i-o spună verde în față lui Mortimer. În schimb, își reamintea că Mortimer făcuse o treabă excelentă, ceea ce era adevărat, și că era incorect să detești o persoană doar pentru că poartă batiste de buzunar cu picățele mov și are palmele transpirate.

– Ah, domnule maior, mă bucur să vă văd chiar și în aceste condiții extrem de triste, spuse Mortimer, înaintând pe covorul verde-închis din birou ca să-i strângă mâna.

– Mulțumesc.

– Fratele dumneavoastră a fost un om de mare calitate și pot spune că e un

privilegiu că l-am putut numi prietenul meu. Mortimer aruncă o privire spre perete, unde se găseau poze înrămate cu el alături de diverși oficiali locali și mici demnitari. Chiar ieri îi spuneam lui Marjorie că a fost un om care s-ar fi afirmat cu siguranță, dacă ar fi avut astfel de înclinații.

– Fratele meu împărtășea dezgustul domnului Tewkesbury față de politica locală.

– Da, într-adevăr, răspunse avocatul, așezându-se înapoi la biroul de mahon și făcând semn către un scaun. E o dezordine cumplită. Tot îi spun lui Elizabeth că mi-aș da demisia cu totul dacă mi s-ar permite. Cum maiorul nu spuse nimic, urmă: Atunci, haideți să începem. Luă un dosar crem subțire dintr-un sertar al biroului și îl împinse pe masă între ei. Când se întinse, încheieturile grăsuțe forțară manșetele tari și albe, iar sacoul i se încreți la umeri. Deschise dosarul cu degetele sale groase și îl întoarse astfel încât maiorul să-l aibă în fața ochilor. Ușoare urme de degete împodobeau acum scrisul de pe pagina intitulată „Ultimele dorințe și Testamentul lui Robert Carroll Pettigrew". După cum știți, Bertie v-a numit executor testamentar. Dacă acceptați, va trebui să semnați niște formulare. Ca executor, va trebui să supravegheați câteva mici conturi de investiții și fonduri caritabile. Nimic prea solicitant. În această calitate, sunteți îndreptățit la o mică recompensă financiară, decontarea cheltuielilor și așa mai departe, dar aveți dreptul să refuzați...

– Atunci, cred că ar fi mai bine să-l citesc, nu? întrebă maiorul.

– Da, desigur. Nu vă grăbiți.

Mortimer se lăsă pe speteaza scaunului și își împleti degetele deasupra vestei umflate pe abdomen de parcă s-ar fi pregătit să tragă un pui de somn, dar ochii îi rămaseră concentrați cu atenție în lungul biroului. Maiorul se ridică.

– Merg un pic mai încolo ca să îl văd mai bine la lumină.

Nu erau decât câțiva pași până la fereastra mare cu vedere spre piațetă, dar acea distanță crea o iluzie de intimitate.

Testamentul lui Bertie nu avea decât o pagină și jumătate, cu foarte multe spații albe între rânduri. Bunurile sale urmau să fie transferate iubitoarei lui soții, și Bertie îi cerea fratelui său să-i fie executor, ca să o scape pe Marjorie de poverile administrative într-o perioadă atât de grea. Era și un mic cont de investiții înființat pentru Gregory și pentru toți nepoții care ar fi urmat să se nască. De asemenea, erau prevăzute alocații și pentru trei organizații caritabile: fostei lor școli îi reveneau o mie de lire, și atât biserica lui Bertie, cât și parohia Bisericii Anglicane St. Mary din Edgecombe St. Mary primeau câte două mii. Maiorul chicoti văzând că Bertie, care de multă vreme, de la căsătoria cu Marjorie, devenise un prezbiterian practicant, se punea la adăpost în ceea ce-l privea pe Cel de Sus. Când ajunse la final, reciti documentul, ca să fie sigur că nu ratase vreun paragraf. Apoi doar se prefăcu a-l studia atent, trăgând de timp pentru a-și limpezi confuzia.

Testamentul nu stipula nimic în privința obiectelor personale, existând o singură mențiune: „Soția mea poate dispune de toate bunurile după cum găsește de cuviință. Știe care sunt dorințele mele din acest punct de vedere." Afirmația contrasta cu restul documentului; în aceste cuvinte succinte, maiorul sesiză atât capitularea fratelui său în fața nevestei, cât și o scuză ascunsă pentru el. „Știe care sunt dorințele mele."

– Ah, ceaiul; mulțumesc, Mary. Mortimer întrerupse tăcerea când secretara, o fată slăbuță, intră cu o mică tavă aurită pe care se aflau două căni de porțelan alb cu

ceai și o farfurie cu doi biscuiți uscați. Laptele e proaspăt? se agită el, pe un ton care sugera că ar fi fost momentul ca Pettigrew să termine de citit și să treacă la chestiunile serioase.

Maiorul se întoarse fără tragere de inimă dinspre fereastră.

– Nu există nici o omisiune? întrebă el în cele din urmă.

– Cred că sunteți de acord că limbajul e foarte clar.

După toate aparențele, avocatul nu avea de gând să-l scutească de o situație stânjenitoare.

– După cum știți, există problema armelor de vânătoare ale tatălui meu, spuse el. Simțea cum se înroșește, dar hotărî să fie direct. Am înțeles cu toții, desigur, că armele vor fi reunite după moartea unuia din noi.

– Ah, făcu Mortimer încet.

– Am crezut că testamentul lui Bertie urma să conțină indicații clare privind această chestiune... așa cum este în cazul testamentului meu.

Îi aruncă avocatului o privire pătrunzătoare. Mortimer puse cu atenție ceașca jos și își apăsă vârfurile degetelor. Oftă.

– După cum vedeți, nu există astfel de prevederi. Eu l-am îndemnat pe Bertie să fie cât mai precis în legătură cu orice obiect de valoare pe care ar fi dorit să-l transmită mai departe...

Vocea lui se pierdu.

– Acele arme ne-au fost lăsate moștenire de tata, spuse maiorul, îndreptându-și umerii. A fost ultima lui dorință să le împărțim pe timpul vieții și să le reunim ca să le dăm mai departe viitoarelor generații. Știți asta la fel de bine ca și mine.

– Da, așa am știut și eu dintotdeauna, încuviință Mortimer. Totuși, de vreme ce tatăl dumneavoastră v-a dat aceste arme personal, când era bolnav, nu au existat astfel de prevederi în testamentul său și, prin urmare, nici o obligație...

– Dar sunt sigur că Bertie a scris asta în testamentul său, zise maiorul enervat să constate că în tonul său se strecurase o notă imploratoare.

Mortimer nu răspunse pe loc. Se uită la candelabrul de alamă de parcă ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte pentru ceea ce avea să rostească.

– Nu pot spune foarte multe. Să zicem doar că, în cel mai larg sens posibil, lăsarea anumitor obiecte altor persoane decât partenerului poate fi considerată o problemă de loialitate în unele cupluri.

Făcu o grimasă conspirativă, iar maiorul surprinse un ecou foarte vag al vocii ascuțite a lui Marjorie lovindu-se de lambriurile simple ale biroului.

– Cumnata mea...? începu el.

Mortimer ridică o mână pentru a-l opri.

– Nu pot face nici un comentariu privitor la discuțiile cu clienții și nici nu pot formula vreo supoziție, fie ea și ipotetică. Pot doar să spun că mă întristează enorm situațiile în care am mâinile legate, astfel încât nu pot avertiza un client bun că ar fi cazul să-și schimbe testamentul.

– Dar toată lumea știe că arma aceea este a mea, replică maiorul. Era atât de îndurerat și de furios, încât simțea că îl ia cu leșin. Oricum ar fi trebuit să fie a mea... ca fiul cel mare. Nu că i-am purtat vreodată pică lui Bertie pentru că a moștenit-o, doar că pe el nu l-a interesat niciodată vânătoarea.

– Atunci, cred că ar trebui să purtați o discuție amicală cu Marjorie despre acest

subiect. Sunt sigur că va dori să găsiți o soluție. Poate că ar trebui să amânăm asumarea calității de executor până când se rezolvă totul, nu?

– Îmi cunosc îndatoririle. Voi face cum mi-a cerut fratele meu, lăsând la o parte această problemă.

– Sunt convins de asta. Doar că s-ar putea să fie considerat conflict de interese dacă ajungeți să contestați testamentul.

– Adică să ajungem la judecată? Nici prin cap nu-mi trece să târăsc numele de Pettigrew atât de jos.

– Nici nu m-am gândit că o veți face. Ar fi extrem de stânjenitor dacă aș fi nevoit să reprezint o parte a familiei împotriva celeilalte. Nu acesta este spiritul firmei Tewkesbury & Teale.

Avocatul zâmbi, iar în mintea maiorului se născu bănuiala că lui Mortimer i-ar fi plăcut la nebunie s-o reprezinte pe Marjorie împotriva sa și că s-ar fi folosit de orice informație confidențială pentru a câștiga.

– Este de neconceput, spuse el.

– Atunci, cred că totul este stabilit. Duceți-vă și discutați cu Marjorie. Astfel, știm că nu există vreun conflict de interese din partea dumneavoastră. Eu trebuie să deschid succesiunea în curând, prin urmare aștept un semn.

– Și dacă nu este de acord să-mi dea arma? întrebă maiorul.

– Atunci, pentru a deschide succesiunea, vă sfătuiesc să refuzați poziția de executor.

– Nu pot face asta. Este datoria mea față de Bertie.

– Știu, știu, spuse Mortimer. Amândoi suntem oameni de onoare, oameni de

cuvânt. Dar trăim într-o altă lume astăzi, stimate domn, iar eu aș da dovadă de neglijență profesională dacă nu aș sfătui-o pe Marjorie să conteste numirea dumneavoastră ca executor. În încercarea de a fi delicat, scoase cuvintele din gură de parcă ar fi fost ultimele rămășițe de pastă de dinți dintr-un tub. Afișă expresia opacă a unuia care calcula atent cât să zâmbească. Trebuie să evităm orice aparență de intenție neonorabilă. E angajată răspunderea mea, înțelegeți?

– S-ar părea că nu înțeleg nimic, replică maiorul.

– Doar vorbiți cu Marjorie și sunați-mă cât puteți de repede, zise Mortimer ridicându-se de pe scaun și întinzându-i mâna.

Maiorul se ridică la rândul lui. Acum își dorea să fi purtat un costum, în loc de puloverul său negru ridicol. Poate că avocatului i-ar fi fost mai dificil să-l dea afară ca pe un școlar.

– Lucrurile nu ar fi trebuit să se petreacă în acest mod, spuse el. Firma Tewkesbury reprezintă interesele familiei mele de generații...

– Și este un privilegiu că putem face asta, îl completă Mortimer, ca și cum ar fi primit un compliment. Poate că în ziua de azi avem unele constrângeri suplimentare, dar puteți fi sigur că Tewkesbury & Teale vor încerca întotdeauna să facă tot ce este mai bun pentru dumneavoastră.

Maiorul își zise că la final, când se limpezeau apele, avea să ia decizia care s-ar fi impus din primul moment, și anume să-și caute un alt avocat.

Când ieși în piațetă, strânse din pleoape orbit de lumină. Ceața se împrăștiase și fațadele de stuc ale vilelor se uscau căpătând tonuri palide sub soarele după-amiezii. Simți cum căldura neașteptată îi relaxa trăsăturile. Trase aer în piept, iar

apa sărată din aer păru să îndepărteze mirosul de ceară de mobilă și de lăcomie din biroul lui Mortimer Teale.

Capitolul 5

Afirmația că niciodată nu-i purtase pică lui Bertie pentru pușcă fusese o minciună sfruntată. Stând la marginea falezei, rezemat de spătarul unei bănci de lemn, maiorul își întoarse fața către soare. Puloverul său absorbea căldura la fel de eficient ca un sac negru de plastic pentru gunoi, și era plăcut să se ascundă la umbra barăcilor în care pescarii își uscau năvoadele, ascultând valurile cum se spărgeau de pietrișul de la mal.

„Natura are un spirit generos, se gândi el. Soarele își oferă lumina și căldura fără să ceară nimic în schimb." Pe de altă parte, spiritul lui era josnic, ca un limax care se usucă pe o cărămidă în miez de zi. Era acolo, în viață și bucurându-se de soarele de toamnă, în timp ce Bertie murise. Și totuși, nici acum nu putea să scape de iritarea cârcotașă pe care o simțise în toți acei ani din cauză că Bertie primise acea pușcă, iar gândul nedemn că Bertie știuse de resentimentele sale și acum se răzbuna nu-i dădea pace.

Într-o zi din miezul verii, mama îi chemase pe el și pe Bertie în sufragerie, unde tatăl lor zăcea bolnav de emfizem într-un pat închiriat de la spital. Florile erau luxuriante în acel an, iar parfumul bătrânei tufe de trandafiri de Damasc roz intra prin ușile deschise. Pe bufetul sculptat încă se găseau supiera din argint și sfeșnicele bunicii, dar jumătate din suprafață era acum ocupată de o pompă de oxigen. Încă era supărat pe mama lui pentru că îi permisese doctorului să afirme că pacientul era prea fragil ca să mai poată sta în scaunul cu rotile. Cu siguranță nu era nimic rău în a-l scoate la aer curat, la soare, într-un colț adăpostit de pe mica terasă care

dădea spre grădină. Oricum, ce mai conta dacă tatălui său i se mai făcea frig sau dacă era obosit? Chiar dacă îl felicitau în fiecare zi pentru cât de bine îi mergea, în afara camerei bolnavului toată lumea știa că acelea erau ultimele sale zile.

Maiorul era doar sublocotenent atunci, terminase de un an școala de ofițeri și îi fusese acordată o permisie specială de zece zile de la unitatea militară. Timpul părea să se scurgă încet, o eternitate tăcută de șoapte și de sendvișuri groase în bucătărie. În timp ce tatăl său, care uneori nu reușise să-și manifeste afecțiunea, dar îl învățase ce înseamnă datoria și onoarea, își petrecea ultimele clipe ale vieții horcăind din greu, tânărul încerca să nu cedeze în fața emoțiilor care uneori amenințau să-l copleșească. Mama sa și Bertie se furișau adesea în camerele lor și udau pernele cu lacrimi, dar el prefera să-i citească tatălui său câte ceva sau să o ajute pe infirmieră să-i întoarcă trupul emaciat. Tatăl său, căruia boala nu-i afectase luciditatea în măsura pe care și-o imaginau ceilalți, își recunoscu sfârșitul. Îi chemă pe cei doi fii și ceru să-i fie adusă prețioasa pereche de puști Churchill.

– Vreau să vă rămână vouă astea, spuse el.

Deschise lacătul de alamă și ridică ușor capacul bine uns. Puștile sclipeau în patul lor roșu de catifea; gravura fină de pe mecanismul de argint nu era nici mătuită, nici ștearsă.

– Nu trebuie să faci asta acum, tată, murmură fiul mai mare.

Dar de-abia aștepta; poate chiar făcuse un pas înainte, pe jumătate acoperindu-l pe fratele său.

– Vreau să rămână în familie, zise muribundul cu o privire îngrijorată. Și totuși, cum aș putea să aleg între băieții mei și să spun că unul din voi ar trebui să le

primească?

Se uită la mama lor, care îi luă mâna și i-o mângâie blând.

– Aceste arme înseamnă foarte mult pentru tatăl vostru, spuse ea într-un final. Vrem ca fiecare din voi să aibă câte una, ca să-i păstrați amintirea vie.

– Mi-au fost înmânate de însuși Maharajahul, șopti bătrânul.

Era o întâmplare veche, atât de des povestită, încât parcă începuse să pălească. Un moment de curaj; un nobil indian atât de onorabil încât să răsplătească gestul temerar al unui ofițer britanic într-un moment când se cerea vehement expulzarea englezilor. Asta reprezentase pentru tatăl lui contactul fugitiv cu măreția. Platoul vechi plin de medalii și uniformele puteau să se umple de praf în pod, dar armele fuseseră întotdeauna unse cu ulei și în stare de funcționare.

– Dar cum să separi o pereche, tată? Nu reuși să-și reprime această întrebare, deși îi citi superficialitatea pe fața palidă a mamei sale.

– Puteți să vi le lăsați unul celuilalt, ca să fie transmise mai departe ca pereche pentru următoarea generație – păstrate sub numele de Pettigrew, bineînțeles.

Acesta fusese singurul act de lașitate pe care îl văzuse vreodată la tatăl lui.

Armele nu fuseseră înregistrate în cadrul patrimoniului care urma să treacă în posesia mamei lui pentru uz personal și apoi lui, ca fiu mai mare, în timp ce Bertie primea dividendele unor fonduri de economii. La moartea mamei lor, douăzeci de ani mai târziu, fondurile ajunseseră la un nivel jenant de mic. Și decăzuse. Unele bârne din secolul al XVII-lea putreziseră, fațada tradițională de Sussex din cărămidă și țiglă avea nevoie de reparații extinse, iar impozitele locale nu mai fuseseră plătite de ceva timp. Clădirea își păstrase aerul burghez printre căsuțele cu acoperiș de

stuf din preajmă, dar reprezenta mai mult o responsabilitate decât o mare moștenire, după cum îi spusese chiar el lui Bertie. Îi oferise cele mai multe dintre din bijuteriile mamei, ca un fel de compensație. De asemenea, încercase să răscumpere pușca de la el, de mai multe ori de-a lungul timpului, când Bertie se aflase la ananghie, dar fratele său mai mic îi refuzase întotdeauna ofertele generoase.

Un țipăt gutural de pescăruș îl făcu pe maior să tresară. Pasărea mergea clătinat pe aleea de beton, cu aripile larg depărtate, hotărâtă să gonească un porumbel de lângă o bucată de chiflă. Porumbelul încercă să ridice pâinea și să zboare cu ea, dar chifla era prea mare. Maiorul lovi cu piciorul în pământ. Pescărușul se uită la el cu dispreț și se dădu câțiva pași înapoi, în timp ce porumbelul, fără să-i arunce vreo privire de recunoștință, rostogoli grăbit pâinea pe alee ca pe un puc de hochei.

Maiorul oftă. Întotdeauna fusese genul de om care încercase să-și facă datoria fără să ceară recunoștință sau măcar mulțumiri. Nu era cu putință să-i fi inspirat resentimente lui Bertie în toți acești ani, nu?

Nici un moment nu-și îngăduise să se simtă vinovat pentru postura lui de fiu mai mare. Bineînțeles că ordinea nașterii fusese aleatorie, dar tot aleatoriu fusese și faptul că nu se născuse într-o familie avută, cu titlu de noblețe. Nu simțise niciodată animozitate față de cei cu origini aristocratice. Nancy îi combătuse aprig opiniile când se întâlniseră prima oară. Erau anii '60, iar ea era tânără și credea că dragostea înseamnă să trăiești cu iahnie de fasole și urmând directivele morale date de muzica folk. El îi explicase, cu răbdare, că păstrarea și transmiterea numelui și a proprietăților *erau* o dovadă de dragoste.

– Dacă vom continua să împărțim tot, și la fiecare generație tot mai mulți își cer

partea din bunuri, la un moment dat vor dispărea toate ca și cum n-ar fi existat.

– Este vorba de redistribuirea averii, protestase ea.

– Nu, este vorba de moartea numelui Pettigrew; despre uitarea tatălui meu și a tatălui său. Este vorba de egoismul generației actuale, care distruge memoria trecutului. Nimeni nu mai înțelege conceptul de administrare a averii.

– Te ador când ești atât de conservator și de crispat, râsese ea.

Îl făcea și pe el să râdă. Îl făcea să se furișeze din unitate ca să o vadă. Îl făcea să poarte cămăși ciudate și șosete deschise la culoare în timpul liber. Odată, îl sunase de la o secție de poliție, după un protest al studenților, iar el trebuise să apară la biroul sergentului de noapte în uniforma militară. Îi dăduseră drumul doar cu un avertisment.

După ce se căsătoriseră, trecuseră câțiva ani chinuitori, din cauză că nu puteau să aibă copii, dar în cele din urmă apăruse Roger, în ultimele zvâcniri de fertilitate, și cel puțin, cu un singur fiu, nu aveau cum să existe certuri legate de bunuri. În semn de respect pentru ideile și generozitatea lui Nancy, maiorul alocase în testamentul său o sumă de bani frumușică pentru nepoata lui de frate, Jemima. De asemenea, îi lăsase al doilea set de porțelanuri de la bunica lui maternă. Bertie dăduse de înțeles că îi plăceau acele farfurii, dar maiorul avusese rețineri în a-i da pe mână lui Marjorie serviciul de Minton, oricât ar fi fost de zgâriat și decolorat. Ea obișnuia să spargă farfuriile atât de des, încât la fiecare petrecere de-a lor se folosea alt set de veselă.

Maiorul considerase mereu că era extrem de important un testament actualizat și cu instrucțiuni precise. Ca militar (aflat în linia întâi, după cum îi plăcea să spună),

i se părea extrem de reconfortant să-și deschidă micul seif de fier, să întindă paginile groase ale testamentului și să citească toată lista de bunuri și beneficiari. Parcă ar fi fost o listă cu realizările lui.

Mai rămânea doar să clarifice lucrurile cu Marjorie. Acum ea nu părea să gândească tocmai corect. Trebuia să-i explice, din nou, natura exactă a dorinței tatălui lor. Trebuia, de asemenea, să poarte o discuție lămuritoare și cu fiul său. Nu avea de gând să se lupte pentru reunirea perechii de arme numai ca Roger să le vândă după moartea lui.

– A, aici ești, domnule maior, se auzi o voce. Își îndreptă spatele și clipi din cauza luminii puternice. Era doamna Ali, cu geanta ei mare și cu o nouă carte de la bibliotecă. Nu te-am văzut în parcare.

– Ah, deja s-a făcut ora? întrebă el, uitându-se oripilat la ceas. Am pierdut complet noțiunea timpului. Draga mea doamnă, mă simt atât de jenat că te-am lăsat să aștepți!

– Nu este nici o problemă. Știam că o să vii la un moment dat și, de vreme ce ziua asta a devenit pe neașteptate atât de plăcută, m-am gândit să fac o scurtă plimbare și, poate, să-mi încep cartea.

– Voi plăti, desigur, pentru parcare.

– Chiar nu este nevoie.

– Atunci îmi permiți măcar să-ți ofer o ceașcă de ceai? întrebă el, atât de repede încât cuvintele parcă se înghesuiau și își dădeau coate ca să-i iasă din gură. Cum ea șovăi, simți nevoia să adauge: Asta dacă nu te grăbești să ajungi acasă, ceea ce este de înțeles.

– Nu, nu e nici o grabă. Uitându-se în stânga și în dreapta de-a lungul promenadei, doamna Ali sugeră: Poate ar fi o idee să facem o plimbare până la chioșcul din parc. Dacă te simți în stare, desigur.

– Ar fi minunat, răspunse maiorul, chiar dacă bănuia că în acel chioșc ceaiul era servit în pahare de plastic, iar frișca nu era adusă în cană, ci în acele mici tuburi imposibil de deschis.

Promenada, când era parcursă de la est către vest, cum făceau ei, reprezenta o friză cronologică tridimensională a istoriei localității. Barăcile cu năvoade lăsate la uscat și bărcile pescărești trase pe prundiș, aproape de locul în care stătea maiorul, făceau parte din orașul vechi, care se îngrămădea în jurul micilor străduțe cu macadam. În magazinele în stil Tudor, dărăpănate, cu bârne de stejar roase, găseai grămezi prăfuite de mărfuri ieftine.

Pe măsură ce înaintai, orașul devenea mai prosper. În mijloc, acoperișurile din cupru de pe cheiul victorian, pereții albi din lemn și structurile din fier forjat ornamentat se ridicau deasupra Canalului Mânecii ca un tort uriaș de înghețată. Dincolo de chei, vilele și hotelurile deveneau impozante. Porticurile lor din piatră și marchizele întunecate de deasupra ferestrelor înalte sugerau o anumită dezaprobare a activităților vremelnice care se desfășurau în interioarele cu covoare luxoase. Între hotelurile care ocupau fiecare câte un cvartal se deschideau careuri de vile sau străzi largi cu fațade impresionante. Mare păcat, își zise maiorul, că aspectul elegant era stricat de șirurile neregulate de mașini parcate ca sardelele în cutie.

Dincolo de Grand Hotel, care își merita pe deplin numele, marșul prin istoria

localității era brusc întrerupt de înălțarea stâncilor de calcar într-un imens promontoriu. Maiorul, care străbătea frecvent întreaga promenadă, interpreta de fiecare dată peisajul ca pe o înfruntare între aroganța progresului uman și îndărătnicia naturii.

De curând, începuse să-și facă griji că mersul pe jos și reflecțiile filosofice deveniseră atât de inexorabil legate, încât îl aduceau aproape de nebunie. Nu putea să se plimbe și să se gândească la rezultatele de la curse, de exemplu, sau la cum să-și zugrăvească livingul. O posibilă explicație era aceea că nu avea o persoană apropiată cu care să-și împărtășească ideile. Poate, dacă la ceai nu mai găseau un subiect de conversație, s-ar fi încumetat să i le prezinte doamnei Ali.

Doamna Ali mergea tacticos, fără grabă, iar maiorul își târșâia picioarele, încercând să-și potrivească pasul cu ea. Uitase cum e să lase o femeie să impună ritmul.

– Îți place să te plimbi? întrebă el.

– Da, încerc să ies dimineața pe afară de trei sau patru ori pe săptămână. Eu sunt femeia nebună care bântuie pe străzi ascultând corul matinal al păsărilor.

– Ar trebui să facem asta cu toții. Păsările acelea săvârșesc un miracol în fiecare dimineață, și toată lumea ar trebui să se trezească și să le asculte.

Se întâmpla adesea să nu doarmă la orele mici ale dimineții și să zacă țintuit de saltea din cauza unei insomnii care-l făcea parcă să penduleze între starea de trezie și moarte. Simțea cum sângele îi curgea în vene, și totuși nu putea să miște nici un deget. Stătea treaz, cu ochii uscați, căutând în conturul neclar al ferestrei vreo geană de lumină, dar înainte să apară vreo urmă a zorilor palizi, păsările își începeau concertul. După timidele ciripituri de vrăbii, trilurile și piuiturile se

transformau într-o simfonie ce se revărsa din copaci și din tufișuri. Sunetul îi dezmorțea membrele, permițându-i să și le întindă și să le răsucească, și îi risipea orice sentiment de panică. În acel moment, liniștit, se întorcea pe-o parte și adormea.

– Totuși, continuă ea, probabil ar trebui să-mi iau un câine. Nimeni nu-i consideră nebuni pe posesorii de câini, chiar dacă îi plimbă în pijamale.

– Ce carte ai ales azi? vru el să știe.

– Kipling. Este o carte pentru copii, după cum s-a obosit și bibliotecarul să mă informeze, dar poveștile se desfășoară în ținuturile astea. Îi arătă un exemplar din *Puck of Pook's Hill*, pe care maiorul o citise de multe ori. Eu știam doar de cărțile lui indiene, cum e *Kim*.

– Într-o vreme, mă consideram pasionat de Kipling, spuse maiorul. Mi-e teamă că nu mai reprezintă o alegere la modă în zilele noastre, nu?

– Vrei să spui că nu mai e popular printre noi, foștii băștinași furioși? întrebă ea ridicând o sprânceană.

– Nu, bineînțeles că nu... îngăimă el, deloc pregătit să răspundă unei astfel de remarci directe. Mintea i-o luă razna. Pentru o clipă, i se păru că-l vedea pe Kipling într-un costum maro și cu o barbă lungă, pornind spre oraș la capătul promenadei. Privi înainte și se rugă ca discuția să nu se stingă asemenea unui foc lăsat nesupravegheat.

– Am renunțat la el de multe decenii, mărturisi ea. Părea să facă parte dintre cei care refuzau să-și revizuiască opinia despre Imperiu. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi arog dreptul să fiu delăsătoare din punct de vedere filosofic. Este mult

mai greu să ne menținem rigoarea tinereții, nu?

– Este o logică demnă de toată lauda, zise maiorul, înăbușindu-și dorința de a apăra Imperiul pe care tatăl său îl servise cu atâta mândrie. Personal, nu am răbdare să analizez concepțiile politice ale scriitorilor. Omul a scris în jur de treizeci și cinci de cărți, iar proza lui este cea care contează.

– În plus, cred că nepotul meu ar înnebuni doar să-i vadă operele în casă, continuă doamna Ali cu un zâmbet ușor.

Maiorul nu era sigur dacă se cuvenea s-o iscodească în privința tânărului. Era extrem de curios, dar nu i se părea potrivit să întrebe direct. Cunoștințele sale despre familiile și viețile prietenilor săi din sat fuseseră acumulate încetul cu încetul. Informațiile erau adunate cu bucățica din remarci accidentale, și de obicei le uita pe cele vechi pe măsură ce apăreau altele noi, ajungând astfel să nu aibă niciodată o imagine completă. Știa, de exemplu, că Alma și Alec Shaw aveau o fiică în Africa de Sud, însă nu-și putea aminti dacă soțul ei era chirurg plastician la Johannesburg sau importator de mase plastice la Cape Town. Știa că fiica nu mai fusese acasă încă dinainte de moartea lui Nancy, dar această informație îi venea de o manieră inexplicabilă, rezonând cu o durere nerostită.

– Mai ai și alți nepoți sau nepoate? rosti în cele din urmă.

Se temea că până și această chestionare vagă ar fi putut să conțină întrebări implicite legate de motivul pentru care ea nu avea copii și să sugereze în mod necivilizat că provenea dintr-o familie mai numeroasă.

– El e singurul nepot. Părinții lui, fratele soțului meu și soția lui, au trei fiice și cinci nepoate.

– Ah, deci nepotul dumitale trebuie să fie băiatul lor de aur, nu?

– A fost și băiatul meu de aur când era mic. Mi-e teamă că eu și Ahmed l-am răsfățat teribil. Își strânse cu putere la piept cartea și oftă. Noi n-am fost binecuvântați cu copii, iar Abdul Wahid semăna bucățică ruptă cu soțul meu când era mic. Și el era foarte isteț și sensibil. M-am gândit că într-o zi va ajunge poet.

– Poet? se miră maiorul. Încercă să și-l imagineze pe tânărul furios scriind versuri.

– Cumnatul meu a pus piciorul în prag de îndată ce Abdul Wahid s-a făcut destul de mare încât să-l ajute la unul din magazinele lor. Presupun că am fost naivă. Voiam din tot sufletul să-i dezvălui lumea cărților și a ideilor și să-i transmit ce-am primit și eu la rândul meu.

– Un impuls nobil. Însă după armată eu am predat engleza la o școală locală și pot spune că încercarea de a-i face pe băieții mai mari de zece ani să citească este o cauză pierdută. Știi, mulți dintre ei nici măcar nu au vreo carte.

– Nu-mi pot imagina una ca asta. Eu am crescut având o bibliotecă de o mie de cărți.

– Serios?

Nu voia să pară atât de sceptic, dar nu auzise niciodată de băcani care să dețină o bibliotecă imensă.

– Tatăl meu a fost profesor, explică ea. După separarea Pakistanului de India, a venit aici să predea matematici aplicate. Mama spunea mereu că i s-a permis să aducă doar două oale de gătit și o fotografie cu părinții ei. Toate celelalte valize conțineau cărți. Tatăl meu încerca să citească orice, și asta conta enorm pentru el.

– Orice?

– Da, literatură, filosofie, știință – o misiune romantică, desigur, dar a reușit să parcurgă o cantitate impresionantă.

– Eu încerc să termin o carte cam într-o săptămână, spuse maiorul. Era foarte mândru de colecția sa, mare parte ediții legate în piele, cumpărate de la puținii librari buni care mai rămăseseră în zona Charing Cross Road din Londra. Dar trebuie să recunosc faptul că în prezent îmi ocup timpul recitindu-mi autorii favoriți – Kipling, Johnson; nimic nu se compară cu clasicii.

– Nu-mi vine să cred că-l admiri pe Samuel Johnson, râse ea. Se pare că avea lipsuri în ceea ce privește îngrijirea personală și se purta foarte urât cu bietul Boswell.

– Din nefericire, există adesea o relație de proporționalitate inversă între geniu și igiena personală. Ne-ar lipsi foarte multe dacă i-am arunca pe clasici odată cu apa din copaia rafinamentelor sociale.

– Măcar dacă ar folosi și ei apa când în când! Ai dreptate, desigur, dar îmi spun că nu contează ce citim – autori preferați, anumite teme – cât timp citim ceva. Nici măcar nu e important să deținem noi cărțile, murmură doamna Ali mângâind cu un aer trist supracoperta galbenă de plastic a cărții împrumutate.

– Dar biblioteca tatălui dumitale? întrebă el.

– Nu mai există. Când a murit, unchii mei au venit din Pakistan pentru a împărți moștenirea. Într-o zi m-am întors de la școală, iar mama și o mătușă de-a mea curățau rafturile goale. Unchii mei vânduseră o parte din cărți la metru. Dar se simțea și un miros de fum, iar când am fugit la fereastră...

Făcu o pauză și inspiră adânc.

„Amintirile sunt ca picturile din morminte, își zise maiorul, având culori încă vii indiferent câte straturi de noroi și de nisip a depus timpul peste ele. Curățâ-le și vor ajunge să strălucească din nou."

– Nu-ți pot spune ce sentiment paralizant, ce rușine am simțit să-i văd pe unchii mei cum ardeau volumele broșate în incineratorul din grădină. Am strigat la mama mea să-i oprească, dar ea și-a plecat tristă capul și a continuat să curețe lemnul bibliotecii.

Doamna Ali se opri și se întoarse să privească marea. Valurile clipoceau lăsând o spumă murdară pe întinderea de nisip maroniu care semnala refluxul. Maiorul inspiră mirosul aspru de alge și se întrebă dacă s-ar fi cuvenit să o mângâie ușor pe spate.

– Îmi pare foarte rău, spuse el.

– O, nu pot să cred că ți-am povestit asta, zise ea, ștergându-și colțurile ochilor. Îmi pare rău, am devenit o bătrână cam ciudată în ultima vreme.

– Draga mea doamnă Ali, nu aș putea spune despre dumneata că ești bătrână. Ești, cum aș spune eu, în floarea maturității feminine.

Era o afirmație un pic cam pompoasă, dar spera s-o facă să roșească. În schimb, doamna Ali izbucni în râs.

– Nu am mai auzit niciodată pe cineva punând un strat atât de gros de măguliri peste ridurile și depozitele de grăsime ale vârstei mijlocii înaintate. Am cincizeci și opt de ani și cred că am trecut de mult de înflorire. Pot doar să sper că mă voi usca transformându-mă într-un buchet de imortele.

– Ei, bine, eu te-am depășit cu zece ani, o informă el. Presupun că sunt o adevărată fosilă.

Ea râse din nou, iar maiorul își dădu seama că pentru el nu exista nimic mai important și mai plin de satisfacții decât s-o facă pe doamna Ali să râdă. Propriile probleme păreau să dispară pe măsură ce înaintau pe lângă standurile de înghețată și chioșcurile de bilete de pe chei. Aici dădură peste o altă serie de cotituri nou apărute ale promenadei. Maiorul își reținu diatriba obișnuită împotriva prostiei tinerilor arhitecți, care se simt oprimați de liniile drepte. Astăzi îi venea să valseze.

Intrară în grădina publică, ce începea cu un strat triunghiular simplu plin de crizanteme galbene, apoi se întindea în două alei tot mai largi pentru a crea un spațiu triunghiular lung și subțire, care cuprindea mai multe zone și niveluri diferite. Într-un dreptunghi scobit se găsea o estradă așezată în mijlocul unei peluze. Pânza șezlongurilor goale flutura în bătaia brizei. Administrația tocmai plantase în ghivece enorme de beton cel de-al treilea sau al patrulea rând de palmieri sortiți pieirii. După toate aparențele, membrii consiliului orășenesc credeau cu tărie că aducerea unor palmieri ar fi transformat orașul într-un paradis în stil mediteraneean și ar fi atras o categorie mai aleasă de vizitatori. Evident însă, copacii se uscau rapid. Turiștii de-o zi continuau să vină cu autobuzul, îmbrăcați în tricouri ieftine și exersându-și vocile necizelate asupra pescărușilor. La celălalt capăt al parcului, pe o mică peluză circulară cu deschidere către mare, un băiat slab, de vreo patru sau cinci ani, cu pielea închisă la culoare, înghiontea cu picioarele o mingiuță roșie. Se juca de parcă asta ar fi reprezentat un chin. Când lovi mai tare în sfera de cauciuc, aceasta se izbi de o plăcuță de bronz pe care scria „Interzis jocul cu mingea" cu

litere în relief, lucioase, după care ajunse lângă maior. Într-o dispoziție jovială, el încercă să trimită mingea înapoi cu piciorul, dar aceasta sări într-o parte, lovi un mic stâlp ornamental și se rostogoli rapid într-o tufă de hortensii.

– Hei, aicea nu-i voie să jucați fotbal, strigă o voce dintr-un chioșc mic, verde, cu acoperiș ondulat din cupru și cu obloane, unde se vindeau ceai și o varietate de prăjituri.

– Scuze, scuze, zise maiorul, făcând cu mâna atât către doamna corpolentă, cu fața cenușie, aflată în chioșc, cât și către băiețelul care se uita la tufele cu pricina de parcă ar fi fost o gaură neagră. Maiorul se duse în grabă către hortensii și se uită pe sub ele, căutând vreo sclipire de roșu.

– Ce fel de parc e ăsta dacă un copil de șase ani nu poate să se joace cu mingea? întrebă o voce ascuțită.

Maiorul ridică privirea spre o tânără care, deși avea în mod evident origini indiene, purta uniforma universală a tinerilor decepționați, anume un hanorac gri-petrol șifonat, jambiere lungi vărgate și cizme de motociclist. Părul ei scurt avea forma unei aureole de țepi, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat, iar fața ei, care ar fi putut fi frumoasă, purta o expresie beligerantă.

– N-o să mai fie nici o floare dacă se mai joacă mulți copii cu mingea p-aci, replică vânzătoarea. Nu'ș cum o fi de unde vii, dar noi încercăm să păstrăm totul frumos și dichisit acilea.

– Și adică ce vrei să zici cu asta? se încruntă tânăra.

Maiorul recunoscu tonul aspru din nord pe care îl asocia cu Marjorie.

– Io nu zic nimica, răspunse doamna. Ia nu te lua de mine... nu io fac regulile.

Maiorul scoase mingea cam murdară de noroi și i-o dădu copilului.

– Mulțumesc, spuse băiatul. Eu sunt George și nu-mi prea place fotbalul.

– Nici mie nu-mi prea place, i se confesă maiorul. Crichetul e singurul sport la care într-adevăr mă uit.

– Și *tiddlywinks*? e un sport, rosti George cu o expresie gravă. Dar mama crede că aș putea pierde discurile dacă le aduc în parc.

– Acum că veni vorba, zise maiorul, n-am văzut niciodată un semn pe care să scrie „Interzis *tiddlywinks*" în vreun parc, așa că s-ar putea să nu fie o idee atât de rea.

Când se ridică, o văzu pe tânără apropiindu-se în grabă.

– George, George, ți-am mai zis de o mie de ori să nu vorbești cu străinii, se răsti ea pe un ton care o identifica drept mama copilului, nu o soră mai mare, așa cum crezuse maiorul la început.

– Îmi cer scuze, spuse el. A fost numai vina mea. A trecut ceva timp de când am jucat ultima oară fotbal.

– Vaca aia bătrână ar trebui să-și vadă de treburile ei. Se crede în uniformă, nu în șorț, bombăni tânăra suficient de tare încât să se audă până la chioșc.

– Foarte regretabil, spuse maiorul pe un ton cât se poate de evaziv.

Se întrebă dacă nu cumva el și doamna Ali trebuiau să găsească o altă sursă de ceai, pentru că doamna de la chioșc îi privea furioasă.

– Lumea este plină de mici ignoranțe, rosti o voce liniștită. Doamna Ali, apărută dintr-odată lângă el, îi aruncă o privire serioasă tinerei. Trebuie să facem tot posibilul să le trecem cu vederea și astfel să nu le sporim importanța, nu credeți?

Maiorul se pregăti crispat să audă un răspuns obraznic, dar, spre surprinderea lui, tânăra reacționă printr-un mic zâmbet.

– Mama spunea mereu astfel de lucruri, mărturisi ea cu un ton scăzut.

– Dar bineînțeles că nu ne place să ascultăm de mama, continuă doamna Ali zâmbind. Sau cel puțin până nu devenim noi însene mame.

– Trebuie să mergem, George, altfel întârziem la ceai, spuse tânăra. Ia-ți la revedere de la domnii aceștia drăguți.

– Eu sunt George, săru'mâna, i se adresă băiatul doamnei Ali.

– Eu sunt doamna Ali, bună, îi răspunse ea.

Tânăra tresări și o cercetă mai cu atenție. Păru să ezite, ca și cum ar fi dorit să spună ceva, dar apoi hotărî să evite orice alte prezentări. Îl luă pe George de mână și porni cu pas grăbit către oraș.

– Ce tânără repezită, comentă maiorul.

Doamna Ali oftă.

– Pot să spun că admir oarecum acest refuz de a te pleca în fața autorității, dar mi-e teamă că nu ne ușurează existența zilnică.

La chioșc, femeia încă se uita urât și mormăia ceva în surdină despre cei care cred că ei sunt acum stăpânii. Maiorul își îndreptă și mai mult spatele și vorbi pe tonul cel mai maiestuos cu putință, rezervat odinioară pentru impunerea liniștii într-o sală plină de băieți.

– Mă înșală ochii, sau acelea sunt căni adevărate în care puneți ceaiul? întrebă el arătând cu bastonul către un rând de căni groase din ceramică, așezate lângă un ceainic mare cafeniu.

– Mie nu-mi plac alea de plastic, spuse femeia, îmbunându-și un pic expresia. Ceaiul are gust de petrosin în ele.

– Câtă dreptate aveți, zise maiorul. Ne puteți servi cu două ceaiuri, vă rog?

– Prăjitura de lămâie este proaspătă astăzi, adăugă ea, în timp ce turna ceai de portocale în două căni. Deja se apucase să taie două felii uriașe, în timp ce maiorul încuviința din cap.

Își băură ceaiul la o măsuță de fier ascunsă parțial de o tufă mare de hortensie cu florile ruginite de toamnă. Rămaseră tăcuți, și doamna Ali își mâncă felia de prăjitură luând îmbucături ferme, nu ciugulind ca unele semene de-ale ei cu pretenții. Maiorul privea marea, cuprins de un vag sentiment de mulțumire, destul de nefamiliar în ultima perioadă. Un gin tonic la barul Clubului de Golf alături de Alec și alți bărbați nu-i inspira liniștea și fericirea asemănătoare unui foc molcom pe care le simțea acum. Îi trecu prin minte că era de multe ori singur, chiar și în mijlocul prietenilor săi. Expiră, și poate că sunetul aduse cu un oftat, pentru că doamna Ali ridică privirea dinspre cana de ceai.

– Îmi pare foarte rău, nu te-am întrebat cum te mai simți, spuse ea. Cred că ți-a fost tare greu să discuți cu avocatul.

– Lucrurile astea trebuie rezolvate. Dar parcă întotdeauna e un oarecare haos, nu? Oamenii nu-și fac niciodată timp să lase instrucțiuni clare, și apoi executorii sunt nevoiți să descurce toate ițele.

– Ah, executoriil

Tonul șuierător pe care fusese rostit cuvântul sugera imaginea unor oameni în cenușiu ce umblau prin încăperi răvășite în căutarea unor chibrituri.

– Din fericire, eu sunt executorul testamentar al fratelui meu, completă el. Doar că există unele chestiuni pe care nu le-a clarificat. Mi-e teamă că vor fi necesare negocieri delicate pentru ca totul să iasă bine.

– Este norocos să aibă un executor atât de integru ca dumneata, spuse ea.

– Frumos din partea dumitale să spui asta, zise maiorul, încercând să nu se foiască pe scaun din cauza unor mustrări subite de conștiință. Voi face tot posibilul ca să fiu pe deplin corect, desigur.

– Dar trebuie să te miști rapid. Până apuci să faci inventarul, ba dispare argintăria, fețele de masă se ivesc în casa altcuiva, iar micul bibelou de alamă de pe biroul lui – care nu înseamnă nimic pentru altcineva în afară de tine – pufl a alunecat într-un buzunar și nimeni nu știe nimic atunci când întrebi de el.

– Totuși, cumnata mea nu cred că s-ar putea înjosi... Cuprins brusc de o neliniște subită, se străduí să explice: Adică atunci când e vorba de un obiect de o valoare considerabilă. Nu cred că s-ar grăbi să-l vândă sau ceva de genul ăsta.

– Și toată lumea știe exact ce s-a întâmplat, dar nimeni nu va mai pomeni vreodată despre asta, iar familia își va păstra în continuare secretele invizibile, dar iritante, precum nisipul în pantofi.

– Trebuie să existe o lege împotriva acestor fapte, spuse el.

Doamna Ali clipi des, scuturându-se de propriile gânduri.

– Desigur, legea există, dar am mai pomenit de presiunile familiei. Poate că una este cea mai veche cartă a drepturilor din lume, domnule maior, dar cealaltă rămâne imuabilă.

Maiorul încuviință din cap, chiar dacă nu înțelegea despre ce era vorba. Doamna

Ali se juca absentă cu ceașca goală de ceai, lovind cu ea ușor, aproape fără zgomot, suprafața mesei. Bărbatul avu impresia că fața ei se înnegurase, dar poate era doar din cauza vremii. Norii păreau să-și facă din nou apariția.

– Se pare că am profitat destul de vremea bună, spuse el, scuturându-și firimiturile din poală. Ar fi timpul să ne întoarcem, nu?

Drumul spre casă fu tăcut și oarecum stânjenitor, de parcă intraseră prea mult în chestiuni personale. Maiorului i-ar fi plăcut să-i ceară părerea în legătură cu situația lui, de vreme ce era sigur că avea să-l aprobe, dar pasul ei mai rapid sugera că era încă pierdută în propriile amintiri. Nu voia să pătrundă mai adânc în viața noii sale prietene. Deja împărtășiseră o intimitate jenantă, de parcă s-ar fi lovit accidental de trupul ei într-o mulțime. Acesta fusese motivul pentru care evitase femeile după moartea lui Nancy. Fără scutul protector al unei soții, chiar și cele mai nevinovate discuții cu femeile aveau tendința să devieze subit în mlaștina remarcilor timide și a intențiilor greșit comunicate. Maiorul prefera să evite situațiile ridicole.

În acea zi însă, determinarea lui obișnuită de a se ascunde sub carapace fusese compromisă de o temeritate surprinzătoare. În timp ce mergea, prin minte i se învârtea obsedant fraza: „Mă întrebam dacă ai în plan să mai vii în oraș săptămâna viitoare", dar nu reușea să o exprime cu voce tare. Odată ajunși la mașinuța albastră, maiorul se simți invadat de o tristețe apăsătoare când doamna Ali se aplecă să descuie portiera. Îi admiră din nou fruntea fină și strălucirea părului care dispărea sub eșarfă. Ea ridică privirea și își îndreptă spatele. Maiorul observă că bărbia îi era ascunsă de curbura capotei. Nu era o femeie înaltă.

– Domnule maior, zise ea, mă întrebam dacă s-ar putea să te mai consult cu privire la Kipling după ce-mi termin cartea.

Cerul începu să scuipe picături grele de ploaie, iar o rafală puternică de vânt izbi un val de praf și gunoaie de picioarele lui. Tristețea bărbatului dispăru ca prin farmec, fiind înlocuită de bucuria adusă de o zi minunată.

– Draga mea doamnă, mi-ar face o deosebită plăcere, spuse el. Îți stau pe de-a-ntregul la dispoziție.

Capitolul 6

Clubul de Golf se afla pe un promontoriu jos care se termina cu o serie de dune acoperite cu iarbă. Terenul varia în calitate, de la o iarbă grasă și verde, tunsă la perfecție, la zone cu pete maronii, invadate de ierburi aspre și predispuse la apariția subită a unor vârtejuri de nisip pe care rafalele de vânt ți-l izbeau de față. Cea de-a treisprezecea gaură era celebră datorită lui Dame Eunice, o oaie din rasa Romney Marsh care tundea iarba pe toată suprafața îngăduită de lanțul cu care era legată. Vizitatorilor, mai ales celor americani, li se spunea că era un obicei să exersezi loviturile pe excrementele rotunde și mari lăsate de rumegătoarea lânoasă. O lopată ruginită era totuși păstrată într-o cutie montată pe un țăruș, unde se găsea și un dispozitiv manual pentru curățarea mingilor. Unii dintre membrii mai noi se tot plângeau de Eunice; în noua epocă a cluburilor de golf de talie mondială și a partidelor organizate pentru directorii corporațiilor, erau îngrijorați că oaia le făcea clubul să semene cu unul de minigolf. Maiorul făcea parte din grupul care o apăra pe Eunice, având convingerea că atitudinea noilor membri reflecta standardele scăzute ale comitetului de selecție. De asemenea, atuurile ecologice ale oii erau mai presus de orice îndoială.

Primele raze ale dimineții și mirosul de mare și de iarbă îl binedispuseră, îndemnându- s-o mângâie pe ascuns pe Eunice, gest prin care o și alungă din zona în care se afla mingea lui, undeva aproape de marginea sudică. Alec îndepărta meticulos un pâlc de ierburi înalte, chelia din creștet strălucindu-i în lumina soarelui cu dinți. Maiorul așteptă cu răbdare, cu crosa pe umăr, admirând arcul golfului de jos:

kilometri de nisip și apă argintată de soarele strecurat printre nori.

– A naibii iarbă. Te face arșice, mormăi Alec în timp ce strivea un smoc cu pana de fixare.

– Ai grijă, amice, îl sfătui maiorul. Să nu vină după tine comitetul de mediu al doamnelor.

– Ale naibii femei și habitatul lor afurisit de pe dune, bombăni Alec, strivind și mai tare iarba. De ce nu pot să ne lase în pace?

Doamnele de la club începuseră de curând să militeze pentru o gestionare mai responsabilă a traseelor de golf. Pe avizier își făcuseră apariția afișe făcute acasă, la calculator, care îi îndemnau pe membri să ocolească dunele și să nu se apropie de cuiburile și vizuinile sălbăticiunilor. Alma era una dintre principalele agitatoare, iar cei din conducere reacționaseră numindu-l pe Alec în fruntea unui subcomitet care să exploreze problemele de mediu. Era deci clar că bietul om nu mai făcea față presiunii.

– Ce mai face Alma? întrebă maiorul.

– Nu mă lasă în pace, răspunse Alec. Era în patru labe, încercând să dezrădăcineze smocul cu mâna. Acum, cu toată nebunia asta ecologistă și balul anual, parcă a luat-o complet razna.

– A, da, balul anual. Maiorul nu-și putu reține un zâmbet răutăcios. Și care este tema anul acesta?

Îl enerva la culme faptul că ceea ce fusese odinioară un bal foarte rafinat, cu ținută obligatorie, un meniu simplu cu friptură și o orchestră deosebită, se transformase într-un șir de seri tematice din ce în ce mai elaborate.

– Nu au luat încă decizia finală, spuse Alec. Se ridică învins și își scutură pantalonii trei sferturi.

– Se vor simți obligați să depășească recordul stabilit cu *Ultimele zile ale orașului Pompei*[2].

– Nu-mi aminti, gemu Alec. Încă am coșmaruri că rămân înțepenit în costumul de gladiator.

Alma închiriase costumele de la un magazin din Londra, fără să le vadă în prealabil, iar bietul Alec fusese nevoit să umble toată noaptea cu o cască de metal foarte strâmtă, în timp ce gâtul continua să i se umfle. Alma comandase pentru sine un costum de „Doamna Misterelor" care se dovedise a fi o togă de curtezană, transparentă și în culori țipătoare. Chiar dacă încercase să îmbunătățească situația cu niște pantaloni scurți de ciclist și un pulover mov pe gât, efectul de ansamblu nu fusese prea grozav.

Tema, combinată cu un bar deschis până la miezul nopții, avusese ca rezultat o coborâre ridicolă a standardelor. Schimbul de replici zeflemitoare, așteptat și necesar, complimentele ușuratice și ciupitul ocazional al unui fund se transformase într-o depravare pe față. Bătrânul domn Percy se îmbătase atât de tare, încât își aruncase bastonul și prin urmare se lovise de o ușă de sticlă în timp ce fugărea pe terasă o femeie care scotea țipete ascuțite. Hugh Whetstone și soția lui se certaseră zgomotos la bar și plecaseră de acolo fiecare în compania altui partener. Până și părintele Christopher, cu sandale de piele și o robă de cânepă, băuse un pic prea mult, așa că rămăsese mut pe un scaun, căutând semnificația unei crăpături lungi din perete, motiv pentru care Daisy trebuise să-l care spre un taxi la sfârșitul

petrecerii. Predica de a doua zi, ținută printr-o șoaptă răgușită, îndemnase la un trai mai ascetic. Întregul eveniment fusese cu totul nedemn de un club de golf de prestigiu, iar maiorul chiar se gândise să trimită o scrisoare de protest, compunând în minte câteva versiuni spirituale.

– Ce bine ar fi ca anul ăsta să revenim la un bal elegant, spuse el. M-am săturat să-mi port smochingul și să mă întrebe lumea în ce m-am costumat.

– Păi are loc o întâlnire în dimineața asta pentru a lămuri problema. Când ajungem, poți să bagi capul pe ușă și să-ți lansezi sugestia.

– O, nu cred, făcu maiorul oripilat. Poate discuți tu în liniște cu Alma?

Alec, pufnind disprețuitor, scoase o minge din buzunar și o aruncă peste umăr pe marginea terenului.

– O lovitură de pedeapsă îți dă patru puncte suplimentare? se interesă maiorul, scriind în carnețelul cu coperte de piele pe care îl ținea în buzunarul de la piept al jachetei de golf. Avea un avantaj de cinci lovituri în acel moment.

– Câștigătorului îi revine onoarea să discute cu nevastă-mea, rânji Alec.

Maiorul era șocat. Își puse deoparte carnețelul și se concentră asupra crosei. Lovi un pic prea repede și prea jos, dar mingea, sărind dintr-o păpădie, nimeri totuși în gaură.

– A, bună lovitură! exclamă Alec.

La cea de-a șaisprezecea gaură, o zonă aridă aflată în fața unei gropi cu pietriș și apă cenușie ca oțelul, Alec îl întrebă cum se mai simțea.

– Viața merge mai departe, răspunse maiorul în direcția spatelui lui Alec, care se

pregătea să lovească. Am zile și bune, și rele.

Alec trase puternic și drept, aproape de zona verde.

– Mă bucur să aud că-ți merge mai bine. Este greu cu înmormântările.

– Mulțumesc, zise maiorul, înaintând ca să-și așeze mingea pe suport. Tu ce mai faci?

– Nepotica mea, Angelica, se simte mult mai bine. I-au salvat picioruşul.

Urmă o tăcere câtă vreme maiorul își pregăti lovitura și o execută, oarecum strâmb, aproape de marginea spațiului de joc.

– E greu cu spitalele, mormăi el.

– Da, mulțumesc, zise Alec.

Își luară sacii de golf și coborâră pe povârnișul acoperit cu iarbă.

Când ajunseră la sediul clubului, aflat după cea de-a optsprezecea gaură, maiorul văzu că ceasul mare de deasupra porticului terasei arăta 11.45. Prietenul său confruntă ora cu aceea indicată de ceasul pe care-l avea la mână, făcând mare caz.

– A, exact la timp ca să bem ceva și să mâncăm de prânz, zise el, așa cum făcea în fiecare săptămână după ce își terminau runda.

O dată se duseseră la bar încă de la ora unsprezece, dar maiorul nu-și dorea să repete acea experiență. Cum prânzul nu se servea înainte de amiază, băuse câteva pahare de tărie care, combinate cu vinul ce însoțise găluștele de pui în sos de smântână, îi provocaseră o dispepsie teribilă.

Își așezară cărucioarele de golf sub copertina de lângă clădire, după care se îndreptară pe terasă către barul The Grill. În timp ce treceau pe lângă solariu, care odinioară fusese barul destinat doamnelor înainte ca The Grill să accepte și femei

în rândul clientelei, auziră o bătaie în geam și o voce ascuțită strigându-i.

– Heeei, Alec, aici, te rog!

Era Alma, care se ridicase din mijlocul unui grup de femei așezate la o masă lungă și flutura din mână extrem de energic. Și Daisy Green le făcea semn, într-un mod extrem de poruncitor, iar celelalte își întorseseră capetele acoperite cu pălării ample și îi fixau cu ochi de oțel.

– Fugim? șopti Alec, făcându-i cu mâna soției și continuând să înainteze spre The Grill.

– Cred că am fost prinși în ambuscadă, răspunse maiorul, cotind-o spre ușile de sticlă. Dar nu-ți face griji, te susțin eu.

– Să ne prefacem că avem o nevoie bărbătească urgentă?

– Stai, omule, liniștit, este doar nevastă-tal Haide, capul sus!

– Dacă-l ridic mai sus de-atât, o să mă apuce iar cârceii la gât, replică Alec. Dar fie cum zici tu. Hai să înfruntăm inamicul.

– Ne trebuie o părere de bărbat, spuse Daisy Green. Cunoașteți pe toată lumea?

Făcu semn din mână către doamnele adunate în jurul mesei. Erau una sau două fețe necunoscute, dar respectivele păreau prea speriate ca Daisy să le prezinte.

– O să dureze mult? întrebă Alec.

– Trebuie să stabilim astăzi tema, răspunse Daisy, și avem câteva idei diferite. Chiar dacă, după toate aparențele, sugestia mea se bucură, ca să spun așa, de cea mai mare susținere, consider că trebuie explorate toate opțiunile.

– Așa că vrem să spuneți care vă place mai mult, interveni Grace.

– Dar rolul vostru este pur consultativ, bineînțeles, completă Daisy, încruntându-se la Grace și făcând-o să roșească. Pentru a aduce o îmbunătățire dezbaterilor.

– De fapt, chiar am discutat despre bal în timpul partidei, spuse maiorul. Noi ziceam că ar fi minunat să ne întoarcem la stilul clasic. Genul cu ținută de seară și șampanie, mai știți?

– Ca o temă din Noël Coward, nu? întrebă una dintre femeile necunoscute, o roșcată tânără cu un machiaj gros, care nu-i putea ascunde însă pistruii. Maiorul se întrebă dacă exista vreun ordin nerostit din partea lui Daisy ca femeile mai tinere să poarte pălării pescărești urâte, bătrânicioase, pentru a fi primite în comitetele ei.

– Noël Coward nu poate fi o temă propriu-zisă, replică Daisy.

– Nici ținuta de gală nu-i o temă, spuse maiorul. Este însă preferată de oamenii de familie bună.

Un abis de tăcere se lăsă asupra camerei. Femeia tânără cu pălărie urâtă rămase cu gura căscată atât de tare, că maiorul îi putea vedea o plombă la unul dintre molarii din fundul gurii. Grace păru că se îneacă tușind în batistă. Maiorul bănui că, de fapt, râdea. Daisy părea să consulte niște însemnări de pe clipboard, dar mâinile ei strângeau marginea mesei ornamentate cu o forță care îi albise încheieturile degetelor.

– Ce vrea el să spună este că...

Alec făcu o pauză, ca și cum tocmai își pierduse explicația diplomatică.

– Adică să înțelegem că nu sunteți de acord cu eforturile noastre, domnule maior? întrebă Daisy cu un ton scăzut.

– Bineînțeles că este, afirmă Alec. Cel mai bine ar fi să nu ne implicați,

doamnelor. Cât timp avem barul deschis, noi suntem fericiți, nu-i așa, Pettigrew?

Maiorul simți cum era tras discret de braț; Alec îi dădea semnalul de retragere. El se eliberă însă, cu ochii fixați asupra lui Daisy.

– Ce vreau să spun, doamnă Green, este că deși tema de anul trecut a fost extrem de creativă...

– Da, foarte creativă, foarte amuzantă, interveni diplomatic Alec.

– ... nu toți invitații s-au purtat în maniera decentă în care sunt sigur că vă doreați să se petreacă evenimentul.

– Dar asta clar nu-i vina comitetului, spuse Alma.

– Într-adevăr. Însă este neplăcut să vezi doamne de calitatea dumneavoastră confruntate cu scandalurile care se produc uneori din pricina libertinajului presupus de o petrecere costumată.

– Aveți întru totul dreptate, domnule maior, zise Daisy. De fapt, cred că domnul maior are atât de multă dreptate, încât ar trebui să ne revizuim temele.

– Vă mulțumesc, spuse maiorul.

– Sunt de părere că una dintre temele noastre, și doar una, presupune un decor adecvat și un comportament elegant. Cred că putem tăia atât „Codane dezghețate", cât și *Brigadoon*[3].

– Ah, dar sunt sigură că *Brigadoon* este ireproșabil, se opuse Alma. Și am convingerea că dansurile populare ar fi extrem de distractive...

– Bărbați în kilturi alergând prin iarbă? întrebă Daisy. Haide Alma, că mă surprinzi.

– Putem să alergăm prin iarbă și acasă, dacă vrei, spuse Alec, făcându-i cu ochiul

soției sale.

– Ia mai tacil se răsti ea. Părea pe punctul de a izbucni în plâns, iar în obraji îi apăruseră două pete roșii.

– Cred că rămâne doar „O seară la Curtea mogulă", o temă foarte elegantă, zise Daisy.

– Nu se numea „Nebunia mogulă"? întrebă doamna cu pălărie oribilă.

– Era doar un titlu provizoriu, o corectă Daisy. „Seara la Curte" va trimite un mesaj adecvat în privința etichetei. Trebuie să-i mulțumim domnului maior pentru contribuția adusă eforturilor noastre.

Doamnele aplaudară, iar maiorul, rămas mut din pricina inutilității oricărui protest, se rezumă să facă o ușoară plecăciune.

– Maiorul este indian. El e cel potrivit să vă sfătuiască, spuse Alec, pocnindu-l pe spate.

Era o glumă veche, folosită pe seama maiorului încă de când era un băiețel cu urechile mari, tiranizat pe terenuri de joacă străine.

– Și chiar sunteți? întrebă mirată domnișoara Pălărie Pescărească.

– Mi-e teamă că asta îl amuză pe Alec, răspunse el printre dinți. Tata a luptat în India, și eu m-am născut în Lahore.

– Dar n-o să găsiți o familie mai pur englezească decât Pettigrew, completă Alec.

– Mă întreb dacă aveți suvenire din acea perioadă, domnule maior, spuse Daisy. Covoare sau coșuri – elemente de decor pe care le putem împrumuta?

– Vreo carpetă din blană de leu? adăugă Pălărie Pescărească.

– Nu, îmi pare rău, chiar nu am.

– Eu zic să vorbim cu doamna Ali, cea care are magazinul din Edgecombe, propuse Alma. Ar putea să ne furnizeze câteva specialități indiene sau să ne spună de unde să cumpărăm sau să împrumutăm câteva elemente ieftine de decor... cum ar fi statuetele alea cu multe brațe.

– Adică Shiva, interveni maiorul. Zeitatea hindusă.

– Da, aceea.

– La fel ca în cazul mogulilor, cred că doamna Ali este musulmană, așa că s-ar putea simți jignită de o asemenea cerere, spuse el, încercând să-și rețină iritarea.

Nu trebuia ca doamnele să remarce vreun interes deosebit din partea lui pentru doamna Ali.

– Atunci sigur nu se face s-o jignim pe singura doamnă vag indiană pe care o cunoaștem, bătu Daisy în retragere. Speram să ne găsească niște barmani potriviți din punct de vedere etnic.

– Ce părere aveți de niște îmblânzitori de șerpi? sugeră domnișoara Pălărie Pescărească.

– O cunosc un pic pe doamna Ali, interveni Grace. Brusc, toate capetele se întoarseră în direcția ei, iar ea începu să-și învârtă batista între degete, stânjenită de privirile scrutătoare. Sunt foarte interesată de istoria locală, iar ea a fost atât de drăguță încât să-mi arate toate vechile registre ale magazinului. Primele însemnări datează din 1820.

– Cât de palpitant, spuse Alma dându-și ochii peste cap.

– Ce-ar fi să mă duc să stau de vorbă cu doamna Ali și, eventual, să-l rog pe domnul maior să mă ajute să nu fac vreo gafă? întrebă Grace.

– Ei bine, nu cred că știu eu ce este gafă și ce nu, răspunse el. De asemenea, nu cred că ar trebui s-o deranjăm pe doamna Ali.

– Prostiil exclamă Daisy. E o idee minunată. Vom face o listă completă de idei. Grace, tu și domnul maior ați putea să vă puneți capetele la contribuție și să vă gândiți cum să o abordați pe doamna Cum-o-cheamă.

– Dacă ați terminat cu noi, doamnelor, spuse Alec, suntem așteptați la bar.

– Acum să vorbim despre aranjamentele florale, propuse Daisy, făcându-le semn cu mâna că puteau pleca. Mă gândesc la palmieri și, eventual, bougainvillea, cum vi s-ar părea?

– Ar fi un miracol să găsim bougainvillea în noiembrie, o atenționă domnișoara cu pălăria pescărească, în timp ce bărbații se strecurau afară.

– Pun pariu pe cinci lire că o vor strivi ca pe un gândac, spuse maiorul.

– E nepoata lordului Dagenham, îl informă prietenul său. Se pare că acum locuiește la conac și își asumă diverse sarcini sociale. Daisy e furioasă, așa că ai grijă. Se răzbună pe toată lumea.

– Nu mă intimidează chiar deloc Daisy Green, minți maiorul.

– Haide să bem ceva. Cred că se cere un gin tonic dublu.

Barul The Grill era o sală edwardiană înaltă, cu uși vitrate înspre terasă și spre gaura a optsprezecea, situată pe promontoriu. O serie de uși cu oglinzi din capătul estic ascundeau o anexă cu o estradă, care era deschisă cu ocazia turneelor de anvergură și a balului anual. Peretele barului lung din lemn de nuc era acoperit cu lambriuri rotunjite, iar rafturile cu băuturi tronau sub portretele foștilor președinți ai clubului. Un portret al Reginei (din tinerețe, prost imprimat și cu o ramă aurită

ieftină) se afla deasupra unor sticle de lichior deosebit de urât colorate din care nu bea nimeni niciodată. Maiorului i se păruse întotdeauna un gest de trădare.

În încăpere se aflau mai multe grupuri de scaune de bar zgâriate și lovite, îmbrăcate în piele maro, și o serie de mese lângă ferestre, care puteau fi rezervate doar prin intermediul lui Tom, barmanul. Astfel se împiedica exercitarea monopolului de către doamnele care ar fi putut fi destul de organizate ca să telefoneze în prealabil. În schimb, membrii care veneau să joace de dimineață se opreau mai întâi pe la Tom, care își lăsa deoparte mopul sau ieșea din pivniță ca să le treacă numele în registru. Mulți membri tânjeau să intre în categoria foarte selectă a celor ale căror nume erau notate personal de Tom. Maiorul nu mai făcea parte dintre aceștia. De când i se făcuse rău de la puiul cu smântână, insistase ca Alec să i se alăture la un sendviș la bar sau pe scaunele inconfortabile. Acest lucru nu-i proteja numai de excesul de sosuri groase și creme cu ou, ci și de farmecele morocănoase ale chelneriților care, alese din grămada de tinere dezabuzate care nu fuseseră în stare să termine nici măcar școala locală, afișau permanent o atitudine de furie înăbușită. Multe păreau să sufere de un soi de boală care le perforase tenul, iar maiorului îi luase ceva timp până să-și dea seama că acele găuri fuseseră de fapt lăsate de piercingurile pe care erau nevoite să și le dea jos, conform regulamentului clubului.

– Bună dimineața, domnilor. Ca de obicei? întrebă Tom, cu un pahar deja înclinat sub gura sticlei verzi de gin.

– Al meu să fie dublu, ceru Alec, ștergându-și cu gesturi extravagante fruntea lipsită de păr, sub formă de cantalup. Doamne, Dumnezeule, abia am scăpat cu viață de acolol

– Pentru mine o halbă mică de bere, te rog, Toml spuse maiorul.

Mai comandară și două sendvișuri groase, cu brânză și șuncă. Alec vru și o bucată de prăjitură cu gem, de vreme ce se afla doar vinerea în meniu și de obicei se termina foarte repede. La final, mai ceru și o salată mică.

Alec trăia cu ideea de nezdruncinat că respecta întocmai regulile pentru o condiție fizică excelentă. Întotdeauna cerea o salată la prânz, deși niciodată nu mânca altceva decât roșia de decor. Susținea că bea alcool doar atunci când era însoțit de mâncare. O dată sau de două ori se întâmplase să fie prins pe nepregătite în vreun local nefamiliar, și atunci maiorul îl văzuse obligat să mănânce un ou murat sau niște șorici.

De-abia se așezaseră la bar, când apăru un grup de patru persoane, râzând de cine știe ce incident de pe terenul de golf. Maiorul îi recunoscu pe părintele Christopher și pe Hugh Whetstone, dar, spre surprinderea lui, îl văzu și pe lordul Dagenham, care venea foarte rar la club și al cărui stil feroce de joc dăduse naștere unor întrebări stânjenitoare privind eticheta. Cel de-al patrulea bărbat era un străin; umerii lați și cămașa de golf de un roz nefericit îi lăsau impresia maiorului că era posibil să fie alt american. Doi americani în tot atâtea săptămâni, se gândi el, era un fenomen ce sugera apropierea unei epidemii neplăcute.

– Shaw, domnule maior, ce mai faceți? întrebă Dagenham, bătându-l pe Alec pe spate și prinzându-l cu tărie pe celălalt de umăr. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, domnule maior. Mare păcat să dispară un om așa bun ca fratele dumitale.

– Mulțumesc, excelența voastră, zise maiorul ridicându-se și înclinând din cap.

Sunteți foarte amabil să spuneți asta.

Îi stătea în fire lordului Dagenham să apară din senin și totuși să fie la curent cu ultimele noutăți din sat. Maiorul se întrebă dacă nu cumva vreun angajat de la conac îi trimitea în mod regulat faxuri la Londra. Era foarte mișcat de cuvintele lordului și de modul în care acesta îi arăta întotdeauna respect folosindu-i gradul când i se adresa. Ar fi putut cu ușurință să-i spună Pettigrew, și totuși n-o făcuse niciodată. În schimb, nici maiorul nu vorbea cu familiaritate despre el, nici măcar pe la spate.

– Frank, te rog, dă-mi voie să ți-i prezint pe maiorul Ernest Pettigrew, fost ofițer în Armata Regală din Sussex, și pe domnul Alec Shaw, care a ajutat la conducerea Băncii Angliei în timpul liber. Domnilor, acesta este domnul Frank Ferguson, care ne vizitează din New Jersey.

– Îmi pare bine, spuse maiorul.

– Frank se ocupă de domeniul imobiliar, adăugă lordul Dagenham. Este unul dintre cei mai mari dezvoltatori de stațiuni și de complexuri de locuințe de pe Coasta de Est.

– Ei, deja mă lauzi prea mult, D.D., râse Ferguson. Este doar o mică afacere de familie pe care am moștenit-o de la tata.

– Lucrați în branșa construcțiilor? întrebă maiorul.

– M-ai prins, Pettigrew, replică nou-venitul, bătându-l pe spate. Nu avem cum să ne prefacem că suntem distinși în fața voastră, britanicii. Mirosiți clasa cuiva cum miroase câinele de vânătoare iepurele.

– N-am vrut să sugerez nimic... se încurcă maiorul.

– Mda, ăștia-s Fergusonii, constructori din tată-n fiu, cu mistria și canciocul.

– Domnul Ferguson are strămoși în clanul Ferguson din Argyll, interveni Hugh Whetstone, care încerca să afle genealogia tuturor celor pe care-i cunoștea ca să o poată folosi împotriva lor mai târziu.

– Nu că s-ar fi bucurat să afle asta, adăugă Ferguson. Strămoșul meu și-a înscenat moartea în Crimeea și a fugit în Canada – datorii la jocuri de noroc și câțiva soți nervoși pe urme, dacă nu mă înșel. Totuși, s-au bucurat de oferta pe care le-am făcut-o pentru castelul de la Loch Brae. Vreau să reinstaurez obiceiul vânătorii acolo.

– Să știi că domnul maior e mare vânător. Trage chiar bine, dacă pot spune, menționă lordul Dagenham. Poate să nimerească un iepure de la o sută de metri.

– Voi, cei de la țară, sunteți uimitori, zise Ferguson. Am cunoscut săptămâna trecută un paznic de vânătoare care împușca veverițe cu o muschetă de pe vremea regelui Iacob al II-lea. Dumneata cu ce tragi?

– Cu o pușcă veche ce i-a aparținut tatălui meu, replică maiorul, atât de mânios că fusese comparat cu un țăran bătrân și excentric, încât nu voia să-i dea lui Ferguson satisfacția de a încerca să-l impresioneze.

– Este modest, ca de obicei, spuse Dagenham. Are o pușcă foarte bună – un Purdey, nu?

– De fapt, e Churchill, îl corectă maiorul, ușor iritat că lordul menționase automat un nume mai faimos. Mai puțin cunoscută, probabil, adăugă în direcția americanului, dar e o marcă excelentă.

– Nimic nu se compară cu lucrătura unei arme englezești de clasă, zise

Ferguson. Cel puțin asta susțin fabricanții când le ia un an sau doi ca să-ți livreze o pereche.

– De fapt, s-ar putea să mă aflu în poziția fericită de a-mi reuni perechea.

Maiorul nu putu să reziste în fața ocaziei de a-i oferi această informație direct lordului Dagenham.

– A, desigur, făcu acesta. Vei moșteni cealaltă pușcă de la fratele dumitale, nu? Felicitări, bătrânel

– Nu e încă totul stabilit, răspunse maiorul. Cumnata mea, știți...

– A, da, e normal să dureze câteva zile. După o înmormântare ești cuprins de tot felul de sentimente, se amestecă părintele Christopher, care își aplecă trupul colțuros peste bar. Poți să ne dai un rând, Tom? Și ai o masă pentru lordul Dagenham?

– O pereche de Churchill-uri, spuse americanul, zâmbindu-i maiorului cu un interes sporit.

– Da, din 1946. Făcute pentru piața indiană, explică maiorul, fără să permită ca vreun strop de mândrie să se întrezărească dincolo de modestia afirmației.

– Tare mi-ar plăcea să le văd cândva în acțiune.

– Maiorul vine adesea la vânătoare cu noi, afirmă Dagenham. Dă-mi, te rog, un pahar de cabernet, Tom... Tu ce-ai vrea, Frank?

– Atunci sunt sigur că o să vă văd la vânătoarea organizată de D.D. pe 11.

Ferguson îi întinse mâna, iar maiorul fu nevoit să facă gestul ridicol de a i-o scutura, ca și cum tocmai bătuseră palma pentru vânzarea unui cal. Dagenham își înfipse mâinile în buzunarele hainei și păru jenat. Maiorul își ținu respirația. Era

conștient că situația presupunea un anumit grad de umilință personală, dar era în aceeași măsură neliniștit în privința aristocratului. Lordul Dagenham se afla acum în poziția neplăcută de a identifica o modalitate elegantă prin care să-i explice oaspetelui său american că acea vânătoare era organizată strict pentru partenerii de afaceri, cei mai mulți urmând să vină anume de la Londra pentru ocazia respectivă. Era îngrozitor să vezi un om cumsecade prins într-o asemenea dilemă din cauza ignoranței unui mojic. Maiorul se gândi să intervină și să explice personal cum stăteau lucrurile, dar nu voia să sugereze că lordul nu era în stare să iasă singur dintr-o încurcătură legată de etichetă.

– Bineînțeles că trebuie să vii dacă poți, Pettigrew, zise Dagenham într-un final. Nu prezintă cine știe ce dificultate, totuși. Vom vâna doar rațele de pe iazul din deal.

Paznicul de vânătoare al lui Dagenham creștea trei soiuri de rațe pe micul iaz, ascuns într-o dumbravă aflată pe coama unui deal scund, mai sus de sat. Punea la incubat ouăle abandonate, hrănea personal puii de rață și îi vizita zilnic, însoțit de școlarii încântați, până când rățușteIe începeau să se țină după el cu mersul lor legănat când le chema. O dată pe an, Dagenham organiza o vânătoare la iaz. Paznicul și câteva ajutoare tinere speriau rațele cu strigăte și zgomote puternice făcute cu furci și crose de crichet. Păsările înconjurau dumbrava o dată, scoțând țipete de protest, apoi intrau direct în bătaia puștii, chemate spre iaz de fluierul paznicului de vânătoare. Dezamăgirea maiorului că nu era niciodată invitat la această vânătoare de anvergură, ce presupunea întâlnirea matinală pe scările conacului și un mic dejun grandios, era atenuată în parte de disprețul său față de așa-numiții

sportivi, care aveau nevoie ca vânatul să le fie adus exact în bătaia puștii. Nancy glumea adesea că Dagenham ar fi trebuit să cumpere rațe congelate și să-l pună pe paznic să arunce un pumn de alice în oala de supă. El nu reușise niciodată să râdă din toată inima la poanta soției sale, dar nutrea convingerea că aceasta nu era confruntarea sportivă între un bărbat și vânatul său la care ar fi fost mândru să participe.

– Aș fi încântat să vin, afirmă el.

– Ei, cred că Tom ne-a pregătit masa, zise Dagenham, ignorând expresia de speranță afișată pe fața vicarului și a lui Whetstone. Mergem?

– Ne vedem pe unsprezece, atunci, conchise Ferguson, strângând mâna maiorului încă o dată. O să te urmăresc ca un urs mierea, cu ochii pe armele alea grozave.

– Mulțumesc pentru avertisment, spuse maiorul.

– Parcă pomeneai de oarece probleme cu arma? întrebă Alec pe un ton scăzut în timp ce mâncau sendvișurile, refuzând să arunce priviri spre grupul lordului Dagenham. Whetstone râdea mai tare decât americanul ca să fie sigur că toată lumea din bar știa că se află și el la masă. Ce-o să faci dacă nu poți s-o obții?

Maiorul regretă acum că menționase în fața lui Alec necazurile legate de testamentul lui Bertie. Mărturisirea îi scăpase la poziția numărul nouă de pe teren, când fusese copleșit încă o dată de nedreptatea situației. Este o idee foarte proastă să te confesezi cuiva. Nu uită niciodată și, când te întâlnești cu ei pe stradă, după ani buni, poți vedea că pentru ei acea informație e încă actuală, din modul în care îți

pronunță numele și îți strâng mâna.

– Sunt convins că nu va fi nici o problemă când o să-i explic, declară maiorul. Măcar mă va lăsa s-o folosesc cu acea ocazie.

Marjorie era întotdeauna impresionată de titluri și nu știa că lordul Dagenham făcea parte din nobilimea nesemnificativă de țară; tot conacul său, în afară de o aripă, era închiriat unui internat pentru copii cu vârste între trei și treisprezece ani, iar pământurile zăceau în paragină, producând doar subvenții de la Uniunea Europeană. Ar fi putut să-l laude ridicându-l până la rangul de conte și să o convingă pe Marjorie de onoarea acordată întregii familii prin această invitație. Odată ce intra în stăpânirea armei, putea să tărăgăneze discuția privind dreptul de proprietate... posibil chiar la infinit. Își mâncă sendvișul mai repede. Dacă se grăbea, putea să se vadă chiar în acea după-amiază cu Marjorie și să lămurească problema.

– Ei, domnule maior, chiar speram să te întâlnesc. Era Grace, care stătea cu un aer stânjenit lângă bar, ținându-și geanta cu mâinile încrucișate de parcă ar fi fost un colac de salvare. Am reușit să vorbesc cu doamna Ali la telefon în legătură cu balul.

– Foarte bine, spuse maiorul pe un ton cât de neutru posibil, fără să pară totuși că ar fi vrut s-o expedieze. Deci e totul aranjat?

Spera că masa lui Dagenham nu era atât de aproape încât să fie auzit.

– La început a părut destul de rigidă. A zis că nu prea se ocupă de catering. Am fost destul de dezamăgită, căci aveam impresia că noi două ne înțelegem destul de bine.

– Putem să-ți oferim ceva de băut, Grace? întrebă Alec, fluturând spre ea jumătate

de sendviș. O bucățică de murătură ateriză periculos de aproape de brațul maiorului.

– Nu, vă mulțumesc, răspunse ea.

Maiorul se încruntă către prietenul său. Nu se cuvenea să facă o astfel de ofertă. Grace era una dintre puținele femei cărora le repugna ideea de a se afla într-un bar. I-ar fi fost imposibil să se cocoațe cu eleganță pe scaunul înalt și, în plus, ar fi simțit lipsa unei alte participante la conversație.

– Mă rog, apoi s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat. Am pomenit de numele dumitale... că lucrăm împreună la acest proiect... și și-a schimbat tonul imediat. A fost foarte amabilă.

– Mă bucur că ai obținut ceea ce aveai nevoie, zise maiorul, nerăbdător să încheie discuția înainte ca Grace să facă vreo deducție periculoasă.

– Nu știam că o cunoști pe doamna Ali...

Ezită o clipă, dar se citea clar o întrebare în tonul ei, iar maiorul făcu tot posibilul să-și mențină atitudinea rigidă.

– Nu prea, de fapt, răspunse el. Adică, sigur, cumpăr o cantitate importantă de ceai de la ea. Vorbim adesea despre ceai, cred. Chiar nu o cunosc atât de bine.

Grace încuviință din cap, iar maiorul se simți un pic vinovat pentru că o renegase pe doamna Ali în felul acesta. Totuși, cum lui Grace nu i se părea deloc neobișnuit că prietenia dintre ele conta chiar mai puțin decât niște discuții banale despre ceai, era mai bine să nu insiste.

– Oricum, a zis că o să sune niște cunoștințe din oraș și o să-mi dea câteva idei și prețuri. Am rugat-o să se rezume la aperitive, nimic prea condimentat.

– Nu se face să te pricopsești cu un cap de capră picant sau cu ochi prăjiți, interveni Alec.

Grace îl ignoră.

– A spus că o să mă sune peste o săptămână. Și poate o să organizeze o degustare. I-am spus că amândoi vom fi încântați să venim.

– Și eu? se miră maiorul.

– Mi-era teamă că dacă pomeneam numai de mine se putea să-și recapete rigiditatea, explică Grace.

Maiorul chiar nu avea un răspuns pregătit pentru așa ceva.

– Se pare că ești în comitetul de degustare, Pettigrew, se amestecă prietenul său. Încearcă să strecori și tu o friptură de vită. Ceva comestibil printr-atâta *vindaloo*.

– Uite ce e, nu am cum să te ajut. Vreau să zic, abia mi-am pierdut fratele... Am atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup... rudele și așa mai departe.

– Înțeleg, replică Grace.

Maiorul citi în ochii ei dezamăgirea că recursese la scuza decesului din familie. Totuși avea și el dreptul ca oricare altul să o folosească. Oamenii apelau la ea tot timpul. Era de la sine înțeles că exista un interval acceptabil, între minimum câteva zile și maximum două luni după înmormântare. Bine, unii profitau cu nerușinare de ea chiar și un an, cărându-și rudele moarte în spinare, afișându-le ca să explice plata cu întârziere a impozitelor sau chiulitul de la vizita regulată la dentist, ceea ce maiorul nu plănuia să facă vreodată.

– Atunci voi face tot ce-mi stă în putință, încheie Grace cu o expresie decepționată, de parcă înfrângerea era inevitabilă. Mi-era teamă că aș putea s-o

dezamăgesc din nou pe Daisy, dar bineînțeles că asta nu e o scuză ca să-ți tratez cu nepăsare suferința. Te rog să mă ierți.

Întinse mâna și îl atinse încet pe antebrațul. Brusc, maiorul se simți cuprins de rușine.

– După toate probabilitățile, săptămâna viitoare va fi în regulă, zise el pe un ton morocănos. Cred că până atunci o să rezolv toate lucrurile cu familia.

– Vai, îți mulțumesc! Daisy va fi foarte fericită.

– Cu siguranță nu-i nevoie de așa ceva. Poate să rămână între noi?

Alec îi dădu un cot în coaste, iar ușoara îmbujorare a lui Grace îi dădu de înțeles că replica lui lăsa loc interpretării. Și-ar fi dorit să lămurească lucrurile, dar Grace deja se îndrepta spre ieșire, din grabă lovindu-și șoldul osos de colțul unei mese. Maiorul gemu și se uită la sendvișul care părea acum la fel de apetisant precum două covorașe de cauciuc umplute cu păr de cal. Dădu farfuria la o parte și îi făcu semn lui Tom să-i mai aducă o bere.

Capitolul 7

Mașina lui era deja parcată lângă fântâna fusiformă a lui Marjorie, iar o față din spatele geamului de deasupra ușii principale îi remarcase prezența înainte să-l copleșească gândurile. Ar fi trebuit să dea un telefon. Socotise însă că era oricând bine-venit, pe neanunțate, ca membru al familiei, cât timp nu o lua pe Marjorie în serios.

La scurt timp după căsătoria cu Bertie, devenise limpede că Marjorie nu avea de gând s-o facă pe nora supusă; dimpotrivă, trăsese toate sforile pentru ca ei doi să se desprindă de restul familiei. Prin urmare, în stilul modern, formaseră un cuplu de sine stătător și se apucaseră să umple apartamentul lor minuscul cu mobilă nouă și urâtă și cu prieteni de la firma de asigurări unde lucra Bertie. Imediat deciseseră să sfideze tradiția mesei duminicale în familie la Rose Lodge și începuseră să apară neinvitați mai pe înserate, când refuzau ceașca de ceai în favoarea unui cocktail. Mama lor sorbea din ceai, rigidă și dezaprobatoare, în timp ce Marjorie îi delecta cu vești despre ultimele achiziții. Maiorul bea câte un sherry, o încercare neplăcută și lipicioasă de a micșora distanța dintre ei. Curând, Nancy își pierduse răbdarea cu ei, numindu-i „Pettigrubberi"[4] și, spre oroarea maiorului, încurajându-și cumnata să detalieze costul ultimelor sale achiziții.

Ușa principală rămase închisă. Poate că doar își imaginase că văzuse chipul la fereastră. Sau poate că nici acum nu doreau să-l vadă și chiar în acest moment se ascundeau în spatele canapelei în speranța că, după ce suna de câteva ori, avea să plece. Apăsă iarăși pe buton, iar soneria făcu să răsune în întreaga casă primele

acorduri din *Joyful, Joyful*. Bătu cu ciocănelul de alamă, o ghirlandă de viță-de-vie cu o sticlă de vin în centru, și se holbă la fibrele ușii de stejar. Undeva în interior se auzi în cele din urmă țăcănitul tocurilor pe gresie, iar cheia se învârti în broască. Jemima era îmbrăcată în pantaloni de trening gri și un tricou polo negru fără mâneci; avea părul pieptănat pe spate și prins cu o bandană albă. Maiorul își zise că semăna cu un soi de călugăriță atletică. Nepoata lui îi aruncă o privire furioasă de parcă ar fi fost un vânzător ambulant de aspiratoare sau un evanghelist în căutare de prozeliți.

– Mama te așteaptă? întrebă ea. Tocmai ce am convins-o să se întindă câteva minute.

– Mi-e teamă că am venit neinvitat. Pot reveni mai târziu.

Se uită la ea atent. Îi lipsea obișnuitul machiaj și părul îi era fără vlagă. Semăna cu adolescenta slăbănoagă și cu umerii căzuți care fusese la cincisprezece ani; ursuză, dar cu ochii albaștri și bărbia puternică a lui Bertie.

– Tocmai practicam yoga terapeutică, îl informă ea. Dar mai bine haide înăuntru, dacă tot sunt eu aici. Nu vreau s-o deranjeze cineva pe mama când nu sunt prin preajmă.

Se întoarse și intră, lăsându-l pe el să închidă ușa.

– Vrei o ceașcă de ceai, nu? întrebă Jemima după ce ajunseră în bucătărie. Porni fierbătorul electric și rămase în spatele tejghelei în formă de U, unde cineva începuse să sorteze o grămadă de lucruri inutile dintr-un sertar. Oricum mama se va trezi curând. N-a reușit deloc să stea liniștită în ultimele zile.

Își plecă fruntea și începu să aleagă niște cioturi de creion pe care le adună într-o grămăjoară aflată între un morman de baterii și bucăți de sfoară de diverse culori.

– Astăzi nu-l vedem pe micul Gregory? se interesă maiorul așezându-se la masa pentru micul dejun ce se găsea în colț, lângă fereastră.

– Îl ia o prietenă de-a mea de la școală. M-au ajutat toți având grijă de el și aducându-mi salate și tot felul de bunătăți. Nu a trebuit să gătesc săptămâna asta.

– O pauză bine-venită, nu? remarcă maiorul.

Tânăra femeie îi aruncă o privire nimicitoare. Cum apa începuse să fiarbă, scoase două căni diforme, de o nuanță măslinie bizară, și o cutie înflorată cu pliculețe de ceai.

– Mușețel, mure sau brusture?

– Aș bea un ceai adevărat, dacă ai. Jasmine se ridică pe vârfuri spre un dulap și scoase o cutie de tablă cu plicuri de ceai negru. Aruncă unul în cană și o umplu cu apă fierbinte până la buză. De îndată, în bucătărie se răspândi un miros de rufe proaspăt spălate. Cum se simte mama ta? vru el să știe.

– Este ciudat că toată lumea mă întreabă asta. „Cum se mai simte biata Marjorie?" zic toți, ca și cum aș fi doar un martor dezinteresat.

– Cum vă simțiți amândouă? reformulă el, simțind un zvâcnet în maxilar în timp ce-și înghițea o replică mai tăioasă.

Aluzia la insensibilitatea celorlalți nu o determinase să-l întrebe cum se simțea el.

– A fost destul de agitată, se confesă Jemima. Vezi tu, s-ar putea să sosească un premiu... de la Institutul Regal de Asigurări și Tehnici Actuariale. Au sunat acum trei zile, dar încă nu pot confirma. Se pare că laureații sunt tata și un profesor care

ar fi creat un nou mod de a îmbunătăți primele de asigurare de viață ale imigranților est-europeni.

– Și când o să aflați? zise el, întrebându-se de ce lumea întotdeauna pare să aștepte până după moartea cuiva ca să-i dea ceea ce i se cuvine.

– Păi, celălalt a suferit un infarct și se pare că respiră prin intermediul aparatelor.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Dacă încă trăiește pe data de 23 a lunii, la sfârșitul anului fiscal, atunci tata sigur primește premiul. Se pare că este preferată varianta postumă.

– Ce lucru îngrozitor!

– Da, oribil, aprobă ea. Luă o gură de ceai, trăgând de fir pliculețul din ceașcă. Am sunat și la spitalul din Londra, dar au refuzat să-mi ofere informații legate de starea lui. Le-am spus că sunt foarte insensibili, ținând seama cât suferă biata mama.

Maiorul mișcă și el de pliculeț, al cărui pântec umflat se roti în lichidul maroniu. Nu mai știa ce să zică.

– Ernest, ce bine-mi pare să te văd! Trebuia să ne suni ca să ne anunți că vii!

Marjorie apăru îmbrăcată într-o fustă de lână neagră extrem de voluminoasă și o bluză neagră cu volănașe mov, care părea să fi fost încropită în grabă dintr-un prapur de înmormântare. Maiorul se ridică, întrebându-se dacă ar fi trebuit să o îmbrățișeze date fiind circumstanțele, dar ea se duse lângă Jemima în spatele barului și amândouă se uitară la el ca și cum ar fi fost un client care venise să cumpere timbre de la oficiul poștal. Atunci, decise să adopte un ton energic de afaceri.

– Îmi pare rău că dau buzna astfel, Marjorie, dar am început să discut cu

Mortimer Teale despre succesiune și voiam doar să clarificăm una sau două chestiuni minore.

– Dar știi bine, Ernest, că nu mă pricep la lucruri dintr-astea. Sunt sigură că poți avea încredere în Mortimer, doar e un tip deștept.

Începu să culeagă firele încâlcite din grămada de nimicuri, dar le lăsă să cadă la loc.

– Poate, nu zic nu, dar nu este membru al familiei și deci riscă să nu poată interpreta câteva lucruri de finețe... sau, mai bine spus, să înțeleagă unele intenții.

– Eu cred că testamentul tatălui meu este foarte pertinent, interveni Jemima, fixând o pungă de gunoi cu ochii ei mici și rotunzi. Nu cred că e cazul să o supărăm pe mama readucând în discuție acest subiect doar de dragul de a o face.

– Exact, spuse maiorul, după care inspiră adânc. Mai bine lămurim totul în familie. Să nu provocăm și alte neplăceri.

– Oricum nu este nimic plăcut, zise Marjorie ștergându-se la ochi cu un șervețel de hârtie. Nu pot să cred că Bertie îmi face asta, gemu ea fără a-și înăbuși suspinele.

– Mamă, știi că nu-mi place să te văd plângând, spuse Jemima.

O apucă de umeri, alintând-o ușor, dar ținând-o totodată la un braț distanță. Pe fața tinerei se citea o expresie de durere sau de dezgust – maiorul nu reușea să-și dea seama.

– N-am vrut să te supăr, bătu el în retragere. Pot reveni altă dată.

– Dacă ai ceva să-i spui mamei, poți să-i spui acum, cât timp sunt aici, zise Jemima. Nu vreau s-o deranjeze nimeni când e singură și vulnerabilă.

– Haide, Jemima, nu mai fi atât de rea cu unchiul Ernest, o mustră Marjorie. În acest moment, el este unul dintre puținii noștri prieteni. Pe el ne bazăm să aibă grijă de noi.

Își tamponă ochii și încercă, fără prea mult succes, să zâmbească. Maiorul vedea clar o nuanță de hotărâre de fier dincolo de acel zâmbet, dar se afla într-o poziție imposibilă. Nu era în stare să găsească un mod decent de a-și cere arma de la văduva îndurerată a fratelui său.

Parcă și vedea adâncitura din cutia căptușită cu velur rămânând neocupată, iar arma proprie despărțită pentru totdeauna de partenera ei. Se simțea și el singur, știind că nu avea să se mai bucure de o soție sau de o familie până când urma să fie îngropat în pământul rece sau mistuit de fierbințeala crematoriului. Ochii i se umeziră și avu impresia că detecta un miros de cenușă în aroma florilor uscate din bucătărie. Se ridică din nou de pe scaun și hotărî să nu mai pomenească niciodată despre armă. În schimb, avea să se ducă lângă propriul șemineu și să-și găsească o consolare pentru solitudinea deprimantă. Se gândea chiar să comande o cutie pentru o singură armă, ceva cu o monogramă simplă din argint și o căptușeală mai discretă decât cea de catifea stacojie.

– N-o să te mai tulbur cu asta, se angajă el, cu inima plină de căldură la gândul propriului sacrificiu. Eu și Mortimer vom depune toate actele necesare; vom rezolva totul doar noi doi. Se apropie de Marjorie și îi luă mâna. Mirosea a oță proaspătă și a fixativ cu levănțică. O să am eu grijă de absolut tot, promise ferm.

– Mulțumesc, Ernest, spuse ea cu voce slabă, dar întărindu-și prinsoarea.

– Și ce se întâmplă cu armele? vru Jemima să știe.

– Trebuie să plec, îi spuse el lui Marjorie.

– Să mai treci pe la noi, răspunse ea. Sprijinul tău e foarte important.

– Dar trebuie să lămurim chestiunea cu armele, repetă Jemima, și de data asta nu se mai putea preface că n-o auzise.

– Nu e nevoie să discutăm asta acum, rosti Marjorie printre dinți. Haide să o lăsăm pe mai târziu, da?

– Dar știi bine că eu și Anthony avem nevoie urgentă de bani, mamă. Școala particulară nu-i deloc ieftină, și trebuie să plătim un avans pentru Gregory.

Maiorul se întrebă dacă nu cumva asistenta de la clinică se înșelase când stabilise că electrocardiograma lui era perfectă. Simți o povară imensă pe piept și durerea gata să izbucnească în orice clipă. Aveau de gând să-i refuze până și sacrificiul nobil. Nu-l lăsau să se retragă fără a aborda subiectul, ci îl obligau să-și dea acordul cu privire la cedarea propriei arme. Ceea ce simțea în piept nu se transformă în durere, ci în mânie. Luă poziție de drepți, o mișcare ce îl relaxa întotdeauna, și încercă să-și păstreze un calm imperturbabil.

– Discutăm despre asta mai târziu, insistă Marjorie.

Păru să-și bată ușor fiica pe mână, deși el bănuia că mai degrabă o ciupise zdravăn.

– Dacă amânăm subiectul, poate-i vine vreo altă idee, șopti Jemima, dar atât de sonor că s-ar fi auzit și la Albert Hall.

– Să înțeleg că vreți să discutăm despre armele de vânătoare ale tatălui meu? Maiorul, furios, încercă să-și mențină vocea cât se poate de calmă și clară, ca a unui general de brigadă. Eu chiar nu aveam de gând să amintesc despre asta într-un

moment atât de dificil...

– Da, avem destul timp mai încolo, îl întrerupse Marjorie.

– Şi totuşi, dacă ai adus-o în discuţie, poate ar fi cazul să vorbim deschis – suntem în familie aici, continuă el.

Jemima îl privi încruntată. Marjorie se uită când la unul, când la celălalt, umezindu-şi buzele de câteva ori înainte de a vorbi.

– Ei bine, Ernest, Jemima a sugerat că ar fi mult mai bine pentru noi dacă am vinde armele tatălui tău în pereche. Cum el nu reacţionă, continuă rapid: Vreau să spun, dacă le vindem şi pe a noastră, şi pe a ta împreună, putem câştiga mai mult, iar asta ar ajuta-o pe Jemima cu educaţia micului Gregory.

– „A noastră şi a ta"? repetă el.

– Păi, noi avem una, iar tu ai tot una. Dar se pare că nu valorează la fel de mult separat.

Îl privi cu ochii mari, parcă dorind astfel să-l oblige să accepte. Maiorul simţi că vederea îi juca feste. Îşi scotoci mintea să găsească o modalitate de a ieşi din încurcătură, dar acesta era momentul confruntării, şi nu avea altă soluţie decât să spună ce gândea.

– Din moment ce se pune problema... credeam că... eu şi Bertie aveam o înţelegere cu privire la... la un aranjament. Trase aer în piept şi se pregăti să se arunce direct în gura lupului – sau a femeilor încruntate din faţa lui. Eu am înţeles... dorinţa tatei a fost... ca arma lui Bertie să-mi fie transmisă... sau invers... în funcţie de situaţie.

Gata! Cuvintele fuseseră aruncate ca nişte bolovani cu o catapultă; acum mai

rămânea să nu dea înapoi și să aștepte contraatacul.

– Doamne, știu că întotdeauna ai ținut foarte mult să primești vechitura aia de pușcă, spuse Marjorie.

Pentru o clipă, observându-i confuzia, inima maiorului bătu mai tare. Nu cumva avea să reușească?

– Exact acesta-i motivul pentru care nu vreau să vorbești cu nimeni despre asta fără să mă ai alături, mamă, interveni Jemima. Ești în stare să-ți dai jumătate din lucruri oricui ți-o cere.

– Haide, Jemima, nu exagera. Ernest nu încearcă să ne ia nimic.

– Ieri aproape că ai lăsat-o pe femeia de la Armata Salvării să te convingă să-i dai și mobila din sufragerie împreună cu sacii de haine. Tânăra își întoarse privirea spre maior. Nu e în apele ei, după cum poți vedea, așa că n-o să las pe nimeni să o calce în picioare, chiar dacă e vorba de rude.

Maiorul simți că i se umflase gâtul de furie. Jemima ar fi meritat ca lui să-i pocnească un vas de sânge și să cadă lat pe podea din cauza ei.

– Mă jignește aluzia ta, se bâlbâi el.

– Știm că întotdeauna ai vrut să pui mâna pe arma tatălui meu, replică Jemima. N-a fost îndeajuns că ai primit casa, porțelanurile, toți banii...

– Ia ascultă, eu nu știu la ce bani te referi, dar...

– Și nu doar o dată ai încercat să-l păcălești pe tata să-ți dea singurul lucru pe care i l-a lăsat bunicul.

– Ajunge, Jemima! se răsti Marjorie.

Avu bunul-simț să roșească, dar nu se uită către el. Ar fi vrut s-o întrebe, foarte

calm, dacă acest subiect, pe care era limpede că-l dezbătuse de nenumărate ori cu Jemima, fusese discutat și cu soțul ei. Oare Bertie își ținuse ascunse resentimentele timp de atâția ani?

– Într-adevăr, i-am făcut oferte bănești lui Bertie de-a lungul anilor, recunoscu el cu gura uscată. Dar întotdeauna i-am oferit prețul corect de pe piață.

Drept răspuns, Jemima scoase un fornăit dezagreabil.

– Sunt sigură că așa ai făcut, spuse Marjorie. Haideți să fim raționali acum și să ajungem la un rezultat împreună. Din câte afirmă Jemima, dacă le vindem în pereche putem să obținem mult mai mult.

– Aș putea să vă fac eu însumi o ofertă convenabilă, zise maiorul.

Nu era sigur că sunase prea convingător. Deja începuse să-și facă niște calcule în minte, dar nu vedea cum ar fi putut achita imediat o sumă substanțială. Trăia foarte confortabil din pensia lui de militar, din câteva investiții și o mică rentă anuală pe care o primise de la bunica sa paternă și care, trebuia să recunoască, nu fusese luată în calcul la succesiunea bunurilor deținute de părinții lui. Totuși, diminuarea capitalului său de bază nu constituia un risc pe care era dispus să și-l asume, în afara unei situații de urgență. Oare să ia în calcul varianta unei mici ipoteci pe casă? Alungă ideea rapid, cutremurându-se de groază.

– N-aș putea primi bani de la tine, spuse Marjorie. Nu vreau să-i primesc.

– În cazul ăsta...

– Va trebui să fim isteți și să vindem la cel mai bun preț pe care îl putem primi, completă ea.

– Ar fi bine să sunăm la casele de licitații, interveni Jemima. Să cerem o evaluare.

– Ia ascultă, făcu maiorul.

– Bunica ta a vândut odată un ceainic la Sotheby's, o informă Marjorie pe Jemima. Nu-i plăcuse niciodată – era prea înzorzonat –, şi apoi a aflat că era de Meissen, aşa că a primit o sumă frumuşică.

– Bine, va trebui să plătim un comision şi toate cele, zise fiica ei.

– Puştile Churchill ale tatălui meu nu vor fi scoase la o licitaţie publică de parcă ar fi nişte echipamente de la o fermă falimentară, rosti maiorul cu asprime. Nu voi accepta ca numele de Pettigrew să fie tipărit în vreun catalog de vânzări.

Din când în când, lordul Dagenham nu avea reţineri să scoată la licitaţie piese din patrimoniul familiei. În urmă cu un an trimisese la Christie's un birou George II din tisă incrustată. Maiorul îl ascultase cu politeţe lăudându-se la club cu preţul record plătit de un colecţionar rus, deşi în sinea lui îl îndurerase imaginea biroului lat, cu picioare subţiri, spiralate, învelit cu o pătură, lipit cu scotch şi încărcat într-un camion pentru transport de mobilă.

– Atunci, ce sugerezi? întrebă Marjorie.

Maiorul îşi înăbuşi dorinţa de a le sugera politicos să se ducă naibii. Îşi calmă vocea, adoptând un ton potrivit pentru a domoli nişte câini agresivi sau nişte copii mici şi isterici.

– Sugerez să-mi daţi ocazia să mă interesez puţin, spuse el, improvizând pe parcurs. De fapt, chiar am cunoscut de curând un colecţionar american de arme, foarte bogat. Poate-l conving să se uite la ele.

– Un american? Cine este?

– Nu cred că numele lui îţi va spune ceva. Este un... un industriaş.

Această formulare suna mai impresionant decât „constructor".

– Atunci cred că am găsit ce căutam, spuse Marjorie.

– Bineînțeles că va trebui mai întâi să mă uit eu la arma lui Bertie. Dar mi-e teamă că va avea nevoie de recondiționare.

– Adică vrei să spui că ar trebui să-ți dăm arma chiar acum, nu? sări Jemima.

– Cred că așa ar fi cel mai bine, zise maiorul, ignorându-i sarcasmul. Desigur, puteți s-o trimiteți chiar voi la producător s-o recondiționeze, dar o să vă coste ceva. În schimb, eu o pot repara gratuit.

– Ar fi foarte frumos din partea ta, Ernest, spuse Marjorie.

– Măcar atât pot face pentru tine. Bertie s-ar fi așteptat la un asemenea gest.

– Și cât ar dura acest proces? se interesă Jemima. Luna viitoare se organizează o licitație de arme la Christie's.

– Atunci, dacă doriți să plătiți mai bine de 15% comisioane și să acceptați numai cât se oferă în acea zi la vânzare... Eu, unul, nu mă văd încredințându-mi arma capriciilor pieței.

– Cred c-ar trebui să-l lăsăm pe Ernest să se ocupe, decise Marjorie.

– Din întâmplare, luna viitoare voi participa la vânătoarea organizată de lordul Dagenham, continuă maiorul. Va fi ocazia ideală să-i arăt prietenului meu american cum se comportă armele ca pereche.

– Dar cât o să ofere? întrebă Jemima, demonstrând că obiceiul mamei sale de a discuta despre bani în public se transmitea din generație în generație.

Fără îndoială că, la maturitate, micul Gregory avea să lase etichetele să-i atârne de haine și abțibildul producătorului lipit de parbrizul mașinii sale nemțești.

– Draga mea, acesta este un subiect delicat care va fi adus în discuție după ce voi prezenta armele la adevărata lor valoare.

– Și o să primim mai mulți bani după ce o să tragi după potârnichi prin noroaie toată ziua?

– Rațe, dragă Jemima, rațe. Chicoti ușor ca să-și sublinieze dezinteresul, simțind tot mai acut că victoria îi aparținea. Ambele perechi de ochi luceau de lăcomie. Pentru un moment, înțelese sentimentul de exaltare al unui escroc de prima mână. Poate avea talentul de a păcăli bătrâne, convingându-le că au câștigat la loteria din Australia sau că trebuie să trimită o mică sumă pentru a căpăta acces la un cont nigerian plin de bani. Ziarele erau pline de astfel de povești, iar el se întrebase de multe ori cum pot fi oamenii atât de naivi. Și totuși, aici și acum, atât de aproape încât putea simți mirosul uleiului mineral, se afla ocazia să pună arma lui Bertie în mașina lui și să plece cu ea. Deci este decizia voastră în totalitate, doamnelor, urmă el, aranjându-și sacoul în semn de plecare. Nu văd ce dezavantaj ați avea dacă aș recondiționa eu arma și apoi i-aș da unuia dintre cei mai bogați colecționari de arme din Statele Unite prilejul să le vadă în acțiune la o vânătoare adevărată.

Deja își imagina evenimentul: ceilalți bărbați felicitându-l, în timp ce el nega modest că tolba lui era cea mai plină dintre toate. „Pare-mi-se că din greșeală câinele meu mi-a adus mie acest rățoi care vă aparține, Lord Dagenham", ar fi spus, iar Dagenham l-ar fi luat, desigur, știind prea bine că, de fapt, pasărea căzuse pradă armelor superioare ale lui Pettigrew.

– Crezi că va plăti cash? întrebă Jemima, solicitându-i din nou atenția.

– Cred că va fi atât de copleșit de întreaga desfășurare a evenimentului, încât ne va oferi oricât îi cerem – în bani sau în lingouri de aur. S-ar putea însă să nu se întâmple așa. Nu pot promite nimic.

– Atunci, haide să încercăm, spuse Marjorie. Vreau să primim cât de mult se poate. Mi-ar plăcea să plec într-o croazieră la iarnă.

– Te-aș sfătui să nu-ți faci planuri în avans, Marjorie, o avertiză el.

Acum doar se amuza; risca un premiu pe care deja îl câștigase doar de dragul jocului.

– Nu, nu, trebuie să iei arma și să o studiezi, în eventualitatea că va trebui trimisă undeva la reparat, insistă ea. Nu mai trebuie să pierdem timpul.

– E lângă bâtele de crichet, în debara, zise Jemima. Ți-o aduc eu îndată.

Maiorul își repetă în minte că, în mare, spusese adevărul. Urma să-i arate armele lui Ferguson, chiar dacă nu avea intenția să le vândă. În plus, nimeni nu-i putea pretinde să dea dovadă de moralitate absolută față de niște persoane capabile să țină o armă de vânătoare de cea mai înaltă clasă aruncată într-o debara. Practic, gândi el, făcea un gest similar cu acela de a salva un pui de cățel din curtea unui vânzător de fiare vechi care îl maltrata.

– Poftim, spuse Jemima întinzându-i un obiect lung, acoperit de o pătură.

Maiorul luă arma cu atenție, pipăind după patul de lemn și îndreptând-o cu țeava în jos.

– Mulțumesc, zise el, ca și cum ar fi primit un cadou. Mulțumesc foarte mult!

Capitolul 8

Era vorba doar despre o ceaşcă de ceai şi o conversaţie. În timp ce maiorul se urca pe scăunel pentru a vedea mai bine raftul de sus al dulapului de porţelanuri, se certă singur că se agita ca o menajeră bătrână. Avea de gând să trateze foarte firesc vizita doamnei Ali. La telefon, vocea ei fusese extrem de directă când îl întrebase dacă avea timp duminică să-i împărtăşească din părerile lui despre cartea lui Kipling, pe care ea tocmai o terminase de citit. Duminică după-amiaza magazinul era închis, şi doamna Ali lăsase de înţeles că nepotul se obişnuise ca ea să-şi acorde câteva ore pentru sine. El răspunsese cu o surprindere calculată că ziua i se părea convenabilă şi că avea s-o aştepte cu o ceaşcă de ceai. Ea îl informase că avea să sosească în jur de ora patru, dacă maiorul nu avea nimic împotrivă.

Bineînţeles că ceainicul alb şi gros de ceramică avea o ciobitură urâtă pe cioc şi, în ciuda repetatelor spălări, interiorul nu putuse fi curăţat la perfecţie. Îşi dădu seama că probabil ciobitura era acolo de ceva vreme şi că-i trecuse cu vederea defectele doar pentru că nu dorise să caute altul. În urmă cu douăzeci de ani, el şi Nancy se străduiseră mai bine de un an să găsească un recipient simplu care să ţină căldura în interior şi din care lichidul să nu se scurgă pe alături atunci când era turnat. Se gândi să dea o fugă în oraş în puţinele zile care mai rămăseseră, dar deja ştia că era aproape imposibil să depisteze obiectul potrivit printre rafturile încărcate cu veselă care se înmulţeau precum ciupercile în magazinele dedicate „designului interior". Parcă le şi vedea: ceainice cu mânere invizibile, ceainice cu fluier, ceainice cu desene înfăţişând femei care se dau în leagăn şi altele cu mânere

ondulate, foarte greu de apucat. Până la urmă, hotărî să facă apel la serviciul de argint pe care-l avea de la mama lui.

În comparație cu ceainicul delicat de argint, ornamentat cu frunze de acantă în jurul capacului, ceștile păreau de-a dreptul grosolane. Se gândi să folosească setul bun de porțelanuri, însă imaginea neprotocolară, atent construită, s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă și-ar fi făcut apariția cu o tavă plină de piese vechi, aurite și de mare valoare. Apoi își aminti de ceștile lui Nancy. Nu erau decât două, cumpărate din târg, înainte să se căsătorească. Nancy admirase acele cești mari, colorate în albastru cu alb, având forma unor clopote întoarse cu susul în jos și însoțite de farfurioare atât de adânci, că puteau fi folosite drept castronașe. Erau foarte vechi, de pe vremea când oamenii încă își turnau ceaiul în farfurioară ca să-l bea. Soția lui le cumpărase ieftin pentru că nu se potriveau perfect și nu existau și alte piese.

Într-o după-amiază, Nancy le umpluse cu ceai și le adusese cu atenție până la măsuța de lângă fereastra camerei sale. Proprietăreasa, pe care uniforma și manierele lui civilizate o convinseseră că era un gentleman, îi permitea s-o viziteze pe tânără în cameră, atâta timp cât pleca până la lăsarea serii. Obișnuiau să facă dragoste sub lumina puternică a soarelui de după-amiază, ascunzându-și chicotele sub pătura subțire ori de câte ori proprietăreasa călca mai tare pe parchetul de pe coridor. În acea zi însă camera era ordonată, grămezile obișnuite de cărți și de vopsele fuseseră așezate la locul lor, iar Nancy, cu părul prins la spate într-o coadă de cal, făcuse ceai în acele căni frumoase, translucide, care păstrau fierbințeala în porțelanul lor vechi și făceau ca băutura ieftină să strălucească precum chihlimbarul. Îi turnase lapte dintr-un pahar mic de rachiu, având grijă să nu stropească pe

alături, cu mișcări lente, ceremonioase. El își ridicase ceașca și își dăduse seama, cu o claritate subită care nu-l speriase la fel de mult pe cât crezuse înainte, că venise momentul să o ceară de soție.

Acum, cestile îi tremurau în mâini. Se aplecă și le așeză cu atenție pe masă, unde păreau în siguranță. Nancy nu le dăduse prea mare atenție, uneori servind și cremă de zahăr ars în ele, datorită formei lor potrivite. Ea ar fi fost ultima persoană din lume care să le trateze ca pe niște relicve. Cu toate acestea, în timp ce se întindea să scoată farfurioarele de la locul lor, maiorul simți nevoia să o întrebe dacă le putea folosi.

Nu fusese niciodată genul de om care să creadă că morții zăbovesc prin preajmă, dând permisiuni și acționând ca niște câini de pază. La biserică, atunci când sunetul vibrant al orgii se înălța puternic și glasurile unite în imnuri îi transformau pe vecinii enervanți într-o comunitate de inimi generoase și voci simple, maiorul accepta că Nancy se dusese pe lumea cealaltă. O vedea în raiul despre care învățase când era copil; un loc plin de iarbă, cu cer albastru și o briză plăcută. Nu și-i mai putea imagina însă pe locuitori având aripi caraghioase. În schimb, parcă o vedea pe soția lui plimbându-se îmbrăcată într-o rochie simplă, cu pantofii fără toc în mână, îndreptându-se către umbra ademenitoare a unui copac. În restul timpului nu reușea să păstreze această viziune, și atunci Nancy pur și simplu nu mai exista, la fel ca Bertie, iar el rămânea să se lupte de unul singur în spațiul cumplit de însingurat al necredinței.

Ceainic de argint, cești vechi albastre, nimic de mâncare. Maiorul își evaluă ușurat pregătirile. Absența mâncării urma să stabilească tonul neprotocolar adecvat,

gândi el. Avea impresia că nu era bărbătesc să se agite prea mult cu detaliile, așa cum făcuse, și că ar fi părut ciudat să pregătească și sendvișuri pentru acest eveniment. Oftă. Locuind singur, acesta era unul dintre lucrurile de care trebuia să aibă grijă. Era important să-și mențină standardele, să nu lase loc la interpretări. Și totuși exista acea linie fină, dincolo de care un bărbat putea începe, fără să vrea, să se preocupe de amănunte ca și o femeie. Se uită la ceas. Mai avea câteva ore la dispoziție înainte să-i sosească invitata. Își zise că ar fi putut încerca, bărbătește, să repare șipca ruptă din gardul aflat în spatele grădinii și apoi să profite de răgaz pentru a cerceta cu atenție, pentru prima oară, arma lui Bertie.

Stătea în oficiul de lângă bucătărie, în aceeași poziție fixă, de cel puțin zece minute. Își aminti că venise din grădină și scosese arma lui Bertie din pătura în care fusese ambalată, dar apoi rămăsese pierdut în gânduri până când ochii, concentrați asupra vechii litografii reprezentând Castelul Windsor, începuseră să vadă mișcare în petele maronii de apă. Maiorul clipi, iar petele își reluară poziția inertă pe hârtia găurită. Își reaminti că aceste momente de cădere în senilitate nu se potriveau cu fostul lui grad. Nu voia să ajungă precum colonelul Preston. Nu era atât de interesat de plantele de casă.

Vinerea, de două ori pe lună, maiorul îșI vizita fostul comandant, colonelul Preston, acum imobilizat într-un scaun cu rotile din cauza maladiei Alzheimer și a unei neuropatii la nivelul picioarelor. Colonelul Preston stătea de vorbă cu o ferigă mare, pusă într-un ghiveci, numită Matilda, contempla îndelung tapetul și își cerea scuze de la muștele din casă care se loveau de geamurile închise. Bietul om mai

era adus la normalitate doar de soția sa, Helena, o poloneză încântătoare. Scuturându- de umăr, ea îl făcea să se întoarcă imediat către musafir și să zică, de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversații mai ample: „Am scăpat chiar înainte să sosească rușii. Am dat informații în schimbul permisiunii de a mă căsători." Helena clătina din cap cu disperare amuzată, îi mângâia mâna și explica: „Eu am lucrat în magazinul de cârnați al tatălui meu, dar el mă ține minte drept Mata Hari". Helena avea grijă să fie îmbăiat, îmbrăcat în haine curate și să ia toate medicamentele. După fiecare vizită, maiorul jura să facă mai multe exerciții fizice și să rezolve și mai multe integrame pentru a amâna cât mai mult o asemenea slăbire a creierului, dar se și întreba, cu o oarecare neliniște, cine i-ar fi spălat ceafa așa de bine dacă el nu ar mai fi fost în stare.

În lumina slabă din oficiu, făcu lent câteva mișcări de înviorare și hotărî să inventarieze uzura tuturor litografiilor din casă, după care să le ducă unui restaurator competent.

Își îndreptă atenția spre arma lui Bertie, așezată pe un dulap. Încercă să nu mai piardă timpul întrebându-se de ce fratele său o neglijase în toți acești ani și ce însemna faptul că arma stătuse uitată într-o debara, în timp ce Bertie îi refuza ofertele bănești. În schimb, se concentră să examineze componentele care ar fi putut avea nevoie de reparații.

Fibrele aveau crăpături, iar lemnul era cenușiu și uscat. Capătul de fildeș al patului era foarte îngălbenit. Deschise mecanismul și cercetă camerele cartușelor, care erau murdare, dar, din fericire, neoxidate. Țeava părea a fi dreaptă, chiar dacă mai avea mici pete de rugină, ca și cum fusese ținută de cineva cu mâinile transpirate și

nu fusese bine ștearsă după aceea. Lucrătura ornamentală elaborată, ce reprezenta un vultur regal înconjurat de flori de curmal japonez, era neagră de murdărie. Frecă ușor cu degetul locul de sub ghearele vulturului și, bineînțeles, găsi monograma cu litera P, dreaptă și elegantă, adăugată de tatăl lui. Spera că nu se dovedea arogant dacă nutrea o anumită satisfacție că, în timp ce maharajahii și regatele lor dispăreau în uitare, familia Pettigrew mărșăluia înainte.

Deschise cutia pentru pușți și scoase diferitele secțiuni ale propriei arme, pentru comparație. Punându-le una lângă cealaltă, simți un moment că nu-i venea să creadă. Nu semănau mai deloc. Arma lui era solidă și lustruită, părând aproape că respira, așa întinsă pe lespede. Pușca lui Bertie părea un prototip realizat din materiale ieftine, care urma să fie aruncat după obținerea formei finale. Maiorul își puse arma la loc și închise cutia. Nu mai avea să le compare până ce nu restaura arma lui Bertie cât mai bine cu putință. O mângâie ușor, ca și cum ar fi fost un câine vagabond pricăjit, găsit într-un șanț înghețat.

Mult mai binedispus, aprinse lumânarea ca să încălzească uleiul și scoase din sertar cutia de piele cu instrumente pentru curățare. Nu trebuia decât să desfacă arma în bucăți și să prelucreze piesă cu piesă până ce obținea un rezultat satisfăcător. Își propuse să-și aloce o oră pe zi pentru acest proiect și simți imediat starea de calm care survine după stabilirea unei rutine bine gândite.

Când sună telefonul la începutul după-amiezii, veselia care îl stăpânea păli în fața prudenței obișnuite pe care o manifesta la auzul vocii lui Roger. Nu-l deranjă nici măcar calitatea mai proastă decât de obicei a legăturii.

– Parcă ai suna de pe un submarin, Roger, spuse el chicotind. Cred că veveriţele iar au ros firele, nu?

– De fapt, s-ar putea să fie din cauză că te-am pus pe difuzor, răspunse Roger. Chiropracticianul meu nu mă mai lasă să-mi ţin telefonul sub bărbie, iar bărbierul îmi spune că setul de căşti încurajează acumularea de sebum şi miniaturizarea foliculilor.

– Poftim?

– Aşa că încerc să vorbesc pe difuzor ori de câte ori am ocazia.

Foşnetul specific hârtiilor aranjate pe birou, amplificat de difuzor, semăna cu cel dintr-o piesă de-a lui Roger din şcoala elementară, când copiii scuturaseră ziare ca să reproducă zgomotele furtunii.

– Ai treabă cumva? întrebă tatăl său. Poţi să suni altă dată, când termini cu hârtiile alea.

– Nu, nu, este doar forma finală a unei documentaţii pe care trebuie s-o verific – să mă asigur că toate virgulele sunt la locul lor. Pot să citesc şi să vorbesc în acelaşi timp.

– Câtă eficienţă, comentă maiorul. Poate ar trebui să mă apuc şi eu de câteva capitole din *Război şi Pace* cât vorbim, nu?

– Uite, tată, te-am sunat să-ţi dau nişte veşti foarte tari. S-ar putea ca eu şi Sandy să fi găsit o căsuţă pe internet.

– Internet? Mai bine ai grijă, Roger. Am auzit că în afară de escrocherii şi pornografie, nu găseşti nimic acolo.

Roger râse, iar maiorul se gândi să-i spună de groaznica întâmplare trăită de

Hugh Whetstone cu prilejul unicului contact pe care-l avusese cu lumea cibernetică, dar își dădu seama că tânărul n-ar fi făcut decât să râdă și mai tare. Comanda de cărți făcută de bietul Hugh avusese ca rezultat taxarea pe card, timp de șase luni – trecută neobservată – pentru un abonament la Bestiality.com[5]. Oricum era mai discret să lase baltă povestea; circulase prin sat sub forma unui avertisment prietenesc, dar tot erau câțiva care își chemau câinii la picior când treceau pe lângă Whetstone pe stradă.

– Tată, e o ocazie unică. Este vorba despre o bătrână care scoate pe piață casa mătușii ei – la închiriere, dar cu posibilitatea de cumpărare – și nu vrea să apeleze la un agent imobiliar. Am putea economisi tot felul de taxe.

– Bravo vouă. Dar fără agent imobiliar, de unde știi că prețul este corect?

– Asta e și ideea. Avem șansa să o luăm acum, înainte să-i spună cineva care-i valoarea adevărată a proprietății. Sună perfect, tată, și e doar la câteva minute distanță, aproape de Little Puddleton.

– Chiar nu-mi dau seama de ce vă trebuie o casă, zise maiorul.

Știa de Little Puddleton, un sat în care năvălirea locuitorilor de weekend determinase apariția mai multor magazine cu obiecte pretențioase de ceramică și a unui magazin de cafea ce vindea boabe prăjite manual la prețuri exorbitante. Chiar dacă în foișorul de pe pajiște se desfășurau în continuare concerte excelente de muzică de cameră, la pub se vindeau, mai nou, *moules frites* și farfurii mici pe care toate preparatele erau perfect rotunde și puse unele peste altele, de parcă tocmai fuseseră scoase printr-o țeavă de scurgere. Little Puddleton era genul de loc în care oamenii cumpărau trandafiri hibridați în toate nuanțele, gata crescuți, iar apoi, la

sfârșitul verii, îi smulgeau din jardinierele italienești smălțuite și îi aruncau în grămezile de compost de parcă ar fi fost niște petunii moarte. Alice Pierce, vecina lui, era faimoasă pentru raidurile pe care le făcea la acele grămezi de compost, și în urmă cu un an îi adusese două tufe dintr-un soi rar, cu flori aproape negre, care acum creșteau fericite lângă sera lui.

– Să știi că tu și prietena ta sunteți oricând bine-veniți aici, la Rose Lodge, adăugă el.

– Am discutat despre asta. I-am zis lui Sandy că avem destul spațiu și că ai putea chiar să izolezi o parte din spatele casei ca să facem un apartament separat.

– Apartament separat? repetă maiorul.

– Dar Sandy a spus că am putea lăsa impresia că vrem să te alungăm într-o anexă pentru bătrâni și că deocamdată ar fi mai bine să ne găsim un loc al nostru.

– Câtă considerație, observă maiorul. Indignarea îi redusese vocea la un chițăit.

– Tată, ne-ar plăcea mult să vii să o vezi împreună cu noi și să ne dai acceptul, continuă Roger. Sandy a mai pus ochii și pe un fel de hambar de pe lângă Salisbury, dar eu aș prefera să fiu aproape de tine.

– Mulțumesc.

Maiorul era conștient că Roger probabil voia mai degrabă bani decât sfaturi; dar, pe de altă parte, putea să ceară bani și pentru hambarul din Salisbury, așa că poate chiar își dorea să fie mai aproape de casă. I se încălzi sufletul la acest licăr de afecțiune filială.

– Până în Sussex drumul e mult mai ușor, ca să nu mai spun că, dacă frecventez câțiva ani clubul tău de golf, aș avea o șansă să fiu acceptat ulterior într-un club

serios.

– Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, spuse maiorul. Licărul de afecțiune se stinse ca o lumânare într-un curent brusc de aer.

– Păi, dacă ne mutăm la Salisbury, va trebui să stau pe listele de așteptare ale cluburilor de golf de acolo. Al tău nu o fi considerat foarte prestigios, dar șeful șefului meu joacă la Henley și a zis imediat că a auzit de voi. V-a numit o gașcă de moși îndărătnici și ramoliți.

– Și ăsta ar trebui să fie un compliment? replică maiorul, încercând să țină pasul cu discuția.

– Uite, tată, poți veni joi la întâlnirea cu doamna Augerspier din Little Puddleton? întrebă Roger. Doar o să ne uităm rapid la casă, să ne băgăm nasul ici, colo, să căutăm semne de putregai, chestii dintr-astea.

– Eu nu mă pricep la evaluarea caselor. N-aș putea spune care are potențial.

– Nu e vorba de potențial, ci de doamna Augerspier, care e văduvă. Vrea să-și vândă casa „persoanelor potrivite". Vreau să vii cu noi și să pari cât poți de distins și charismatic.

– Deci vrei să vin și să-i sărut mâna bietei văduve ca un fel de gigolo, astfel încât să o zăpăcesc să accepte oferta voastră modestă pentru o proprietate care probabil reprezintă tot ce are mai de preț?

– Exact. Joi la ora două este bine?

– La trei ar fi și mai bine. Am la prânz o întâlnire în oraș care s-ar putea să se prelungească. Urmă un moment de tăcere jenantă. Nu am cum să contramandez, adăugă el.

Era adevărat. Chiar dacă nu-și dorea s-o însoțească pe Grace la prietena doamnei Ali care oferea servicii de catering, își luase angajamentul și nu i-ar fi suportat dezamăgirea dacă încerca să se eschiveze acum.

– O să sun, atunci, să văd dacă putem schimba ora întâlnirii, spuse Roger.

Tonul lui indica faptul că se îndoia de importanța obligațiilor tatălui său, dar că voia să fie generos și să-i facă pe plac bătrânului.

Doamna Ali era în sufragerie și îl aștepta să-i aducă ceaiul. El își vârî capul pe ușă și observă ce încântătoare era musafira lui, care stătea aplecată peste un album vechi cu fotografii din Sussex. Soarele, care bătea prin geamul subțire, făcea ca firicelele de praf să licărească și îi contura profilul cu o linie aurie. Când venise purta un șal trandafiriu-închis, care acum îi drapa umerii costumului din crep de lână albastră, întunecată și moale ca amurgul.

– Lapte sau lămâie? întrebă el.

Ea ridică privirea și zâmbi.

– Lămâie și o cantitate oarecum jenantă de zahăr. Când merg în vizită la prieteni care au grădini, le mai cer și câte o frunză de mentă.

– Frunză de mentă? Izmă-bună? Mentă parfumată? Mai am și o ciudățenie ce seamănă cu o varză mov și despre care nevastă-mea jura că e mentă, dar mie mi-a fost întotdeauna frică să o mănânc.

– Sună foarte interesant, zise ea. Pot să mă uit la această plantă ciudată?

– Bineînțeles, spuse maiorul, pus în încurcătură de proaspăta schimbare de program.

Își păstra invitația de a vizita grădina pentru cazul în care nu ar mai fi găsit vreun subiect de conversație mai târziu. Dacă mergeau acum în grădină, ceaiul putea să se infuzeze prea mult și să devină imposibil de băut; în plus, ce-ar fi făcut mai târziu, în eventualitatea unei pauze interminabile?

– Mă uit repede, ca să nu se amărască prea mult ceaiul, adăugă ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ar fi însă minunat dacă mai încolo mi-ai oferi un tur complet al grădinii.

– Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse el. Poftește, te rog, prin bucătărie.

Trecând prin bucătărie și prin oficiul îngust, puteau ieși în grădina laterală, în care se găseau plantele medicinale și un mic petic de teren cu agrișe. Așa, maiorul putea lăsa pe mai târziu vizitarea grădinii din spate, unde se ajungea prin ușile franțuzești ale sufrageriei. Desigur, cele două părți nu erau separate decât de un gard verde scund, dar în timp ce doamna Ali se uita la mentă, la salvia în culori variate și la ultimele tulpini înalte de limba-mielului, avu tactul să nu privească în partea cealaltă, spre trandafiri și peluză.

– Probabil că aceasta este mentă sălbatică, spuse ea aplecându-se și prinzând între degete o frunză încrețită, movulie și rigidă. Ce-i drept, pare cam prea mult pentru o cană obișnuită de ceai.

– Da, mi s-a părut prea înțepătoare, confirmă el.

– Cred însă că ar fi excelentă pentru o baie fierbinte, parfumată, zise doamna Ali. Foarte revigorantă.

– O baie? exclamă maiorul. Se chinui să găsească o remarcă potrivită pentru o discuție neprotocolară despre băile parfumate. Brusc își dădu seama cum se poate

simți cineva dezbrăcat pe sub haine. Ca și cum ai fi un pliculeț uman de ceai, nu? continuă el.

Doamna Ali râse și azvârli frunza.

– Da, cam așa ceva. Și ar fi o corvoadă să aduni apoi de la scurgere toate bucățelele de frunze ude.

Se aplecă să culeagă două frunze palide de izmă.

– Mai bine mergem și ne bem ceaiul cât încă e proaspăt, propuse el, arătând cu mâna stângă către casă.

– O, te-ai lovit la mână? întrebă ea.

– Nu, nu, e o nimica toată. Își ascunse mâna la spate. Spera să nu i se vadă plasturele urât pus între degetul mare și arătător. Doar că m-am lovit cu ciocanul, când făceam un pic de dulgherie.

Maiorul turnă pentru fiecare o a două ceașcă de ceai și își dori să găsească un mod de a opri lumina după-amiezii târzii să înainteze mai mult în living. Din clipă în clipă, dungile aurii de lumină aveau să ajungă la biblioteca aflată pe peretele opus geamurilor și să-i dea de știre doamnei Ali că se făcuse târziu. Se temea că acest lucru ar fi făcut-o să pună capăt lecturii.

Avea o tonalitate joasă și limpede a vocii atunci când citea, cu evidentă dragoste față de text. Maiorul aproape că uitase bucuria de a asculta. În anii prăfuiți în care predase la școala elementară din St. Mark, urechile îi amorțiseră, transformate în membrane inerte de vocile monotone ale elevilor care nu pricepeau nimic. Pentru ei, „Și tu, Brutus“ avea aceeași încărcătură emoțională ca „Biletele la control, vă

rog". Chiar dacă mulți aveau un accent foarte frumos, curat, cu toții făceau tot posibilul ca să denatureze cele mai prețioase texte. Uneori, ajungea să-i roage să se oprească, fapt pe care ei îl percepeau drept o victorie asupra pedanteriei lui. Alese să se pensioneze în același an în care școala permisese introducerea filmelor în bibliografiile de eseuri literare.

Doamna Ali marcase multe pagini cu bucățele mici de hârtie portocalie și, după câteva îndemnuri din partea gazdei, fusese de acord să citească din fragmentele care o interesau. El se gândi că niciodată Kipling nu mai sunase atât de bine. Acum doamna Ali citea dintr-o povestire favorită de-a lui, „Bătrânii din Pevensey", a cărei acțiune era plasată la puțin timp după cucerirea normandă a Angliei și care îi dăduse mereu senzația că exprima ceva important legat de întemeierea țării.

– „Eu nu la mine mă gândesc", spunea prin gura ei cavalerul De Aquila, stăpânul castelului Pevensey, „nici la Regele nostru, nici la tărâmurile voastre. Eu mă gândesc la Anglia, la care nici Regele, nici Baronul nu se gândesc. Eu nu sunt normand, Sir Richard, nici saxon, Sir Hugh. Eu sunt englez!"

Maiorul se înecă pe neașteptate cu ceaiul, scoțând un zgomot neplăcut. Era rușinat, dar cel puțin își putu reprima astfel imboldul de a scoate un „Bravo, bravo!" care îi venise, din senin, pe buze.

Doamna Ali ridică privirea din carte și zâmbi.

– Creează personaje de un asemenea idealism! Să ajungi să ai părul cărunt și experiența acestui cavaler și totuși să-ți exprimi atât de clar entuziasmul și datoria față de țară. Chiar e posibil așa ceva?

– Este posibil să-ți iubești țara mai presus de propria persoană? întrebă maiorul.

Se uită către tavan, gândindu-se la răspunsul pe care l-ar fi dat. Observă o pată maronie vagă, dar alarmantă, care nu existase cu o săptămână în urmă, în colțul dintre fereastră și holul principal. Patriotismul păru să pălească, pe moment, în fața preocupărilor pentru țevile din casă. Știu că majoritatea oamenilor, în ziua de astăzi, ar privi această dragoste de țară ca fiind naivă și de un romantism ridicol, spuse el. Patriotismul însuși a fost deturnat de tineri chelboși, cu bocanci militari și cu dinți stricați, al căror singur scop este să-și ridice propriul nivel de trai. Dar cred că există încă unii, puțini ce-i drept, care continuă să creadă în Anglia pe care Kipling o iubea. Din păcate, noi suntem o grămadă de relicve prăfuite.

– Tata credea în astfel de lucruri. La fel cum saxonii și normanzii au devenit un singur popor englez, el n-a încetat niciodată să creadă că, într-o zi, Anglia ne va accepta și pe noi. Doar aștepta să i se ceară să înșeueze calul și să pornească în apărarea farurilor de pe țărm la semnul lui De Aquila, ca un adevărat englez.

– Bravo lui! zise maiorul. Nu că ar mai fi de mare folos supravegherea farurilor în ziua de azi, când există bombe nucleare și alte asemenea.

Oftă. Chiar era păcat să vezi lanțul de faruri de pe coasta de sud a Angliei redus la rolul de focuri de tabără, aprinse doar de dragul camerelor de televiziune cu ocazia sărbătoririi noului mileniu și a jubileului reginei.

– Eu vorbeam metaforic, spuse ea.

– Desigur, dragă doamnă. Dar cât de frumos ar fi să ți-l imaginezi călărind până sus, pe vârful Devil's Dyke, cu făclia aprinsă. Clinchetul harnașamentului, tropăitul copitelor, strigătele camarazilor englezi și mirosul torței purtate alături de flamura Sfântului Gheorghe...

– Cred că ar fi fost mulțumit dacă la facultate colegii lui nu l-ar fi trecut așa de ușor cu vederea când se întruneau la un han să bea ceva...

– Ah, făcu maiorul.

I-ar fi plăcut să-i poată da o replică mai liniștitoare din care să reiasă că el ar fi fost mândru să bea o bere împreună cu tatăl ei. Oricum, această afirmație era imposibil de rostit din cauza faptului stânjenitor că nici el, nici vreun alt cunoscut de-al lui nu se gândiseră vreodată să-l invite pe soțul ei la o bere la tavernă. Desigur, era doar o chestiune socială, își zise, nu ceva legat de rasă. Și apoi, nici domnul Ali nu venise vreodată din proprie inițiativă, nu încercase să spargă gheața. Oricum, probabil era genul abstinent. Nici unul dintre aceste gânduri nu era câtuși de puțin util; maiorul avea starea mentală a unui crap agățat în cârlig, deschizându-și și închizându-și gura fără a putea profita de oxigenul din aer.

– Tatălui meu i-ar fi plăcut camera asta. Maiorul văzu privirea doamnei Ali poposind pe șemineul din colț, pe corpurile înalte de bibliotecă, pe canapeaua confortabilă și pe fotoliile desperecheate, fiecare cu propria măsuță și lampă de citit. E o adevărată onoare să fiu invitată în casa dumitale.

– Nu, nu, zise maiorul, înroșindu-se cât pentru toate dățile când nici nu i-ar fi trecut prin minte să o invite. Onoarea este numai de partea mea, și pot spune că este o mare pierdere pentru mine că nu am avut ocazia să te am ca oaspete împreună cu soțul dumitale. O foarte mare pierderel

– Ești prea amabil. Mi-ar fi plăcut ca Ahmed să vadă această casă. Întotdeauna am visat să ne cumpărăm o căsuță adevărată de Sussex, cu fațada din lemn alb și cu multe geamuri ce dau spre grădină.

– Dar presupun că este foarte convenabil să locuiești chiar deasupra magazinului, nu?

– E drept, niciodată nu m-a deranjat că este cam înghesuit. Dar având în vedere că acum stă și nepotul meu la mine... Și, oricum, chiar este prea puțin spațiu pentru niște biblioteci precum acestea.

Doamna Ali îi zâmbi și maiorul se simți foarte fericit că îi împărtășea aprecierea pentru cărți.

– Fiul meu spune că ar trebui să scap de multe dintre ele, mărturisi el. În opinia lui ar trebui să am un perete liber pentru un sistem home cinema și un televizor cu ecran mare.

Roger îi sugerase, și nu doar o dată, să-și micșoreze colecția de cărți pentru a redecora într-un stil modern, și se oferise să-i cumpere un televizor pe măsura camerei, astfel încât „să aibă ce face seara".

– Cred că este o realitate a vieții că generațiile mai tinere trebuie să încerce întotdeauna să preia controlul și să conducă viețile bătrânilor, spuse doamna Ali. Viața mea nu-mi mai aparține de când a venit nepotul. Tocmai de aceea mi s-a redeșteptat visul să am propria căsuță.

– Chiar și acolo te vor găsi cu telefonul, indiferent de oră, o preveni maiorul. Cred că fiul meu încearcă să-mi organizeze viața fiindcă e mai ușor decât să facă asta cu a lui – îi dă sentimentul că totuși controlează ceva într-o lume care nu este încă pregătită să-l facă lider.

– Ești foarte perspicace, spuse doamna Ali cu un aer meditativ. Cum ne-am putea apăra în fața acestui comportament?

– Eu mă gândesc să evadez într-un loc secret și să-i furnizez informații legate de bunăstarea mea prin intermediul unor cărți poștale retrimise prin Australia.

– Pot să vin și eu? întrebă ea râzând.

– Ești bine-venită, răspunse el, și pentru o clipă văzu o căsuță scundă cu acoperiș de stuf, ascunsă după un deal acoperit cu grozamă, și o plajă îngustă cu nisip, plină de pescăruși. Fumul din horn arăta că pe soba cu lemne fierbea o cratiță cu tocană. Ei doi se întorceau agale de la o plimbare lungă spre încăperea plină de cărți luminată de o lampă, un pahar de vin stătea pe masa din bucătărie...

Conștient că se lăsase pradă reveriei, își readuse brusc atenția în prezent. Roger întotdeauna se enerva când tatăl lui începea să viseze cu ochii deschiși. I se părea a fi un semn de demență timpurie. Maiorul speră că doamna Ali nu observase. Spre surprinderea lui, ea privea pe fereastră ca și cum ar fi fost la rândul ei pierdută în niște planuri agreabile. Rămase nemișcat, admirându-i un moment profilul; nasul ei drept, bărbia puternică și, observă el atunci, urechile delicate de sub părul des. Parcă simțindu-i presiunea privirii, ea își întoarse ochii către el.

– Pot să te invit la un tur complet al grădinii? întrebă timid.

Straturile de flori se luptau cu aerul rece de toamnă. Crizantemele stăteau drepte, în pâlcuri de auriu și roșu, dar trandafirii se scuturaseră, iar garoafele se așternuseră peste potecă asemenea unor fire de păr albăstrui. Frunzele îngălbenite ale crinilor și tulpinile retezate de ruji-galbene alcătuiau un tablou extrem de trist.

– Mi-e teamă că grădina a avut și zile mai bune, spuse el urmând-o pe doamna Ali pe poteca de pietriș.

– Ah, dar este încântătoare, îl contrazise ea. Floarea aceea mov de pe perete este ca o bijuterie enormă.

Apoi arătă către un curpen târziu care își deschisese ultimele cinci sau șase flori. Tulpinile erau la fel de urâte ca niște fire de sârmă ruginite, iar frunzele erau încrețite și fragile, dar florile, mari cât niște farfuriuțe de ceai, străluceau precum o catifea bordo pe peretele vechi de cărămidă.

– Bunica mea a fost cea care a adunat toate soiurile de curpen, o informă maiorul. N-am reușit să aflu niciodată numele acestuia, dar oricum, este destul de rar. Când creștea în grădina din față, le stârnea interesul tuturor pasionaților de grădinărit care treceau pe acolo. Mama a avut foarte multă răbdare cu toți cei care au bătut la ușă și au cerut un lăstar. Îi apăru în minte foarfeca lungă, cu mâner verde, agățată în cuierul din hol, și mâna mamei lui întinzându-se s-o apuce. Încercă să o vadă în întregime, dar imaginea dispăru. Oricum, vremurile s-au schimbat, zise după câteva clipe. A trebuit s-o mutăm în spate spre sfârșitul anilor '70, când am găsit pe cineva umblând prin grădină noaptea, cu un secator în mână.

– Furt de plante?

– Da, a fost o adevărată epidemie. Bineînțeles, reprezenta o parte din criza generală a culturii. Mama întotdeauna a dat vina pe trecerea la sistemul zecimal.

– Corect. E o invitație la dezastru dacă oamenilor li se cere să numere din zece în zece, în loc de doisprezece, nu? zâmbi ea, după care se întinse să cerceteze fructul cu coajă dură din mărul contorsionat de la marginea peluzei.

– Știi, soția mea obișnuia să râdă de mine cam la fel. Zicea că dacă mai resping mult ideea schimbării, risc să mă reîncarnez într-un stâlp de granit.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

– Chiar deloc. Mă bucur că am progresat până la nivelul de... Căută cuvântul potrivit, dar „intimitate" îl făcu să se crispeze, de parcă ar fi fost sinonim cu „dorință". La un nivel superior celui de simple cunoștințe plăcute, poate?

Ajunseră la gardul scund, iar el își dădu seama că unul dintre cuiele pe care le bătuse era îndoit de la jumătate și sclipea, ca o dovadă a incompetenței sale. Cu toate acestea, spera că musafira lui vedea doar peisajul de dincolo – imașul pentru oi ce se întindea până la o văiugă dintre două dealuri, spre un crâng de stejari. Doamna Ali își rezemă brațele de bârna fragilă și se uită la copaci, care acum se amestecau într-o nuanță blândă de indigo în lumina tot mai palidă. Iarba aspră de pe dealul de vest era deja întunecată, în timp ce pe flancul estic începuse să-și piardă auriul de la vârfuri. Pământul exala ceață, iar pe cer se vedea cum noaptea prindea puteri la răsărit.

– Este atât de frumos aici, rosti ea sprijinindu-și bărbia în palmă.

– E doar o priveliște măruntă, dar, din nu știu ce motiv, nu mă satur niciodată să ies aici seara și să mă uit cum soarele părăsește câmpurile.

– Eu nu cred că cele mai frumoase priveliști din lume sunt considerate astfel pentru că ar fi vaste sau exotice. Măreția lor vine mai curând din faptul că nu se schimbă. Te uiți la ele și știi că așa arată de mii de ani.

– Și totuși, cât de repede pot să se înnoiască, privite prin ochii altcuiva, zise el. Ochii unui nou prieten, de exemplu.

Ea se întoarse să-l privească, cu trăsăturile ascunse în umbră; timpul rămase suspendat între ei.

– Este ciudat să ți se ofere pe neașteptate ocazia de a-ți face noi prieteni. De la o vârstă, oamenii acceptă că deja și-au făcut toți prietenii pe care au avut dreptul să și-i facă. Te obișnuiești cu ei ca și cum ar fi un set static – cu o oarecare erodare, desigur. Oamenii se mută, devin ocupați cu propriile vieți...

– Uneori ne părăsesc de tot, adăugă maiorul, simțind cum i se instala un nod în gât. Cu o teribilă lipsă de considerație, după părerea mea.

Doamna Ali făcu un gest aproape insesizabil, întinzând mâna ca și cum ar fi vrut să i-o pună pe mânecă, dar și-o retrase imediat printr-o mișcare circulară. El își înfipse bastonul în stratul de flori, de parcă văzuse un ciulin.

După câteva momente, ea spuse:

– Ar trebui să plec, cel puțin deocamdată.

– Atâta timp cât promiți să te întorci, răspunse el.

Porniră înapoi înspre casă, doamna Ali trăgându-și șalul mai strâns în jurul umerilor, pe măsură ce lumina dispărea din grădină.

– Când a murit Ahmed, mi-am dat seama că rămăseserăm aproape singuri, adăugă ea. Ocupați cu magazinul, mulțumiți fiecare cu prezența celuilalt – nu ne mai chinuiam să ținem legătura cu prietenii noștri.

– Da, se întâmplă adesea să cădem într-o rutină, aprobă maiorul. Desigur, eu întotdeauna l-am avut pe Bertie. A însemnat un sprijin enorm.

Spunând asta, își dădu seama că era adevărat. Oricât de neobișnuit ar fi părut, având în vedere cât de puțin timp petrecuseră împreună în ultimele decenii, întotdeauna simțise că rămăseseră apropiați, ca pe vremea când erau doar doi copii cu genunchii murdari care își cărau pumni în spatele serei. Probabil că, în realitate,

pur și simplu se simțea cu atât mai îngăduitor cu cât vedea mai rar pe cineva, și asta era de fapt explicația pentru agasarea moderată pe care o manifesta în ultima vreme față de nenumăratele cunoștințe care își exprimaseră condoleanțele.

– Ești norocos că ai mulți prieteni în sat, spuse doamna Ali. Te invidiez pentru asta.

– Lucrurile pot fi privite și din această perspectivă, zise maiorul deschizând poarta înaltă care dădea spre grădina principală. Se dădu la o parte ca să-și lase musafira să treacă.

– Iar acum, tocmai când trebuie să reflectez cum și unde îmi voi petrece următorul capitol din viață, continuă ea, nu numai că am avut plăcerea să discut despre cărți cu dumneata, dar am fost și invitată de domnișoara DeVere să le ajut, pe ea și pe prietenele ei, cu acest bal de la clubul de golf?

Făcuse din afirmație o întrebare, dar el nu izbutea să-și dea seama cum ar fi fost bine să-i răspundă. Simți impulsul puternic de a o avertiza să se ferească de astfel de legături sociale.

– Doamnele sunt neobosite, spuse el. Nu suna chiar a compliment. Fac foarte multe lucruri bune.

Zâmbetul doamnei Ali îi dădu de înțeles că pricepuse mesajul.

– Mi s-a spus că mi-ai pomenit numele. Iar Grace DeVere a fost dintotdeauna extrem de politicoasă. Cred că mă întreb dacă nu cumva aceasta este o oportunitate să particip la acțiunile comunității. Un mod de a-mi întinde rădăcinile.

Ajunseseră deja la poarta din față, iar grădina și aleea aproape că erau cufundate în întuneric. În josul dealului, o singură fâșie de lumină se mai zărea printr-o

deschizătură între copaci. Maiorul simți că pe doamna Ali o țineau în sătuc doar niște legături firave. Încă puțină presiune din partea familiei soțului și vreo altă jignire din partea unui localnic nemulțumit ar fi dus la o rupere definitivă. Mulți nici măcar nu s-ar fi obosit să observe. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost ca să se plângă de faptul că preluarea magazinului de către nepotul cel morocănos reprezenta încă un semn al decăderii lumii actuale. A o convinge să rămână, doar pentru plăcerea de a o ști în apropiere, părea cu totul egoist. Nu putea, prin urmare, să susțină nici o asociere cu Daisy Green și grupul ei de doamne. Mai degrabă i-ar fi recomandat să intre într-o gașcă de huligani sau să sară peste gard în țarcul ursului polar de la grădina zoologică din Regent's Park.

Ea îl privi, dându-i de înțeles că părerea lui cântărea greu. Maiorul se juca absent cu zăvorul de la poartă.

– Poate că, din neatenție, și eu mi-am oferit colaborarea, spuse într-un târziu. Se pare că am fost de acord să particip la o degustare de mâncăruri. Știa că în vocea lui se simțea o anume încordare. Doamna Ali îl scruta amuzată. Pentru Grace înseamnă mult faptul că ți-ai pus experiența la dispoziția ei, continuă el. Totuși, trebuie să te avertizez că entuziasmul în exces al comitetului, combinat cu o ignoranță fenomenală, poate produce efecte de-a dreptul șocante. Nu mi-aș dori să fii jignită în vreun fel.

– În acest caz, îi voi spune lui Grace să se bazeze pe noi. Poate că noi trei putem salva Imperiul Mogul de la o nouă distrugere.

Maiorul își mușcă limba. În timp ce-și strângeau mâinile și promiteau să se revadă, se abținu să-și exprime convingerea că Daisy Green putea reprezenta un

pericol mai mare pentru Imperiul Mogul decât prinții cuceritori Rajput și Compania Indiilor Orientale la un loc.

Capitolul 9

Palatul Taj Mahal ocupa o fostă secție de poliție de pe Myrtle Street. Clădirea din cărămidă roșie încă păstra cuvântul „Poliția" gravat pe pragul de sus al ușii principale, dar acesta era acoperit parțial de o firmă cu neon care anunța sclipitor „Deschis până noaptea – Pentru acasă – Băuturi". Un pahar albastru de martini, împodobit cu o umbrelă galbenă, promitea un rafinament pe care maiorul nu prea îl considera credibil. Pe o firmă mare, pictată, se găseau numele restaurantului și oferta pentru bufeturile de duminică, organizarea de nunți și furnizarea de carne halal. Ca să parcheze mașina cu spatele într-un spațiu îngust, între camioneta unui instalator și un scuter, maiorul își puse brațul pe tetiera scaunului pasagerului, manevră care o făcu pe Grace să roșească de parcă ar fi atins-o pe coapsă. Doamna Ali îi zâmbi de pe bancheta din spate, unde alesese să se așeze după monologul lung și dezlânat al lui Grace din care rezultase că pentru ea nu conta unde stătea, doar că maiorul n-ar fi trebuit să rămână singur în față, ca un șofer de taxi. El încercase să-i sugereze să meargă separat, de vreme ce trebuia să se vadă cu Roger după aceea, dar Grace își exprimase imediat dorința de a vizita Ginger Nook, faimoasa mercerie din Little Puddleton, insistând astfel să-l însoțească. Maiorul se rugă în gând să-i iasă parcarea dintr-o singură manevră.

O femeie durdulie, cu o față lată și surâzătoare și un șal vaporos galben-mușchi, îi aștepta în pragul ușii de sticlă. Picioarele încălțate în pantofi cu toc erau atât de mici, încât maiorul se întrebă cum de reușea să-și mențină echilibrul, dar când le ieși în întâmpinare văzu că mergea cu un pas ușor, de parcă ar fi fost un balon cu

heliu. Flutură o mână grăsuță plină de inele mari și zâmbi.

– Ah, iat-o pe prietena mea, doamna Rasool, spuse doamna Ali. Îi făcu la rândul ei cu mâna și se pregăti să coboare din mașină. Ea și soțul ei dețin două restaurante și o agenție de turism. Au stofă de afaceriști.

– Serios? Grace păru impresionată de femeia care tot sălta pe vârfuri în fața portierei. Presupun că e nevoie de foarte multă energie pentru asta.

– Da, Najwa este foarte entuziastă de felul ei, râse doamna Ali. Oricum, pot spune că este cel mai dur om de afaceri pe care îl cunosc – dar să nu-i ziceți că v-am spus asta. Întotdeauna se preface că soțul ei deține controlul complet. Coborî din mașină și dispăru imediat într-o îmbrățișare largă, de culoarea mustarului. Najwa, aș vrea să ți-i prezint pe domnul maior Pettigrew și pe domnișoara Grace DeVere, spuse ea, cu brațul încă prins de cel al prietenei sale.

– Eu și soțul meu, domnul Rasool, suntem încântați să vă avem drept invitați în umilul nostru restaurant, zise doamna Rasool strângându-le, cu mare entuziasm, ambele mâini. Noi deținem o afacere destul de mică – totul făcut de mână și în casă, să știți –, dar servim aici aproape cinci sute de persoane, iar tot ce pregătim este cald și proaspăt. Trebuie să intrați și să vă convingeți cu ochii dumneavoastră.

Intră în restaurant, poftindu-i printr-un semn larg. Maiorul le ținu ușa doamnelor și apoi le urmă înăuntru.

Câteva mese erau ocupate în restaurantul spațios. Două doamne care luau prânzul lângă geam salutară din cap către doamna Ali, dar numai una din ele îi și zâmbi. Maiorul, simțind că ceilalți clienți îi priveau pe ascuns, începu să examineze concentrat dalele podelei, străduindu-se să nu se simtă deranjat.

Pe jos încă se zăreau urme ale fostei secții de poliție. Conturul unui birou de recepție traversa mijlocul încăperii, ca desenul de pe schița unui plan, iar în spate câteva separeuri mari fuseseră construite în niște cabine care odinioară fuseseră, poate, camere de interogatoriu sau celule.

Ridicându-și privirea, observă că pereții erau zugrăviți într-un oranj vesel – fără îndoială că gălețile de vopsea fuseseră etichetate cu „mango" sau „curmal japonez" –, iar perdelele din mătase de culoarea șofranului acopereau geamurile mari, cu rame de fier, ce încă aveau bare în partea de jos. După părerea lui, efectul era stricat numai de utilizarea în exces a unor flori de plastic în culori țipătoare, chimice. Trandafiri mov sau roz atârnau în ghirlande pe tavan și alte flori de plastic erau înghesuite în urne de ciment. Nuferi portocalii pluteau în fântâna centrală, placată cu faianță, strângându-se spre valva de scurgere ca niște pești de acvariu morți.

– Ce vesel e aici, spuse Grace, încordându-și gâtul pentru a vedea candelabrele gigantice din fier acoperite cu salbe de iederă și de crini țepeni.

Încântarea ei neprefăcută față de toate acele culori părea absurdă pentru o femeie care prefera stofele de un maro tern, gândi maiorul. Hainele de astăzi, constând într-o bluză negru cu vișiniu și ciorapi de un verde-închis, ar fi camuflat-o perfect în orice pădure din zonele mlăștinoase.

– Da, mi-e teamă că soțul meu este foarte generos cu aranjamentele florale, admise doamna Rasool. Vă rog, urmați-mă, ca să vă prezint.

Îi duse în spatele sălii spre un separeu mare, parțial ascuns de un panou de lemn sculptat și o perdea uriașă de mătase. Când se apropiară, un bărbat slab, cu părul rar și o cămașă apretată atât de tare că stătea țeapănă ca o cochilie, se ridică de la

masa pe care o împărțea cu un cuplu vârstnic și făcu o plecăciune rezervată.

– Domnul Rasool, iar aceștia sunt oaspeții noștri, maiorul Pettigrew și domnișoara DeVere.

– Bine ați venit, spuse proprietarul. Dați-mi voie să vă fac cunoștință cu părinții mei și fondatorii afacerii noastre, domnul și doamna Rasool.

Cei doi bătrânei se ridicară și făcură la rândul lor o plecăciune.

– Încântat de cunoștință, zise maiorul, aplecându-se cu dificultate peste masa lată pentru a da mâna. Soții Rasool dădură din cap și mormăiră un salut.

Maiorului i se părea că semănau cu jumătățile unui miez de nucă, fermecători în simetria lor ridată.

– Vă rugăm să vă așezați cu noi, îi invită domnul Rasool.

– Chiar trebuie să-i obosim pe părinții tăi cu o întâlnire îndelungată? i se adresă soția lui.

Tonul ei apăsat și sprânceana ridicată îi dădură maiorului impresia că bătrânii nu fuseseră invitați.

– Părinții mei sunt onorați să ne ofere asistență pentru clienți atât de importanți, declară domnul Rasool în direcția maiorului, refuzând să se uite în ochii soției sale. Se așeză apoi pe banchetă lângă mama lui și le făcu semn din mână, invitându-i să stea în cealaltă parte a separeului. Vă rog să luați loc.

– Sper că doamna Ali v-a explicat că avem un buget destul de strict, nu? începu Grace, deplasându-se încet pe banchetă, de parcă ar fi fost făcută din arici.

Maiorul încercă să-i facă loc doamnei Ali să se așeze înaintea lui, atât din politețe, cât și pentru că nu-i plăcea să fie înghesuit, dar doamna Rasool îi indică să stea

lângă Grace. Ea și doamna Ali luară loc pe scaunele din fața mesei.

– Nu, vă rog frumos, spuse domnul Rasool, nu este nevoie să vorbim despre afaceri. Mai întâi, sper să vă bucurați de umila noastră ofertă. Soția mea a comandat câteva mostre de mâncare pentru dumneavoastră, iar mama a cerut câteva în plus.

Bătu din palme și pe ușile de la bucătărie apărură doi chelneri purtând tăvi de argint acoperite cu niște capace rotunde, tot de argint. Erau urmați de o pereche de muzicieni, unul cu o tobă de mână, iar celălalt cu un sitar, care se așezară pe niște taburete scunde în apropierea separeului și începură să interpreteze un cântec vesel.

– Avem muzicieni pentru dumneavoastră, anunță doamna Rasool. Și cred că vă vor plăcea și decorațiunile pe care le-am pregătit.

Părea deja resemnată cu prezența socrilor ei. Maiorul nutrea convingerea că negocierile dintre generații erau inevitabile în toate afacerile de familie, dar competența neîndoielnică a doamnei Rasool aducea probabil un plus de iritare. Femeia vârstnică flutură din deget, vorbindu-i rapid nurorii sale.

– Mama mea insistă ca oaspeții noștri să mănânce mai întâi, explică domnul Rasool. Este o ofensă să se discute afaceri fără a oferi ospitalitate.

Bătrâna se încruntă către maior și Grace, ca și cum deja încălcaseră eticheta.

– Atunci, poate ar trebui să gustăm ceva, spuse Grace, scoțându-și din geantă un carnețel și un stilou subțire de argint. Eu nu prea mănânc mult la prânz.

Preparatele veniră rapid, în castronașe aburinde cu feluri pline de culoare și emanând savoarea unor mirodenii cunoscute, dar a căror denumire nu-ți venea cu ușurință în minte. Grace gustă pe alese, strângând din buze cu hotărâre în cazul

celor cu nuanțe mai închise și arome mai înțepătoare.

Maiorul privi amuzat cum ea le nota denumirile pe hârtie, scrisul ei devenind din ce în ce mai ilizibil pe măsură ce mâncărurile grele și câteva pahare cu punci îi accentuau starea de somnolență.

– Cum se scrie *„gosht"?* întrebă ea pentru a treia oară. Și asta ce carne e?

– Capră, explică domnul Rasool. Este cel mai tradițional ingredient.

– *Gosht* de capră? Grace articulă cu mare greutate cuvintele și clipi de câteva ori, de parcă tocmai i s-ar fi spus că ingerase carne de cal.

– Dar și puiul este extrem de popular, interveni doamna Rasool. Mai doriți niște punci?

Maiorul detectase un miros ușor de ienupăr în primul pahar de punci, despre care doamna Rasool spusese că este o băutură răcoritoare ușor alcoolizată, potrivită pentru prânz. Era servit dintr-o carafă bogat ornamentată în care pluteau felii de castraveți și ananas și sâmburi de rodie. Dar o ușoară îndoire a degetului, când patroana făcuse semn pentru un nou rând, fusese probabil semnalul să se adauge și o cantitate sănătoasă de gin la această combinație. Castraveții deveniseră în mod evident translucizi din cauza alcoolului, iar maiorul simți o puternică dorință să adoarmă, învăluit de aromele mâncărurilor și de lumina iridiscentă ce se strecura prin perdelele de mătase. Cei din familia Rasool și doamna Ali băură doar apă.

– Tradiția părinților mei este ca acest minunat fel să fie servit în stil familial sau sub forma unui bufet, îi informă domnul Rasool. Pe un platou mare de lut, înconjurat de toate garniturile în castronașe de argint – semințe de floarea-soarelui, felii de curmală japoneză și *chutney* de tamarin.

– Mă întreb dacă nu cumva este un pic prea picant pentru felul principal, spuse Grace punându-și mâna în jurul gurii, ca și cum ar fi făcut un mic megafon. Ce părere ai, domnule maior?

– Cine zice că mâncarea asta nu e delicioasă este un nătărău, mormăi el dând aprobator din cap către doamna Rasool și doamna Ali. Totuși...

Nu era sigur cum să-și exprime ferma convingere că membrii clubului de golf și consoartele lor ar fi făcut o criză de nervi dacă li s-ar fi servit un fel principal pe bază de orez în locul unei fripturi zdravene cu sos. Doamna Rasool ridică o sprânceană către el.

– Totuși nu e garantată împotriva nătărăilor? întrebă ea. Întrucât maiorul nu putu decât să zâmbească, cerându-și parcă iertare, conchise: Înțeleg perfect.

Făcu un semn cu mâna, iar un chelner fugi în bucătărie. Componenții micii trupe muzicale se opriră brusc, de parcă fluturarea le-ar fi fost destinată și lor, și îi urmară pe chelneri afară din încăpere.

– Cu siguranță este o aromă foarte interesantă, spuse Grace. Să știți că nu vrem să fim capricioși.

– Nici o problemă, o liniști doamna Rasool. Sunt sigură că vă va plăcea mai mult varianta noastră mai populară.

Chelnerul se întoarse aproape alergând, cu o tavă de argint pe care se afla o budincă Yorkshire cu o formă perfectă, conținând o bucată parfumată de carne rozalie de vită. Era înconjurată de un sos de vin roșu și însoțită de o grămăjoară generoasă de cartofi galbeni cu aromă de chimion și de o frunză de lăptucă pe care erau așezate felii de roșii, ceapă roșie și de carambola. În timp ce ei contemplau într-o

liniște deplină, un fir de abur se ridică dinspre carne.

– Este perfectă, șopti Grace. Cartofii sunt picanți?

Bătrânul domn Rasool mormăi ceva către fiul său. Doamna Rasool scoase un hohot de râs ascuțit, ce semăna mai degrabă cu un șuierat.

– Deloc. Vă voi da și poze că să le arătați și altora, se oferi ea. Cred că ne-am înțeles să servim frigărui, samosa și aripioare de pui la gustare, urmate de carnea de vită și, aș zice, tartă cu fructe la desert.

– Tartă cu fructe? repetă dezamăgit maiorul, care sperase să guste și câteva mostre de desert.

– Una dintre cele mai plăcute tradiții pe care ni le-ați lăsat, afirmă doamna Rasool. Pe ale noastre, punem gem de tamarin.

– Friptură de vită și tartă de fructe, spuse Grace, ametită de mâncare și de punci. Și toate autentic mogule, spuneți?

– Bineînțeles, replică doamna Rasool. Toată lumea va fi încântată să cineze precum Șahul Jehan, și nimănui n-o să i se pară prea picant.

Maiorul nu sesiză nici o urmă de ironie în tonul patroanei, care părea foarte dispusă să facă pe plac. Și domnul Rasool încuviință din cap și făcu niște calcule în carnețelul său negru. Doar cuplul cel vârstnic părea rigid.

– Și cum rămâne cu muzica? se interesă doamna Rasool. Vreți să mai ascultați trupa noastră de sitar, sau ați prefera una cu muzică de dans?

– Nu, vă rog, fără sitar, spuse Grace.

Maiorul respiră ușurat de îndată ce doamna Rasool și Grace începură să discute despre dificultatea de a găsi o trupă liniștită care să cunoască toate standardele și

totuși să dea un aer exotic întregului eveniment.

Simți că nu era obligat să participe la această discuție. În schimb, profită de instalarea unei liniști relative pentru a începe o conversație discretă cu doamna Ali.

– Când eram mic, în Lahore, întotdeauna *rasmalai* era desertul special, șopti el.

Își amintea că era singurul preparat local pe care mama lui îl accepta în vila albă și răcoroasă. De cele mai multe ori mâncau budinci cu gem, plăcinte cu carne și sosuri groase, la fel ca toți ceilalți prieteni ai lor. Bucătarul nostru întotdeauna folosea petale de trandafir și șofran pentru sirop, iar brânza se prepara cu laptele dat de capra din curtea din spate. Îi apăru fugitiv imaginea caprei, un animal morocănos, șchiop de un picior, care întotdeauna avea bucățele de balegă lipite de coada subțire. Era acolo și un băiat, cam de vârsta lui, care locuia în curte și avea grijă de capră. Decise să nu-i dezvăluie această amintire doamnei Ali. Indiferent unde aș mânca-o acum, pare să nu aibă același gust pe care mi-l amintesc, mărturisi el.

– Da, mâncărurile copilăriei, surâse doamna Ali. Eu cred că reconstituirea lor e imposibilă din cauza unei încăpățânări a memoriei și nu a vreunei greșeli inerente de preparare; cu toate acestea, tot le căutăm. Se întoarse către doamna Rasool și o atinse pe mânecă. Najwa, ai putea să-i servești domnului maior faimoasele *rasmalai* de casă, preparate de soacra ta?

În ciuda protestelor lui, chelnerii aduseră castroane cu bucăți de brânză plutind într-un sirop roz.

– Chiar soacra mea le prepară, anunță doamna Rasool. Îi place să-și facă simțită prezența în bucătărie.

– Înseamnă că sunteți foarte talentată, rosti Grace către bătrâna doamnă, rar și cu

voce tare, de parcă s-ar fi adresat unei surde. Mereu îmi doresc să-mi fac timp pentru gătit, continuă ea.

Bătrâna o privi furioasă.

– Doar trebuie să aștepți până când se scurge bine brânza, spuse doamna Rasool. Dar asta îi permite să fie cu ochii pe absolut tot ce se întâmplă în bucătărie, nu-i așa, mami?

– Părinții mei ne ajută foarte mult, adăugă domnul Rasool, mângâindu-și ușurel soția pe brat.

Maiorul luă o lingură de desert și simți savoarea brânzei fine și a siropului ușor: recunoscuse atât delicatețea, cât și mirosul, mai accentuat decât gustul.

– Este foarte aproape de ceea ce știu eu, îi șopti ușor doamnei Ali. Foarte, foarte aproape.

– Minunat, spuse Grace, luând cu vârful buzelor o bucățică minusculă de brânză. Dar cred că tarta cu fructe este o idee mult mai bună. Apoi își împinse farfuria și bău din paharul de punci. Acum, în legătură cu decorațiunile, ce sugestii ați avea?

– M-am gândit la asta, după cum ne-a cerut și doamna Ali, și mi-a fost teamă că n-am găsit decât variante foarte costisitoare.

– Dar apoi am dat peste o coincidență norocoasă, adăugă domnul Rasool. Un distins prieten s-a oferit să ne ajute.

– Serios? se miră Grace. Pentru că bugetul nostru, după cum știți...

– Știu, știu, zise domnul Rasool. Haideți să vă fac cunoștință cu prietena mea, doamna Khan. Este soția domnului doctor Khan, specialist la Spitalul Hill. Este una dintre cele mai remarcabile familii ale noastre. Dânsa are propria firmă de

decorațiuni.

Flutură din mână, și maiorul le văzu pe cele două doamne de la masa de lângă fereastră că se ridicară. Cea mai în vârstă făcu, în semn de răspuns, cu mâna, după care îi spuse ceva însoțitoarei sale, care se grăbi să iasă din restaurant.

– Saadia Khan? întrebă doamna Ali cu o voce scăzută. Ești sigură că este o idee bună, Najwa?

– Soțul meu insistă că ea își dorește foarte mult să ajute, îi răspunse prietena ei cu un zâmbet îndurerat.

– Da, doamna Khan a lăsat de înțeles chiar că v-ar putea ajuta în mod gratuit, interveni domnul Rasool. Cred că soțul ei are mulți prieteni membri în clubul dumneavoastră de golf.

– Serios? spuse Grace. Nu am auzit până acum de doctorul Khan, dacă îmi amintesc bine...

– Da, o persoană remarcabilă. Soția lui este implicată în multe acțiuni de caritate. Este foarte preocupată de bunăstarea tinerelor noastre.

Doamna Khan era o apariție impresionantă. Purta un costum de tweed, cu o broșă grea de aur pusă la rever și un singur inel pe fiecare mână, o verighetă simplă din aur și un safir enorm într-o montură masivă de aur. Avea o geantă mare, țeapănă, și o umbrelă strâns rulată. Maiorul își zise că fața îi părea cam fină pentru vârsta ei; părul, în straturi date cu mult fixativ, îi amintea de coafura lui Margaret Thatcher. Încercă să se ridice, lovindu-se dureros cu coapsa de marginea mesei în timp ce se străduia să iasă de pe banchetă și să rămână în picioare lângă scaunul doamnei Ali. Clipi de câteva ori. Și cei din familia Rasool se ridicară, apoi avură loc

prezentările de rigoare.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule maior. Vă rog, spuneți-mi Sadie, ca toată lumea, de altfel, zise doamna Khan cu un zâmbet larg care nu-i încreți nici un rid pe față. Și, domnișoară DeVere, cred că ne-am cunoscut la petrecerea aceea îngrozitoare în aer liber de la Camera de Comerț, în urmă cu un an.

– Da, într-adevăr, zise Grace cu o voce care arăta limpede că nu-și aducea aminte de așa ceva.

Doamna Khan se aplecă prin fața doamnei Ali pentru a-i strânge mâna lui Grace.

– A fost o înghesuială teribilă, dar eu și soțul meu considerăm că trebuie să sprijinim astfel de instituții de bază.

Făcu un pas înapoi și păru să o vadă pentru prima oară pe doamna Ali.

– Ah, Jasmina, ești și tu aici? se miră ea.

Maiorul sesiză că utilizarea prenumelui doamnei Ali reprezenta un semn clar de dispreț, dar era extrem de recunoscător că, în sfârșit, îl aflase. Îi suna încântător chiar și dintr-o sursă atât de dură și rău-intenționată.

– Saadia, spuse doamna Ali, înclinându-și din nou capul.

– Cred că este un mare răsfăț pentru tine să scapi de tejgheaua magazinului, adăugă doamna Khan. Ai putea-o numi o mică evadare de lângă mazărea congelată și ziare, nu?

– Cred că aveți niște materiale să ne arătați, interveni doamna Rasool.

– Desigur. Asistenta mea, Noreen, și nepoata ei le aduc chiar acum.

Văzură cum femeia care o însoțise pe doamna Khan la prânz și o alta mai tânără se chinuiau să intre pe ușa grea a restaurantului cu brațele pline de albume cu

mostre și o cutie cu țesături. În urma lor venea un băiețel, cărând o carte mare cu ambele mâini. Maiorul îl recunoscu imediat: era băiețelul de pe faleză. Se simți roșind ca un școlar panicat la gândul că el și doamna Ali ar fi putut fi dați în vileag. Desigur, nu făcuseră decât să bea un ceai în public, nimic în contra bunelor moravuri, însă, pe când micul grup traversa restaurantul, apropiindu-se de ei, se temu tot mai mult că prietenia lui privată urma să fie descoperită.

Era incapabil să se miște; putea doar să țină strâns spătarul scaunului doamnei Ali și să ghicească ce gânduri treceau prin capul cu păr lucios aflat alături de el.

– O, Doamne, nepoata și-a adus și băiatul, spuse doamna Khan într-o șoaptă răsunătoare către doamna Rasool. Scap imediat de el... oare ce-o fi avut în minte?

– Nu vă faceți probleme, zise patroana. Puse o mână pe mâneca doamnei Khan și continuă: O să fie totul în regulă.

– Eu vreau să ajut, doar de dragul lui Noreen, răspunse aceasta. Dar tânăra este foarte dificilă.

Le aruncă lui Grace și maiorului o privire lungă și stânjenitoare.

– Ce copil drăgălaș, exclamă Grace în timp ce femeile își puneau poverile pe o masă din apropiere, urmate de băiețel. Cum îl cheamă?

Urmă o pauză foarte scurtă, ca și cum nu ar fi dorit nimeni să-l prezinte. Femeia pe nume Noreen păru chiar speriată. Își netezi neliniștită părul cărunt și o privi pe doamna Khan, ale cărei buze strânse formau o linie subțire.

– Nu am putut să-l las în mașină, spuse tânăra, care se uită și ea la Saadia Khan, dar cu o față pe atât de aprigă pe cât de înspăimântată era cea a mătușii ei.

– Cred că îl cheamă George, interveni doamna Ali, risipind tensiunea. Se ridică și

se duse să-i strângă mâna băiatului. Am avut plăcerea să ne cunoaștem în parc. Ai reușit să duci mingea înapoi acasă?

Tânăra se încruntă și își trase fiul mai aproape.

– A reușit atunci, dar a pierdut-o într-un canal când mergeam la cumpărături a doua zi.

Nu-i spuse nimic maiorului, mulțumindu-se să-l salute discret cu o mișcare a capului. Astăzi purta o rochie neagră, fără formă, sub care avea colanți; tonul era stricat doar de basculeții roșii cu șireturile legate deasupra gleznelor. Părul îi era parțial ascuns sub o bandană elastică. Se străduise, în mod evident, să se îmbrace mai conservator, dar maiorului i se păru că, în egală măsură, dădea dovadă și de o rezistență îndârjită. Arăta la fel de ciudat acum, în restaurant, ca atunci când țipase la vânzătoarea de ceai de pe Promenadă.

– Jasmina, cred că Amina și George sunt din zona ta natală, din nord, spuse doamna Khan cu un zâmbet insinuant. Poate sunteți chiar rude.

Maiorul nu-și dădea seama dacă doamna Ali era amuzată sau furioasă. Strânse din buze, de parcă și-ar fi reținut un chicotit, dar ochii îi scoteau fulgere.

– Nu cred, Saadia, răspunse ea. Maiorul simți o evitare intenționată a prenumelui englezesc. E o regiune mare, să știi, continuă doamna Ali.

– De fapt, cred că aveți un nepot de vârsta mea, interveni Amina. Mătușa ei, Noreen, tremura ca o frunză în vânt, făcându-și de lucru cu albumele de mostre. Se poate să fi fost colegi de școală?

– Se poate, nu neg, dar a plecat de ceva timp, zise doamna Ali. În vocea ei se simțea o urmă de precauție, pe care maiorul n-o mai sesizase înainte. A fost la studii în

Pakistan.

– Iar acum, din câte am auzit, locuiește cu tine, spuse doamna Khan. Ce șansă minunată să aibă ocazia să se mute în Sussex. Fundația mea caritabilă face multe acțiuni în aceste orașe din nord, unde sunt foarte, foarte multe probleme.

O bătu ușor pe Amina pe mână, de parcă ea ar fi reprezentat majoritatea acelor probleme. Tânăra deschise gura și se uită de la o femeie la alta, de parcă era împărțită între dorința de a-i spune mai multe doamnei Ali și de a-i da o replică usturătoare lui Sadie Khan. Însă înainte de a rosti vreun cuvânt, mătușa ei o prinse strâns de mână și o făcu să tacă din nou; Amina se întoarse ca să o ajute să desfacă o bucată de material gros. Maiorul le privi cum discutau aprins, într-o ceartă șoptită.

– Putem discuta despre decorațiuni? întrebă doamna Rasool, evident stânjenită de acea conversație. N-ar fi mai bine ne arătați mai întâi materialele pentru fețele de masă, doamnă Khan?

Doamna Khan, doamna Rasool și Grace ajunseră curând să dezbată calitățile țesăturilor transparente cu irizații pastelate și ale damascurilor grele cu splendide imprimeuri șerpuite. Amina și mătușa ei, Noreen, aduceau noi modele și întorceau paginile cu mostre în tăcere. Maiorul se așeză din nou la locul lui, iar chelnerii serviră pahare cu ceai fierbinte. Ignorându-i pe bătrânii Rasool, o privi pe doamna Ali, care îl chemase pe George să i se așeze în poală. Îi înmână linguriță înmuiată în miere, iar puștiul o linse precaut.

– Lui George îi place mierea, declară el cu o figură extrem de serioasă. Este organică?

Doamna Ali râse.

– Ei, bine, George, eu nu am văzut niciodată pe cineva să injecteze albinele cu antibiotice, spuse maiorul, care în general era de acord cu îngrijirea medicamentoasă a șeptelului bolnav și nu vedea nimic rău în folosirea unui îngrășământ natural adecvat.

Băiatul se încruntă la el o clipă, amintindu-i de nepotul morocănos al doamnei Ali.

– E mai bună cea organică, mama tot timpul zice asta. Apoi își trecu linguriță pe toată lungimea limbii. Bunica mea pune miere în ceai, dar a murit, adăugă el.

Doamna Ali îl sărută pe păr, murmurând:

– Cred că asta v-a întristat și pe tine, și pe mama ta.

– Ne face să ne simțim singuri, zise George. Acum suntem singuratici pe lume.

– Vrei să spui că sunteți „singuri", nu? îl corectă pedant maiorul.

Rezistă tentației de a întreba de tată. În zilele astea nu era o chestiune de abordat și, în plus, răspunsul negativ părea de la sine înțeles.

– Pot să mai iau miere? se interesă George, închizând subiectul cu bruschețea specifică tuturor copiilor.

– Bineînțeles, spuse doamna Ali.

– Îmi place de tine, conchise puștiul.

– Tinere, dar ai gusturi foarte bune, spuse maiorul.

Grace se întoarse în separeu și îi dădu maiorului vestea cea bună că doamna Khan avea să le împrumute decorațiunile pentru pereți și perdelele, astfel că trebuiau să plătească numai fețele de masă, care cu siguranță aveau să se păteze.

– Clubul este o instituție atât de veche și de importantă în zonă, zise doamna Khan. Soțul meu are foarte mulți prieteni în rândul membrilor. Ne bucurăm că vă putem ajuta în orice mod.

– Sunt sigur că gestul dumneavoastră va fi apreciat, replică maiorul. O privi pe Grace cu sprâncenele ridicate, primind, drept răspuns, un zâmbet sec. Grace, vrei să obții aprobarea de la președinta de comisie?

– Poftim? Da, bineînțeles, așa s-ar cuveni. Sunt sigură însă că vor fi încântate de tot.

– Mie și soțului meu ne-ar face plăcere să venim să le cunoaștem pe colegele dumitale, dacă este nevoie, se oferi doamna Khan. De vreme ce le știm pe multe dintre ele, am fi încântați să le ajutăm să se familiarizeze cu preparatele deosebite ale soților Rasool. Pot să spun că și eu am rugat-o pe doamna Rasool să mă ajute de multe ori la evenimentele pe care le-am organizat.

Maiorul o surprinse pe doamna Rasool dându-și ochii peste cap către doamna Ali. Aceasta își înăbuși un chicot și îl lăsă jos pe George, care fugi înapoi la mama lui.

– E o idee minunată, spuse Grace fără entuziasm.

În timp ce maiorul dădea mâna cu doamna Khan, nu-și putu reprima părerea de rău. Indiferent cât de important ar fi fost soțul ei și indiferent de generozitatea lor, era puțin probabil ca Daisy și comitetul să le accepte cererea de intrare în club. Spera doar ca doamnele să aibă decența de a refuza oferta mărinimoasă a soților Khan și de a le plăti integral serviciile. Își propuse să discute în particular cu Grace de îndată ce i se ivea ocazia.

Capitolul 10

Pe drumul spre Little Puddleton, Grace preferă să stea pe bancheta din spate a mașinii, unde se întinse într-o poziție ciudată și, după câteva momente petrecute în traficul aglomerat pe drumul de ieșire din oraș, declară că se simțea cam rău.

– Vrei să opresc? întrebă maiorul, fără a reuși să pară foarte îngrijorat.

Era aproape ora trei și nu voia să-l dezamăgească pe Roger întârziind. Acceleră pe măsură ce drumul se eliberă și conduse fără efort mașina masivă peste coama dealului.

– Nu, nu, vreau doar să-mi odihnesc ochii, rosti Grace cu o voce sfârșită. O să-mi fie bine.

– Am niște șervețele umede parfumate, spuse doamna Ali.

Scotoci prin geanta mare și îi întinse lui Grace o mică punguță împodobită. În mașină se răspândi o aromă ușoară de flori și alcool.

– Sunt minunate, zise Grace. O să-mi revin într-o clipă, și pe urmă de-abia aștept să îți arăt noile sculuri de alpaca, doamnă Ali. O să fie cel mai important moment al după-amiezii.

– Urmează să fiu inițiată în bucuriile împletitului, explică doamna Ali, zâmbindu-i maiorului.

– Condoleanțele mele, replică el.

În vreme ce coborau panta lină a dealului spre Little Puddleton, maiorul încercă să păstreze o viteză constantă și să ignore gemetele înăbușite ce veneau dinspre bancheta din spate. Era sigur că Grace avea să se simtă mult mai bine după ce le

debarca pe amândouă la magazinul de artizanat. Simpla imagine a tuturor acelor sculuri colorate urma precis să o binedispună.

Pajiștea satului era îngrijită cu o atenție obsesivă. Un lanț ridicat la înălțimea genunchiului, susținut de țăruși de lemn proaspăt văruiți, înconjura spațiul cu iarbă tunsă. Indicatoare din bronz îi avertizau pe oameni să nu calce pe gazon, cu excepția concertelor de după-amiază. Alei cu pietriș o străbăteau încoace și încolo ca într-un soi de diagramă ciudată. Foișorul din capăt dădea spre un helești eliptic pe care pluteau trei lebede parcă albite cu clor. Întotdeauna erau doar trei, și maiorul încerca fascinat să-și dea seama care era cea în plus față de pereche și de ce se încăpățâna să nu plece. Clădirile satului erau adunate într-o îngrămădire prietenoasă, și o armată de arbuști ornamentali în vase de teracotă străjuiau ușile în culori pastel. Un frunziș artistic învolbura jardinierele de la ferestre, iar geamurile termopan sclipeau la ferestre.

Magazinele ocupau o stradă îngustă care pornea dinspre pajiște. Maiorul opri mașina în față la Ginger Nook. Vitrinele erau pline cu fețe de pernă care așteptau să fie brodate meticulos, căsuțe de păpuși care urmau să fie pictate și mobilate și coșuri cu jurubițe de lână în culorile curcubeului.

– Am ajuns, spuse el adoptând ceea ce spera să fie un ton vesel și încurajator. Să zicem că mă întorc să vă iau într-o oră? Dinspre bancheta din spate se auzi numai un geamăt. În oglinda retrovizoare, maiorul zări un chip cenușiu pe care rujul roz al lui Grace ieșea în evidență ca o cărămidă nouă. Sau poate mai repede, adăugă el. Fiul meu vrea doar să vedem împreună o căsuță. Nu știu de ce, crede că l-aș putea ajuta să facă o impresie bună.

– Grace, aerul curat o să-ți facă bine, zise doamna Ali, care se întorsese pe scaun și o privea cu îngrijorare. Hai, te ajut să ieși.

– Nu, nu, șopti Grace. Nu pot să mă dau jos aici, în fața tuturor.

Maiorului i se părea că locul era aproape pustiu. La Ginger Nook nu erau decât vreo două doamne care cercetau produsele.

– Ce să facem? o întrebă pe doamna Ali. Ceasul din turla bisericii arăta ora trei și el începea să intre în panică. Deja sunt așteptat la Apple Cottage.

– De ce nu mergem acolo? propuse doamna Ali. Dumneata poți să intri, iar eu o să mă plimb cu Grace pe alee. E bine așa, Grace?

Din spate se auzi din nou un mormăit confuz.

– Nu te-ai simți mai bine să stai pe pajiște? se interesă maiorul îngrozit. Lângă heleșteu sunt niște bănci încântătoare.

– Ar putea să răcească, zise doamna Ali. Cred că ar fi mai bine să stăm pe lângă mașină. Îl privi cu oarecare asprime. Desigur, dacă prezența noastră în apropiere nu va strica impresia bună.

– Deloc, răspunse el, văzând deja sprâncenele ridicate ale lui Roger.

Spera să poată parca puțin mai departe de casă și să meargă pe jos până acolo.

Apple Cottage se afla la capătul unei scurte alei în spatele căreia se vedea câmpul. Jaguarul lui Sandy era deja acolo, lăsând loc pentru o singură mașină fix în fața porții căsuței, astfel că maiorul nu avu încotro și trebui să parcheze în acel spațiu. Deasupra gardului viu putea să zărească părul castaniu al lui Roger lângă părul de un blond strălucitor al prietenei sale. Vârful unei pălării maro de fetru indica

prezența unei a treia persoane: văduva Augerspier, presupunea el. Fiul lui se uita în sus, spre acoperiș, și dădea aprobator din cap de parcă ar fi avut experiență în evaluarea stufului putrezit.

– Iată-ne, anunță maiorul. Nu cred că o să dureze prea mult. O să vă las mașina descuiată.

– Da, du-te liniștit, zise doamna Ali. Sunt sigură că Grace o să se simtă mult mai bine după o plimbare.

Când maiorul ieși din mașină, Grace încă se văita. Se apropie grăbit de poarta casei sperând că gemetele nu aveau să fie purtate prea departe în aerul nemișcat al după-amiezii.

Doamna Augerspier era din Bournemouth. Avea o față lungă, încruntată, și buzele subțiate de acreală. Purta un costum țeapăn de lână neagră, cu un guler de blană năpârlită. Pălăria era împodobită cu niște pene negre care cădeau în șiruri zimțate pe fruntea ei plină de riduri.

– A, tata a fost colonel, spuse ea după ce se făcură prezentările, fără să precizeze la ce armă. Dar și-a făcut averea din pălării. Soțul meu a preluat afacerea după moartea lui.

– De la colonel la pălărier, murmură maiorul.

Roger îi aruncă o privire furioasă, de parcă ar fi rostit o insultă, apoi zâmbi larg înspre cioara moartă de pe pălăria văduvei.

– În ziua de azi nu se mai fac pălării ca altădată, zise el, rămânând cu zâmbetul lipit de față de parcă aștepta să i se facă o poză.

Avea dinții mai albi și mai mari decât își amintea maiorul, dar poate era doar o

iluzie provocată de întinderea artificială a buzelor.

– Ai mare dreptate, tinere, spuse văduva. Când m-am măritat, am avut o pălărie acoperită toată cu pene de lebădă. Dar, desigur, acum nu mai poți face rost de aripi. E mare păcat.

Maiorului îi veni în gând imaginea unor lebede cu aripile amputate plutind pe heleșteul din Little Puddleton.

– Este o pălărie vintage adevărată? întrebă Sandy. Trebuie neapărat să-i trimit o poză prietenei mele care e redactor la revista *Vogue*.

– Da, da, acum așa ar trebui să se numească, răspunse văduva înclinându-și cochetă capul, în timp ce Sandy îi făcea poze cu telefonul ei minuscul. Tata a făcut-o special pentru înmormântarea mamei mele. Îi stătea minunat în sicriu. Și după aceea tata mi-a dat-o mie, ca să-mi amintească de ea. Luna trecută am purtat-o la înmormântarea mătușii.

Scoase o batistă cu bordură de dantelă și își șterse nasul.

– Condoleanțe, rosti Roger.

– Nu a știut niciodată să poarte o pălărie, continuă văduva. Nu a fost o adevărată lady, ca mama. Știi, mama nu ar fi folosit niciodată telefonul. Și ar fi alungat cu mătura orice comerciant care ar fi venit la ușa din față, nu la cea de serviciu.

– Dar fabricarea de pălării nu înseamnă tot comerț? întrebă Sandy. Îl punea și pe soțul ei să intre pe ușa din spate?

– Sigur că nu, replică văduva. După tremurul indignat al penelor, Roger se temu că avea să-i vină rău. Doar tata făcea pălării pentru nobilimel

– Putem să vedem casa acum? interveni tânărul, străduindu-se să se uite urât la

iubita lui fără ca bătrâna să observe. Sunt sigur că lui Sandy i-ar face mare plăcere să vorbească ore întregi despre pălării cu dumneavoastră, doamnă Augerspier, dar am vrea să o vedem în lumina după-amiezii.

Din câte își dădea seama maiorul, casa era umedă și într-o stare foarte proastă. Tencuiala era umflată dubios în câteva colțuri. Grinzile păreau mâncate de cari și pardoseala de la parter era făcută din lespezi inegale, de exterior. Șemineul avea mai multă cenușă pe polița din stejar decât în horn. Ferestrele erau originale, dar ochiurile de geam erau curbate și strâmbe, de parcă sticla confecționată manual ar fi fost gata să sară dintre firele de plumb la cea mai mică pală de vânt.

– Ar fi posibil să le vând noilor chiriași și niște mobilă, zise doamna Augerspier, netezind un milieu de dantelă de pe speteaza unui fotoliu hârbuit. Asta dacă găsesc oamenii potriviți, desigur.

Maiorul se întrebă de ce Roger încuviința din cap cu atâta entuziasm. Posesiunile mătușii moarte cuprindeau o mobilă ieftină de pin, nimicuri pe care le puteai cumpăra de pe litoral și o colecție de farfurii cu scene din filme celebre. Nu părea să existe nici măcar un singur obiect care să fie pe gustul lui Roger și Sandy, și totuși fiul lui cerceta totul cu atenție.

Din bucătăria mare și goală – o anexă strâmtă construită în anii '50, cu grinzi subțiri adăugate pe un tavan texturat din tencuială – maiorul aruncă o privire în cămara plină de mucegai și numără unsprezece cutii de supă de pui instant pe rafturile altminteri goale. Îl întrista gândul că viața fostei proprietare se redusese treptat, până când din ea nu mai rămăsese decât atât de puțin. Închise încet ușa ca să ascundă

aceste dovezi.

– Ah, n-aș schimba nimic, îi spunea Sandy doamnei Augerspier. Poate aș pune un frigider înalt în colțul acela.

– Pentru mătușa mea unul de felul acesta era perfect, zise doamna Augerspier dând la o parte o perdea în carouri aflată sub blatul bufetului ca să-i arate un mic frigider ruginit. Dar tinerilor din ziua de azi le place să cumpere toate semipreparatele alea.

– A, noi avem de gând să ne facem cumpărăturile la magazinele locale cu produse naturale, o informă Roger. Nimic nu poate înlocui legumele proaspete, nu-i așa?

– Care au niște prețuri îngrozitor de mari, replică văduva. Nu vor altceva decât să-i jecmănească pe londonezii care vin în weekend. Eu refuz să cumpăr de acolo.

– Aha, făcu tânărul. Îi aruncă o privire deznădăjduită tatălui său, care își stăpâni cu greu râsul.

– Asta e o masă foarte bună, continuă doamna Augerspier, bătând în plasticul acoperit cu o mușama în carouri. Sunt dispusă s-o vând.

– Cred că o să comandăm o masă de stejar lucrată manual și vreo două bănci tradiționale englezești cu spătar înalt, spuse Sandy, răsucind robinetele mătuite și cercetând firicelul de apă maronie care începu să curgă. Un prieten de-al meu, director artistic, cunoaște un meșter celebru.

– Mi-ar plăcea ca masa să rămână aici, zise văduva, de parcă nu ar fi auzit nimic. Cred că e un loc potrivit pentru ea.

– Absolut, încuviință Roger. Am putea pune masa de stejar în sufragerie, nu-i așa,

Sandy?

– Da, să vă arăt sufrageria. Însă acolo deja există un set foarte drăguț și modern.

Descuie o ușă și le făcu semn s-o urmeze. Roger se supuse; în timp ce maiorul se dădu la o parte să o lase pe Sandy să treacă, o auziră pe văduvă afirmând:

– Aș fi dispusă să vând setul de sufragerie.

– Crezi că mătușa a murit în patul ei de aici? șopti Sandy când ajunse în dreptul lui. Oare o să ne lase să cumpărăm salteaua?

Maiorul nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

În vreme ce se pregăteau să urce scările strâmbe către etaj, Roger îi aruncă o privire de terier mânat de o treabă urgentă. Maiorul recunoscu semnalul și fu mulțumit să descopere că încă putea să citească expresiile faciale ale fiului său.

– Dragă doamnă Augerspier, interveni el, mă întrebam dacă ați fi de acord să-mi arătați grădina. Sunt sigur că acești tineri se pot descurca foarte bine să se uite și singuri primprejur.

Văduva îi aruncă o privire suspicioasă.

– Ar fi grozav, se entuziasmă Sandy. Ne-ar plăcea să avem posibilitatea de a explora casa.

– De obicei nu-i las pe vizitatori neînsoțiți, mormăi doamna Augerspier. În ziua de azi nu mai poți avea încredere în nimeni.

– Pot să garantez pentru integritatea deplină a acestor doi tineri, declară maiorul. Ați fi atât de amabilă să-mi acordați plăcerea companiei dumneavoastră?

Întinse un braț și își înfrână impulsul de a-și mângâia mustața. Se temea ca zâmbetul lui voit încântător să nu semene mai mult cu un rânjet pofticios.

– Cred că pot să accept, zise văduva, luându-l de braț. În ziua de azi sunt prea puține ocazii de a purta o conversație rafinată.

– După dumneavoastră, spuse maiorul.

Afară din căsuța umedă, aerul părea să fie oxigen pur. Maiorul inspiră recunoscător și fu răsplătit cu o aromă de cimișir și păducel, cu o notă de frunze umede de stejar. Doamna Augerspier o luă la dreapta pe dalele pline de mușchi și îl conduse spre bucata principală de grădină, care urca într-o pantă domoală pe o latură a căsuței. Sub un umbrar aflat în capătul grădinii stăteau doamna Ali și Grace, care, observă maiorul îngrijorat, era prăbușită cu ochii închiși pe speteaza de tec acoperită de licheni. Doamna Ali părea să-i ia pulsul.

– Lumea e așa de necioplită, că tot vine aici fără programare, bombăni doamna Augerspier, pornind grăbită prin iarbă. Și întotdeauna când nu trebuie, adăugă ea.

– A, nu sunt aici pentru casă, explică maiorul, dar văduva nu-l asculta.

– Casa nu e disponibilă, strigă ea fluturând din mâini de parcă voia să alunge niște pui recalcitranți. Trebuie să vă cer să plecați.

Grace deschise ochii și se ghemui speriată. Doamna Ali o bătu ușor pe mână și se ridică, făcând un pas înainte, de parcă dorea să-și apere prietena de silueta furioasă și săltăreață care se apropia în grabă pe pajiște.

– E în regulă, doamnă Augerspier, zise maiorul, prinzând-o în sfârșit din urmă pe bătrână. Sunt cu mine.

Grace îi aruncă o privire recunoscătoare, dar doamna Ali continuă s-o privească țintă pe doamna Augerspier.

– Prietena mea Grace simțea nevoia să se așeze, spuse ea. Nu am știut că deranjăm pe cineva.

Grace sughiță sonor și își îngropă fața în batistă.

– Păi... începu văduva. Doar că apar tot felul de oameni ciudați care vin de pe drum. Am găsit o pereche tocmai în bucătărie, au zis că li se păruse o casă părăsită.

– Acum că ne-am prezentat acreditările, am putea primi un pahar cu apă? întrebă doamna Ali.

– Desigur, răspunse doamna Augerspier. Așteptați aici și o să vă aduc eu.

Porni în grabă spre casă, lăsându-i într-o tăcere stânjenitoare.

– Ce scorpie, spuse maiorul în cele din urmă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă conduc direct acasă.

– A, nu, te rog, mă simt mult mai bine, șopti Grace. Cred că am făcut o reacție la vreun condiment.

– Mi-e teamă că nu contribuim deloc la impresia bună pe care fiul dumitale era nerăbdător să o facă, se scuză doamna Ali.

– A, nici vorbă, o contrazise maiorul. Nu îți bate capul cu asta. Roger va fi încântat să vă vadă.

Își flutură absent bastonul și, înainte să-și dea seama, reteză capetele a trei dalii târzii. Ridică privirea și îl văzu pe Roger venind în pas alergător pe pajiște, cu un pahar de apă care i se tot vărsa peste mână. Fiul lui avea o expresie preocupată care semăna foarte mult cu o încruntare.

– Doamna Augerspier a spus că una din prietenele tale are nevoie de un pahar cu

apă, zise tânărul. Apoi adăugă cu o voce mai joasă: Ai invitat pe cineva să te însoțească?

– Roger, ți-o amintești pe domnișoara DeVere, spuse maiorul, întinzându-i paharul lui Grace. Iar aceasta este doamna Ali, de la magazinul din sat.

– Îmi pare bine, zise doamna Ali. Vă cerem iertare pentru deranj.

– Nu-i nici o problemă, replică Roger pe un ton indiferent. Numai că trebuie să-l răpesc pe tata câteva minute.

– Țin minte când erai doar un băiețel, Roger... începu Grace, ștergându-și ochii. Un băiețel așa de drăguț, cu părul ciufulit.

– E beată? șopti Roger către maior. Ai adus aici o femeie beată?

– Sigur că nu. Se resimte puțin de pe urma prânzului indian destul de consistent pe care l-am luat.

– Mai ții minte atunci când voi, băieții, ați fumat țigări de foi în pădure? întrebă Grace. Biata voastră mamă era convinsă că ați fost închiși într-un frigider aruncat într-o prăpastie.

– Scuzați-mă, doamnelor, trebuie să plec, zise Roger răsucindu-se pe călcâie.

În timp ce maiorul era împins spre casă, auzi vocea lui Grace continuând să bată câmpii.

– Le-au furat din haina vicarului în timpul slujbei și după aia le-a fost rău de nu mai știau de ei...

– Roger, ai fost foarte grosolan.

– Grosolan? Cum ai putut să le aduci cu tine? Doamna Augerspier e acum teribil de agitată. Se tot uită pe fereastră.

– De ce naiba? se miră maiorul.

– Nu știu. Dar noi ne-am transformat din chiriașii potriviți într-o gașcă bizară cu două personaje de circ după ei. Pentru numele lui Dumnezeu, o pakistaneză și o amețită – unde ți-a fost capul?

– Ești ridicol. N-o să accept ca prietenele mele să fie tratate cu atâta grosolănie.

– Mi-ai promis că mă ajuți. Presupun că nu sunt la fel de important ca prietenele tale, nu? Acum ești prieten la cataramă și cu lăptarul?

– După cum știi foarte bine, nu există nici un lăptar în Edgecombe St. Mary de mai bine de douăzeci de ani, zise maiorul.

– Nu asta e ideea, tată, nu asta e ideea.

Roger deschise ușa casei și se dădu la o parte, de parcă aștepta un copil îndărătnic să intre. Maiorul trecu pe lângă el cu pași mari, spumegând de furie.

Sandy stătea pe canapeaua desfundată cu un zâmbet înțepenit pe față. Doamna Augerspier se uita iarăși pe fereastră.

– Sunt atât de agitată de când cu perechea de săptămâna trecută, explică ea, cu o mână la inimă.

Sandy încuviință din cap afișând o expresie foarte compătimitoare.

– Doamna Augerspier tocmai îmi povestea despre un cuplu foarte grosolan care a venit să vadă casa săptămâna trecută.

– Nu le-am spus decât că o să li se pară cam umedă casa, căci erau obișnuiți cu un climat mai cald. Au reacționat destul de exagerat.

– De unde erau? se interesă Roger.

– Parcă ați zis că din Birmingham, doamnă A.? interveni Sandy, cu ochi mari și

nevinovați.

– Dar la origine erau din insule – din Indiile de Vest, precizează doamna Augerspier. Câtă obrăznicie – și încă din partea unor doctori. Le-am spus că o să-i reclam la Colegiul Medicilor.

– Firește că doamna Augerspier se simte puțin cam intimidată în prezența străinilor, continuă Sandy. Dar asta numai până când îi cunoaște.

– O doamnă se simte confortabil în prezența oricui, după ce îi este prezentat cum se cuvine, opină doamna Augerspier. Cu mândrie pot să afirm că nu am nici cea mai mică idee preconcepută.

Maiorul se uită la Roger, care rămăsese cu gura căscată și nu reușea să mai facă decât niște mișcări foarte vagi, dar fără să scoată vreun sunet. Sandy era imperturbabilă, ba chiar părea că se distrează.

– Doamnă Augerspier, sunteți o persoană cu adevărat originală, zise tânăra. Abia aștept să vă aud părerile despre... ah, despre orice.

– Trebuie să recunosc, pentru o americancă ești foarte bine-crescută. Familia dumitale are origini în Europa?

– Roger, ai terminat cu vizita casei? întrebă maiorul.

Spera că bruschețea tonului era suficientă ca să-i exprime nemulțumirea fără să dea naștere unei confruntări directe. Doamna Augerspier îi aruncă un zâmbet vag care îi dovedea că, deși evitase orice impolitețe, eșuase cu totul în a-i da peste nas.

– Nu vrem să vă răpim prea mult timp, spuse Roger. Se apropie de Sandy și o bătu ușor pe umăr. Ai terminat, iubito?

Maiorul tresări auzind termenul de alint aruncat cu nepăsare – echivalentul verbal

al încredințării cheilor casei unui necunoscut.

– Eu m-aș putea muta și acum, zise Sandy. Ce părere aveți, doamnă A.? Suntem potriviți, sau nu?

Doamna Augerspier zâmbi, dar privirea i se îngustă, lipsită de bunăvoință.

– E important să găsesc oamenii potriviți... începu ea.

Sandy se întoarse spre Roger și îl bătu ușor pe mână, ca o mamă pe băiețelul care uitase bunele maniere.

– A, da, am uitat, spuse acesta. Scotoci în buzunarul sacoului și scoase fluturând un plic maro. Eu și logodnica mea ne-am permis să aducem un cec pentru chiria pe șase luni, în caz că ne-ați putea-o da imediat.

Deschise plicul și îi întinse încet cecul doamnei Augerspier, care îl privea fascinată.

– Roger, ești sigur că nu e un pic cam spontan? întrebă maiorul, în timp ce mintea lui încerca să proceseze cuvântul „logodnică".

În schimb, își concentră privirea asupra văduvei care cerceta cecul pe ambele fețe, cu ochii jucându-i de încântare. Își făcu gura pungă și îl privi încruntată.

– Hm, cred că aș putea fi de acord cu șase luni – o perioadă strict de probă, spuse ea. Dar n-o să am timp să fac nici o reparație, să știți. O să am nevoie de toate forțele numai ca să împachetez bunurile dragii mele mătuși.

– Ne mulțumim cu ea exact așa cum este, o asigură Sandy.

Văduva puse cecul în buzunarul hainei, împingându-l bine să nu rămână nici un colțișor afară.

– O să-mi ia câteva zile să sortez bunurile de care o să mă pot despărți.

– Noi nu vă grăbim, zise Roger. Acum ce-ați zice să mergem cu toții să bem o ceașcă de ceai undeva ca să parafăm înțelegerea?

– Pare o idee grozavă, spuse doamna Augerspier. Cred că la hotelul din sat se servește un ceai excelent – oare unde am pus formularul de închiriere?

În sinea sa, maiorul își zise că ar fi preferat să mestece urzici și să bea o halbă de apă din șanț decât să se uite cum văduva își apleacă penele de la pălărie peste un munte de frișcă.

– Domnule maior, am impresia că aveți o obligație urgentă, spuse Sandy, făcându- cu ochiul, în timp ce Roger îi adresa tatălui său o privire imploratoare.

– Cred că ar trebui să le conduc pe doamne acasă, zise maiorul. Grace nu se simte deloc în apele ei.

Ușa se deschise și doamna Ali își strecură capul înăuntru.

– Scuzați-mă că vă întrerup. Voiam să te anunț că Grace se simte mult mai bine. Maiorul, cuprins de panică, abia se abținu să nu clatine din cap dojenitor. Pe chip tot trebuie să i se fi citit o grimasă, căci doamna Ali schimbă cu eleganță nota. Totuși, cred că ar fi de preferat să o ducem acasă cât mai curând posibil. Întinse paharul de apă gol, și văduva se grăbi să i-l ia din mână.

– Tocmai am terminat, tocmai am terminat, zise doamna Augerspier. Rămase lângă ușă cât timp Sandy și Roger semnară formularul și luă copia la indigo. Desigur, trebuie să vă conduceți prietena acasă. Nici prin cap nu ne trece să vă târâm la ceai după noi.

Pe alee, în timp ce o așteptau pe văduvă să încuie, Roger începu să se bâlbâie

entuziasmat.

– Nu e grozav? Adică, nu e cea mai grozavă casă? Nu-mi vine să cred că am obținut-o...

– Iubitule, e o cocioabă, replică Sandy, dar e cocioaba noastră și pot să scot ceva din ea.

– Ea prefera cealaltă casă, explică tânărul. Dar am știut că la final o s-o luăm pe asta.

– O să treci după aceea pe acasă? întrebă tatăl lui. Poate reușim să discutăm despre logodna ta.

Spera ca Roger să prindă nota acidă din tonul lui, dar acesta se mulțumi să rânjească.

– Îmi pare rău, tată, trebuie să ne întoarcem. Dar o să venim într-un weekend, curând.

– Splendid.

– Mda, sunt vreo două lucruri – cum ar fi vechiul meu birou și cufărul de stejar din pod – care cred că s-ar potrivi de minune aici.

– Eu am drept de veto asupra tuturor pieselor de mobilier, afirmă Sandy. Nu am de gând să mă pomenesc cu niște mobilă veche doar fiindcă ți-ai scrijelit tu fanteziile de școlar pe ea.

– Desigur, spuse Roger. Aici, doamnă A.

Văduva venea pe alee înfofolită în haina voluminoasă de tweed împodobită cu ceea ce părea o vulpe moartă de foarte multă vreme.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnelor, strigă Sandy fluturând din mână spre

doamna Ali și Grace, care se urcaseră deja în mașina maiorului.

Cu doamna Augerspier așezată ceremonios pe scaunul din față și cu Sandy înghesuită în spate, Roger ambală motorul până când păsările se zburătăciră speriate de pe gardul viu.

Maiorul era bucuros că doamnele rămăseseră tăcute pe drumul de întoarcere. Se simțea obosit și îl durea falca. Își dădu seama că o ținea strâns încordată.

– S-a întâmplat ceva, domnule maior? se interesă doamna Ali. Pari supărat.

– A, nu, nu am nimic. Doar că a fost o zi lungă.

– Fiul dumitale a închiriat casa, nu? continuă ea. Părea atât de plin de entuziasm.

– A, da, da, totul e semnat și parafat. Este foarte bucuros.

– Ce binel

– Totul s-a făcut cam în grabă, zise Maiorul, luând-o rapid la dreapta, prin fața unui tractor, ca să o apuce pe scurtătura cu o singură bandă care ducea înspre Edgecombe St. Mary. Se pare că sunt logodiți. Aruncă o privire înapoi spre Grace, sperând că nu avea să o ia de la capăt cu gemetele. Sunetul acela îl împiedica să șofeze. Te simți mai bine?

– Mult mai bine, mulțumesc, răspunse Grace, al cărei chip era tot cenușiu și tras. Felicitările mele, domnule maior.

– Eu doar sper că știu în ce se bagă. Toată povestea asta cu închiriatul unei case împreună... Pare atât de prematur.

– Se pare că în ziua de azi asta e direcția în care merge toată lumea, chiar și în cele mai bune familii, afirmă Grace. Nu trebuie să să te simți prost în legătură cu

asta, indiferent de opinia celorlalți.

Maiorul se simți brusc enervat, atât din pricina sugestiei, cât și a batistei care flutura în oglinda retrovizoare ca un porumbel prins în cursă, în timp ce Grace își făcea vânt.

– Ar trebui să poată cumpăra casa în cele din urmă, zise el. Roger mi-a spus că ar fi o investiție destul de înțeleaptă.

– Când iubirea adevărată se combină cu un motiv financiar serios, interveni doamna Ali, toate obiecțiile trebuie date la o parte.

– E un proverb din cultura dumitale? întrebă Grace. Pare foarte potrivit.

– Nu, doar îl necăjeam pe domnul maior. Cred că împrejurările se pot dovedi mai puțin importante decât faptul că, printr-o întorsătură a sorții, fiul dumitale și o viitoare noră au fost aduși împreună, domnule maior. E o ocazie care nu trebuie ratată, nu-i așa, domnișoară DeVere?

– A, desigur. Mi-ar fi plăcut să am copii care să vină să locuiască lângă mine.

În vocea ei se simțea o umbră de durere care nu avea legătură cu problemele digestive.

– Am încercat să văd prezența nepotului meu într-o asemenea lumină, afirmă doamna Ali. Deși nu întotdeauna tinerii ușurează lucrurile.

– O să-ți urmez sfatul și o să încerc să mă obișnuiesc cu noua proximitate a fiului meu, zise maiorul în timp ce accelera ca să scape de periferia din Little Puddleton. Și nutresc speranța că va dori mai mult de la relația noastră decât o bună afacere cu mobila mea veche.

– Trebuie să-i aduci pe fiul dumitale și pe logodnica lui la bal, domnule maior,

spuse Grace. Să-i prezinți tuturor. Toată lumea e atât de relaxată și de abordabilă când e costumată, nu crezi?

– Da, dar am descoperit că de multe ori nu-și mai amintesc de tine a doua zi, replică maiorul, stârnindu-i un hohot de râs doamnei Ali.

– Cred că o să port iarăși rochia mea victoriană, spuse Grace. Poate că o să reușesc să împrumut o cască colonială pe post de accesoriu.

– Dacă te interesează, îți împrumut bucuroasă un sari sau un costum cu tunică și un șal, se oferi doamna Ali. Am câteva ținute protocolare, puse bine în pod pe undeva, pe care nu le folosesc niciodată.

– Ai vrea? Ah, asta ar fi o surpriză pentru doamnele de la club, nu-i așa – eu în întreaga mea splendoare de prințesă indiană.

– Cred că la înălțimea dumitale, un sari ți s-ar potrivi foarte bine, adăugă doamna Ali. O să caut câteva lucruri și o să ți le aduc să le încerci.

– Ești foarte amabilă, spuse Grace. Trebuie să vii să luăm ceaiul împreună, și atunci poți să-mi spui ce părere ai – s-ar putea să arăt total aiurea.

– Mi-ar face plăcere. De obicei, marțea sau duminica după-amiaza sunt liberă.

Maiorul simți că i se încorda din nou maxilarul în timp ce imaginea unei noi duminici în care ar fi putut sta de vorbă despre Kipling devenea tot mai îndepărtată. Ar fi trebuit să se bucure că doamna Ali își făcea alți prieteni în oraș, dar în sufletul său îi venea să plângă la gândul că ea avea să treacă pragul altcuiva.

Capitolul 11

Dacă exista o trăsătură de caracter pe care maiorul o disprețuia net, aceea era inconsecvența. Obiceiul de a te răzgândi dintr-o toană sau la cel mai mic obstacol; adoptarea și renunțarea la hobby-uri, având drept simboluri sacul cu crose de golf nefolosite din garaj și mașinile de tuns iarba ruginind în magazie; manevrele politicienilor care trimiteau unde neregulate de îngrijorare în întreaga țară. Asemenea mișcări dezordonate îi răneau grav simțul ordinii. Totuși, în zilele care urmaseră excursiei cu doamna Ali și cu Grace, se simți tentat el însuși să schimbe direcția. Nu numai că se lăsase târât într-o situație ridicolă în privința balului, dar poate că se purta prostește și în legătură cu doamna Ali. Se gândise la prietenia lor ca fiind separată de restul satului, dar iat-o acum implicată în activitățile banale ale celorlalte doamne din localitate. Desigur, un ceai nu era un semn al asimilării totale în mașinăria socială feminină, dar oricum asta îl deprima.

În vreme ce orele după-amiezii de duminică se târau greoi, maiorul stătea singur cu capodopera lui Kipling, *Kim*, închisă pe genunchi și încerca să nu și-o imagineze pe doamna Ali râzând, cu o ceașcă de ceai în mână, în timp ce Grace făcea piruete și defila într-o spumă de costume vaporoase brodate cu paiete. Marți, când i se termină laptele, evită magazinul, ducându-se cu mașina la benzinărie ca să facă plinul și să cumpere lapte din vitrina frigorifică de lângă standul cu cutii de ulei. Când Alec îl sună să-l invite la o partidă de golf joi, maiorul încercă să se eschiveze, plângându-se de o ușoară durere de cap.

– Dacă stai degeaba, n-o să facă altceva decât să se agraveze, îi spuse prietenul

său. Un joc lejer este tot ce-ți trebuie. Ce zici de nouă găuri și un prânz?

– Adevărul e că nu mă simt într-o dispoziție foarte sociabilă.

Alec scoase un râset sonor ca un nechezat.

– Dacă ți-e teamă că o să dai peste comitetul doamnelor, stai liniștit. Daisy a luat-o pe Alma la Londra ca să arunce o privire la costume. I-am spus Almei că, dacă îmi aduce altceva decât o cască colonială, o să-mi sun avocații.

Maiorul se lăsă convins. Oricum, la naiba cu femeile, își zise în timp ce se ducea să-și caute sacul de golf. Era mai bine să-și concentreze interesul asupra prieteniilor masculine, care reprezentau fundamentul unei vieți liniștite.

Pregătirile pentru „O seară la Curtea mogulă" erau în toi când maiorul sosi la club, ceva mai devreme decât ora stabilită. În anexa din spatele restaurantului The Grill, unde de obicei se găseau dozatoarele de ceai și de cafea pentru jucătorii matinali de golf, nu se vedea nici urmă de așa ceva. În schimb, toate mesele fuseseră împinse la o parte ca să se facă loc pentru repetiții în fața scenei. Chelneriţele de la club, încruntate de concentrare, fluturau eșarfe și tropăiau de parcă ar fi vrut să strivească niște urechelnițe. La glezne aveau brățări cu mici clopoței ale căror sunete disonante dădeau de gol faptul că nici o dansatoare nu se mișca în ritm cu celelalte. Amina, tânăra de la restaurantul Taj Mahal, părea să fie instructoarea grupului. George stătea confortabil în vârful unui turn înclinat de scaune, desenând cu un creion colorat într-un caiet gros.

– Cinci, șase, șapte... la opt stați doi timpi... bateți, bateți din piciorl striga Amina, conducând cu pași grațioși șirul de femei neîndemânatice din spatele ei.

Maiorul își zise că ar fi făcut mai bine să se întoarcă să le supravegheze, dar poate că nu suporta să se uite multă vreme la fețele transpirate și la tălpile mari ce izbeau podeaua. În timp ce scruta zadarnic sala în căutarea unui dozator de ceai, străduindu-se să rămână neobservat, din șirul din spate răsună un strigăt scos de o fată masivă.

– Nu pot să fac asta dacă lumea tot vine și se uită la noi. Ni s-a spus că o să fie ceva privat.

– Da, suntem în picioarele goale aici, completă o alta.

Întreaga trupă se uită furioasă la maior, de parcă acesta ar fi intrat în vestiarul lor și le-ar fi găsit dezbrăcate. George ridică privirea din caiet și îi făcu semn cu mâna, imprimând un balans periculos stivei de scaune.

– Scuze, căutam doar niște ceai, explică maiorul.

Chelneriţele continuară să-l privească urât. Eliberate de îndatoririle lor obișnuite, nu aveau nici un gând să ofere o mână de ajutor vreunui membru al clubului.

– Fetelor, nu avem la dispoziție decât două săptămâni pentru asta, interveni Amina, bătând din palme. Hai să facem o pauză de ceai de cinci minute, apoi o să vorbim despre cum trebuie să simțiți ritmul.

Maiorul nu se așteptase să audă un asemenea ton autoritar din partea unei persoane atât de dezordonate și de ciudate. Și mai stranie i se păru supunerea cu care fetele se îndreptară cu pași târșâiți spre bucătărie, fără să scoată un murmur de protest. Se străduí să nu se gândească la numeroasele urme de tălpi transpirate de pe podeaua bucătăriei.

– Domnul maior Pettigrew, nu-i așa? spuse Amina. Ați fost la Taj Mahal împreună

cu domnișoara DeVere și acea doamnă Ali?

– Mă bucur să vă revăd pe dumneata și pe George, răspunse evaziv maiorul fluturând din mână spre băiat. Pot să te întreb ce încerci să faci cu încântătoarele noastre domnișoare din personalul de servire?

– Mă străduiesc să le învăț câteva mișcări simple dintr-un dans popular pe care să-l interpretăm la marele bal, explică Amina cu un râs amar. Sadie Kahn i-a spus domnișoarei DeVere că dansez, așa că mi-au cerut ajutorul.

– Ah, draga mea, îmi pare sincer rău. Nu-mi vine să cred că ai fost băgată într-o întreprindere imposibilă.

– Dacă ar fi fost ușor, nu aș fi făcut-o, replică Amina, și o încruntare neplăcută îi trecu fulgerător pe chip. Nu accept să primesc de pomană.

– Nu, desigur că nu.

– Hei, pe cine păcălesc? Chiar am nevoie de bani. Nu e atât de rău dacă nu le ceri mai mult de trei pași diferiți. Așa că o să mișcăm mult din șolduri, și mă gândesc să aducem niște eșarfe mai mari.

– Da, cu cât mai multe văluri, cu atât mai bine, cred. Deși picioarele goale o să fie destul de alarmante.

– Așadar, cât de bine o cunoașteți pe doamna Ali? întrebă ea brusc.

– Doamna Ali are un magazin foarte drăguț, zise maiorul ocolind întrebarea directă. În ziua de azi, prea multe magazine din satele noastre dispar. Se așternu o scurtă pauză. Să presupun că ești dansatoare profesionistă? adăugă el, ca să schimbe subiectul.

– Dans, yoga, aerobic. Cu dansul nu câștig prea mult, așa că predau orice. Deci

credeți că doamna Ali este drăguță?

– Se vede că te pricepi foarte bine la ceea ce faci, o lăudă el.

Fetele reveniseră în sală, și maiorul simțea că discuția lor era ascultată de nenumărate urechi.

– Speram că mi-ați putea spune mai multe despre ea, continuă Amina. Mă gândeam să-i fac o vizită. Am auzit că are nevoie de un ajutor cu jumătate de normă la magazin.

– Serios? se miră maiorul, care nu reușea să o vadă în uniformă, aranjând cutii cu spaghete și răspunzând politicos doamnelor în vârstă. Pe de altă parte, n-ar fi fost o soluție mai proastă decât nepotul morocănos. Decise să-i răspundă diplomatic: Pot să-ți spun că doamna Ali este o femeie încântătoare și are un magazin foarte drăguț.

– Evident că nu asta îmi doresc să fac pe termen lung, să lucrez într-un magazin, murmură ea ca pentru sine. Și va trebui să fie în timpul orelor de școală, altfel aș fi nevoită să-l aduc pe George cu mine.

– Sper să capeți slujba, o îmbărbătă maiorul. Se uită apoi spre ușă și ridică o sprânceană, de parcă ar fi salutat o cunoștință imaginară care trecea pe acolo – un Alec invizibil, care să-l ajute să scape. Trebuie să plec în căutarea partenerului meu de golf, se scuză el.

– Credeți că ne-ați putea duce și pe noi cu mașina după partidă? Maiorul descoperi că nu avea nici o idee cum să pareze o asemenea solicitare îndrăzneață din partea unei străine. Pur și simplu rămase cu privirea ațintită asupra ei. Nu există decât două autobuze de aici spre Edgecombe, adăugă tânăra. Probabil va trebui să

facem autostopul.

– Ah, nici gând! Nu e deloc sigur să faci autostopul, mai ales cu băiatul după tine.

– Mulțumesc atunci. O să aștept să mergem cu dumneavoastră.

– S-ar putea să dureze o vreme, începu el.

– A, am destule de făcut aici, spuse ea, cu ochii la fetele șleampete. Ne-au oferit masa de prânz, după care putem să vă așteptăm în hol.

Auzind asta, câteva fețe se ridicară, și maiorul avu senzația oribilă că fusese prins stabilind un rendez-vous tainic. Fugi de acolo cât putu de repede, hotărât să-și recupereze sacul de golf și să aștepte discret undeva, afară, sosirea prietenului său.

– A, iată-te, exclamă Alec. Ai vreun motiv pentru care bântui pe după gardul viu? Și îți dai seama că sacul ăsta antic al tău te dă de gol?

– Nu bântui, replică maiorul. Pur și simplu mă delectez cu un moment de solitudine pastorală – împreună cu sacul meu foarte distins, la care râvnești, și prin urmare te simți obligat să râzi de el.

Amândoi priviră sacul de piele bine unsă, care aparținuse tatălui maiorului și pe care era lipită o mică bucată de piele ștanțată cu numele Lahore Gymkhana Club. Era fixat pe un suport de lemn cu roți și mai vechi, cu mâner de bambus, de care stăpânul său era foarte mândru.

– M-am gândit că poate încercai să-l eviți pe secretar. Am auzit că te căuta.

– De ce să mă caute? se miră maiorul, în timp ce o porneau spre primul reper.

– Probabil vrea să lămurească lucrurile în legătură cu fiul tău. Am auzit că a fost un soi de încurcătură când a venit ieri aici.

– Fiul meu? întrebă maiorul surprins.

– Nu ai știut că a fost aici? replică Alec, și sprâncenele i se ridicară ca doi iepuri treziți din somn.

– A, da, nu, desigur – adică am vorbit despre ideea de a deveni membru, se bâlbâi celălalt.

– A trecut duminică pe la club. Întâmplător eram aici. Cred că secretarul a fost oarecum surprins. Nu i-ai pomenit nimic de el, și apoi... Alec făcu o pauză, până își alese crosa potrivită. Uite ce e, Pettigrew, e fiul tău și probabil că ar trebui să stai de vorbă cu el.

– Ce vrei să spui? replică maiorul. În stomac simți o apăsare de parcă ar fi coborât cu un lift lent. A fost duminica asta?

Roger sunase să se scuze că nu putea veni în vizită, dar era ocupat toată ziua cu mutarea văduvei Augerspier din casă. Chipurile erau prea obosiți ca să mai facă altceva decât să se întoarcă direct la Londra.

– Da, duminică după-amiază. După cât se pare, avea impresia că nu trebuia decât să semneze ceva și devenea membru. Aș zice că l-a cam scos din sărite pe secretar.

– O, Doamne, oftă maiorul privind întinderea verde de iarbă. Probabil am uitat să pomenesc despre asta. Va trebui să calmez spiritele.

– Cred că s-au calmat. A intervenit nepoata lordului Dagenham, Gertrude, și a fost numai lapte și miere. Secretarul s-a înmuiat pe loc.

– Ce drăguț din partea ei. Adică, de-abia ne cunoaștem. Bănuiesc însă că ajutorul meu pentru bal este apreciat.

– Totuși n-ar fi rău să-l informezi pe Roger că aici nu sunt acceptate acele tipuri

noi de crose.

– Își adusese și crosele? întrebă maiorul, fără a izbuti să-și ascundă consternarea din voce.

– A, sunt convins că nu se aștepta să și joace, afirmă Alec cu diplomație. Probabil s-a gândit să aducă echipamentul ca să-i fie verificat de specialist, numai că, fiind duminică, magazinul era închis.

– Sunt sigur că așa e, zise maiorul, gândindu-se abătut că egoismul lui Roger nu avea limite. O să stau de vorbă cu el.

Izbi mingea cu o lovitură care o trimise într-un arc înalt în zona accidentată din dreapta terenului.

– Ah, ce ghinion, comentă Alec, făcându-l pe prietenul lui să se întrebe dacă se referea la ghinionul la golf sau la ghinionul său cu o asemenea odraslă. Ambele păreau să fie la fel de adevărate în acea zi.

Amina și George nu erau la The Grill când maiorul își termină partida de golf. Fără tragere de inimă, făcu efortul să se uite pe la mese și își zise că ar fi putut scăpa de toate obligațiile dacă arunca o privire rapidă și prin foaier.

Îi auzi vocea răsunând atât de tare, încât membrii care își luau dejunul ridicară privirile din farfurii.

– Nu-i permit unui lacheu fricos cu papion să-i spună fiului meu să aștepte lângă intrarea servitorilor!

– Nu e intrarea servitorilor, e intrarea de serviciu, o corectă micuțul secretar al clubului, un bărbat scund, cu ochi porcini, care își purta sacoul verde cu emblema

înzorzonată ca pe niște odăjdii, iar acum țopăia de pe un picior pe altul într-o indignare total nepotrivită. Intrarea principală este numai pentru membri și pentru oaspeții lor, nu pentru angajați.

– Nu-i permit nimănui să-i spună fiului meu că e servitor și nici „angajat"! Amina, ferindu-l pe George la spatele ei, își lăsă geanta grea de sport chiar la picioarele secretarului, care se dădu înapoi șocat. Ni s-a cerut să dăm o mână de ajutor, și nimeni n-o să ne trateze ca pe niște gunoaie.

– Domnișoară, ești angajată aici, se bâlbâi secretarul. Nu-mi vorbi cu asemenea obrăznicie, sau vei fi dată afară.

– Atunci dă-mă afară odată, ticălos bătrân! Și mai bine ai face-o cât mai repede. După culoarea pe care ai căpătat-o, poți să pici mort în orice clipă.

Într-adevăr, fața secretarului avea o nuanță nefiresc de roșie, care se întindea pe scalp, sub părul nisipiu și subțire, contrastând violent cu verdele cravatei. Maiorul rămăsese stană de piatră, îngrozit de ceartă. Gafa lui Roger era suficientă ca să-i atragă o morală aspră din partea secretarului; acum, numele lui era legat și de grosolănia acestei tinere, după ce treizeci de ani nu fusese implicat în nici un scandal.

– Îți cer să părăsești imediat clubul, se răsti secretarul la Amina.

Cum stătea cu pieptul umflat la maximum, maiorului i se păru că semăna cu o veveriță grăsuță.

– Abia aștept, replică ea. Își ridică geanta și și-o aruncă pe umăr. Haide, George, să plecăm de aici.

Întinse mâna spre băiat și porni cu pași mari spre ușa din față.

– Dar ușa aceea este numai pentru membri... se auzi strigătul slab de protest al secretarului.

Maiorul, care rămăsese țintuit locului, își dădu acum seama că, pentru mesenii din sală, putea să dea impresia că se ascundea în spatele ușii restaurantului. Se prefăcu rapid că se uită la ceas, apoi își pipăi buzunarele de parcă ar fi căutat un obiect anume și se răsuci pe călcâie ca să o ia pe ocolite spre terasă. Singura lui speranță era să-i bage pe fată și pe fiul ei în mașină și să plece fără să-i observe cineva.

Amina îl aștepta în parcare, sprijinită de un stâlp de beton, cu brațele încrucișate la piept. Maiorul observă că nu avea o haină suficient de călduroasă și că părul începuse să i se umezească în burnița înghețată. George stătea ghemuit la picioarele ei, încercând să-și protejeze cartea de ploaie. Nu avea cum s-o evite, așa că îi făcu semn cu mâna ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Amina își ridică geanta sport uriașă pe umărul slab și se apropie de mașină.

– Credeam că ai plecat, spuse el. Te-am căutat aproape peste tot.

– Am fost dată afară, zise ea, aruncând geanta grea în portbagaj, peste crosele lui. Un lacheu cu papion ne-a sugerat să așteptăm lângă intrarea servitorilor.

– O, Doamne, sunt sigur că nu a vrut să te jignească, răspunse maiorul, defel convins de propriile spuse. Îmi pare rău că te-ai simțit... Caută cuvântul adecvat; „exclusă" și „nepoftită" nu mergeau, fiind prea precise... prost.

– Nu vă faceți probleme. Nu-mi bat eu capul cu niște ticăloși bătrâni și inofensivi care încearcă să mă facă să mă simt prost, spuse Amina încrucișându-și brațele. Am învățat să deosebesc oamenii care te pot răni de cei care doar vor să fie cu

nasul pe sus.

– Dacă sunt aproape inofensivi, de ce intri în conflict cu ei? întrebă el, amintindu-și de vânzătoarea furioasă de pe chei.

– Fiindcă sunt niște tirani, iar eu îl învăț pe George să nu-și pună mintea cu ei – așa e, George?

– Tiranii nu au creier, repetă George de pe bancheta din spate. Scârțâitul creionului pe hârtie indica faptul că încă desena.

– Se așteaptă să te furișezi umil sau să-i saluți cu reverență, sau ceva de genul ăsta, continuă Amina. Și când te răstești și tu la ei, se fâstâcesc de tot. Pun pariu că nu ați încercat asta niciodată, nu-i așa?

– Nu, presupun că am fost crescut să cred în politețe înainte de toate.

– Ar trebui să încercați la un moment dat. Poate fi chiar amuzant. În glasul ei se simțea o notă obosită care sugera că nu i se părea atât de amuzant pe cât pretindea. O vreme merseră în tăcere, apoi ea se răsuci pe scaun ca să-l privească. N-o să mă întrebați de George, nu-i așa? rosti ea pe un ton scăzut.

– Nu e treaba mea, domnișoară, răspunse maiorul, încercând să elimine orice notă moralizatoare din voce.

– Femeile mă întreabă mereu. Mătușa mea, Noreen, are atacuri de migrenă din cauza tuturor acelor doamne scandalizate care trec pe la ea ca să o întrebe de mine.

– Neplăcut lucru, migrenele.

– Bărbații nu întreabă niciodată, dar se vede că în mintea lor au inventat o întreagă poveste despre mine și George.

Se răsuci și își puse degetele pe geam, urmărind stropii care alunecau în lateral. Primul lui impuls fu să pretindă că nu-i trecuse niciodată așa ceva prin minte, dar Amina era foarte perspicace. Maiorul se întrebă ce comentariu sincer ar fi putut formula.

– Nu am de gând să răspund pentru modul cum procedează în general bărbații sau femeile, rosti el după un moment. Dar în ceea ce mă privește, cred că în ziua de azi se fac prea multe confesiuni, de parcă dacă îți împărtășești cuiva problemele, asta o să le facă în vreun fel să dispară. Evident, singurul rezultat este că sporește numărul oamenilor nevoiți să-și facă griji dintr-un motiv anume. Se opri din vorbit pentru a fi atent la virajul complicat care-i permitea să o ia pe o scurtătură printr-o străduță dosnică. Personal, nu am căutat niciodată să-i împovărez pe alții cu istoria vieții mele și nu am nici o intenție să mă amestec în viața lor, adăugă el.

– Dar îi judecați tot timpul pe ceilalți – și dacă nu cunoașteți toată povestea...

– Dragă domnișoară, suntem, de fapt, niște străini, nu-i așa? Sigur că ne vom judeca superficial și, foarte posibil, eronat. De exemplu, sunt convins că și dumneata m-ai caracterizat deja drept un bătrân nesuferit, nu-i așa? Amina nu răspunse, și maiorului i se păru că observă un zâmbet vinovat. Însă nu avem nici un drept să cerem mai mult unii de la ceilalți, nu? continuă el. Adică sunt convins că ai o viață foarte complicată, dar sunt la fel de convins că nu am nici un motiv să mă gândesc la lucrul ăsta, iar dumneata nu ai nici un drept să-mi ceri așa ceva.

– Cred că oricine are dreptul să fie tratat cu respect.

– Aha, iată! Tinerii pretind mereu respect în loc să facă eforturi pentru a-l merita. Pe vremea mea, respectul era ceva pe care te străduiai din greu să-l câștigi. Ceva

care se oferea, nu se lua.

– Știți, ar trebui să vă consider un bătrân nesuferit, dar nu știu de ce îmi plăceți.

– Mulțumesc, răspunse el surprins.

La fel de surprins era să-și dea seama că îl încânta compania acelei tinere irascibile. Totuși, nu avea de gând să-i mărturisească asta, ca să nu o ia drept o invitație de a-i spune mai multe despre viața ei. Cu ușurare, opri mașina în fața magazinului doamnei Ali, și pasagera lui coborî.

– Au și benzi desenate? se interesă George.

– Nu am bani, așa că fii cuminte și poate că o să-ți fac o prăjitură după ce ajungem acasă, spuse mama lui.

– Mult noroc, îi ură maiorul prin geamul deschis când Amina se opri în fața magazinului, ținându-l pe George de mână.

Chipul care se întoarse spre el era cenușiu și destul de înspăimântat. Maiorul se simți cuprins de bănuiala că nu se ducea la magazin pentru un simplu interviu de angajare. Orice avea de gând, părea mai înfricoșată de doamna Ali decât fusese de secretarul clubului.

Se întorsese acasă și își pregătise un ceai, însă nu apucase să-și toarne o cană, când neliniștea legată de faptul că-i lăsase pe acea tânără ciudată și pe fiul ei în pragul doamnei Ali fu amplificată de gândul subit că era a treia joi din lună. Se duse la calendar să verifice, și temerile îi fură confirmate. În a treia joi din fiecare lună, compania de transport local trimitea toate autobuzele de după-amiază spre alte îndatoriri misterioase. Nici măcar Consiliul Parohial nu fusese în stare să capete un

răspuns clar unde se duceau. Compania nu spunea decât că era vorba de o „raționalizare" a serviciului pentru a permite „sporirea prezenței în piețele slab deservite". Cum autobuzele veneau la Edgecombe numai o dată la două ore în zilele obișnuite, maiorul și ceilalți își exprimaseră opinia că însuși satul lor era slab deservit, dar chestiunea nu își găsise o rezolvare. În timp ce vecina lui, Alice, propusese să organizeze un protest pe treptele primăriei, el și majoritatea fruntașilor localității se mulțumiseră să se retragă în confortul propriilor mașini. Alec mersese până acolo încât să-și cumpere un vehicul cu tracțiune integrală, susținând că-l considera o resursă vitală a comunității, acum că nu se mai puteau baza pe autobuze în caz de urgență.

Maiorul era convins că Amina îi spusese adevărul lui George cum că nu avea nici un ban și, prin urmare, nu-și putea permite să ia un taxi. Fără nici o tragere de inimă, dar cu o umbră de curiozitate, acoperi ceainicul cu învelitoarea specială și își luă haina. Trebuia măcar să se ofere să-i ducă pe cei doi în oraș.

Prin distorsiunea creată de geamul vitrinei, maiorul o putea vedea pe doamna Ali sprijinindu-se de tejghea de parcă îi venea să leșine. Nepotul ei stătea țeapăn, lucru deloc neobișnuit, dar rămăsese cu privirea ațintită pe fereastră, într-un punct din depărtare. Amina se uita în jos la ghetele ei roșii, cu umerii căzuți, ca ai unei femei bătrâne, arătând înfrântă. Nu era deloc vorba de un interviu pentru o slujbă. Maiorul tocmai se gândea să se îndepărteze pe nesimțite, când fu acostat de o voce răsunătoare.

– Domnule maior, iu-huul

Când se întoarse fu întâmpinat de imaginea lui Daisy, Alma, Grace și Gertrude, nepoata lordului Dagenham, toate înghesuite în Mercedesul lui Daisy, înconjurate de atâtea pachete și pungi pline ochi, din care se iteau cumpărăturile, încât păreau patru figurine de porțelan împachetate într-o cutie de cadouri.

– Ce mă bucur că am dat peste dumneavoastră, sunteți chiar persoana pe care voiam s-o văd!

Cu acestea, cele patru doamne se străduiră să iasă din mașină fără să răstoarne cumpărăturile în drum. Nu era o scenă tocmai plină de demnitate. Maiorul ținu deschisă portiera pentru Alma, încercând să nu se uite la genunchii ei grăsulii când se aplecă să salveze un turban mare de satin care era să se rostogolească într-o băltoacă.

– Văd că Alec nu trebuie să-și facă griji pentru bal, remarcă el.

– Cât mă bucur că v-am observat, zise Daisy. Abia așteptam să vă spunem despre noul plan grozav pe care l-am făcut.

– Te implică și pe tine! exclamă Alma, de parcă maiorul ar fi trebuit să fie încântat.

– Domnule maior, am tot dezbătut problema dacă dansul nostru popular este suficient pentru tema serii, continuă Daisy. Apoi, azi-dimineață, în timp ce luam micul dejun acasă la lordul Dagenham, ne-a venit o idee extraordinară.

– A fost o masă minunată, zise Alma către nepoata aristocratului. Ziua a început încântător.

– Mulțumesc, răspunse Gertrude. Eu sunt obișnuită mai degrabă să mănânc un sendviș cu bacon în grajduri decât să primesc niște doamne. Îmi cer scuze pentru

peștele afumat.

– Prostii! exclamă Alma. A fost de fapt greșeala mea că l-am înfulecat atât de repede.

– Aș fi vrut să încerc manevra Heimlich, dar am mai multă experiență în privința cailor.

– Doamnelor, doamnelor, interveni Daisy. Ce-ați zice să nu ne îndepărtăm de subiect? Ne-am oprit la o serie de scene – de foarte mult bun-gust – și am discutat cum să le facem mai relevante pentru tema noastră.

– A, spune-i tu, Grace, a fost în parte ideea ta, o îndemnă Alma.

– A, nu, nu, protestă Grace.

Stătea puțin mai la o parte, mutându-se de pe un picior pe altul. Maiorul găsea iritantă această agitație nervoasă la o femeie altminteri cu capul pe umeri.

– Vorbeam doar despre legăturile comunității locale cu India, și am pomenit din întâmplare de tatăl dumitale. Nu am vrut să sugerez nimic.

– De tata? întrebă maiorul.

– Dați-mi voie să explic, spuse Daisy, reducând-o pe Grace la tăcere printr-o ridicare de sprânceană. Ni s-a reamintit de povestea tatălui dumneavoastră și de modul plin de curaj în care l-a servit pe maharajah. Așa că ne-am decis să recreăm asta în trei sau patru scene. Va fi perfect ca punct focal al programului nostru artistic.

– Nu, nu, nu, se opuse maiorul, simțind că-l lua cu leșin. Tata a fost în India în anii '30 și la începutul anilor '40.

– Da? făcu Daisy.

– Imperiul Mogul a dispărut în jurul anului 1750, continuă el, simțind că exasperarea îi copleșea politețea. Prin urmare, vedeți că nu se potrivește deloc.

– Ei, e același lucru, replică Daisy. E tot în India, nu?

– Dar nu e deloc același lucru. Mogulii înseamnă Șahul Jehan și Taj Mahal. Tata a servit în timpul Împărțirii Indiei, care a marcat sfârșitul dominației engleze acolo.

– Cu atât mai bine. Pur și simplu o să schimbăm „mogul" cu „maharajah" și vom sărbători modul în care le-am oferit independența Indiei și Pakistanului. Zorii unei noi ere și toate cele. Cred că e singura opțiune înțeleaptă.

– Cu asta s-ar rezolva și problema costumelor pentru o mulțime de oameni, interveni Alma. Am încercat să-i spun lui Hugh Whetstone că până în secolul nouăsprezece nu se creaseră căștile coloniale, dar nici nu a vrut să audă. Dacă am adăuga un element gen „Ultimele zile", doamnele ar putea purta rochiile de vară stil Charles Dickens, dacă preferă.

– Deși „Ultimele zile" ne-au băgat în bucluc anul trecut, se aventură Grace.

– Nu trebuie să fim atât de precișii, izbucni Alma.

– Împărțirea Indiei a avut loc în 1947, protestă maiorul. Bărbații purtau uniforme, iar doamnele – rochii scurte.

– Nu încercăm să respectăm adevărul istoric *à la lettre,* ripostă Daisy. Bun, înțeleg că dețineți armele tatălui dumneavoastră? Și ce părere aveți de un soi de uniformă? Era cel puțin colonel, nu-i așa?

– Va trebui să găsim pe cineva mai tânăr pentru rolul lui, opină Alma. Și vom avea nevoie de niște bărbați care să joace rolul gloatei criminale.

– Poate Roger, fiul dumneavoastră, ar fi de acord? întrebă Gertrude. Asta ar fi

foarte nimerit.

– Să fie gloata criminală? se interesă maiorul.

– Nu, să fie colonelul, desigur, zise Gertrude.

– Sunt sigur că fetele de la restaurant au câțiva prieteni cu mutre criminale ca să facă parte din gloată, spuse Daisy.

– Tata era un bărbat foarte retras, afirmă maiorul.

Aproape că începuse să se bâlbâie, simțind că interlocutoarele lui își pierduseră uzul rațiunii. Nu pricepea nici în ruptul capului cum de puteau doamnele să-și imagineze că el sau Roger ar fi fost de acord să apară în orice soi de piesă.

– Tata crede că este o poveste minunată, adăugă Gertrude. Vrea să vă prezinte cu onoruri la finalul discursurilor din acea seară. O recunoaștere a trecutului admirabil al familiei Pettigrew și așa mai departe. Va fi extrem de dezamăgit dacă va trebui să-i spun că i-ați refuzat această onoare.

Îl privi cu ochi mari, și maiorul observă că își ținea telefonul la îndemână, de parcă era gata să sune din moment în moment.

– Poate că ar trebui să-i dăm domnului maior un timp să digere ideea, propuse Grace, ridicând glasul; acum când îl apăra, nu se mai foia agitată. La urma urmei, este o mare onoare, zise ea.

– Așa e, așa e, spuse Daisy. Nu mai insistăm acum, domnule maior. Privi prin vitrina magazinului și îi făcu semn cu mâna doamnei Ali. Haideți să ne asigurăm de ajutorul doamnei Ali pentru bal, sunteți de acord, doamnelor?

– Hei, uite-o pe Amina, fata care le învață pe chelnerițele noastre să danseze, exclamă Gertrude uitându-se și ea prin geam. Mă întreb ce Dumnezeu face aici, în

Edgecombe.

– A, e o comunitate mică, afirmă Alma cu siguranța deplină rezervată ignoranților. Toți sunt înrudiți într-un fel sau altul.

– Poate că nu e momentul cel mai potrivit, interveni maiorul, dornic să o scuteasc pe doamna Ali de asaltul comitetului feminin. Cred că au ceva de rezolvat.

– E ocazia perfectă să vorbim cu amândouă, replică Daisy. Toată lumea înăuntru, haide, haidel

Maiorul fu nevoit să le țină ușa deschisă și se pomeni luat de valul de doamne înăuntrul magazinului. Spațiul era strâmt în jurul tejghelei, astfel că se trezi stând atât de aproape de doamna Ali, încât îi era greu să-și ridice pălăria.

– Îmi pare rău, îi șopti el. Nu am reușit să le țin la distanță.

– Cei care trebuie să vină vor veni, rosti ea cu glas obosit. Nu stă în puterea noastră să-i împiedicăm. O privi pe Amina, care stătea de vorbă cu Daisy.

– Ce noroc că și tu ești aici, spunea aceasta din urmă. Cum merge dansul?

– Luând în calcul că toate au două picioare stângi și nici un simț al ritmului, mergea destul de bine, răspunse Amina. Dar nu cred că managerul clubului îmi va permite prea curând să revin.

– Vrei să zici secretarul? zise Gertrude. Da, la telefon părea că o să facă apoplexie. Dar nu-ți face griji în privința omulețului. I-am spus că trebuie să aibă mai multă răbdare, având în vedere circumstanțele tale nefericite și faptul că avem o nevoie presantă de talentul tău.

– Circumstanțele mele? repetă Amina.

– Că ești mamă singură și restul. Mi-e teamă că am exagerat un pic, dar sperăm

că nu o să renunți. Cred că putem aproba o sumă ceva mai mare, dată fiind anvergura proiectului.

– Dansezi pentru bani? o întrebă uimit nepotul doamnei Ali.

– Doar le învăț câteva mișcări, zise ea. Nu poate fi considerat dans.

Bărbatul nu mai spuse nimic, dar deveni și mai încruntat, și maiorul se miră încă o dată de nenumăratele feluri în care atât de mulți oameni sunt dornici să cheltuiască timp și energie judecându-i negativ pe ceilalți.

– A, le învață pe toate fetele noastre cum să dea din șolduri, interveni Alma. Este o manifestare atât de minunată a culturii voastre, zâmbi ea spre doamna Ali și nepotul său.

Tânărul căpătă însă o culoare arămie neplăcută, și furia îi pâlpâi pe sub piele.

– Bun, doamnă Ali, ne întrebam dacă te putem convinge să participi la bal.

– Ah, nu știu, răspunse aceasta, iar fața i se lumină brusc de o plăcere rușinată.

– Mătușa mea nu va dansa în public, proclamă Abdul Wahid.

Maiorul își dădea seama că în glasul lui clocotea furia, însă Daisy îl privi cu condescendența potrivită pentru un vânzător care își uitase bunele maniere.

– Nu ne așteptăm să danseze, replică ea.

– Am vrea un soi de zeiță care să întâmpine oaspeții și care să stea în nișa unde se află suportul pentru pălării, explică Alma. Iar doamna Ali este chintesența Indiei, sau cel puțin chintesența Pakistanului în cel mai bun sens al termenului.

– De fapt, eu m-am născut la Cambridge, rosti doamna Ali pe un ton blând. La Spitalul Municipal, secția 3. Nu am fost niciodată mai departe de Isle of Wight.

– Dar nimeni nu va ști asta, insistă Alma.

– Doamna Khan este de părere că avem nevoie de cineva care să-i întâmpine pe oaspeți și să le ia hainele și pălăriile, spuse Daisy. Ea și soțul ei, doctorul Khan, vin ca oaspeți, așa că nu pot să facă asta. Doamna Khan s-a gândit la dumneata, doamnă Ali.

Doamna Ali se făcu palidă, și maiorul simți cum furia i se ridică în gât.

– Mătușa mea nu lucrează la petreceri... începu nepotul, dar maiorul își drese destul de sonor glasul ca tânărul să se oprească surprins.

– Nici ea nu va fi disponibilă, anunță el îmbujorat. Constatând că atrăsese toate privirile asupra lui, se simți împărțit între dorința de a o lua la fugă spre ușă și nevoia imperioasă de a-și apăra prietena. Deja am invitat-o pe doamna Ali să participe ca parteneră a mea, continuă dintr-o suflare.

– Ce interesant, zise Daisy și se opri, de parcă se aștepta ca el să se răzgândească.

Nepotul doamnei Ali îl privi de parcă ar fi fost un gândac bizar pe care îl descoperise în cadă. Alma nu putu să-și ascundă șocul; Grace se întoarse părând brusc extrem de interesată de un titlu zărit pe standul cu ziare locale. Doamna Ali se înroși, dar își ținu bărbia sus și o privi în ochi pe Daisy.

– Sunt convinsă că doamna Ali va adăuga oricum o notă decorativă încăperii, rosti Gertrude, intervenind fără menajamente, dar oportun în tăcerea stânjenitoare. Ne vom bucura să o considerăm ambasador *at large*, reprezentând atât Pakistanul, cât și Cambridge.

Zâmbi, iar maiorul își zise că poate subestimase caracterul tinerei roșcate. Părea să aibă o anumită autoritate și un simț al diplomației care în cele din urmă putea să

o scoată pe Daisy din minți. El de-abia aștepta să sosească acea zi.

– Atunci nu mai avem ce face aici, decretă președinta comitetului pe un ton țâfnos. Trebuie să revedem planurile și apoi să-l sunăm pe domnul maior ca să stabilim o zi pentru căutarea uniformelor și a celorlalte accesorii.

– O să-l sun eu pe Roger; amândoi putem să-l convingem pe domnul maior, zise Gertrude, aruncându-i un zâmbet conspirativ. E treaba mea să antrenez cât mai mulți tineri în această acțiune, și, ca nou membru al clubului, sunt convinsă că arde de nerăbdare să dea o mână de ajutor.

– Niciodată nu o să înțeleg de ce este atât de dificil să-i convingi pe bărbați să se implice, bombăni Alma în timp ce restul doamnelor, vorbind cu glas tare despre planuri, se îndreptară spre mașină.

– Îți mulțumesc pentru prezența de spirit, domnule maior, spuse doamna Ali. Spre surprinderea lui, părea să-l conducă și pe el spre ușă. Ai nevoie de ceva înainte de plecare? Vreau să închid magazinul mai devreme.

– Am venit să o întreb pe Amina dacă nu vrea să o duc înapoi în oraș, explică maiorul. În după-amiaza asta nu circulă autobuzele.

– Nu am știut, spuse tânăra. Se uită la doamna Ali. Ar fi mai bine să plec, dacă domnul maior dorește să ne conducă acasă.

– Nu, trebuie să rămâi ca să mai stăm de vorbă, se împotrivi cealaltă.

– Ar trebui să plece și să se întoarcă la mama ei, rosti Abdul Wahid cu o voce joasă, înverșunată.

– Mama a murit acum două luni, replică Amina, adresându-i-se numai lui. Treizeci de ani pe aceeași stradă, Abdul Wahid, și numai șase oameni au venit la

înmormântare. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

Vocea i se frânse, dar refuză să își întoarcă privirea dinspre el. Pentru a sparge tăcerea dureroasă, maiorul întrebă:

– Unde este George?

– George e sus, răspunse doamna Ali. I-am găsit niște cărți pe care să se uite.

– Îmi pare rău că mama ta a trebuit să suporte rușinea, zise nepotul. Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

– Asta ar spune familia ta, ripostă fata, cu lacrimile lăsându-i acum urme pe obraji. Își ridică rucsacul. Eu și George plecăm acum, și nu te vom mai deranja vreodată.

– De ce a trebuit să vii aici? întrebă el.

– A trebuit să mă lămuresc o dată pentru totdeauna că nu mă iubești. Își șterse fața cu mâneca de la cămașă și urma de praf rămasă o făcu să arate ca un copil. Nu i-am crezut niciodată când mi-au spus că ai plecat de bunăvoie, dar acum văd că ești rodul familiei tale, Abdul Wahid.

– Ar trebui să pleci, repetă el, dar vocea i se frânse când își întoarse capul.

– Nu, nu, rămâi; o să mergem sus la George și o să mâncăm ceva, insistă doamna Ali. Nu o să lăsăm lucrurile așa. Părea tulburată. Își mușcă buza de jos, apoi îi aruncă maiorului un zâmbet dureros de fals. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar totul e în regulă. O să aranjăm noi cu transportul.

– Dacă sunteți sigure... Părea cuprins de o fascinație indecentă, ca un șofer care încetinește să se uite la un accident de mașină petrecut pe drum. Doamna Ali se duse spre ușă, și el nu avu de ales decât să o urmeze. Adăugă în șoaptă: Am făcut

rău că am adus-o aici?

– Nu, nu, suntem încântați că au venit, zise ea cu glas tare. După toate aparențele, e posibil să fim rude.

O ultimă piesă de puzzle își găsi locul, și maiorul văzu cu ochii minții o imagine a micului George încruntându-se și semănând leit cu Abdul Wahid. Deschise gura să vorbească, dar chipul doamnei Ali era o mască de politețe epuizată, și el nu dori ca printr-un cuvânt nelalocul lui să sfărâme acea aparență fragilă.

– Presupun că niște rude în plus sunt utile – un jucător suplimentar la partidele de bridge de la reuniunile în familie sau un alt donator de rinichi, bălmăji el. Felicitări.

Un zâmbet slab lumină pentru o clipă chipul ei obosit. Maiorul își dori să o poată lua de mână și să o îndemne să-și descarce sufletul în fața lui, dar nepotul îi privea plin de furie.

– Îți mulțumesc și pentru minciuna cavalerească legată de bal, domnule maior, adăugă doamna Ali. Sunt sigură că doamnele nu au avut intenții rele, dar mă bucur că pot să le declin oferta.

– Sper că nu o să mă dezamăgești, murmură el. Ar fi o onoare și o plăcere pentru mine să te însoțesc la bal.

– Mătușa mea nici nu visează să participe, interveni cu glas răsunător tânărul, cu maxilarul tremurându-i de furie. Nu se cuvine.

– Abdul Wahid, să nu-mi ții mie predici despre ce se cuvine și ce nu, ripostă doamna Ali pe un ton tăios. Sunt în stare să-mi port singură de grijă, mulțumesc. Se întoarse spre celălalt bărbat și îi întinse mâna. Domnule maior, accept invitația

dumitale amabilă.

– Sunt foarte onorat.

– Și sper că vom putea continua să discutăm despre literatură, continuă ea cu voce limpede. Mi-a lipsit foarte mult întâlnirea noastră de duminică.

Nu zâmbi deloc când spuse asta, și maiorul își dădu seama decepționat că se folosea de el ca să-și rănească nepotul. Își ridică pălăria în semn de rămas-bun și observă că tensiunea revenise în încăpere. Sau poate că „tensiune" nu era cuvântul potrivit; în timp ce se îndepărta, își zise că era mai degrabă o disperare nedefinită. Se opri la colț și privi în urmă. Era convins că pe cei trei oameni din magazin îi aștepta o discuție dureroasă, care urma să se întindă pe mai multe ore. Vitrina magazinului nu dezvălui altceva decât reflexiile lucitoare, pestrițe ale cerului și străzii.

Capitolul 12

Nu era sezonul pentru crichet, așa că maiorul ascultă confuz câteva momente zgomotul înfundat al țintelor bătute în pământ. Sunetul ce se propaga dinspre movila acoperită de iarbă de la capătul grădinii alungă câțiva porumbei din crângul de pe deal. Maiorul, cu o cană de ceai și cu ziarul de dimineață în mână, se duse la gardul de lemn ca să cerceteze.

Nu erau prea multe de văzut, în afară de un bărbat în cizme de cauciuc și cu un impermeabil galben care consulta un teodolit și un clipboard în timp ce alți doi, urmându- indicațiile, măsurau lungimile și băteau în iarba aspră bucăți de lemn vopsite în portocaliu.

– Domnule maior, nu-i lăsa să te vadă, rosti o voce fără trup într-o șoaptă distinctă de sufleor. Maiorul se uită în preajmă nedumerit. Îmi țin capul la cutie, urmă vocea, pe care el o recunoscu acum ca aparținând lui Alice, vecina lui.

Se îndreptă spre gardul viu în căutarea ei.

– Nu te uita la mine, rosti ea pe un ton exasperat. Probabil că te-au observat, așa că privește în continuare în jur de parcă ai fi singur.

– Bună dimineața și ție, Alice, spuse el, sorbind niște ceai și „privind în jur" cât de bine putea. Ai vreun motiv pentru care stai ascunsă?

– Dacă vrem să acționăm direct, nu e bine să-i lăsăm să ne vadă fețele, explică ea rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic.

Stătea ghemuită pe un scăunel pliant în spațiul îngust dintre lada cu compost și gardul viu care despărțea grădina ei de câmp. Nu părea să fie deranjată de mirosul

ușor, dar ascuțit de legume putrezite. Riscând o privire rapidă, maiorul văzu un trepied și un telescop înfipt în frunziș. De asemenea, remarcă faptul că încercările lui Alice de a fi discretă nu se extinseseră și la îmbrăcăminte, căci avea un pulover magenta și pantaloni portocalii dintr-un soi de pânză lăbărțată.

– Să acționăm direct? întrebă el. Ce fel de...

– Domnule maior, fac măsurători topografice pentru case. Vor să toarne beton pe tot câmpul ăsta.

– Dar nu se poate una ca asta, o contrazise maiorul. Ăsta e terenul lordului Dagenham.

– Și lordul Dagenham are de gând să scoată un profit frumușel din vânzarea terenului și din construirea de case, replică Alice.

– Poate vrea numai să modernizeze sistemul de canalizare.

Maiorul avea mereu tendința să devină mai prudent și mai rațional în preajma vecinei sale, parcă temându-se că manifestările ei confuze de entuziasm ar fi putut să se strecoare și în conștiința lui. O simpatiza, neluând în serios afișele pentru diferite cauze pe care le arbora la geamuri și aspectul exagerat atât al grădinii, cât și al propriei persoane, ambele părând să sufere de pe urma unei abundențe de idei care se băteau cap în cap și a unui angajament profund pentru mișcarea ecologistă.

– Canalizare pe dracu', replică Alice. Serviciile noastre de informații sugerează o conexiune americană.

Maiorul simți din nou o schimbare în propriile opinii. Din nefericire, trebuia să-i dea dreptate lui Alice. Anglia era victima unei crime comise cu încetinitorul, pe

măsură ce mari întinderi de teren erau împărțite în dreptunghiuri mici, ca niște țarcuri de oi, și umplute cu case identice de o nuanță nefirească, obținută chimic, de cărămidă roșie. Maiorul strânse din pleoape, dar bărbații tot nu dispărură. Simți impulsul de a se întoarce în pat și de a-și trage pătura peste cap.

– Dacă tot ți-au văzut fața, ai putea să te duci să-i interoghezi, sugeră Alice. Vezi dacă cedează într-o confruntare directă.

Maiorul ocoli gardul și ieși pe câmp, cerând să stea de vorbă cu persoana responsabilă. Fu îndrumat spre un bărbat înalt, cu ochelari, cravată și o cămașă călcată perfect pe sub impermeabilul galben. Păru extrem de amabil când își strânseră mâinile, dar refuză politicos să explice prezența lor acolo.

– Mi-e teamă că totul este foarte confidențial, spuse el. Clientul dorește discreție.

– Înțeleg asta, răspunse maiorul. Majoritatea oamenilor de aici sunt ridicol de refractari față de orice fel de schimbare și pot să devină o mare bătaie de cap.

– Întocmai.

– Când o să merg la vânătoare cu Dagenham pe unsprezece ale lunii, o să-i cer să arunc o privire peste planuri. Sunt foarte interesat de arhitectură – în calitate de amator, desigur.

– Nu pot să vă promit că planurile arhitecturale o să fie gata până atunci. Eu sunt doar inginerul. Trebuie să măsurăm toate câmpurile de sus, și mai sunt și studiile de trafic pentru zona comercială, ceea ce ia timp.

– A, da, desigur, îmi închipui că zona comercială o să ia câteva luni. Maiorul era în pragul leșinului. Putea simți ochiul lui Alice țintuindu-i spatele prin telescop. Ce să le spun oamenilor dacă întreabă?

– Dacă devin insistenți, spuneți-le că este vorba de canalizare, îl sfătui bărbatul. Toată lumea e de acord cu asta.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse maiorul întorcându-se. O să-i comunic lordului Dagenham că aveți totul sub control.

– Și spuneți-le să nu scoată parii, continuă bărbatul. Își ciuli urechile, ascultând zumzetul micului avion care se apropia, și împunse cu degetul mare spre cer. Fotografii aeriene ale fiecărui lot finalizat. O soluție care le vine de hac vandalilor locali.

Ajuns în spatele propriei porți, maiorul simți un junghi în piept. În ultimele zile se simțise mai bine și fu surprins să-și dea seama că durerea provocată de moartea fratelui său nu dispăruse, ci pur și simplu se ascunsese undeva, așteptând să-l ia prin surprindere cu o asemenea ocazie. Simți cum i se umezeau ochii și își înfipse unghiile mâinii libere în palmă ca să se stăpânească. Avea conștiința acută a prezenței lui Alice, ghemuită în spatele gardului viu.

– Informatorul meu s-a întors, murmură aceasta în telefonul mobil, deși maiorul era convins că ar fi preferat să aibă o stație de emisie-recepție. O să-l chestionez imediat.

– Mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate, zise el, atent să nu se uite în jos. În schimb, privi la zidurile luminate de soare din spatele caselor risipite ca niște vite la păscut pe marginea câmpului. E sigur vorba de un proiect imobiliar – și cu o componentă comercială.

– Doamne, Dumnezeule, e un întreg oraș nou, zise Alice la telefon. Desigur, nu

mai avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să acționăm imediat.

– Dacă te întreabă cineva, spune-le, te rog, că e vorba de canale colectoare, continuă el, pregătindu-se să se retragă în casă pentru o a doua ceaşcă de ceai. Se simțea destul de rău.

– Nu poți să dai bir cu fugiții! exclamă ea. Se ridică, ținând încă telefonul la ureche. Maiorul se întrebă cine era la celălalt capăt al convorbirii şi îşi imagină un grup de hipioți îmbătrâniți, cu blugi rupți şi chelie. Trebuie să ni te alături, domnule maior.

– Sunt la fel de afectat ca şi tine, afirmă el. Dar nu ştim toate faptele. Ar trebui să luăm legătura cu consiliul local şi să vedem ce se întâmplă cu aprobarea cadastrului şi aşa mai departe.

– OK, domnul maior se va ocupa de comunicații, zise Alice în telefon.

– Nu, serios...

– Jim vrea să ştie dacă ai putea face nişte afişe.

– Asta este o activitate prea artistică pentru mine, declară maiorul, întrebându-se cine era Jim. Nu sunt de-ajuns doar nişte markere.

– Maiorul ezită să ni se alăture, comunică Alice. Cu legăturile lui, ar putea fi oare omul nostru neoficial din interior? La celălalt capăt se auzi o sporovăială agitată, şi Alice îşi măsură vecinul din priviri, hotărând în cele din urmă: Nu, este demn de încredere.

Se întoarse cu spatele, iar acum maiorul abia putea să audă ce spunea pe după cortina părului ondulat. Se aplecă spre ea şi distinse câteva cuvinte: „Sunt gata să garantez pentru el".

I se părea cam ridicol, dar emoționant faptul că Alice Pierce garanta pentru el. Nu putea fi sigur că el ar fi făcut același lucru pentru ea. Se cocoță pe brațul băncii adăpostite de gardul viu care despărțea proprietățile și își lăsă capul în piept cu un oftat. Alice închise telefonul mobil și el își dădu seama că îl privea.

– Știu că iubești satul ăsta mai mult ca oricine. Și știu ce mult înseamnă Rose Lodge pentru tine și familia ta, zise ea cu o blândețe neobișnuită.

El se răsuci să o privească și constată impresionat că era întru totul sinceră.

– Mulțumesc. Și tu stai de multișor aici.

– Unde am reușit să fiu foarte fericită. Dar sunt numai douăzeci de ani, care nu prea contează în satul ăsta.

– Mă face să mă simt foarte bătrân și prost – am presupus că progresul nu va putea să atingă micul nostru colț de lume.

– Nu e vorba de progres. E vorba de lăcomie.

– Refuz să cred că lordul Dagenham va renunța la pământurile sale în felul ăsta, spuse maiorul. Întotdeauna a fost un susținător al zonei rurale. E vânător, pentru numele lui Dumnezeu.

Alice clătină din cap în fața naivității lui.

– Toți sprijinim conservarea zonelor rurale până când vedem câți bani putem face adăugând etaje sau construind în curtea din spate. Toți sunt ecologiști, excepție făcând micul lor proiect, care, ne asigură ei, nu va schimba mare lucru – și, brusc, în tot satul apar ferestre în pod și garaje pentru două mașini, și anexe pentru mama soacră. Își trecu mâinile prin păr, scuturându-și coama de bucle și netezind-o pe spate. Toți suntem la fel de vinovați ca Dagenham – doar că el are altă anvergură.

– E obligația lui să gestioneze bine lucrurile. Sunt convins că în curând își va da seama și se va răzgândi.

– Iar dacă asta nu se va întâmpla, vom riposta. Lupta nu s-a terminat până când nu atacăm buldozerele și nu suntem aruncați în închisoare.

– Îți admir entuziasmul, spuse maiorul. Se ridică și aruncă resturile de ceai peste o dalie uscată. Dar nu pot, cu conștiința împăcată, să te ajut la vreo acțiune de nesupunere civică.

– Nesupunere civică? Ăsta e un război, domnule maior, replică Alice chicotind. Să ridicăm baricade și să aruncăm coctailuri Molotov!

– Fă ce consideri necesar. Eu o să-i trimit o scrisoare dură responsabilului cu sistematizarea.

În acea după-amiază, maiorul dădu să pună scrisoarea la cutia poștală, însă rămase un timp cu plicul în mână. Poate că tonul lui fusese prea brutal. Șterse din câteva locuri cuvântul „pretindem" și îl înlocuise cu „solicităm", dar tot simțea că îl pusese pe funcționarul respectiv cu spatele la zid. În același timp, se temuse că Alice nu avea să-i aprecieze politețea exagerată, așa că adăugase o frază sau două despre necesitatea transparenței și responsabilitatea consiliului pentru buna gestionare a pământurilor. Cochetase cu ideea de a spune „pământul sfânt", dar ca să evite confuzia cu terenurile bisericii alesese în ultima clipă formula „străvechi". Se gândise totodată să copieze scrisoarea și pentru lordul Dagenham personal, dar decisese că putea amâna asta, poate până la o dată ulterioară partidei de vânătoare, fără a săvârși un grav compromis moral. Introducerea unei scrisori împăturite

într-un plic nou îi făcuse întotdeauna plăcere, și, privind acum plicul, decretă că alesese cuvintele adecvate, iar textul era potrivit de concis și de sobru. Aruncă satisfăcut plicul în cutia poștală, abia așteptând ca întreaga chestiune să fie rezolvată amiabil între oameni cu judecata sănătoasă. Odată scrisoarea expediată, maiorul era liber să se uite spre magazinul din sat și să se hotărască, de parcă îi venise brusc o idee, să intre și să vadă cum o mai duceau doamna Ali și nepotul ei.

Doamna Ali stătea după tejghea, așezând mici pătrate de mătase în coșurile de rafie în care punea de obicei lumânări cu aromă de santal și pachețele cu săruri de baie cu miros de tuberoze și eucalipt. Învelite în celofan și cu o fundă de mătase, erau niște cadouri foarte apreciate. Anul trecut, maiorul cumpărase două ca să le dăruiască de Crăciun lui Marjorie și Jemimei.

– Cred că astea se vând destul de bine, opină el pe post de salut.

Doamna Ali tresări, de parcă nu auzise clopoțelul de la ușă. Poate că nu se aștepta să-l vadă, își zise el.

– Da, sunt cumpărăturile de ultim moment preferate de cei care au uitat cu totul de persoana căreia trebuie să-i ofere o atenție. Părea agitată, învârtind cu vârful degetelor ei lungi un coș umplut. Presupun că există un profit și din panică, spuse ea.

– Ieri păreai oarecum necăjită. Am venit să văd dacă totul a fost în regulă.

– Lucrurile sunt... dificile, rosti ea în cele din urmă. Dificile, dar posibil și foarte bune.

Maiorul așteptă ca ea să dezvolte afirmația, descoperindu-și o curiozitate total nefamiliară. Nu schimbă subiectul, așa cum ar fi făcut dacă Alec sau alt prieten s-ar

fi aventurat să facă o aluzie la vreo problemă personală. Spera pur și simplu ca ea să continue.

– Am terminat de lustruit merele, se auzi o voce de copil. George ieși din spatele magazinului cu o cârpă curată într-o mână și un mic măr verde în cealaltă. Ăsta e mult mai mic decât celelalte, adăugă el.

– Atunci e mult prea mic ca să-l vindem, spuse doamna Ali. Vrei să-l mănânci tu?

– Sigur, zise vesel puștiul. Mă duc să-l spăl.

Dispăru din nou în spatele magazinului. Doamna Ali îl urmări plecând, și maiorul observă cum chipul i se relaxa treptat într-un zâmbet.

– Pot să spun că ai un talent special cu ăștia mici, remarcă el. Totuși, în ceea ce privește mituirea directă, nu știu ce să zic.

Dorise să o facă să râdă, dar când doamna Ali se întoarse către el, expresia ei era severă. Își netezi fusta cu mâinile, și maiorul observă că îi tremurau.

– Trebuie să-ți spun ceva, începu ea. Nu ar trebui să o mărturisesc nimănui, dar dacă o fac, poate că lucrurile vor deveni reale...

Incapabilă să continue, își studie dosul palmelor de parcă și-ar fi căutat gândul pierdut printre venele de un albastru pal.

– Nu trebuie să-mi spui nimic. Dar fii sigură că orice îmi vei spune va fi păstrat secret.

– Sunt puțin confuză, zise doamna Ali adresându-i o umbră a zâmbetului ei obișnuit. Amina și George au rămas la noi noaptea trecută. Se pare că George este nepotul meu. E fiul lui Abdul Wahid.

– Serios? comentă maiorul, prefăcându-se neștiutor.

– Cum de nu mi-am dat seama, cum de nu am simțit? Și totuși acum, printr-un cuvânt al Aminei, mă leagă de acest băiețel o dragoste profundă.

– Ești sigură că e adevărat? Căci există cazuri, să știi... când oamenii profită și așa mai departe.

– Micul George are nasul soțului meu. Doamna Ali clipi, dar o lacrimă scăpă și i se rostogoli pe obrazul stâng. Era chiar acolo, dar eu nu am putut să văd.

– Deci sunt potrivite felicitările? Maiorul n-ar fi vrut să sune ca o întrebare.

– Mulțumesc, domnule maior. Dar nu pot să ignor faptul că asta aduce rușine asupra familiei mele; prin urmare, o să înțeleg dacă vei prefera să încetăm orice relație.

– Prostii! Un asemenea gând nici nu mi-a trecut prin minte, protestă el.

Simți cum roșise în timp ce spunea această mică minciună. Se străduia din răsputeri să-și alunge dorința incomodă de a se strecura afară din magazin și de a se elibera din ceea ce era, oricum ar fi privit-o, o afacere ușor sordidă.

– În familiile bune nu se întâmplă asemenea umilințe, zise ea.

– A, astfel de lucruri se petrec de mii de ani, o întrerupse maiorul, simțind nevoia să blufeze. Desigur, victorienii au fost mai răi ca toți.

– Dar rușinea pare atât de trivială în comparație cu acel băiețel frumos!

– Oamenii se plâng mereu de pierderea standardelor morale, continuă el. Dar soția mea insista mereu că generațiile anterioare erau la fel de depravate – pur și simplu se ascundeau mai bine.

– Știam că Abdul Wahid a fost trimis de acasă fiindcă se îndrăgostise de o fată îngrozitoare, dar nu am știut niciodată că urma să apară un copil.

– El știa?

– Spune că nu. Chipul doamnei Ali se întunecă. O familie ar face multe lucruri ca să-și protejeze copiii, și mi-e teamă că viața nu a fost prea îndurătoare cu această tânără. Se așternu tăcerea, și maiorul căută zadarnic niște cuvinte adecvate de mângâiere. Acum Amina și George sunt aici și trebuie să îndrept lucrurile.

– Ce o să faci? Adică, nu știi mai nimic despre această fată.

– Știu că trebuie să-i țin aici până mă lămuresc, declară doamna Ali cu bărbia ridicată într-o arcuire frumoasă ce denota hotărâre. Vor rămâne cu mine cel puțin o săptămână, și dacă Abdul vrea să doarmă în continuare în mașină, este decizia lui.

– Doarme în mașină?

– Nepotul meu insistă că nu poate dormi sub același acoperiș cu o femeie nemăritată, așa că își petrece nopțile în mașină. I-am atras atenția asupra inconsecvenței din modul lui de gândire, dar noua lui religiozitate pare să-l încurajeze în această direcție.

– Dar de ce vrei să rămână? întrebă maiorul. Nu pot doar să vină în vizită?

– Mi-e teamă că, dacă se întorc în oraș, ar putea să dispară din nou. Amina pare foarte stresată și spune că oamenii care tot vin și pun întrebări despre ea au adus-o pe mătușa ei în pragul isteriei.

– Presupun că nu se cuvine să închirieze o cameră la local, zise el.

Proprietarul de la Royal Oak oferea contra cost două camere pline de flori la mansardă și un mic dejun copios servit în zona cam unsuroasă a barului.

– Abdul Wahid a amenințat că se va duce în oraș și o să ceară adăpost imamului, ceea ce ar însemna că toată povestea asta ar ajunge subiect de bârfă în întreaga

comunitate. Își acoperi fața cu mâinile și murmură: De ce trebuie să fie atât de încăpățânat?

– Uite, dacă este într-adevăr atât de important ca să locuiască toți aici, ce-ar fi ca nepotul dumitale să vină să stea cu mine câteva zile? Maiorul fu surprins de propria ofertă, care păruse să-i iasă pe gură fără să vrea. Am o cameră liberă – nu m-ar incomoda deloc.

– O, domnule maior, ar fi prea mult, zise doamna Ali. Nu aș putea să profit în acest fel de bunătatea dumitale.

Totuși, chipul i se luminase de bucurie. Maiorul hotărâse că avea să-l cazeze pe tânăr în camera lui Roger. Camera de oaspeți era cam rece, căci dădea spre nord, iar patul avea într-unul dintre picioare câteva găuri suspecte pe care intenționa să le cerceteze mai îndeaproape. Nu se făcea ca musafirul să cadă din pat din cauza unor cari.

– Sincer, nu e nici o problemă, o asigură el. Iar dacă asta vă ajută să rezolvați problema, mă bucur să vă pot fi de folos.

– Îți voi rămâne profund îndatorată, domnule maior. Se ridică de pe scaun, se apropie și își puse o mână pe brațul lui. Nu am cuvinte să-mi exprim mulțumirea.

Bărbatul își simți brațul cuprins de căldură. Rămase nemișcat, de parcă un fluture aterizase pe cotul lui. Pentru o clipă, totul dispăru, în afară de senzația dată de răsuflarea ei și de imaginea lui reflectată în ochii ei negri.

– Nu este nici o problemă, spuse el și o strânse ușor de mână.

– Ești un om cu totul uimitor, zise ea, și maiorul își dădu seama că îi inspirase un sentiment de încredere și recunoștință care avea să facă de-a dreptul imposibilă

orice încercare de a o săruta în viitorul apropiat. Se înjură singur că fusese atât de prost.

Era întuneric când Abdul Wahid bătu la ușă la Rose Lodge, cu câteva lucruri personale înfășurate strâns într-un mic covor de rugăciune legat cu o fâșie de pânză. Dădea impresia că era obișnuit să-și împacheteze viața în acest soi de boccea simplă.

– Intră, te rog, spuse maiorul.

– Sunteți foarte amabil, zise tânărul, la fel de încruntat ca de obicei.

Își scoase cu grijă pantofii maro, fără șiret și ponosiți, și îi puse sub cuier. Maiorul știa că acesta era un semn de respect pentru casa lui, dar se simți stânjenit de intimitatea sugerată de picioarele unui străin în șosete umede. Brusc își imagină urmele lăsate de doamnele satului făcând cercuri sabatice în ciorapi pe parchetul lui lustruit. Fu bucuros că propriile picioare erau adăpostite în saboți zdraveni.

În timp ce îl conducea sus, decise totuși să-i arate dormitorul de oaspeți care dădea spre nord. Camera lui Roger, cu vechiul covor albastru și biroul de calitate cu lampa de scris, i se părea brusc prea luxoasă și comodă pentru acest tânăr cu chip dur.

– E bine aici? întrebă el, lovind pe furiș în piciorul defect al patului ca să se asigure că era suficient de zdravăn; constată ușurat că din găurile de cari nu se scutură deloc rumeguș. Salteaua subțire, scrinul din lemn de pin și litografia reprezentând niște flori alcătuiau un decor monastic adecvat.

– Este perfect, zise Abdul Wahid așezându-și legătura cu lucruri pe pat.

– O să-ți aduc niște lenjerie și te las să te instalezi.

– Mulțumesc.

Când maiorul se întoarse cu lenjeria și cu o pătură subțire de lână pe care o alesese în locul pilotei de puf, tânărul deja se instalase. Pe scrin erau așezate un pieptene, o săpunieră și un exemplar din Coran. Un șervet mare de bumbac, imprimat cu caractere caligrafiate, fusese atârnat peste tablou. Covorașul de rugăciune era întins pe jos, părând mic pe podeaua goală, din scânduri uzate. Abdul Wahid stătea pe marginea patului, cu mâinile pe genunchi, privind în gol.

– Sper să nu-ți fie frig, zise maiorul, așezând teancul pe pat.

– Era întotdeauna atât de frumoasă, șopti celălalt. Niciodată nu reușeam să gândesc normal în prezența ei.

– Fereastra se zgâlțâie puțin când bate vântul, spuse maiorul și se duse la geam ca să verifice cremona. Era ușor deconcertat de prezența acestui tânăr pasional în casa lui și, de teamă să nu greșească, se hotărî să joace rolul gazdei joviale și dezinteresate.

– Mi-au promis că o s-o uit, și așa s-a și întâmplat, continuă Abdul Wahid. Dar acum ea e aici și m-am simțit ametit toată ziua.

– Poate că e presiunea scăzută. Maiorul se uită pe fereastră căutând nori de furtună. Pe soția mea o durea mereu capul când scădea barometrul.

– E o mare ușurare să fiu în casa dumneavoastră, domnule maior. Maiorul se întoarse surprins. Tânărul se ridicase și acum se înclină spre el. Să mă aflu din nou la adăpost, departe de vocile femeilor, este o mângâiere pentru un suflet chinuit.

– Nu pot promite că va dura. Vecina mea, Alice Pierce, are pasiunea să cânte

muzică folk pentru plantele de grădină. Crede că asta le ajută să crească, sau ceva de genul ăsta. De multe ori se întrebase cum o interpretare tânguioasă a cântecului *Greensleeves* ar fi putut stimula producția de zmeură, dar Alice insista că funcționa mult mai bine decât un fertilizator chimic, și, într-adevăr, obținea câteva soiuri de fructe în cantități suficiente cât să faci o plăcintă. Nu are ureche muzicală, dar compensează prin entuziasm, explică el.

– Atunci o să adaug o rugă pentru ploaie când o să-mi fac rugăciunile.

Maiorul nu reuși să-și dea seama dacă intenționase să facă o remarcă amuzantă.

– Ne vedem dimineață, spuse el. De obicei pun de ceai pe la șase.

După ce îl părăsi pe musafirul său, îndreptându-se spre bucătărie, simți epuizarea provocată de o turnură atât de ciudată a lucrurilor.

Și totuși, nu putu să nu observe cu o anume încântare faptul că intervenise în viața doamnei Ali într-un mod atât de ieșit din comun. Acționase spontan. Își afirmase propriile dorințe. Era tentat să-și celebreze curajul cu un pahar mare de scotch, dar când ajunse în bucătărie hotărî că un pahar mare cu bicarbonat de sodiu ar fi fost o alegere mai prudentă.

Capitolul 13

Dimineața de sâmbătă era însorită, și maiorul se afla în curtea din spate, umplând o roabă cu frunze, când glasul ridicat al fiului său venind dinspre casă îl făcu să arunce la o parte furca plină, cu o înjurătură oprită la timp. Neștiind că Roger avea să-și concretizeze amenințarea de a-i face o vizită, nu-l anunțase că exista un oaspete în casă. Judecând după răcnetele care se auzeau, însoțite de un zgomot ce părea să aibă ca sursă răsturnarea unui scaun, maiorul deduse că era mai bine să se grăbească dacă voia să-i salveze atât pe musafirul său, cât și pe Roger de la o încăierare.

Grăbindu-se spre ușă, își mustră în gând fiul că nu se deranja niciodată să telefoneze în prealabil și că întotdeauna apărea pe nepusă masă. Ar fi vrut să instituie un sistem rațional de planificare a vizitelor, dar niciodată nu găsise termenii potriviți pentru a-i spune lui Roger că acum casa copilăriei lui nu-i mai stătea la dispoziție la orice oră. Nu știa să existe vreo etichetă clară privind momentul când un fiu ar trebui să renunțe la privilegiile familiale, dar își dădea seama că, în acest caz, respectivul moment trecuse de mult.

Acum Roger urma să facă mutre, de parcă el ar fi fost proprietarul, iar maiorul și oaspetele său ar fi fost niște intruși. Când ajunse la ușa din spate, Roger ieșea gâfâind, roșu la față, furios, cu degetele încleștate pe telefonul mobil.

– În casă e un bărbat care pretinde că stă aicil Sandy îl ține de vorbă, iar eu sun la poliție.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, nu suna la poliție! E doar Abdul Wahid.

– Abdul cum? făcu Roger. Cine naiba mai e și ăsta? Era cât pe ce să-i dau una cu scaunul din sufragerie.

– Ai înnebunit de-a binelea? De ce-ai crede că oaspetele meu e vreun intrus?

– E mai absurd decât să presupun că tata a devenit brusc prieten cu jumătate din populația Pakistanului?

– Și ai lăsat-o pe Sandy singură cu „intrusul" meu? întrebă maiorul.

– Da, îl ține ocupat, vorbește cu el despre hainele cusute de mână. A observat că eșarfa lui era o piesă tribală vintage, și asta l-a mai calmat. Eu m-am strecurat afară doar ca să verific dacă e în regulă.

– Halal cavalerism, observă maiorul.

– Pai chiar tu ai spus că nu e periculos, replică fiul său. Cine naiba e și ce caută aici?

– Nu văd de ce te-ar interesa pe tine. Pur și simplu ajut o prietenă găzduindu-i nepotul câteva zile, vreo două săptămâni cel mult. Ea a vrut să o invite pe logodnica lui să stea acolo și... E puțin mai complicat.

Maiorul se simțea pe un teren nesigur. Era dificil să justifice invitația făcută când el însuși nu înțelegea ce încerca doamna Ali să obțină mutându-i pe Amina și pe George în apartamentul de deasupra magazinului. Prietena lui îl privise cu aviditate pe micul George, cu o expresie pe care el o recunoscuse abia mai târziu. Era aceeași privire pe care Nancy i-o arunca uneori lui Roger, când credea că nimeni nu observă. O avusese în ziua când se născuse fiul lor și îl privise exact la fel în ultimele ei zile de viață, pe patul de spital. În camera aceea cu miros de dezinfectant, cu luminile fluorescente pâlpâitoare și friza ridicolă cu nalbe mov, Roger

sporovăise ca de obicei despre propriile preocupări, de parcă o înșiruire veselă a perspectivelor lui de promovare ar fi șters realitatea morții ei iminente, iar ea se uitase la el de parcă ar fi dorit să-și imprime chipul lui în mintea din ce în ce mai slăbită.

– Pare de-a dreptul ridicol, spuse Roger, pe un ton atât de imperios că maiorul se întrebă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi tras rapid o lovitură în fluierul piciorului cu mânerul greblei. În orice caz, acum eu și Sandy suntem aici, așa că poți să folosești asta drept scuză ca să scapi de el.

– Ar fi de-a dreptul nepoliticos „să scap de el". El mi-a acceptat invitația – o invitație pe care poate că nu aș fi făcut-o dacă aș fi știut că veniți weekendul ăsta.

– Păi am spus că o să vin curând! Ți-am spus asta la căsuță.

– Vai, dacă mi-aș planifica weekendurile în jurul speranței că-ți vei respecta promisiunea de a mă vizita, aș fi un bătrân singuratic înconjurat de un turn din ce în ce mai înalt de așternuturi curate și prăjituri nemâncate. Abdul Wahid, cel puțin, a apărut când a fost invitat.

– Uite, sunt sigur că e un tip foarte simpatic, dar la vârsta ta niciodată nu poți fi prea prevăzător. Roger se opri și privi în jur de parcă ar fi vrut să depisteze pe cineva trăgând cu urechea. Au existat multe cazuri de persoane în vârstă păcălite de escroci.

– Ce vrei să spui cu „persoane în vârstă"?

– Trebuie să fii deosebit de atent cu străinii.

– Asta se aplică și în cazul americanilor? replică maiorul. Fiindcă detectez unul acum.

Sandy stătea în prag, părând să cerceteze draperiile lungi, și maiorul își dori ca modelul cu maci să nu se fi decolorat spre ruginiu pe margini.

– Nu fi ridicoll bombăni Roger. Americanii sunt ca noi.

În timp ce fiul lui o întâmpină pe Sandy cu un sărut pe buze și cuprinzând-o de mijloc, maiorul rămase uimit de această expediere categorică a oricărei distincții între Marea Britanie și uriașa națiune luptătoare de dincolo de Atlantic. Găsea multe de admirat la americani, dar simțea totodată că țara lor era încă în scutece, nașterea ei precedând-o pe a reginei Victoria cu numai vreo cincizeci de ani. De o generozitate excesivă – maiorul încă își amintea cutiile cu pudră de ciocolată și creioanele cerate împărțite la școală chiar și la câțiva ani după război –, America își exercita în lume puterea uriașă cu siguranța impertinentă care îi amintea de un copilaș care a pus mâna pe un ciocan.

Era gata să recunoască posibilitatea unei erori de judecată din partea lui, dar ce puteai să crezi despre o țară în care istoria fie era conservată în parcuri tematice de angajați care purtau bonete și fuste lungi combinate cu adidași, fie era dărâmată și făcută bucăți și transformată în parchet?

– Te simți bine, draga mea? întrebă Roger. Se pare că Abdul se află aici la invitația tatălui meu.

– Sigur că da, zise Sandy. Ernest, ai o casă foarte frumoasă!

Îi întinse mâna lungă, și maiorul i-o luă, observând că acum unghiile ei erau roz cu vârfuri albe. Îi trebui un moment să-și dea seama că fuseseră date cu ojă ca să semene cu niște unghii nefăcute, și oftă înclinându-se resemnat în fața vanității feminine. Soția lui, Nancy, avea unghii minunate, ovale, ca niște alune, și niciodată

nu făcuse altceva decât să le lustruiască ușor cu un mic instrument de manichiură. Le ținea scurte, numai potrivite să lucreze pământul din grădină sau să cânte la pian.

– Mulțumesc, răspunse el.

– Aproape că poți simți mirosul secolelor, continuă tânăra, îmbrăcată perfect pentru o versiune literară a satului sau poate pentru o după-amiază la Tunbridge Wells[6]. Avea pantofi maro cu toc, pantaloni deschiși la culoare, bine călcați, o cămașă cu imprimeu de frunze de toamnă și un pulover de cașmir înnodat în jurul umerilor. Nu părea pregătită să sară vreun pârleaz și să traverseze pășunile ude ca să ajungă la han pentru a lua prânzul. O răutate ghidușă îl îndemnă pe maior să sugereze asta imediat.

– Haideți să sărbătorim minunata surpriză pe care mi-ați făcut-o cu vizita voastră, ce ziceți? Mă gândeam să facem o plimbare și să luăm masa la Royal Oak.

– De fapt, am adus prânzul cu noi, zise Roger. Am cumpărat câte ceva de la magazinul ăla grozav, nou deschis în Putney. Totul este adus din Franța cu poșta de noapte.

– Sper că-ți place pudra de trufe, râse Sandy. Roger i-a pus să o presare peste toate produsele în afară de brioșe.

– Poate că ai vrea să-l inviți pe tipul ăla, Abdul, să ia masa cu noi, în chip de scuză, adăugă Roger, de parcă tatăl lui fusese cel care crease situația ofensatoare.

– Nu este politicos să-i spui Abdul. Înseamnă servitor, explică maiorul. Trebuie să-i folosim numele întreg, Abdul Wahid, care se traduce prin „Servitorul lui Dumnezeu".

– E cam sensibil în privința asta, nu-i așa? Și mătușa lui e doamna Cum-o-cheamă de la magazinul din sat? Cea pe care ai adus-o la căsuță să o sperie pe doamna Augerspier?

– Doamna ta Augerspier este o femeie detestabilă...

– Asta se înțelege de la sine, tată.

– Chiar dacă se înțelege de la sine, asta nu înseamnă că nu poți să-ți exprimi părerea. Sau, cel puțin, să refuzi să ai de-a face cu o asemenea persoană.

– Nu are nici un sens să fii agresiv și să pierzi o afacere profitabilă, replică tânărul. Adică ai mai multe satisfacții dacă învingi obținând un chilipir.

– Și pe ce bază filosofică stă această idee? se interesă maiorul.

Roger flutură vag din mână, dându-și ochii peste cap în direcția lui Sandy.

– A, e vorba de simplul pragmatism, tată. Se numește lumea reală. Dacă am refuza să facem afaceri cu posesorii unor moravuri îndoielnice, volumul afacerilor ar scădea la jumătate, și băieții buni ca noi ar ajunge în sapă de lemn. Și unde ne-ar duce asta?

– Pe un mic tărâm minunat cunoscut drept valoare morală? sugeră maiorul.

Roger și Sandy plecară să aducă coșul pentru prânz și, în timp ce maiorul încerca să nu se gândească la trufe, pe care le evitase întotdeauna fiindcă puteau ca niște vintre asudate, Abdul Wahid ieși din casă. Ca de obicei, căra strâns sub braț câteva texte religioase prăfuite și avea acea încruntare acră pe care gazda lui o înțelegea acum ca fiind rezultatul unui proces intensiv de gândire și nu expresia unei simple neplăceri. Maiorul și-ar fi dorit ca tinerii să nu mai gândească atât de mult. Asta

părea întotdeauna să se soldeze cu mișcări revoluționare absurde sau, ca în cazul câtorva dintre foștii lui elevi, cu elaborarea unor poeme extrem de proaste.

– Fiul dumneavoastră a venit să stea aici, zise Abdul Wahid. Ar trebui ca eu să plec.

– A, nu, nu, protestă maiorul, care se obișnuise cu stilul abrupt al tânărului și nu-l mai considera jignitor. Nu e nevoie să pleci. Ți-am spus, camera îți aparține cât timp dorești.

– A adus-o și pe logodnica lui. Trebuie să vă felicit. Este foarte frumoasă.

– Da, dar pe de altă parte este americancă. Așa că nu ai motive să pleci.

I se părea de-a dreptul ridicol felul în care nepotul doamnei Ali fugea de orice femeie nemăritată pe care o întâlnea.

– Veți avea nevoie de camera de oaspeți, insistă celălalt. Fiul dumneavoastră a spus foarte clar că o să stea cu dumneavoastră câteva weekenduri, până când casa lor va fi făcută locuibilă.

– A, da?

Pe moment, maiorului nu-i veni în minte nici un răspuns. Se îndoia că în acest caz camera de oaspeți avea să fie necesară, dar își dădu seama că această informație nu ar fi făcut decât să grăbească plecarea lui Abdul Wahid. În plus, nu voia să fie pus în situația stânjenitoare de a face o referire directă la modul cum fiul său își aranja să doarmă.

– Ar trebui să mă întorc la magazin, iar Amina și George ar trebui să se întoarcă la mătușa ei în oraș, rosti Abdul Wahid pe un ton ferm. Toată ideea asta că putem fi din nou împreună este nebunească.

– Mulți nebuni au fost considerați mai târziu niște genii. Nu trebuie luate hotărâri pripite, nu? Mătușa ta pare să creadă că familia va reveni la gânduri mai bune. Și ține tare mult la micul George.

– Mătușa mea a discutat cu dumneavoastră această chestiune? întrebă Abdul Wahid.

– L-am cunoscut pe unchiul tău, spuse maiorul, dar simți minciuna și nu-l putu privi pe tânăr în ochi.

– Mătușa mea a sfidat mereu normele firești și necesare ale vieții reale. O vede aproape ca pe o datorie. Dar eu nu văd în asta decât slăbiciune, și dacă nu pun punct acestei confuzii, mi-e teamă că mătușii o să i se frângă inima.

– Uite ce e, ce-ar fi să rămâi la prânz și să stăm de vorbă pe îndelete? propuse maiorul.

Se temea că Abdul Wahid avea dreptate. Dacă doamna Ali insista să-l implice pe George în toate visurile ei despre copii și nepoți, se expunea unei deziluzii grave. Totuși, voia să amâne criza pe cât îi stătea în puteri. Mai mult, era dornic să i-l vâre pe musafirul lui pe gât lui Roger – și invers, dacă se putea – în speranța de a-i trezi pe amândoi din autosuficiența morală.

– Chiar aș dori să îl cunoști cum se cuvine pe fiul meu.

Abdul Wahid scoase un behăit ciudat, și maiorul își dădu seama că de fapt râdea.

– Domnule maior, fiul dumneavoastră și logodnica lui v-au adus un adevărat festin de pateuri, șunci și alte produse din porc. Abia am scăpat din bucătărie cu credința întreagă.

– Sunt convins că putem să-ți facem un sendviș cu brânză sau altceva. Abdul

Wahid își târșâi picioarele pe loc, și maiorul insistă cu invitația: Chiar aș dori să stai la masă împreună cu noi.

– Desigur, mă voi supune dorinței dumneavoastră. Voi bea un pahar cu ceai dacă îmi permiteți.

În bucătărie fusese întinsă o față de masă necunoscută maiorului, din iută, cu dungi albastre. Cele mai bune pahare de vin ale sale, pe care le scotea la Crăciun, erau așezate lângă niște farfurii de plastic de un verde oribil. Într-o frapieră pe care nu o folosise niciodată se găsea o sticlă de apă minerală care se răcea printre cuburile de gheață adunate din tăvițele de plastic. Mușțaruri ciudate fuseseră turnate în castronașele de porțelan pentru spălat degetele, în vreme ce într-o vază ca o rădăcină de copac, pe care nu o recunoștea, se găsea un buchet de cale galbene ce se plecaseră spre masă într-un arc adânc. Sandy înghesuia și mai multe cale ofilite printre nimicurile de pe polița căminului. Aprinseseră și un inutil, dar estetic foc în cămin, ceea ce-l făcu pe maior să se întrebe dacă ei cumpăraseră și lemnele de foc din Putney. Roger prăjea ceva pe sobă.

– Îți fumegă haina, Roger, sau gătești ceva făcut din tweed? întrebă tatăl lui.

– Doar câteva felii de trufe în sote de foie gras și măcriș. Am mâncat așa ceva într-un restaurant săptămâna trecută, și a fost atât de grozav că m-am gândit să încerc și eu. Împunse în tigaia care începuse să se înnegrească. Deși nu prea miroase ca acolo. Poate că ar fi trebuit să folosesc grăsime de gâscă în loc de untură.

– Câți o să fim la masă? se interesă maiorul. O să sosească și un autocar cu turiști?

– Păi, tată, am luat în calcul să mai și rămână. Ca să mai ai ce mânca săptămâna viitoare.

Răsturnă conținutul tigăii într-un vas și aruncă tigaia care sfârâia în chiuvetă, unde continuă să fumege.

– Ernest, ai un tirbușon? întrebă Sandy.

În mintea maiorului, indignarea provocată de sugestia că era nevoie să i se asigure hrana fu înlocuită de necesitatea de a elimina o neînțelegere culturală.

– Abdul Wahid a acceptat să ia masa cu noi, așa că poate ar fi bine să pun de ceai și să aduc pentru toată lumea o carafă de apă cu lămâie.

Sandy se opri, cu sticla de vin sprijinită de un șold.

– Ah, serios, trebuie să... începu Roger.

– Vă rog să nu mă luați în seamă, spuse Abdul Wahid. Beți după cum doriți.

– Bravo, bătrâne, zise Roger. Dacă toată lumea ar avea asemenea bune maniere, am putea rezolva chiar mâine criza din Orientul Mijlociu.

Își curbă buzele într-un zâmbet forțat și afișă un șirag de dinți prea albi ca să fie naturali.

– Vino și stai alături de mine, Abdul Wahid, îl invită Sandy. Vreau să te întreb mai multe despre țesăturile tradiționale din Pakistan.

– Nu vă pot fi de mare ajutor, căci am crescut în Anglia. În Pakistan am fost considerat turist și englez. Am cumpărat eșarfa de la un magazin din Lahore.

– Nimic nu e mai bun decât un pahar de apă rece, interveni maiorul, care încă scotocea după un tirbușon prin sertarul de lângă sobă.

Sandy îi dăduse sticla cu vin când se așezase lângă Abdul Wahid.

– Hai, tată, sunt sigur că nu o să refuzi un Margaux bun din '75, zise Roger. L-am ales special pentru tine.

Două pahare mari de vin roşu bun în miezul zilei nu făceau parte din rutina obişnuită a maiorului. Trebui însă să recunoască faptul că împrumutaseră o nuanţă roz veselă unui prânz care altminteri ar fi fost pretenţios. Chipul impecabil fardat al lui Sandy părea delicat prin aburii vinului şi căldura focului. Comenzile obraznice ale lui Roger – îi silise să învârtă vinul în pahar şi să-l miroasă de parcă niciodată nu mai gustaseră în viaţa lor un vin vechi – păruseră aproape şarmante. Maiorul se întrebă dacă fiul lui avea acelaşi comportament în faţa prietenilor lui din Londra şi dacă aceştia îi priveau cu indulgenţă manifestările de entuziasm sau doar râdeau de el pe la spate pentru încercările jalnice de a le da ordine tuturor. Abdul Wahid nu dădu nici un semn de dispreţ. Părea mai puţin acru ca de obicei – poate îl ameţise vederea lui Sandy, blondă şi bine aranjată. Sorbea pe rând din apa cu lămâie şi din ceai şi răspundea cu cele mai politicoase replici la cele câteva întrebări ale tinerei americance.

Roger îl ignoră făţiş pe oaspetele lor şi continuă să pălăvrăgească despre noua casă. Se părea că într-o săptămână el şi Sandy reuşiseră să angajeze un tâmplar şi o echipă de zugravi.

– Şi nu e vorba de orice zugravi bătrâni, se lăudă el. Sunt foarte căutaţi, se ocupă de galerii şi de restaurante. Sandy îi cunoaşte printr-un prieten de la serviciu. Făcu o pauză şi o luă de mână cu un zâmbet iubitor. Este regina relaţiilor utile.

– Multe relaţii, şi foarte puţini prieteni apropiaţi, spuse ea. Maiorul surprinse o

undă de regret care părea sinceră. E atât de plăcut că stai cu prietenii și cu familia, așa cum facem acum!

– Unde e familia dumneavoastră? vru neapărat Abdul Wahid să știe.

Întrebarea lui subită îl trezi pe maior din moțăiala toropitoare.

– Suntem împrăștiați care-ncotro. Tata trăiește în Florida, mama s-a mutat în Rhode Island. Am un frate în Texas și sora mea s-a mutat anul trecut cu soțul ei la Chicago.

– Și, dacă îmi permiteți să întreb, care este religia dumneavoastră?

– Doamne sfinte, cei din familia lui Sandy sunt anglicani convinși, răspunse rapid Roger. Povestește-i, te rog, tatei când mama ta a făcut o poză cu arhiepiscopul de Canterbury.

– Da, o dată mama a ținut sub supraveghere o toaletă de bărbați ca să poată face o poză cu arhiepiscopul, zise Sandy, dându-și ochii peste cap. Cred că s-a gândit că asta ar putea să compenseze pentru toată familia. Acum cred că suntem un budist și doi agnostici, iar restul suntem pur și simplu atei.

– Anglicani nepracticanți, o corectă Roger.

– Cuvântul „ateu" nu prea dă impresia asta, dragule, replică maiorul.

– Lui Roger nu-i place să discute despre religie, nu-i așa? spuse Sandy. Începu să enumere subiectele tabu pe degete: Fără religie, fără politică, sex numai prin aluzii – nu este de mirare că voi, britanicii, sunteți obsedați de vreme, iubitule.

Maiorul se crispă auzind cuvântul de alint. Presupunea însă că trebuia să se deprindă cu asta.

– Eu consider că este important să discutăm despre religiile noastre diferite,

afirmă Abdul Wahid. Dar în Marea Britanie, ținem totul în spatele ușilor închise și măturăm sub covor. Nu am găsit pe nimeni dispus să atace acest subiect.

– O, Doamne, un musulman ecumenic, făcu Roger. Ești sigur că vorbești despre religia care trebuie?

– Roger! exclamă Sandy.

– E în regulă, spuse Abdul Wahid. Prefer o asemenea abordare directă. Nu pot să-mi apăr religia împotriva eschivărilor și a politeții care ascund, de fapt, dispreț.

Maiorul simți nevoia de-a schimba subiectul.

– Voi doi ați stabilit data nunții, sau voiați ca și asta să fie o surpriză? întrebă el.

Roger privi în jos, fărâmițând pâinea lângă farfurie. Sandy luă o înghițitură lungă de vin care – observă maiorul cu plăcere – putea reprezenta o fisură în fațada perfecțiunii ei. Urmă un moment de tăcere.

– A, Doamne, nu, rosti fiul său în cele din urmă. Nu avem în plan să ne căsătorim prea curând, altminteri ți-am fi spus.

– Nici un plan? Nu sunt sigur că înțeleg.

– După ce te însori, oamenii încep să te considere „familist" și, fără să-ți dai seama, toată cariera ta începe să miroasă a scutece iminente, explică Roger, răsucind între degete dopul de la sticla cu vin pe care îl folosi apoi ca să turtească movilița de firimituri. Am văzut cum lucrul ăsta i-a împiedicat pe mulți să promoveze.

Sandy privea cu atenție paharul de vin fără să spună nimic.

– Căsătoria este o etapă minunată a vieții, spuse maiorul.

– Da, la fel și pensionarea, replică fiul său. Dar ai putea foarte bine să le amâni

cât mai mult posibil.

– Nu ți-e teamă că asta ar putea da impresia de diletantism și de lipsă de probitate morală? întrebă maiorul, făcând tot posibilul să-și stăpânească revolta. Toată această lipsă de angajament din ziua de azi – nu miroase a slăbiciune de caracter?

– Ca unul care a dat dovadă de slăbiciune, interveni Abdul Wahid cu o voce scăzută, pot să confirm că asta nu e o cale spre fericire.

– A, nu m-am referit la tine, Abdul Wahid, sări maiorul, îngrozit că, fără să vrea, îl jignise pe oaspetele său. Absolut deloc.

– Uite, Sandy e propriul ei șef și nu are nici o problemă cu asta, zise Roger. Spune-le, Sandy.

– De fapt, a fost ideea mea. Din cauza firmei mele, problema vizei mi-a stat mereu deasupra capului ca sabia lui Damocles, așa că logodna cu un britanic a părut să fie răspunsul ideal. Nu vreau să te jignesc, Abdul Wahid.

– Nu sunt jignit, spuse tânărul. Clipi de câteva ori și inspiră adânc. Numai că uneori, când selectăm regulile, descoperim mai târziu că am lăsat deoparte ceva prețios în tot acest proces.

– Dar toată lumea amână să se căsătorească dacă e posibil, insistă Roger. Uită-te, de exemplu, la familia regală.

– Nu accept să fii lipsit de respect, interveni maiorul. Moda actuală de a răspândi povești și glume, de parcă membrii familiei regale erau personaje de telenovelă, îi displăcea profund.

– Trebuie să mă întorc acum la magazin. Abdul Wahid se ridică de la masă și înclină din cap spre maior și spre Sandy. Gazda sa se ridică să-l conducă spre

ieșire.

– Sper să ne revedem curând, zise Sandy.

– Care e problema lui? întrebă Roger când tatăl său reveni.

– Abdul Wahid tocmai a descoperit că are un fiu. Este un avertisment pentru noi toți că aventurile sentimentale neortodoxe nu rămân fără consecințe.

– Sunt de acord, cel puțin când vine vorba de clasa muncitoare și de străini. Nu acordă deloc atenție contracepției și altor lucruri, dar eu și Sandy nu suntem așa.

– Specia umană e la fel când vine vorba de relații romantice. O uimitoare absență a controlului impulsurilor se combină cu o miopie totală.

– Uite, o să vedem cum merge cu casa, tată. Cine știe, poate în șase luni o să fim și noi pregătiți să ne luăm angajamentul.

– Să vă căsătoriți?

– Sau cel puțin să cumpărăm împreună o casă.

Sandy își goli paharul și nu spuse nimic.

După prânz, Roger dori să fumeze un trabuc în grădină. Maiorul pregăti un ceainic și încercă să o convingă pe Sandy să nu spele vasele.

– Te rog, nu face curat, spuse el.

Toate ofertele de a primi ajutor în bucătărie încă i se păreau stânjenitoare și un semn de milă.

– A, nu mă deranjează deloc. Știu că probabil mă consideri o yankee îngrozitoare, dar îmi place la nebunie faptul că oamenii de aici sunt în stare să locuiască în case minuscule și să facă treburile casnice fără aparate complicate.

– Trebuie să subliniez că Rose Lodge este considerată chiar spațioasă, zise maiorul. Și vreau să-ți spun că dețin un fier de călcat cu aburi de ultimă generație.

– Nu trimiți hainele să-ți fie călcate de cineva?

– Am avut o femeie care venea să facă asta când soția mea era bolnavă. Dar îmi călca manșetele pantalonilor până căpătau luciu. Semănam cu un dirijor de fanfară.

Sandy râse, și maiorul se detensionă puțin. Fie începea să se obișnuiască deja cu ea, fie efectul vinului încă nu se risipise.

– Poate că nu o să mă obosesc să cumpăr o mașină de spălat vase pentru căsuță, spuse ea. Aș vrea să păstrez autenticitatea lucrurilor.

– La modul cum folosește fiul meu tigăile, cred că o să ai nevoie de una, replică maiorul, încercând să desprindă arsura de pe tigaie cu o furculiță și vorbind tare pentru ca Roger, care venea dinspre grădină, să înregistreze remarca.

– Săptămâna trecută am fost la club, spuse acesta. Luă șervetul uscat întins de tatăl său, dar se așeză la masă în loc să dea o mână de ajutor la ștersul vaselor.

– Am auzit. De ce Dumnezeu nu m-ai sunat ca să te prezint cum se cuvine?

– Îmi pare rău. Eram doar în trecere, serios, și m-am gândit că dacă tot am petrecut atâția ani ca membru junior, aș putea pur și simplu să văd cum stau lucrurile.

– Și cum a fost?

– Secretarul ăla bătrân e un idiot afurisit, dar am dat de Gertrude Dagenham-Smythe și a aranjat ea tot. I-am zis lui Sandy că a fost chiar amuzant să-l văd pe secretarul clubului gudurându-se pe lângă ea. Nu știa cum să-mi completeze mai repede cererea de membru.

– Evident, o să trebuiască să-ți dau un document de sponsorizare, spuse maiorul.

Nu ar fi trebuit să-l superi pe secretar.

– De fapt, Gertrude a zis că o să-l convingă pe unchiul ei să mă sponsorizeze, replică Roger, căscând cu poftă.

– Lordul Dagenham?

– Când s-a oferit, m-am gândit că e bine să fiu sponsorizat de cineva aflat cât mai sus pe lanțul trofic.

– Dar nici măcar nu o cunoști, spuse maiorul, care încă se gândea la Gertrude ca la doamna cu pălărie pescărească.

– Ne-am întâlnit de vreo câteva ori cu Gertrude în oraș, interveni Sandy. Și-a adus aminte imediat de Roger – chiar a glumit cum a fost îndrăgostită de el într-o vară când a venit în vizită.

Maiorul văzu brusc imaginea unei fete înalte și slabe, cu o bărbie teșită și ochelari verzi, care dăduse târcoale pe stradă într-o vară. Își aminti că Nancy o invitase înăuntru de câteva ori.

– Țin minte că Roger a fost foarte nepoliticos cu ea, zise într-un târziu. Oricum, nici nu se pune problema. Pur și simplu nu se face să nu fii sponsorizat de propria familie.

– Dacă insiști, zise fiul său, și maiorul nu putu decât să fumege când își dădu seama că ajunsese în postura de a se ruga să nu fie exclus din procesul de avansare socială a lui Roger. Îți amintești cum apărea mereu pe după gardul viu și îmi făcea cadouri? continuă acesta. Era cu totul nesărată și trebuia s-o gonesc trăgând în ea cu cornete.

– Roger! exclamă maiorul.

Statutul tinerei lady, de nepoată a lordului Dagenham, era suficient să-i confere dacă nu frumusețe, măcar o anumită distincție.

– A, acum este foarte atent cu ea, îl asigură Sandy. I-a cerut ajutorul pentru balul de la clubul de golf și el a fost imediat de acord. Noroc că nu sunt genul de femeie geloasă.

– Eu nu sunt deloc încântat de bal, mărturisi maiorul. Circulă niște idei ridicole pe care trebuie să mă ajuți să le înăbuș în față.

– Contează pe mine, spuse Roger. Nu vreau ca niște prostii să abată atenția de la tema centrală – fala numelui Pettigrew.

– Păi tocmai ideea asta vreau să o înăbuș! Nu-mi place ca numele nostru să fie fluturat ca o distracție ieftină.

– Dar cum vrei altfel să devină cunoscut? Mi-au cerut să joc rolul bunicului Pettigrew. E un noroc incredibil, zise tânărul căscând din nou.

– E o rușinel exclamă maiorul.

– Este un imbold pentru cariera mea socială și nu te va costa nimic, replică fiul său. Vrei să-mi refuzi această șansă?

– O să arătăm ridicol.

– Toată lumea arată ridicol la țară. Ideea este să te implici ca să nu devii suspect.

Maiorul era tentat să-i răsplătească egoismul trăgându-i una peste ureche cu tigaia proaspăt frecată.

– Tatăl tău e minunat, spuse Sandy în timp ce luau ceaiul în living. E atât de plăcut să mai întâlnești și câte un om lipsit de ipocrizie!

– Săptămâna asta ne-am întâlnit cu unul dintre cei mai mari colecționari de artă din Europa, zise Roger. Un rus – are ditamai palatul chiar lângă Regent's Park.

– Nu cred că tatăl tău l-ar fi plăcut prea mult, opină ea.

– Are șase tablouri de Picasso și mânere de ametist la toate bateriile din toalete, continuă Roger. După zece minute de conversație cu el, Sandy l-a convins să comande o întreagă garderobă pentru prietena lui.

– Îi admir pe bărbații care nu fac lucrurile pe jumătate, spuse Sandy.

– Ar trebui să o suni, dragă, și să vezi dacă putem obține o invitație la prânz.

– O, Doamne, nu la prânz, protestă Sandy. Prânzul presupune conversație. Nu cred că pot să îndur o oră întreagă să o ascult pălăvrăgind despre genții ei.

– Ar merita, dacă ajungem pe lista de invitați în cortul lor privat la târgul de artă. Dacă îi lucrăm cum trebuie, vara viitoare am putea s-o petrecem pe iaht în Marea Neagră sau cel puțin să ajungem la Poole în weekend.

– Pe vremea mea nu cred că am simțit vreodată nevoia să ne „lucrăm" contactele sociale în felul ăsta, observă maiorul. Pare un pic cam jenant.

– Ei, haide, așa au mers mereu lucrurile, spuse fiul său. Fie ești în joc și îți faci legături, fie ești abandonat în văgăunile sociale și te mulțumești să fii prieten cu... ei bine, cu vânzătorii.

– Ești foarte necuviincios, replică maiorul, simțind cum sângele îi urca în obraji.

– Cred că tatăl tău are dreptate, interveni Sandy. Ca să fii interesant, trebuie să ai contacte în tot felul de medii. În felul acesta, îi faci pe oameni să se simtă în largul lor.

– Sandy e o adevărată maestră când vine vorba să-și facă prieteni, afirmă Roger.

Reușește să-i convingă pe toți că îi place cu adevărat.

– Chiar îi plac pe toți, spuse Sandy roșind. OK, poate că pe rus nu-l plac. Am putea să închiriem o barcă dacă vrei o vacanță pe mare.

– Nevasta șefului meu îi mănâncă din palmă, continuă tânărul. Înainte nici nu reușeam să beau o cafea cu șeful, iar acum mă invită la vânătoare împreună cu un client. Să nu subestimezi niciodată puterea mafiei feminine.

– Îmi amintesc de un băiețel care plângea în hohote lângă o ciocănitoare moartă și jura că niciodată n-o să mai pună mâna pe o armă, zise maiorul. Chiar ai de gând să te duci la vânătoare? Se aplecă spre Sandy și îi mai turnă niște ceai. Nu am reușit niciodată să-l mai conving să vină cu mine după aceea, adăugă el.

– Mda, de parcă „Să vină și Woody" ar fi o invitație grozavă, bombăni Roger. A fost prima dată când am tras cu arma și am nimerit o specie pe cale de dispariție. Nu m-au lăsat niciodată să uit asta.

– Ah, trebuie să înveți să lași în urmă lucrurile astea, băiete! Poreclele se țin de cei care permit așa ceva.

– Tatal Roger își dădu ochii peste cap. Un mare partizan al ideii de compasiune prin băi reci și reproșuri usturătoare.

– Acum Roger e hotărât să vâneze, spuse Sandy. A trebuit să ne petrecem trei ore într-un magazin de pe Jarmyn Street ca să-și cumpere echipamentul necesar.

– Echipament? făcu maiorul. Ți-aș fi putut împrumuta eu o pereche de pantaloni și o haină.

– Am tot ce-mi trebuie, mulțumesc. În afară de o pușcă, evident. Speram că pot să le împrumut pe a ta și a unchiului Bertie.

Solicitarea fusese făcută cu mare dibăcie. Maiorul își puse jos ceașca și farfuriuța și studie chipul placid al fiului său cu un amestec egal de curiozitate și furie.

Roger nu dădea vreun semn că înțelesese afrontul pe care-l săvârșise. Pentru el nu avea mai mare importanță decât dacă ar fi cerut împrumut niște cizme în timpul unei furtuni. Maiorul se gândi cum să dea un răspuns care să fie suficient de direct încât să pătrundă prin platoșa egoismului său.

– Nu.

– Poftim?

– Nu, nu poți să împrumuți puștile.

– De ce nu? întrebă Roger cu ochii mari.

Maiorul se pregătea să răspundă, când își dădu seama că fiul lui îl atrăgea pe panta explicațiilor. Explicațiile ar fi deschis apoi drumul negocierilor.

– Hai să nu discutăm asta în fața oaspetelui nostru, zise în cele din urmă. Nici nu se pune problema.

Roger se ridică atât de repede, încât își vărsă ceaiul în farfurioară.

– De ce trebuie întotdeauna să-mi pui bețe în roate? De ce nu te oferi niciodată să mă susții? Aici e vorba de cariera mea. Trânti pe masă ceașca și se uită înspre șemineu, strângându-și mâinile pumni la spate.

– Sunt sigur că gazda ta a aranjat să ai niște arme foarte potrivite. În plus, ca novice, ai arăta grotesc folosind o pereche de puști atât de valoroase.

– Mulțumesc, tată. Ce drăguț din partea ta să fii atât de direct în ceea ce privește limitele mele.

– Sunt sigură că tatăl tău nu a vrut să spună asta, interveni Sandy, părând să-și fi

amintit brusc de ce cunoștințele erau de preferat rudelor.

– Pur și simplu încerc să te feresc de ridicol, insistă maiorul. Ce fel de vânătoare e și asta, de fapt? Dacă este vorba de tir sportiv, de obicei se oferă echipamentul adecvat.

– Nu, e vorba de o vânătoare la țară, zise Roger.

Făcu o pauză de parcă ezita să continue, și maiorul fu cuprins de o premoniție îngrozitoare. Se gândi să-și înfigă degetele în urechi ca să nu fie nevoit să audă cuvintele pe care fiul său urma să le rostească.

– I-am spus lui Roger că te vei bucura pentru el, îl informă Sandy. Dar toată săptămâna și-a făcut probleme că s-ar putea să te simți jignit că, după toți anii ăștia, el obține invitația, nu tu.

– O să vânez cu lordul Dagenham săptămâna viitoare, explică tânărul. Îmi pare rău, tată, dar am primit invitația și nu am putut să refuz.

– Sigur că nu.

Trăgea de timp și își evalua opțiunile. Se întrebă în treacăt dacă el și Roger aveau să ajungă la capătul zilei fără să fie nevoiți să recunoască adevărul unul în fața celuilalt. Apoi se gândi ce avantaje ar fi obținut dacă ar fi tăcut pe moment și s-ar fi prefăcut apoi surprins de întâlnire în ziua respectivă, dar alungă ideea, deoarece nu putea conta pe Roger să aibă o reacție suficient de demnă față de o asemenea poveste.

– Am vrut să o rog pe Gertrude să mai adauge o persoană, dar cred că se acceptă un număr limitat de arme, continuă tânărul. Am considerat că nu este politicos să-i presez.

Roși, iar maiorul văzu cu oarecare surprindere că jena în raport cu rudele mergea în ambele sensuri de la o generație la alta. Era îngrozit imaginându-și-l pe fiul său fluturând în jur pușca și, pentru o clipă, se văzu dând explicații pentru vreun păun mort de pe pajiște. În mod clar însă, nu avea rost să ascundă relația dintre ei. Pur și simplu trebuia să stea cu ochii pe el.

– A, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, rosti în cele din urmă. Vechiul meu prieten Dagenham m-a invitat cu ceva vreme în urmă să-l ajut la vânătoare. Făcu o pauză pentru a spori efectul. A zis că este nevoie de niște mâini bătrâne ca să vă arătăm vouă, londonezilor, cum se procedează.

– E minunat! exclamă Sandy. Mă bucur că totul s-a rezolvat. Vă rog să mă scuzați, adăugă ea fluturând vag din mână, ceea ce maiorului i se păru a fi semnul universal al femeilor care se duc să-și împrospăteze machiajul.

– Abia aștept să am prilejul să le pun la treabă pe bătrânele Churchill, zise el, așezându-se la loc după ce Sandy părăsise încăperea. Ar trebui să stai pe lângă mine, Roger, ca să pot să-ți arunc în tolbă câteva păsări, dacă ai nevoie. Maiorul văzu că fiul său arăta de parcă i se făcuse rău de la stomac și se gândi că poate mersese prea departe. Nu fusese niciodată în stare să suporte prea multă ironie. De fapt, am întâlnit un american care e interesat să le cumpere și vreau să-i demonstrez ce pot să facă, continuă el.

– Chiar ai de gând să le vinzi? întrebă Roger, înveselindu-se brusc. Asta e o veste excelentă. Jemima începea să se îngrijoreze că ai de gând să fugi cu ele.

– Ai discutat cu Jemima pe la spatele meu?

– A, nu o lua în felul ăsta. E mai... De la înmormântare, ne-am gândit că ar fi bine

să ținem legătura, căci amândoi avem părinți de care trebuie să ne ocupăm. Ea e îngrijorată din pricina mamei ei, iar eu... ei bine, acum pari în regulă, dar la fel s-a întâmplat și cu unchiul Bertie. Nu se știe niciodată când va fi necesar să intervin și să am grijă de diverse lucruri.

– Am rămas mut de recunoștință, îi spuse maiorul.

– Ești sarcastic.

– Ești un mercenar.

– Tată, nu e corect. Eu nu sunt ca Jemima.

– A, serios?

– Uite, tot ce îți cer este ca atunci când vei vinde armele să te gândești să-mi dai și mie o mică parte, de care tu nici măcar nu ai nevoie. Nu ai idee ce costisitor este să fii un om de succes în capitală. Hainele, restaurantele, petrecerile la casele de vacanță – în ziua de azi trebuie să investești ca să poți progresa, și, sincer, e cam jenant să nu pot ține pasul cu Sandy.

Se așeză cu umerii căzuți. Pentru o clipă, arătă ca un adolescent nefericit.

– Poate că ar trebui să-ți mai moderezi un pic așteptările, zise maiorul, sincer îngrijorat. Viața nu înseamnă numai să te duci la petreceri epatante și să cunoști oameni bogați.

– Asta le spun ei acelora pe care nu-i invită, rosti fiul său posomorât.

– Eu nu aș participa niciodată la un eveniment la care m-am chinuit să fac rost de o invitație.

Spunând asta, maiorul își dădu asigurări că el nu apelase la nici un șiretlic pentru a fi chemat la partida de vânătoare. Din câte își amintea, fusese un gest cu totul

spontan din partea lordului Dagenham.

Sandy coborî scările și ei tăcură. O urmă de parfum proaspăt și culoarea rujului abia aplicat învioră atmosfera din încăpere, și maiorul își zise că trebuia să deschidă mai des ferestrele. Se străduia din răsputeri să păstreze casa curată și lustruită, dar în locuințele tuturor oamenilor singuri persista un anumit aer stătut.

– Ar trebui să mergem, dacă vrem să vorbim cu zugravii înainte să plece, spuse Sandy.

– Ai dreptate.

– I-ai zis lui Abdul Wahid că probabil veți sta aici? întrebă maiorul.

Roger și Sandy schimbară o privire precaută. Maiorul se simți ca un băiețel pe care părinții încercau să-l ferească de o discuție pentru adulți.

– I-am explicat că vom avea nevoie de un sălaș cât timp casa e în renovare, spuse tânărul. A înțeles că nu ar fi convenabil să stăm toți aici, să împărțim aceeași baie și toate cele.

– Ai mare dreptate. Așa cum i-am spus și lui Abdul Wahid, tu și Sandy vă veți simți mult mai bine la han.

– Stai puțin, protestă Roger.

– Trebuie să-i ceri proprietarului camera albastră, draga mea, îi spuse maiorul lui Sandy. Are baldachin și, am impresia, un jacuzzi, care vouă, americanilor, vă place atât de mult.

– Nu stau la afurisitul de han, se răsti fiul său cu trăsăturile schimonosite de furie.

Desigur, nu era deloc nobil să te delectezi cu disconfortul cuiva care era sânge

din sângele tău și carne din carnea ta, dar Roger fusese prea neobrăzat și avea nevoie să fie pus la punct cu fermitate.

– Este adevărat că zgomotul scos de jacuzzi se aude până jos, la bar, continuă maiorul de parcă medita profund asupra subiectului.

Observă că Sandy se străduia din răsputeri să rămână serioasă, dar râsul îi făcea să-i tremure colțurile buzelor.

– Nu te poți aștepta ca logodnica mea să împartă această casă cu un vânzător străin din Pakistan, izbucni Roger.

– Înțeleg asta. Din nefericire, deja l-am invitat să stea și mi-e teamă că nu pot să-l arunc afară din cauză că fiul meu nu este de acord.

– Din câte știm, ar putea fi un terorist!

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te și întâlnește-te cu zugravii înainte să plece să renoveze Vaticanul sau așa ceva, spuse maiorul, pe un ton puțin mai aspru decât intenționase.

Luă tava cu ceai și se duse în bucătărie. Din living se auzi sunetul înăbușit al unei discuții în contradictoriu, și Roger își vârî capul pe ușă ca să-i spună că el și Sandy plecau, dar aveau să revină pentru a-și petrece noaptea acolo. Maiorul încuviință din cap în semn de răspuns.

Îl întristase propria ieșire. Voia să simtă genul de legătură strânsă care existase între Roger și Nancy. Adevărul era că acum, fără soția lui care să negocieze spațiul pe care îl ocupau ca familie, el și Roger păreau să aibă prea puține în comun. Dacă nu ar fi existat o legătură de sânge, simțea că ar fi avut prea puține motive să continue relația dintre ei. Se așeză la masă și simți povara acestei acceptări apăsându-l

pe umeri ca o haină grea și udă. În lumea restrânsă, fără Nancy și fără Bertie, indiferența față de propriul fiu părea un lucru foarte trist.

Capitolul 14

– Pentru ce e chestia asta de plastic? întrebă George dându-i maiorului un disc cu un decupaj complicat care venise odată cu zmeul pe care îl cumpărase special pentru excursia din acea după-amiază.

– Probabil e de la ambalaj, răspunse maiorul, care improvizase pe cât posibil, având în vedere că instrucțiunile de asamblare erau în chineză. Zmeul ieftin, mov cu verde îi flutura în mână. Eliberă opritorul rudimentar de pe mosor și i-l înmână băiatului. Ești gata să-l ridici?

George luă mosorul și începu să meargă cu spatele peste iarba mâncată de iepuri. Parcul, plin de familii în această duminică frumoasă, ocupa tot promontoriul larg din vestul orașului. Era o zonă bună pentru înălțarea zmeielor; multe dintre ele erau înclinate acum spre poalele dealului, unde pământul cobora abrupt, într-o parte pierzându-se în zona împădurită și în cealaltă spre marginea stâncilor înalte. O serie de indicatoare îi avertizau pe trecători că suprafața de calcar era fărâmițată de acțiunea mării și a vremii. Câteva cruci și buchete de flori ofilite aminteau în mod criptic de cei care, în fiecare an, alegeau acest loc ca să se arunce spre moarte în stâncile crestate de mai jos. Fiecare mamă din parc părea să simtă nevoia să strige la propriii copii să nu se apropie de zona periculoasă, formând un cor care răsuna mai tare decât zgomotul mării.

– Eddie, nu te apropia de marginel strigă o femeie de pe o bancă alăturată. Fiul el își rotea brațele ca o morișcă în timp ce alerga după un câine mic. Eddie, ai grijă!

Și totuși nu se obosi să se ridice de pe bancă, fiind preocupată să mănânce un

sendviș foarte mare.

– Dacă se tem atât de mult pentru copiii lor, de ce insistă să vină aici? întrebă maiorul, dându-i doamnei Ali zmeul ca să-l lanseze. Ești gata, George?

– Gata! spuse George. Doamna Ali aruncă zmeul în aer, unde pluti ezitând o clipă, apoi, spre imensa satisfacție a maiorului, se înălță spre cer.

– Asta este! strigă maiorul în timp ce băiețelul alerga cu spatele, eliberând mai multă sfoară de pe mosor. Mai multă sfoară, George, mai multă sfoară!

– Nu te duce prea departe, George, strigă doamna Ali cuprinsă brusc de neliniște. Își acoperi gura cu mâinile și întoarse ochii mari cu o privire spășită spre maior.

– Nu și dumneata, spuse el.

– Trebuie să fie un reflex natural, râse ea. Legătura universală dintre toate femeile și copiii de care au grijă.

– Mai degrabă o isterie universală. E la sute de metri de margine.

– Nu ți se pare un pic amețitor? întrebă doamna Ali, cercetând din priviri iarba moale care se pierdea spre prăpastia abruptă. Parcă simt cum mi se învârte pământul sub picioare.

– Ăsta e farmecul locului. Îi atrage pe oameni aici. Admirând peisajul, căută citatul potrivit.

Liber de-a îngrădirilor strânsoare
Pe jumătate sălbatic și cu totul îmblânzit,
Câmpul înțelept îmbrățișează tăișul stâncii albe,
Cum se-ntâmpla și când romanii au venit.

– Presupun că și femeile romane strigau la copii să fie atenți, spuse doamna Ali. E din Kipling?

– Da, zise maiorul scoțând din buzunar un volumaș cu coperte roșii. Poemul se numește *Sussex* și speram să-l citim astăzi împreună la ceai.

Ea sunase să anuleze întâlnirea de lectură planificată, explicând că se oferise să-l scoată pe micul George în acea după-amiază. Maiorul, refuzând să fie dezamăgit a doua duminică la rând, se oferise să-i însoțească.

– Ce uimitor că ne-am propus să-l citim în casă! Are mai multă forță aici, unde a fost scris.

– Atunci poate că ar trebui să mergem după conașul George și să-ți citesc și restul? propuse maiorul.

După ce citiseră poezia, zmeul fusese lansat de câteva ori, iar George alergase până când picioruşele îi erau epuizate, maiorul sugeră să bea un ceai. Se așezară la o masă adăpostită de pe terasa localului construit, în mod absurd, chiar pe promontoriu. Obrajii doamnei Ali erau calzi de la plimbare, dar părea oarecum retrasă. George înghiți o brioșă aproape pe nemestecate și bău un pahar de limonadă cam răsuflată înainte să se îndepărteze ca să se uite la un cățel care era plimbat în apropiere.

– Nepotul meu mi-a sugerat locul ăsta, mărturisi ea. A spus că vine aici mereu după rugăciunea de la moschee fiindcă aici își imaginează că Mecca este imediat după linia orizontului.

– Cred că în direcția aia e Franța, răspunse maiorul, mijind ochii și încercând să

determine poziția corectă a Arabiei Saudite. Dar la nivel spiritual există ceva legat de marginea pământului care te poate face să te simți mai aproape de Dumnezeu. Un sentiment al propriei micimi, cred.

– Sunt foarte bucuroasă că a vrut ca George să vadă asta. E un semn bun, nu? Maiorul își zise că ar fi fost un semn și mai bun dacă tânărul ar fi fost cel care i-ar fi arătat lui George locul respectiv, dar nu dori să-i strice doamnei Ali după-amiaza. Trebuie să-ți mulțumesc încă o dată că-l suporți pe nepotul meu, urmă ea. În felul ăsta, George și Amina pot să stea cu noi, iar Abdul Wahid are posibilitatea să-și cunoască fiul.

Maiorul testă culoarea ceaiului și roti nemulțumit ceainicul.

– Mă bucur că nu are nimic împotrivă ca Amina să lucreze la magazin.

– Un magazin este un lucru curios. Întotdeauna mi s-a părut că e un minuscul spațiu liber într-o lume cu multe limite.

– Deci e ceva mai complicat decât să vinzi ouă și să lucrezi în zilele de sărbătoare?

– Un loc al compromisurilor, explică ea. E foarte greu de transpus în cuvinte.

– Deseori compromisurile sunt construite pe lucrurile nespuse. Cred că te înțeleg perfect.

– Nu am putut niciodată să discut cu nepotul meu despre asta. Totuși, sper din tot sufletul ca spațiul magazinului să-i permită lui Abdul Wahid să vadă unde se află adevărata lui datorie.

– Crezi că o iubește?

– Știu că înainte au fost foarte îndrăgostiți. Mai știu și că familia s-a străduit din

răsputeri să-i despartă.

– El pare să creadă că, în ciuda eforturilor pe care le depui, familia soțului dumitale decedat n-o va accepta niciodată pe Amina, spuse el, turnând ceai.

Doamna Ali luă ceașca și degetele li se atinseră pe marginea farfurioarei. Maiorul se simți străbătut de un fior care nu putea fi decât fericire. Ea păru neliniștită de afirmația lui și ezită, sorbind din ceai și punând cu grijă ceașca pe tavă înainte să răspundă.

– Mi-e teamă că am fost foarte egoistă.

– Nu pot să te las să sugerezi așa ceva!

– E adevărat, insistă ea. I-am spus lui Abdul Wahid că le-am scris rudelor – și chiar am făcut-o. Se opri din nou, își încrucișă brațele la piept și rămase cu privirea pierdută. Nu se uită la interlocutorul său când continuă: Dar în fiecare zi am fost prea ocupată ca să o pun la poștă. Scotoci într-o geantă mică și scoase un plic subțire, foarte șifonat și îndoit. Întorcându-se spre el, i-l întinse.

– O scrisoare nepusă la poștă este o povară grea, murmură el luându-i-l cu blândețe dintre degete.

– Cu fiecare zi care trece o simt mai grea. Știu că lucrurile nu pot continua ca acum, și asta e o povară. Pe de altă parte însă, în fiecare zi simt o ușurare pe care aproape că o uitasem. Se uită la George, care stătea ghemuit în iarbă și vorbea cu băiatul cu cățelul, în timp ce patrupedul sărea în jurul lor.

– Cât mai poți amâna discuția absolut necesară?

– Speram să-mi dai asigurări că pot să o amân pentru totdeauna, zise ea. Mi-e teamă că scrisoarea o să strice totul. Se întoarse spre el, cu un zâmbet visător

zăbovindu-i pe buze.

– Draga mea doamnă Ali...

– Mi-e teamă că mi se va lua totul, rosti ea încet.

Maiorul simți dorința să arunce scrisoarea incriminată la pubelă, împreună cu farfuriile de carton și ambalajul lipicios de înghețată.

– Ce bine ar fi să-i puteți ignora, spuse el.

– Asta nu se poate, răspunse doamna Ali. Îl cunosc pe nepotul meu, care trebuie să-și depășească propriile îndoieli, și care nu poate merge mai departe fără binecuvântarea tatălui său. Luă plicul și îl băgă înapoi în geantă. Poate că găsim o cutie poștală în drum spre casă.

– Sper că scrisoarea dumitale va întâmpina o reacție mai prietenoasă decât îți imaginezi.

– Credința mea permite câte un miracol din când în când. Sper că o să vadă că au fost nedrepți. Desigur, dacă asta nu funcționează, sunt pregătită să negociez la un nivel mai lumesc.

– E absurd că suntem nevoiți să negociem cu familia ca niște vânzători de mașini second-hand. Maiorul oftă. Cu o lașitate asumată, ignorase două telefoane de la Marjorie; în cele din urmă, găsise o utilizare pentru afișarea numărului apelantului. Simțea că nu mai putea amâna o confruntare inevitabilă despre arme, la fel cum fragila doamnă Ali nu putea spera să se ferească de furia familiei.

– Cineva trebuie să-i ia apărarea lui George, spuse ea. Nu este permis în Islam să lași pe umerii unui copil povara rușinii părintelui. La înmormântarea bunicii lui l-a evitat de toată lumea, în afară de o mână de oameni. A fost o umilință cumplită.

– Îngrozitor, murmură maiorul.

– Mi-e teamă că familia soțului meu a sporit această rușine răspândind anumite neadevăruri, continuă doamna Ali. Știu că Abdul Wahid înțelege, și cred că asta îl va ajuta să îndrepte lucrurile.

– Pare foarte atașat de ea și de băiat.

– Mă bucur s-o aud de la tine. Speram că ai putea să stai de vorbă cu el. Cred că are nevoie de punctul de vedere al unui bărbat asupra situației.

– Nu știu dacă sunt cel mai potrivit, începu maiorul, îngrozit la gândul de a discuta niște chestiuni atât de intime. Nu ar fi putut să abordeze un asemenea subiect cu propriul fiu, darămite cu tânărul încăpățânat și reticent care ocupa în acele zile camera lui de oaspeți.

– Cu pregătirea dumitale militară, înțelegi mai bine ca majoritatea bărbaților conceptele de onoare și mândrie. În definitiv, eu sunt femeie și aș lăsa totul deoparte ca să-l păstrez pe acest băiețel alături de mine. Abdul Wahid știe asta și prin urmare nu are încredere în capacitatea mea de a-i înțelege modul de gândire.

– Nu sunt expert în credința care îi alimentează simțul datoriei, spuse Maiorul. Nu pot să-i dau eu dispoziții. Reticența i se topea însă treptat în satisfacția caldă provocată de complimentul doamnei Ali.

– Îți cer doar să vorbești ca de la un om de onoare la altul. Abdul Wahid încă explorează relația lui cu credința. Cu toții ne alegem și ne fasonăm religia în maniera proprie, nu?

– Nu-mi imaginez că diferiții ayatollahi sau arhiepiscopul de Canterbury sunt de acord cu dumneata. Cred că ești cam neortodoxă.

– Sunt realistă.

– N-am știut că proprietarii de magazine au concepții atât de eretice, zâmbi maiorul. Sunt de-a dreptul uimit.

– O să stai de vorbă cu el? întrebă ea.

– O să fac tot ce-mi ceri. Maiorul citi recunoștință în ochii ei și se întrebă dacă ar fi putut vedea și o urmă de fericire. Se întoarse, prefăcându-se ocupat să zgândăre cu vârful bastonului o buruiană mare, și adăugă: Trebuie să știi că îți stau cu totul la dispoziție.

– Văd că nu a murit cavalerismul.

– Câtă vreme nu trebuie să particip la un turnir, sunt cavalerul dumitale.

Tocmai când maiorul se gândea că nu-și putea aminti să fi petrecut o după-amiază de duminică mai plăcută în ultimii ani, o femeie veni pe pajiștea de mai jos de ei și îl luă de lângă George pe băiatul cu cățelul. Se îndepărtară spre parcare de parcă se pregăteau să plece, dar la vreo sută de metri mai departe, ea își scutură fiul de braț, cu fața furioasă aproape de a lui în timp ce îi vorbea. Puștiul fu apoi lăsat să alerge cu câinele. George, care se ridicase și îi urmărise îndepărtându-se, veni încet la masă, cu umerii căzuți.

– Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă doamna Ali. Femeia aceea ți-a vorbit urât?

George ridică din umeri.

– Vorbește, acum, spuse maiorul, încercând să nu aibă un ton prea brutal. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, oftă băiatul. Mama lui a spus că nu are voie să se joace cu mine.

– Ce ignoranți sunt unii, pufni maiorul, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Acum văzu că era femeia care striga mai devreme, mama lui Eddie. S-ar fi dus să stea de vorbă cu ea, numai că, după toate aparențele, deși înceată și greoaie, era o persoană agresivă.

– Îmi pare rău, George, zise doamna Ali în timp ce-și punea o mână pe brațul maiorului ca să-l oprească. Bărbatul se lăsă înapoi pe scaun.

– Nici acasă nu se joacă nimeni cu mine.

– Sigur ai mulți prieteni, spuse maiorul. Copii deosebiți ca tine.

George îi aruncă o privire plină de milă, de parcă el ar fi fost bătrânul, iar maiorul, un copil ignorant.

– Dacă ai mamă, dar nu și tată, nu se joacă deloc cu tine, explică el. Pot să mai iau o brioșă?

Maiorul era atât de uluit, că-i întinse farfuria fără să se gândească. Numai când George își înfipse dinții în glazură își aminti că el nu-l lăsase pe fiul lui să mănânce mai mult de o prăjitură la ceai, ba din când în când nu-i dădea nici una, ca să nu-l răsfețe. În cazul de față, o altă prăjitură părea singurul remediu la îndemână.

– Scumpule, mama ta și mătușa Noreen te iubesc foarte mult, și bunica te-a iubit la fel de mult, zise doamna Ali, înconjurând în fugă masa și lăsându-se în genunchi pe betonul cam murdar ca să-l cuprindă pe băiat în brațe. Și eu te iubesc la fel de mult. Îl sărută și îi mângâie părul în timp ce George se foia și încerca să ferească prăjitura de părul ei lung. Trebuie să-ți amintești asta când oamenii sunt cruzi.

– Pari un puști foarte deștept, i se adresă și maiorul când doamna Ali îi dădu drumul din îmbrățișare. Băiatul îl privi cu oarecare suspiciune, iar maiorul hotărî brusc

să nu-i țină discursul moralizator pe care și-l pregătise, despre faptul că nu trebuia să se lase afectat de cuvinte, ci se întinse după mâna lui murdară și lipicioasă și declară solemn: Aș fi onorat dacă m-ai considera prieten.

– OK, răspunse George, dând mâna cu el. Dar ce jocuri mai știi în afară de înălțarea zmeului?

Doamna Ali râse în timp ce maiorul se străduia să-și păstreze o expresie gravă și gânditoare.

– Ai jucat vreodată șah? întrebă el. Dacă vrei, te învăț.

În drum spre casă, George adormi pe bancheta din spate, obosit după toată alergătura și cu burta plină de prăjituri. Maiorul alese o rută cât mai pitorească posibil; doamna Ali părea vrăjită de malurile înalte și de căsuțele intime de pe drumurile mai puțin folosite. Observă o cutie poștală rotundă, de model vechi, la o bifurcație, și maiorul opri ca să-și expedieze scrisoarea. Își ținu răsuflarea când o văzu neclintită, cu plicul în mână și capul plecat, cufundată în gânduri. Niciodată nu i se dezvăluiseră atât de limpede consecințele actului de a pune la poștă o scrisoare – imposibilitatea de a o retrage din gura de fier a cutiei, inevitabilitatea drumului ei neabătut prin sistemul poștal, călătoria din tolbă în tolbă și de la poștaș la poștaș până când un om singuratic într-o camionetă oprește în fața ușii și împinge prin fantă un mic teanc de plicuri. Brusc, i se părea îngrozitor să nu-ți poți lua înapoi cuvintele, așa cum se întâmplă când vorbești față în față. Când ea lăsă plicul să cadă în cutie, tot soarele păru să se risipească din acea după-amiază.

Modul în care l-ar fi putut convinge pe un tânăr să accepte sfaturile unui străin în

privința unor decizii care îi puteau schimba viața îl chinui pe maior vreme de câteva zile. Chiar dacă și-ar fi găsit cuvintele potrivite, nu părea să se ivească nici un prilej de discuție. Abdul Wahid se trezea în zori și pleca după ce bea doar o ceașcă de ceai. În majoritatea zilelor se întorcea târziu, după ce luase cina la magazin, și se strecura imediat în camera lui, unde citea din micul teanc de cărți religioase. Sosirea lui era de multe ori semnalată numai de micile dovezi de mulțumire lăsate pe masa din bucătărie: un pliculeț din hârtie cerată cu un nou amestec de ceai, un chec simplu, o pungă de mere. Singurele lucruri ciudate erau imaginea pantofilor lui aliniați noaptea lângă ușa din spate și izul slab de aftershave cu aromă de lămâi verzi care persista în baia pe care Abdul Wahid o lăsa curată lună în fiecare dimineață. Maiorul căuta cu disperare o ocazie ca să-și îndeplinească promisiunea făcută doamnei Ali, și începu să țină ceainicul pregătit și un ibric cald pe sobă în timp ce zăbovea în preajma cămărutei pentru spălat vasele sperând să-l prindă pe oaspetele lui intrând pe ușa din spate.

Într-o seară când ploua cu găleata, ocazia se ivi în sfârșit. Abdul Wahid trebuise să-și scuture și să-și pună la uscat pelerina de ploaie udă, rămânând astfel mai mult în hol. Probabil că pantofii îi erau uzi leoarcă, fiindcă maiorul îl auzi îndesând în ei ziare mototolite luate din coșul de hârtii. Transferând ibricul pe un ochi aprins de pe sobă, maiorul așeză ceainicul în mijlocul mesei și scoase două căni mari.

– Nu bei o cană de ceai fierbinte cu mine? îl întrebă pe tânăr când acesta intră în bucătărie. E o vreme groaznică afară.

– Nu doresc să vă deranjez, domnule maior, spuse Abdul Wahid ezitând. Îmbrăcat cu un pulover subțire peste cămașă, tremura de frig. Ospitalitatea

dumneavoastră este deja mai mult decât merit.

– Mi-ai face o mare favoare dacă ai rămâne cu mine câteva minute. Am stat toată ziua singur și mi-ar prinde bine puțină companie.

Maiorul înteți focul de parcă această chestiune fusese deja stabilită. Aplecându-se spre bușteni care fumegau, își dădu seama că afirmația despre singurătate era adevărată. În ciuda încercărilor de a menține un program susținut de cumpărături, jocuri de golf, vizite și întâlniri, erau zile ca aceasta, cu vreme urâtă și marcate de sentimentul chinuitor că anumite părți lipseau din viața lui. Când noroiul alunecos îi inunda răzoarele de flori și norii înăbușeau cerul, i se făcea un dor nespus de Nancy. Îi era dor chiar și de fiul său și de felul cum casa răsuna de pantofi aruncați din picioare și băieți murdari care se jucau în sus și-n jos pe scări. Acum regreta faptul că de atâtea ori îi apostrofase pe Roger și pe prietenii lui – subapreciase veselia pe care o stârnea zarva lor.

Abdul Wahid se așeză la masa din bucătărie și acceptă cana de ceai.

– Mulțumesc. E cam umed afară în noaptea asta.

– Da, nu e prea plăcut, încuviință maiorul, întrebându-se dacă aveau să rămână blocați mult timp în clișeul inevitabil al discuției despre vreme.

– E curios că v-ați săturat să vă petreceți singur ziua, în timp ce eu am obosit să tot aud pălăvrăgelile celorlalți. Mi-ar plăcea să schimbăm locurile și să am timp pentru mine, ca să citesc și să meditez.

– Nu te grăbi să schimbi locul cu un bătrân. Tinerețea este o perioadă minunată de vigoare și acțiune, în care ai posibilitatea să aduni prieteni și experiențe.

– Îmi lipsește mult studenția. Îmi lipsesc discuțiile aprinse cu prietenii mei, și

mai ales orele petrecute printre cărți.

– De multe ori viața se interpune în lecturile omului, aprobă maiorul.

Băură ceaiul în tăcere, în timp ce bușteniii trosneau și scuipau în flăcările din șemineu.

– Îmi pare rău să vă las pradă zilelor solitare, domnule maior, dar m-am hotărât să mă mut înapoi la magazin, zise Abdul Wahid în cele din urmă. V-am împovărat destul cu prezența mea.

– Ești sigur? Ești bine-venit să stai aici. Roger și Sandy nu au de gând să rămână mai mult de câteva nopți, te asigur. În plus, ai libertatea să împrumuți orice carte din biblioteca mea.

– Vă mulțumesc, dar am decis să locuiesc într-o mică anexă din spatele magazinului. Are o toaletă și o mică fereastră. După ce scot ceea ce pare a fi un tractor stricat și câteva cotețe de pui, cred că o zugrăveală proaspătă o s-o transforme într-o cameră ca aceea pe care am avut-o la universitate. Va fi un adăpost satisfăcător până când se lămuresc lucrurile.

– Prin urmare nu ai primit vești de la familia ta.

– A sosit o scrisoare, murmură tânărul.

– Ah, făcu maiorul. Abdul Wahid privea țintă flăcările și rămase tăcut, așa că, după o pauză interminabilă, bărbatul mai în vârstă urmă: Cu vești bune, sper.

– Se pare că obiecțiile morale ar putea fi depășite, zise celălalt strâmbându-se, de parcă ar fi gustat ceva acru.

– Păi, e minunat. Nu? Maiorul constată nedumerit că pe chipul tânărului nu se întrezărea nici un dram de bucurie. Curând vei putea fi cu fiul tău și poate chiar o

să te muți în aceeași casă cu el, în locul cotețului pentru păsări.

Abdul Wahid se ridică și se apropie de polița căminului, unde se ghemui pe călcâie și își întinse palmele spre foc.

– Nu cred că ați fi fost de acord la fel de repede dacă era vorba de fiul dumneavoastră. Maiorul se încruntă, refuzând să recunoască din prima adevărul acelei afirmații. Nu vreau să vă jignesc, adăugă tânărul.

– Nu, deloc. Nu greșești – cel puțin, în teorie. Aș fi nefericit la gândul că fiul meu a intrat într-o asemenea încurcătură. Mulți oameni, inclusiv eu, dau dovadă de o aroganță nepermisă când își închipuie că așa ceva nu s-ar întâmpla niciodată în familiile lor.

– Așa m-am gândit și eu, spuse Abdul Wahid cu o grimasă.

– Ceea ce vreau să spun este că asta simte toată lumea, în teorie. Dar când viața îți pune în brațe ceva concret – ceva concret ca micul George –, atunci teoriile trebuie să se ducă pe apa sâmbetei.

– Nu m-am așteptat ca ei să accepte vreuna dintre propunerile mătușii. Îmi imaginam că o să-mi ușureze mult decizia.

– Nu am știut că nu vrei să te însori cu Amina, spuse maiorul. Puse pe masă cana de ceai, ca să sublinieze și mai mult atenția pe care o acorda discuției. Se pare că am tras o concluzie care nu era adevărată.

– Nu e vorba că nu vreau să mă însor cu ea, murmură Abdul Wahid așezându-se la loc. Își uni vârfurile degetelor și suflă ușor asupra lor. În prezența ei, sunt pierdut. Are niște ochi... Și întotdeauna a fost atât de independentă și de amuzantă, e ca o rază de lumină sau poate ca o lovitură în cap. Zâmbi, de parcă și-ar fi amintit o

anumită lovitură concretă.

– Toate astea mi se par suspect de asemănătoare cu dragostea, remarcă maiorul.

– Nu este de așteptat să ne căsătorim din dragoste, domnule maior. Nu vreau să fiu unul dintre acei bărbați care încalcă regulile propriei religii și le modelează ca pe un coș ieftin de răchită ca să-și justifice o viață confortabilă și să-și satisfacă orice dorință trupească.

– Dar familia ți-a dat acordul? Ai primit o șansă.

Abdul Wahid îl privi, iar nefericirea profundă care i se citea pe chip îi stârni îngrijorarea maiorului.

– Nu vreau să fiu motivul pentru care familia mea se pleacă în fața ipocriziei. M-au îndepărtat de ea din motive religioase. Nu mi-a plăcut asta, dar i-am înțeles și i-am iertat. Acum mi-e teamă că își retrag obiecția ca să-și asigure un avantaj financiar.

– Mătușa ta s-a oferit să susțină uniunea, afirmă maiorul.

– În cazul în care credința nu valorează mai mult decât prețul unui mic magazin într-un sat urât, care este scopul vieții mele – al oricărei vieți? gemu Abdul Wahid, prăbușindu-se în scaun.

– Va renunța la magazin, rosti maiorul.

Nu o spusese ca o întrebare, fiindcă deja știa răspunsul. Faptul că Abdul Wahid desconsiderase, într-o singură frază, atât sacrificiul mătușii sale, cât și frumusețea pastorală a satului Edgecombe St. Mary îl înfurie în asemenea măsură, că nu-și mai găsi cuvintele. Își privi cu atenție interlocutorul și văzu din nou un tânăr acru, nesuferit.

– Va renunța la magazin, gest care reprezintă un dar imens și generos, adăugă Abdul Wahid, întinzându-și brațele în lături în semn de conciliere. Mai rămâne de stabilit unde va locui după aceea. Oftă. Dar eu la ce voi renunța dacă accept?

– La aroganța ta absolută, pentru început, replică maiorul.

Nu-și putu stăpâni furia caustică din cuvinte. Văzând cum se holba celălalt la el, fu cuprins de o bucurie răutăcioasă că reușise să-l șocheze.

– Nu înțeleg, zise Abdul Wahid încruntându-se.

– Uite ce e, este foarte ușor și convenabil să vezi lumea în alb și negru, continuă maiorul, încercând să-și îmblânzească ușor tonul. Este o pasiune tipică pentru tinerii nerăbdători să-i dea la o parte pe bătrânii prăfuiți. Se opri să-și organizeze gândurile în câteva fraze suficient de scurte pentru a nu pierde atenția limitată a partenerului de discuție. Totuși, rigiditatea filosofică se combină de obicei cu o lipsă totală de educație sau de experiență de viață și de multe ori este subliniată prin tunsori bizare și aversiunea pentru baie. Nu este cazul tău, desigur – tu ești foarte ordonat.

Abdul Wahid părea confuz, ceea ce reprezenta un pas înainte față de expresia încruntată.

– Sunteți foarte ciudat, zise el. Vreți să spuneți că este greșit și stupid să încerci să duci o viață în credință?

– Nu, cred că este ceva admirabil. Dar sunt de părere că o viață în credință trebuie să înceapă prin a-ți aminti că umilința este prima virtute în fața Domnului.

– Trăiesc cât mai simplu cu putință.

– Am admirat asta la tine și este înviorător pentru propriul meu spirit să văd un

tânăr care nu este consumat de dorințe materiale. Spunând asta, gândul la Roger și la ambiția lui strălucitoare îi lăsă maiorului un gust amar. Tot ce-ți cer e să te gândești, și doar să te gândești, dacă ideile îți vin dintr-un loc la fel de umil ca rutina vieții de zi cu zi.

Abdul Wahid îl privi cu o licărire de amuzament în ochi și scoase unul dintre hohotele lui de râs lătrate.

– Domnule maior, câte secole trebuie să-i ascultăm pe englezi spunându-ne să fim umili?

– Nu asta am vrut să spun, protestă maiorul îngrozit.

– Glumeam numai. Sunteți un om foarte înțelept, și o să iau în considerare sfatul dumneavoastră cu mare grijă – și umilință. Își termină ceaiul și se ridică de la masă ca să se ducă în camera lui. Dar trebuie să vă întreb – chiar știți ce înseamnă să fii îndrăgostit de o femeie nepotrivită?

– Dragul meu băiat, există oare alt fel de dragoste?

Capitolul 15

Soarele era roşu, cu un halou de ceaţă şi abia vizibil peste gardurile vii, când maiorul strivea sub tălpi iarba îngheţată. Alesese să străbată câmpurile până la conac, intenţionând să ajungă înaintea celorlalţi participanţi la vânătoare. Într-un tufiş negru de ilice, un prihor îşi scârţâia cântecul solitar spre dealurile pastelate.

Aşeptase prea mult acea ocazie ca să-i grăbească începutul ori să-şi facă apariţia într-un zdrăngănit de ţeavă de eşapament şi pietriş împroşcat. Nu că s-ar fi temut că Roverul său ar fi făcut o impresie nepotrivită printre vehiculele de lux sclipitoare şi cele 4x4 ale londonezilor. Nu simţea nici urmă de invidie. Pur şi simplu prefera bucuria pe care i-o producea ritualul mersului. Simţea balansul puştilor frânte, susţinute pe braţul îndoit. Puşca lui Bertie fusese unsă cu ulei până ajunsese să strălucească, potrivindu-se cu patina propriei arme. Îi plăceau cusăturile întinse ale hainei kaki şi greutatea din buzunare. Pânza de bumbac ceruit era plină cu cartuşe de alamă umplute cu alice. Tolba veche, purtată în bandulieră, flutura într-o parte. Probabil că vânătoarea nu urma să se ţină în acea zi – fără îndoială, la ordinul lui Dagenham, raţele aveau să fie adunate de către hăitaşi –, dar considera că era un accesoriu la care nu putea renunţa. În plus, tolba era un loc potrivit pentru batonul de Kendal Mint Cake, învelit în folie, gustarea lui tradiţională pentru toate vânătorile la care participase. Batonul de zahăr comprimat, aromat cu ulei de mentă, pe care îl comandase prin poştă de la compania producătoare din Cumbria, era delicios şi, pe deasupra, ideal pentru a-l oferi celor din jur, spre deosebire de sendvişurile turtite cu şuncă, pe care unii fermieri le scoteau din tolbă şi le întindeau pentru a fi

rupte pe din două cu degete murdare de praf de puşcă.

În timp ce îşi trecea ghetele peste un pârleaz şi sărea într-o băltoacă de noroi, maiorul regretă că doamna Ali nu-l putea vedea în ţinuta lui de vânător experimentat. Kipling s-ar fi îmbrăcat cam în acelaşi stil, îşi zise el, ca să plece în căutarea vânatului mare împreună cu Cecil Rhodes. Parcă îi şi vedea, aşteptându-l mai în faţă ca să-i prindă din urmă şi să-i povestească despre ultimele dificultăţi întâmpinate de Cecil în reorganizarea noii naţiuni.

Maiorul îşi reproşă imediat această fantezie de moment. Epoca marilor oameni, când inteligenţa şi viziunea unei singure minţi puteau schimba destinul unei lumi, era de mult apusă. El se născuse într-un ev mult mai mic şi, oricât ar fi visat, realitatea rămânea aceeaşi. La fel, nici o pereche de puşti de calitate nu putea să transforme pe cineva într-un om măreţ, îşi reaminti, hotărând să rămână umil toată ziua, în pofida complimentelor pe care avea să le primească.

La marginea a ceea ce mai rămăsese din parcul conacului intră pe o alee scurtă străjuită de ulmi, întunecată de crengile înlănţuite, care reprezenta rămăşiţele trunchiate ale ceea ce fusese odată un drum lung de aproape doi kilometri. Era evident că nu beneficiaseră de serviciile unui arboricultor. Sub tălpi, iarba era tocită de copitele oilor şi mirosea a bălegar şi a muşchi. Printre copaci, cuşti de sârmă improvizate şi un dispozitiv de plastic ataşat la un mic generator stăteau mărturie pentru ocupaţia de crescător de raţe a pădurarului. Acum cuştile erau goale. La primăvară urmau să fie umplute din nou cu ouă şi pui. Pădurarul, care era de asemenea şi om bun la toate pentru casă şi domeniu, nu se vedea nicăieri. Maiorul era dezamăgit. Sperase să discute cu el despre starea stolului de raţe din acel an şi

despre amplasarea vânătorilor. Nutrise un gând vag că după o asemenea discuție ar fi putut să intre în curtea principală cu pietriș cu pădurarul după el, astfel încât londonezii să-și dea imediat seama că el era un expert local. Un foșnet în zidul de rododendroni crescut în exces îi reînvie speranțele, dar în timp ce afișă un zâmbet și își pregăti cuvintele adecvate pentru un salut neprotocolar, un băiețel palid apăru dintre tufe și rămase cu privirea vrăjită asupra armelor.

– Salut, tu cine ești? întrebă maiorul. Încercă să nu se arate deranjat de uniforma neglijentă a micului școlar, cu gulerul destrămat, o cravată ca un șnur și un hanorac în locul unui pulover adecvat sau al unui sacou. Băiatul părea să aibă cinci sau șase ani și maiorul își aminti cum se certase cu Nancy în legătură cu trimiterea lui Roger la internat la vârsta de unsprezece ani. Nancy ar fi avut multe de spus, își zise, despre această școală și micii ei elevi. I se adresă cu blândețe copilului: Nu e o idee prea bună să te joci de-a v-ați ascunselea când se pregătește o vânătoare. Te-ai rătăcit?

Băiatul începu să țipe scoțând un sunet ca acela făcut de un fierăstrău electric la trecerea printr-o folie de tablă ondulată. Maiorul aproape că-și scăpă armele de frică.

– Ascultă, nu ai motiv să faci așa, zise el, dar puștiul nu putu să-l audă din cauza zarvei făcute de propriile urlete.

Maiorul se dădu înapoi, dar nu reuși să se îndepărteze suficient. Undele sonore emise de sirena umană îi sfredeleau creierul. Deasupra, un nor de rațe își luă zborul ca un lift de pene drept spre cer. Iazul era aproape și țipătul băiatului lansase în aer întregul escadron de păsări.

– Liniște, acum, spuse maiorul, pe un ton de autoritate calmă. Să nu speriem rațele.

Fața copilului începu să devină vineție și maiorul se întrebă dacă n-ar fi trebuit s-o ia la goană spre casă. Se temea însă că băiatul o să se ia după el.

– Ce se întâmplă? întrebă o voce familiară de pe cealaltă parte a gardului viu.

Alice Pierce își croi drum printre arbuști, câteva crenguțe prinzându-se de florile croșetate, portocalii și mov, care alcătuiau un imens poncho de lână. Părul femeii era parțial stăpânit de o eșarfă rulată de un verde strălucitor, și pe sub poncho maiorul zări o pereche de pantaloni verzi deasupra unor ghete negre și ponosite din piele de oaie.

– Ce faci aici, Thomas? îl întrebă pe băiat, apucându-l cu blândețe de braț.

Băiatul tăcu și arătă spre maior. Alice se încruntă.

– Slavă Domnului că ești aici, Alice! A început să țipe fără motiv.

– Nu crezi că un bărbat necunoscut cu o pereche de pușți uriașe ar putea reprezenta un motiv?

Ridică din sprâncene mimând surpriza și-l strânse pe băiat cu putere lângă poncho-ul ei imens. Copilul scheună înfundat, iar maiorul speră că era un sunet care exprima confortul, nu faptul că risca să se sufoce. Oricum, nu avea de gând să discute în contradictoriu cu Alice.

– De ce nu ești în autobuz, Thomas? întrebă ea, mângâindu-l pe păr.

– Îmi pare foarte rău, tinere, spuse maiorul. Nu am vrut să te sperii.

– Nu am știut că o să fiți aici, domnule maior, spuse Alice, cu o expresie îngrijorată.

– Vrei să spui la vânătoare? Îmi imaginez că nu ești de acord. Alice nu răspunse, ci doar se încruntă de parcă se gândea la ceva. Ce faci aici? o întrebă maiorul. Îi supraveghezi pe copii?

– Nu chiar, spuse ea evaziv. Adică aș face bine să-l duc de îndată la intendentă.

Din nou gardul viu începu să foșnească, dându-i la iveală pe lordul Dagenham și pe pădurar.

– Ce-a fost tot tărăboiul ăsta? întrebă Dagenham.

– Maiorul l-a băgat în sperieți pe Thomas cu armele lui, răspunse Alice. Dar acum totul e în regulă – ne-am împrietenit, nu-i așa, Thomas?

Băiatul îl privi pe furiș pe maior de după brațul lui Alice și scoase limba la el.

– Trebuiau să fie în autobuz acum zece minute, spuse Dagenham. Oaspeții mei vor sosi din clipă în clipă.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise maiorul.

– Sunt convinsă că lucrurile nu sunt atât de simple, replică Alice, îndreptându-se de spate. Copiii sunt cu toții supărați în dimineața asta, și pe bună dreptate.

– Doamne sfinte, le ofer o excursie la sala de bowling și o petrecere cu înghețată pe doc, spuse Dagenham. Ce motiv au să fie supărați?

Alice își îngustă privirea într-un mod amenințător.

– Știu despre rațe, șopti ea, îndepărtându-se cu băiatul. Acesta se supuse, dar smiorcăitul începu din nou. Sunt mici, dar nu sunt proști, să știți, adăugă ea cu voce mai tare.

– La prânz o să fie supă de rață, rosti Dagenham pe un ton scăzut.

Alice îi aruncă o privire de ură aprigă și dispăru cu băiatul după gardul viu.

– Slavă Domnului că ai fost doar tu, Pettigrew, altminteri ar fi fost destul de stânjenitor.

– Mă bucur că i-am interceptat, zise maiorul, hotărându-se să ia remarca lordului drept un compliment.

– Am crezut că sunt protestatari de la grupul de pichetare „Salvați-ne Satul", care stau în drum, continuă Dagenham. Cât de prost crescuți pot să fie ca să se arunce în fața mașinilor oaspeților meil M-am temut că s-au infiltrat pe proprietate.

– Sper că nimeni nu a fost rănit.

– A, nu, limuzinele alea au radiatoare destul de solide. Nici nu s-au zgâriat.

– Mă bucur să aud asta, spuse maiorul absent, întrebându-se îngrijorat dacă Alice se „infiltrase" și ce altceva mai punea la cale.

– Mergem spre casă? propuse Dagenham. Sper că nevasta lui Morris a aerisit deja camerele.

Pădurarul Morris încuviință din cap.

– A început să deschidă ferestrele pe la ora cinci azi-dimineață, zise el. Intendenta nu a fost prea bucuroasă, dar i-am zis că nimeni n-a pățit nimica de la nițel aer proaspăt.

Pe drum, Dagenham adăugă:

– Habar n-am avut că niște copii care plătesc taxă de școlarizare pot mirosi așa urât. M-am gândit că o școală e de preferat unui sanatoriu, dar m-am înșelat. Oftă și își înfundă mâinile în buzunare. Cel puțin pe bătrâni îi poți seda și nimănui nu-i pasă. Copiii sunt atât de vioi! Profesoara de artă e cea mai rea. Îi încurajează. Tot timpul le lipește desenele pe holuri. Bandă adezivă și piuneze peste tot pe

tencuială. I-am zis intendentei că ar trebui să învețe ceva util, ca latina sau greaca. Nu-mi pasă că n-au decât cinci sau șase ani – niciodată nu e prea devreme. Se opri ca să inspire aerul rece al dimineții.

Maiorul fu năpădit de o senzație de greață, spunându-și că ar fi trebuit să zică totuși ceva în apărarea lui Alice – cel puțin, să dea de înțeles că îi era vecină și prietenă. Totuși, nu-i veni în minte cum să facă asta fără a-l jigni pe lordul Dagenham, așa că nu zise nimic.

Când cei trei bărbați intrară în curtea conacului georgian din piatră gălbuie, maiorul își dădu seama că dorința i se îndeplinise. Un mic grup de bărbați beau cafea și mestecau deasupra farfuriilor cu mâncare, iar ultimele mașini de lux intrau pe alee chiar la timp ca să-l vadă sosind însoțit și de pădurar, și de stăpânul casei. Momentul ar fi fost perfect dacă nu ar fi existat două neconcordanțe. Una era vechiul autobuz verde care ieșea pe aceleași porți, cu geamurile pline de fețișoare furioase lipite de sticlă. Alice Pierce mergea în spatele lui, fluturând din mână. Cealaltă era Roger care cobora din mașina cuiva, îmbrăcat într-o jachetă de vânătoare țeapănă, nou-nouță, având încă o etichetă mică agățată de tiv. Roger nu păru să-și observe tatăl, fiind prea preocupat să întâmpine o a doua mașină plină cu invitați. Maiorul decise să nu-l observe nici el pe fiul său; nutrea speranța că, în următoarea jumătate de oră, haina și pantalonii de moleschin ai acestuia aveau să capete măcar câteva cute respectabile în dreptul coatelor și al genunchilor.

– Bună dimineața, domnule maior. Vreți să luați o ceașcă de ceai și un rulou cu șuncă înainte de a începe? Maiorul o văzu lângă el pe nepoata lui Dagenham,

părând oarecum neliniștită. Mi-e teamă că am cam exagerat cu micul dejun „ușor".

Îl trase în holul înalt, unde focul care ardea în șemineul de marmură albă nu putea decât să creeze iluzia căldurii în răceala care se ridica din podeaua de piatră alb cu negru și intra și ieșea nestingherită printre ochiurile subțiri de geam ale ferestrelor uriașe. Nu exista altă mobilă în afară de două scaune imense din lemn sculptat, prea grele sau poate doar prea exagerat și fără gust împodobite ca să se obosească cineva să le ducă de acolo.

Lângă un perete, pe o masă se găsea o tavă cu piramide de rulouri cu șuncă. Alături, un platou oval generos, cu cârnați și chifle umflate în stilul american, completa gustarea „ușoară". Un samovar uriaș pentru ceai și câteva termosuri cu cafea erau aranjate de parcă se aștepta venirea unei mulțimi de câteva ori mai numeroase decât grupul care părea să fie alcătuit din circa douăzeci de persoane cu totul. Mirosul de tweed umed se amesteca acum cu izurile încă persistente de înălbitor și de varză tipice internatelor.

– Unchiul meu consideră că e un pic cam mult, dat fiind că o să fie un mic dejun copios după vânătoare, zise Gertrude.

– Invitații par să înfulece, remarcă maiorul.

Într-adevăr, bancherii londonezi își umpleau farfuriile de parcă nu mai mâncaseră de câteva zile. Maiorul se întrebă cum aveau de gând să balanseze țeava grea a puștii cu stomacul atât de plin; el acceptă numai o ceașcă de ceai și cel mai mic rulou cu șuncă pe care îl găsi. În timp ce îl savura, un Bentley crem opri lângă ușa deschisă și Ferguson, americanul, își făcu apariția.

Își dădu seama că se oprise din mestecat în timp ce îl observa pe nou-venit dând

mâna cu vreo câțiva oameni pe trepte. Americanul era îmbrăcat într-o haină de vânătoare dintr-un tartan cu care maiorul nu era familiarizat. O orbitoare combinație pe fond roșu-închis, cu dungi verzi și portocalii în caroiaj, dintr-o țesătură de lână de o grosime mai degrabă potrivită pentru o pătură de armată decât pentru tweed. La asta, americanul asortase o pereche de pantaloni roșii și șosete crem în ghete noi lucioase. Avea o bască de un verde prea strălucitor și o eșarfă galbenă vârâtă într-o cămașă de mătase crem. Semăna cu cineva care făcea reclamă la un circ, își zise maiorul, sau cu un actor sărac care juca rolul unui nobil de țară într-o adaptare a unei piese de Oscar Wilde la un teatru de amatori. Era urmat de un tânăr palid în haine uzate după cum se cuvenea, dar cu ghete extrem de strălucitoare și o pălărie de fetru în loc de șapcă. Se lăsă o clipă de tăcere când traversară încăperea; chiar și bancherii se opriră din mâncat ca să-i privească. Ferguson își scoase basca și făcu un semn din mână.

– Bună dimineața tuturor, spuse el. Îl observă pe Dagenham și scuturâ basca spre el ca un câine care se mândrește cu iepurele prins. Hei, D.D., sper că nu erau rațele noastre cele pe care tocmai le-am văzut luându-și zborul deasupra dealurilor înspre Franța?

Se auzi un murmur general de amuzament în toată încăperea, în timp ce bărbații adunați păreau să decidă în grup să ignore vestimentația excentrică a americanului. Se simți o ușurare palpabilă a tensiunii și toți reveniră la micile grupuri de discuții. Dagenham reuși ceva mai greu decât ceilalți să-și șteargă de pe chip expresia uluită în timp ce dădea mâna cu Ferguson și era prezentat zgomotos tânărului asociat al acestuia, un domn Sterling. Maiorul luă acest lucru drept un semn că

buna-creștere încă mai curgea prin venele lordului.

– Și cum vă plac noile țoale? Ferguson se întoarse pe jumătate ca să își arate mai bine ținuta. Am scos de la naftalină vechiul tartan de familie.

– Foarte sportiv, zise Dagenham, având eleganța să pară doar un pic îngrețoșat.

– Știu că e puțin cam fistichiu pentru a omorî niște rațe, dar am vrut să văd care-i senzația.

Își ridică brațele ca să arate fâșiile laterale supraelastice verzi, care semănau cu un corset medical; maiorul se înecă dintr-odată cu ceaiul și începu să tușească.

– A, uite-l pe maior, zise Ferguson, făcând doi pași mari și întinzându-i mâna.

Maiorul fu nevoit să-și stăpânească tusea, așeză ruloul cu șuncă pe farfurioară și dădu mâna, toate într-o singură mișcare.

– Ești de școală veche, domnule maior. Ia zi, cum îți place vesta mea de neopren? hohoti americanul pocnindu-l pe spate cu mâna liberă.

– Este de ajutor ca să înoți după rațe, probabil, opină maiorul.

– Asta îmi place la tipul ăsta, Sterling, zise Ferguson. Simțul sec al umorului. Domnule maior, ești original.

– Mulțumesc, răspunse maiorul, pe deplin conștient de numeroasele urechi care ascultau discuția.

Se simți cântărit, și încăperea fu străbătută de o vibrație aprobatoare. Îl observă pe Roger încruntându-se la o întrebare pusă de un bărbat mai în vârstă. Spera că i se cereau informații despre gentlemanul foarte distins care râdea împreună cu Dagenham și Ferguson.

– Vorbind de originalitate, ce-ar fi să-mi arăți puștile alea Churchill ale tale?

continuă americanul.

– A, da, cu toții murim de curiozitate să aruncăm o privire la faimoasele Churchill ale lui Pettigrew – un cadou de la maharajahul recunoscător, spuse Dagenham. Mergem, domnilor?

Maiorul, care visase la un asemenea moment ani de zile, se găsi înconjurat de un mic grup care îl urmă spre rastelul temporar unde își lăsaseră armele. Multe mâini se întinseră să o strângă pe a sa – nu că maiorul nutrea vreo speranță să deosebească vreun bancher de altul – și la un moment dat se trezi că dă mâna cu propriul fiu.

– Tată, dacă ai un minut, aș vrea să vii să-l cunoști pe noul meu șef, Norman Swithers, zise Roger, arătând spre un bărbat într-o ținută de vânătoare șifonată și șosete promoționale cu sigla băncii, care le făcu semn cu mâna și reuși să-și ridice fălcile lăsate într-un zâmbet scurt. Aerul obișnuit de condescendență al lui Roger păru să fie înlocuit de o atitudine de respect adevărat, și maiorul simți un moment de triumf în timp ce se lăsă condus ca să facă cunoștință cu bărbatul. Momentul luă repede sfârșit când Roger adăugă:

– De ce nu mi-ai zis că ești așa de bun prieten cu Frank Ferguson?

O linie de vânători fu repede aranjată în spatele gardului viu înalt până la brâu, care străbătea un câmp îngust, spre zona de est a heleșteului. Latura opusă a câmpului era umbrită de păduri dese. Câmpul însuși oferea un spațiu deschis de zbor pentru rațe către micul iaz artificial, aproape circular, mărginit în partea răsăriteană de un crâng încâlcit de copaci și de un tufăriș des, neîngrijit. În spate se vedeau

vârfurile ulmilor de pe aleea unde erau crescuți puii de rață. În timp ce se apropiau de gardul viu, maiorul văzu că atât heleșteul, cât și crângul erau pline de rațe. Funii verzi delimitau zonele de popas, însă, în ceea ce el considera o abatere de la regulile obișnuite, se renunțase la alegerea poziției prin extragerea de cuie de lemn dintr-o geantă. În schimb, numele fuseseră scrise cu markerul pe stâlpișori de lemn ca să se indice locul fiecăruia. În fiecare post se aflau câte un scăunel pliant și o ladă pentru vânatul împușcat, iar niște tineri de la fermele locale stăteau pregătiți să-i ajute la încărcatul puștilor pe cei care aveau două arme. După cum cerea eticheta, conversațiile încetară în timp ce bărbații se apropiau de posturile lor.

– Noroc, șopti un Roger emoționat de la locul lui de lângă heleșteu.

Maiorul își continuă drumul spre capătul șirului, care asigura o poziție mai favorabilă. Fu în același timp mulțumit și enervat când își găsi numele pe un loc excelent lângă al lui Ferguson. Nu-l încânta deloc perspectiva de a simți ochii ca două mărgele ai acestuia ațintiți toată dimineața pe puștile lui. Se temea că americanul s-ar fi putut dovedi atât de nesimțit încât să-i ceară să i le împrumute. Maiorul dădu din cap către tânărul ajutor cu păr roșcat și îi întinse o pușcă și o cutie de cartușe.

– Stai bine acolo, nu-i așa, Pettigrew? întrebă lordul Dagenham cu glas scăzut, bătându-l pe spate în trecere. Arată-i prietenului nostru american cum se face, da?

În timp ce vânătorii așteptau în tăcere, maiorul inspiră aerul rece și simți cum îi revenea buna dispoziție. Iarba de pe câmp începuse să se ridice în lumina tot mai puternică a soarelui, iar prin venele lui curgea tot mai năvalnic fiorul de nerăbdare dat de competiția pe cale să debuteze. Se gândi la doamna Ali, încă ghemuită în

pat, visând în spatele draperiilor înflorate. Avea s-o trezească în scurt timp pocnetul armelor ridicându-se deasupra văii. Se lăsă purtat de imaginație, văzându-se intrând în magazin la sfârșitul zilei, mirosind a praf de pușcă și a piele udă de ploaie, cu un rățoi în culorile curcubeului revărsându-se din tolbă. Ar fi fost ofranda primară de hrană din partea bărbatului către femeie, precum și o declarație primitivă de intenții. Totuși, medită el, nu puteai fi niciodată sigur în ziua de azi; unele persoane s-ar fi simțit jignite să primească o rață sălbatică moartă, sângerând din pieptul plin de alice în care poți să-ți spargi dinții și cu gâtul lipicios de la saliva câinelui.

Un răpăit zgomotos se auzi din spatele helești și rațele se ridicară aproape vertical. Era Morris, pădurarul, care bătea în interiorul unui butoi de petrol cu o bâtă de crichet – un semnal de alarmă la care toate rațele fuseseră obișnuite să zboare. Dispărură înspre sud, în spatele pădurii, țipetele lor răgușite auzindu-se din ce în ce mai slab. Maiorul încărcă două cartușe. În timp ce își sprijinea patul puștii de umăr, avu impresia că întreaga lume își ținea răsuflarea. Expiră și inspiră cu mare grijă, relaxându-și umerii și degetele.

Strigătul rațelor începu să se audă din nou la distanță, și crescu până când un cor de țipete veni în valuri dinspre câmp, urmat de fâlfâitul grăbit al aripilor. Întregul escadron se curbă deasupra pădurii și începu coborârea peste câmp, îndreptându-se spre helești. Prima armă lătră și, curând, întregul șir de vânători trăgea înspre învălmășeala de aripi. Mirosul de praf de pușcă plutea deasupra liniei de trăgători și mici ghemotoace începură să cadă cu un sunet înfundat în iarba aspră. Maiorul nu putu să nimerească un rățoi gras când Ferguson, care la rândul lui își ratase

ținta, trase încă o dată cu mult în afara propriei linii permise. Maiorul așteptă o fracțiune de secundă ca următoarea zburătoare să se apropie. Privind cu atenție ținta, își mișcă arma ușor, țintind înaintea păsării, apăsă pe trăgaci, absorbi reculul puternic în umăr în timp ce încheia mișcarea și privi cu satisfacție cum pasărea căzu moartă. Ferguson nimeri o a doua rață care zbura la limita inferioară a ceea ce orice vânător ar fi considerat o înălțime sportivă. Maiorul ridică pușca în sus și alese o țintă dificilă – o pasăre care zbura la înălțime și ușor în afara liniei. Pasărea căzu spre capătul câmpului și maiorul o marcă înainte să se răsucească în spate ca să dea arma goală și să o ia pe cea de-a doua, pușca lui Bertie. Rată a treia lovitură, dar pușca funcționa perfect și o simțea perfect echilibrată și solidă în mâini. Se gândi cât de mult însemnaseră pentru tatăl lui aceste arme. Se gândi la Bertie și la felul în care ei doi stătuseră despărțiți precum acele puști în ultimii ani. Urmări o altă rață, dar nu trase, fie din cauză că stolul se subția, fie din pricina emoției puternice care îl copleșise – nu-și dădea seama. Ferguson trase într-o rață rămasă în urma stolului, care acum fâlfâia încet din aripi la capătul liniei, de parcă se resemnase cu propria moarte.

Un pleoscăit sonor pe heleșteu semnală că multe rațe trecuseră de barajul de foc și acum se ciorovăiau ca niște politicieni asupra opțiunilor pe care le aveau. În câteva minute, Morris urma să bată iarăși în butoiul de metal ca să le gonească spre cer și să-și repete misiunea sinucigașă. Între timp, tinerii angajați se duseră să cerceteze câmpul, întrecându-se entuziasmați să culeagă trupurile verzi și albastre și să le arunce peste gardul viu la proprietarul de drept. Tânărul roșcat îi făcu maiorului cu ochiul când aruncă rățoiul lui Ferguson la picioarele lui.

– Cred că pe ăsta dumneavoastră l-ați împușcat, de fapt, spuse maiorul, ridicându- de gât și înmânându-i-l americanului.

– Mă tem că ți-am încălcat spațiul aerian la ăsta, răspunse Ferguson cu fața luminată de veselie în timp ce luă ghemotocul neînsuflețit și îl aruncă în ladă. Nu am putut să-l las să mă învingă.

– Nu-i nici o problemă. Aici nu ne formalizăm prea tare, spuse maiorul, care dorea să fie politicos și totuși să-i transmită o mustrare clară.

– Va trebui să vii cu mine la vânătoare în Scoția ca să le arăți să nu mai fie așa de bățoși. Propriul meu paznic de vânătoare a urlat la mine în fața musafirilor mei fiindcă am depășit linia de tragere.

– Tata se pricepe foarte bine la vânătoare, interveni Roger, care apăru din senin și îi întinse mâna. Roger Pettigrew. Mă bucur să vă cunosc.

– O, Doamne, sunteți mai multe generații, spuse Ferguson, strângându-i mâna. Cum supraviețuiește cineva asaltului la adresa umorului?

– A, Roger susține că nu are așa ceva, zise tatăl lui, verificându-și și încărcându-și armele. Își șterse mâinile de cârpa specială pe care o ținea în buzunarul hainei de vânătoare. Crede că îl deturnează pe om de la sentimentul propriei importanțe.

– Lucrez la Chelsea Equity Partners, spuse Roger. Am întocmit garanția pentru dumneavoastră în dosarul uzinei de ape reziduale de pe Tamisa.

– A, unul dintre băieții Nebunului Norm, replică Ferguson. Maiorul nu reușea să-și imagineze cum ajunsese impozantul și taciturnul șef al lui Roger să fie etichetat cu o poreclă atât de jignitoare – doar dacă nu cumva purta aceleași șosete ridicole în fiecare zi. Nu ne-am întâlnit la dineul de final? continuă americanul.

Aveai un braț rupt în accidentul din timpul scufundărilor la Marea Barieră de Corali.

Maiorul privi cu fascinație nefericită cum chipul fiului său trecu prin câteva grimase care arătau că era înclinat să accepte sugestia lui Ferguson.

– Nu, de fapt eu nu am fost prezent la dineu, rosti el, cinstea sau teama de a fi dat în vileag biruind în cele din urmă. Dar sper să avem ocazia să mai organizăm altul în curând.

Tatăl lui răsuflă ușurat.

– Păi s-ar putea să am o afacere pentru tine mai devreme decât ai fi crezut, spuse Ferguson, înconjurându-l pe Roger pe după umeri cu brațul. Cred că ești omul potrivit să negociezi pentru mine următoarea achiziție.

– Da? Adică, orice aveți nevoie, zise Roger, radios.

– Vânzătorul este destul de încăpățânat, urmă americanul, rânjind în direcția maiorului. Aici nu cred că este vorba despre preț.

Roger își păstră aerul fericit, de parcă i se încredințase cumpărarea unei mici țări, în timp ce iritarea maiorului creștea văzând cu ochii.

– Cred că domnul Ferguson speră să mă poți convinge să-i vând pușțile, spuse el. Vă asigur, domnule Ferguson, că în privința asta aveți cooperarea deplină a lui Roger.

– Ce... A, desigur, roși tânărul. Dumneavoastră sunteți cumpărătorul american.

– Cu siguranță, sper să fiu. Încheie afacerea asta pentru mine, fiule, și o să mă asigur că Nebunul Norm te pune în fruntea întregii lui echipe de negocieri.

Bâta de crichet răsună iarăși în butoi și, în zgomotul făcut de rațele care își luau zborul, bărbații din linia de vânătoare își încetară brusc discuțiile.

– Desigur, aș fi încântat să vă ajut cu orice aveți nevoie, spuse Roger zăbovind, în timp ce Ferguson se străduia să bage cartușele în pușcă.

– Roger, du-te la locul tău, rosti maiorul într-o șoaptă răspicată. Vorbim mai târziu.

– A, da, trebuie să mai bag în tolbă vreo două rațe, zise tânărul, convingându-și tatăl că până atunci nu reușise să nimerească nimic.

– Nu uita să țintești în fața ei, nu drept în ea, spuse maiorul. Fiul lui încuviință din cap, părând recunoscător o clipă pentru sfat, după care se îndepărtă grăbit.

– Un tânăr nerăbdător, comentă Ferguson. Se pricepe la vânătoare?

– A împușcat o pasăre excelentă la prima lui vânătoare, îl lăudă maiorul, cerându-i scuze în gând ciocănitoarei moarte de mult.

– La prima mea vânătoare l-am nimerit pe hăitaș în fund, recunoscu americanul. L-a costat pe tata o avere ca să-l facă pe tip să-și țină gura, după care și-a scos și ultima centimă pe fundul meu. După asta, ținta mea s-a îmbunătățit foarte rapid.

– Iată-le, zise maiorul, întrebându-se în sinea lui dacă o corecție suplimentară l-ar fi învățat pe american să nu mai tragă în păsările altora.

În vreme ce puștile erau ridicate și norul gălăgios de rațe revenea deasupra copacilor din zare, maiorul observă o mișcare cu coada ochiului. Uitându-se mai atent văzu cu groază că niște siluete mici ieșeau din lizieră și începeau să alerge, împiedicându-se, de-a lungul câmpului.

– Opriți focul, opriți focul! strigă el. Copii pe câmp!

Ferguson apăsă pe trăgaci și nimeri o rață de pe cer. Răsunară alte două, trei împușcături, urmate de țipete dinspre câmp, în vreme ce școlarii în uniformă se

fereau și alergau în zigzag. Un grup separat de oameni, care purtau pancarte ce nu puteau fi citite de la acea distanță, veneau în marș pe flanc din direcția crângului. Alice Pierce, în toată gloria ei portocalie și verde, aruncă pancarta, se desprinse de grup și începu să strige și să fluture din mâini în timp ce alerga spre copii.

– Opriți focul! urlă maiorul, lăsând pușca și repezindu-se să dea la o parte țeava armei lui Ferguson.

– Ce dracu'l exclamă americanul, scoțându-și căștile mari, portocalii.

– Copii pe câmp! strigă maiorul.

– Opriți focul! răcni Morris, pădurarul, care trimise câinii de-a lungul gardului viu, ceea ce păru să atragă atenția vânătorilor mai degrabă decât mulțimea de copii care plângeau și alergau.

– Ce naiba se petrece? întrebă Dagenham de la postul său. Morris, ce Dumnezeu se întâmplă?

Morris dădu un semnal și ajutoarele începură să-i împrejmuiască pe copii ca pe niște oi neascultătoare. Maiorul văzu un tânăr vânjos punând la pământ fără prea multe menajamente un băiețel slăbănog. Alice Pierce scoase un strigăt de furie și se aruncă asupra tânărului ca un bolovan de lână. Se auzi un strigăt general de revoltă din partea adulților de pe câmp, care începură să-i alerge pe tinerii fermieri, împungându-i cu pancartele de parcă ar fi avut niște furci. Câinii lătrau și se fereau, repezindu-se la glezne până când fluierul ascuțit al lui Morris îi chemă la el. Maiorul îl recunoscu pe proprietarul de la han, ce purta o pancartă cu „Nu ne distrugeți". O femeie în persoana căreia o putu identifica pe Grace, într-o haină comodă și cu mănuși cochete de piele maro, pocnea un tânăr cu o pancartă pe care scria

„Pace, nu progres". Rămase în urmă lângă iaz, departe de agitația violentă, stăteau două siluete despre care maiorul era convins că erau vicarul și Daisy. Nu aveau pancarte și păreau să se certe.

– La naiba, protestatarii s-au răsculat, spuse Ferguson. Chem paza.

Scotoci în buzunar și își băgă o cască în ureche.

– Morris, spune-le acelor oameni că încalcă o proprietate privată, strigă Dagenham. Vreau să fie arestați toți.

– Poate ar trebui să-i împușcăm pur și simplu, sugeră un bancher din șir. Pe fundalul corului de aprobări, vreo doi bărbați își coborâră armele spre câmp.

– Calmați-vă, domnilor, spuse Morris, mergând de-a lungul gardului.

– Prea mulți idioți vor să ne distrugă modul de viață! strigă o voce răsunătoare.

Cineva trase ambele cartușe în aer. Se auziră țipete dinspre câmp; muncitorii de la fermă și protestatarii încetară să se bată și se aruncară la pământ. Maiorul auzi urale și zeflemele din rândurile vânătorilor. Copiii continuară să meargă drept, majoritatea plângând. Thomas stătea în mijlocul câmpului. Țipătul lui neîntrerupt, ca o sirenă, părea să facă ravagii în sistemul nervos central al rațelor, care zburau în sus și-n jos, în loopinguri bruște, la întâmplare.

– Ați înnebunit? strigă maiorul, care își lăsă pușca jos și trecu peste sforile verzi, fluturând din mâini și apucându-i de brat pe cei care nu puseseră piedica la armă. Puneți-vă jos armele. Puneți-vă jos armele!

Era vag conștient că și Morris făcea același lucru cu cei aflați de cealaltă parte a gardului viu.

– Ai grijă pe cine împingi, se răsti Swithers, și maiorul înțelese că el fusese cel

care trăsese în aer.

Îi aruncă o privire plină de dispreț nimicitor; celălalt avu bunul-simț să pară oarecum rușinat și să-și coboare arma.

– Pentru Dumnezeu, oameni buni, sunt femei și copii acolo, spuse maiorul. Toată lumea să se calmeze.

– Nimeni nu împușcă pe nimeni, replică Roger cu un ușor ton de batjocură, menit să le arate tuturor că nu era răspunzător pentru acțiunile tatălui său. Încercam doar să-i băgăm în sperieți un pic. Nu trebuie să te superi.

– Morris, vreau ca toți cei care au intrat ilegal să fie arestați pe loc, zise Dagenham, roșu la față de furie și rușine. Nu sta și da din mâini, omule, rezolvă situația.

– Dacă acești domni nu lasă deoparte armele, nu pot să chem poliția, răspunse pădurarul. Se întoarse spre câmp și scoase din fluier un sunet strident care îi făcu pe lucrători să-și ridice capul din pământ. Haideți, băieți, lăsați-i pe copii în pace.

– Pot să propun o retragere rapidă spre casă? spuse Ferguson, apropiindu-se de lordul Dagenham. Să lăsăm spiritele să se calmeze.

– Să fiu al naibii dacă o să mă retrag de pe propriul pământ, se oțărî Dagenham. Ce naiba face Morris? adăugă el pe când pădurarul se îndrepta să-și preia oamenii.

Protestatarii scoaseră niște urale anemice și începură să se ridice de jos. Bancherii se adunară laolaltă, cu armele frânte pe braț. Se auzea un murmur scăzut de conversații.

– Dacă îmi este permis să fiu de acord cu domnul Ferguson, întoarcerea acasă nu ar fi o chestiune de retragere, zise maiorul. Ar fi o abordare morală – menținerea păcii și asigurarea siguranței femeilor și a copiilor, și așa mai departe.

– Ne-au omorât rățuștele, se auzi vaietul unui copil care ridică un trup însângerat.

Manifestanții își abandonară pancartele și încercară să-i adune pe copii la un loc. Din pădure apăru silueta intendentei, urmată de un bărbat care era, probabil, șoferul de autobuz.

– Cred că oaspeții se vor simți mai bine în casă, continuă maiorul.

– Are dreptate, aprobă Ferguson.

– A, foarte bine, zise lordul Dagenham. Toată lumea spre casă, vă rog. Micul dejun e servit.

Bancherii o luară din loc, recunoscători pentru scuza oferită. Maiorul îl văzu pe Roger în fruntea mulțimii care se îndepărta.

– Domnule maior Pettigrew, ești acolo? se auzi vocea distinctă a lui Alice Pierce, care înainta hotărâtă spre gardul viu, fluturând o batistă albă mare și cam murdară. Când se apropie, maiorul văzu că tremura.

– Sunt aici, Alice, la fel și lordul Dagenham. Ești în siguranță.

Lordul scose un scurt fornăit disprețuitor, dar nu-l contrazise.

– Ah, domnule maior, bieții copii. Intendenta zice că au scăpat din autobuz și că nu a avut idee că intenționau să vină aici.

– Da, sigur, bombăni Dagenham. O să pun să fiți arestați sub acuzația de neglijență fiindcă ați lăsat niște copii nevinovați să participe la o asemenea revoltă.

– Neglijență? replică Alice. Voi ați tras în ei.

– Nu am tras în ei. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, au intrat în linia focului. În plus, toți ați încălcat o proprietate privată.

– Copiii nu au făcut asta; ei locuiesc aici, insistă Alice.

Intendenta veni grăbită și le spuse că trebuiau să-i ducă pe copii imediat acasă și poate chiar să cheme un doctor.

– Ne-am oprit doar o clipă în zona pichetului, spuse ea. Apoi lui Thomas i s-a făcut rău și a vomitat peste șofer, așa că am coborât un minut. Înainte să ne dăm seama, toți au fugit de lângă autobuz și s-au împrăștiat, de n-am știut unde să-i mai găsim. Se opri să respire, cu o mână osoasă pe pieptul îngust. Se atașează mereu de rațe, că le hrănesc în fiecare zi și țin puișorii în clasă sub lămpi la căldură, dar niciodată nu am avut o astfel de problemă până acum.

Alice păstra cu grijă o expresie neutră. Maiorul știa perfect cine se folosise de orele de artă ca să le împărtășească adevărul copiilor.

– Cineva i-a incitat pe micii ticăloși, spuse șoferul de autobuz. Cine o să-mi plătească acum curățatul hainelor?

– Dacă vrei, te ajut eu să-i duci la școală, i se adresă Alice intendentei.

– Nu pot să-i las înăuntru. Am oaspeți la micul dejun, spuse Dagenham, pășind între intendentă și aleea spre conac. Urcă-i din nou în autobuz.

Maiorul își drese glasul și prinse privirea lordului.

– Pot să-ți sugerez să le permiți copiilor, sub atenta supraveghere a intendentei, să-și ducă ceva de mâncare în camerele lor și să se odihnească?

– Bine, bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, doamnă intendentă, vâră-i pe ușa din spate și fă-i să stea liniștiți.

– Hai să mergem, spuse Alice. Imediat, cele două femei plecară să-i escorteze pe copii pe aleea spre casă.

Dagenham cerceta câmpul, unde protestatarii strânseseră rândurile. Acum

începuseră să înainteze spre gardul viu, scandând: „Jos Dagenham!" și „Nu ne spoliați satul!" Maiorul găsi ultima scandare destul de interesantă și se întrebă cine o inventase.

– Unde-i afurisita de poliție? Vreau ca oamenii ăștia să fie arestați!

– Dacă nu te deranjează, D.D., mai bine nu ai amesteca poliția în treaba asta, îl sfătui Ferguson. Nu avem nevoie de genul ăsta de atenție. Nu că am face ceva rău, dar acum proiectul nu are nevoie de publicitate. Îl bătu pe Dagenham pe spate. Ne-ai oferit un strop de emoție. Acum vino și dă-ne ceva de mâncare.

– Ce să fac cu ei? întrebă Dagenham, arătând cu capul spre protestatarii care înaintau inexorabil.

– A, lasă-i să protesteze ca să-și facă plăcerea, zise americanul. Oamenii mei o să-i țină departe de casă și o să facă o mulțime de poze. În general, mi se pare potrivit să le lăsăm iluzia că pot schimba ceva.

– Păreți să aveți multă experiență în domeniu, remarcă maiorul.

– În ziua de azi nu poți să construiești milioane de metri pătrați fără să stârnești resentimentele locale, spuse Ferguson, fără să bage de seamă ușorul dezgust din glasul celuilalt. Am un întreg sistem de control, îndiguire și evacuare.

– Domnule maior, ești o adevărată comoară la casa omului, zise Dagenham. Ferguson, cred că ar trebui să-l invităm pe maior la o discuție particulară după micul dejun. Poți să mai stai, nu-i așa, domnule maior?

– Cu mare plăcere, zise acesta, întrebându-se uimit ce ar fi fost de discutat, dar savurând mica explozie de mândrie din piept pentru faptul că primise invitația.

– Sunt de acord, declară americanul. Și poate că maiorul ar dori să-și aducă fiul

cel isteț să participe și el?

În timp ce se îndreptau spre conac pentru micul dejun, cu strigătele protestatarilor tot mai slabe în urma lor, plăcerea maiorului fu diminuată de gândul sâcâitor că lui Alice Pierce nu i-ar fi plăcut asta. De obicei, nu căuta aprobarea vecinei sale pentru nimic, așa că acest sentiment era nou și cu totul neașteptat. Trecură de doi bodyguarzi îmbrăcați în negru care stăteau într-o mașină mare, 4x4. Ferguson dădu din cap, iar vehiculul blocă aleea din spatele lor. Îndiguirea localnicilor începuse.

Micul dejun, servit în salonul elegant care dădea spre terasă, era copios și alimentat cu mari cantități de Bloody Mary și punci fierbinte. Pe bufetul lung din hol, rulourile cu șuncă fuseseră înlocuite de sfere aburinde de cârnați, șuncă și omletă; pe o latură întreagă se găsea somon afumat, iar pe o placă de marmură, carne rece și brânzeturi mirositoare. O pulpă uriașă de vită, înconjurată de cartofi la cuptor și budinci Yorkshire, stătea în toată splendoarea ei demnă de un meniu fastuos sub o lampă de încălzire, iar un chelner cu mănuși albe tăia felii groase, în sânge. Piramida de fructe tăiate și bolul cu gheață în care se găseau iaurturi rămăseseră complet neatinse.

Gertrude nu stătea la masă, ci tot intra și ieșea, supraveghind serviciul chelnerilor angajați temporar și strângând mâini ici și colo; se scuză în șoaptă față de maior deoarece carnea era un pic nefăcută. Totuși, numai lordul Dagenham avu ceva de comentat, trimițând felia lui la bucătărie ca să fie pusă la microunde până deveni de un maro pământiu. Bancherii erau atât de zgomotoși, întrecându-se în lungimea și vulgaritatea anecdotelor spuse, încât prezența copiilor aflați la etaj nu tulbură nicidecum petrecerea.

– Nu știu de ce mi-am bătut capul în toți anii ăștia să-i trimit la mare pe cheltuiala mea, zise Dagenham când trecură la prăjiturile diplomat și eclerele cu ciocolată. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că i-aș putea încuia în camere cu niște sendvișuri cu șuncă și câteva creioane. Râse. Nu că m-ar deranja să fiu generos, desigur, numai că în ziua de azi fondurile sunt erodate zdravăn de pretențiile permanente ale guvernului.

Gertrude intră din nou și anunță:

– Sătenii de pe drum îți mulțumesc mult pentru sendvișurile cu șuncă și lichiorul fierbinte, unchiule.

– Ce naiba te-a apucat să le trimiți de mâncare? sări Dagenham.

– De fapt, a fost ideea lui Roger Pettigrew, care a pomenit că ar fi un gest frumos, având în vedere confruntarea de mai devreme, spuse ea, zâmbind spre Roger.

Tânărul își ridică paharul în direcția ei.

– Niște tipi foarte șireți acești Pettigrew, observă Ferguson, făcându-i cu ochiul maiorului.

– Polițistul este de părere că e o dovadă de mare considerație, adăugă Gertrude. Acum mănâncă și el un sendviș și oricine l-o fi chemat este prea politicos să facă o plângere cu gura plină.

– Ți-am zis eu că Gertrude e fată deșteaptă, Ferguson, zise Dagenham. Mama ei, sora mea, era o femeie minunată. Nimeni nu a iubit-o mai mult ca mine. Își tamponă cu șervetul colțul ochiului.

Maiorul găsi cam neașteptată această afirmație: în sat era bine cunoscut faptul că May Dagenham fugise în tinerețe cu un cântăreț și fusese dezmoștenită de familie.

Gertrude nu manifestă nici o reacție la remarca unchiului, dar își strânse mai tare buzele, și maiorul zări în ochii ei o sclipire care, își zise, ar fi putut fi de furie. În acea expresie, el zări din nou tânăra stângace care zăbovea pe alee, îmbrăcată în rochia fără formă și colanți, așteptând să dea de Roger. Se uită în lungul mesei la fiul lui, care își întreținea colegii cu o poveste exagerată despre cum Swithers îmbrâncise un băiat insolent, ajutor pe terenul de golf, într-un obstacol de apă. Măcar o dată descoperi că dovedea mai multă înțelegere pentru fiul lui. Poate că era nesuferit, dar ambiția lui demonstra o sclipire de viață, un refuz de a se înclina în fața greutăților. Maiorul considera că era de preferat durerii tăcute a lui Gertrude.

– Familia e totul pentru voi, britanicii, zise Ferguson. Sper să agăț și eu una zilele astea.

Afirmația stârni și mai multe râsete în jurul mesei și grupul trecu la cafea și la trabucuri.

După micul dejun, care dură cât să se transforme în prânz, majoritatea bancherilor plecară. Roger își lua rămas-bun de la Gertrude când Swithers îl bătu pe umăr și îi spuse oarecum morocănos că trebuia să rămână. Tânărul păru încântat și veni direct spre maior.

– Eu mai rămân ca să discut niște afaceri secrete cu Ferguson, spuse el. Numai noi, bancherii seniori. Cred că are de gând să dezvăluie noul proiect. Pieptul păru să i se umfle, și maiorul își zise că risca să explodeze de mândrie. Ai pe cineva să te ducă acasă? adăugă Roger.

– Sunt și eu invitat să rămân, mulțumesc, replică tatăl lui, având grijă să păstreze un ton firesc și să nu-și aroge meritul pentru invitația făcută lui Roger, ca să nu-i

strice încântarea evidentă.

– Serios? Nu-mi imaginez că o să înțelegi prea multe din toate astea. Stai pe lângă mine și o să încerc să-ți explic câțiva termeni tehnici, dacă vrei.

– Exact asta le-am spus lordului Dagenham și colegilor lui americani când m-au întrebat dacă să te invite, replică maiorul. Era vag rușinat că-și abandonase atât de rapid bunele intenții, dar își spuse că expresia pasageră de consternare de pe chipul fiului său era spre binele lui Roger. Mergem la ceilalți?

Masa din mijlocul vechii lăptării de piatră era acoperită cu o bucată de nailon care ascundea un obiect de mari dimensiuni. Restul musafirilor de-abia avură loc să se strecoare pe margini unde, observă maiorul, spatele îți îngheța imediat din cauza răcelii teribile emanate de ziduri. Un radiator de o vârstă imposibil de determinat funcționa la toată capacitatea într-un colț, nereușind să risipească frigul.

– Îmi pare rău pentru condiții, domnilor, dar aici e mai discret decât în casă, spuse lordul Dagenham. Cu acordul domnului Ferguson sau, mai bine zis, cu acordul lordului Ferguson, latifundiarul de la Loch Brae – aici Ferguson făcu șmecherește cu ochiul și flutură nepăsător din mână cu o modestie care îi ascundea încântarea –, o să vă dezvălui imediat cea mai importantă abordare în dezvoltarea zonei rurale din Anglia de când Maiestatea Sa a planificat în întregime noul sat de la Poundbury.

El și Ferguson apucară învelitoarea și o traseră ușor de pe masă.

– Vă prezint Enclava secolului XXI de la Edgecombe.

Ceea ce ieși la iveală era macheta unui sat. Maiorul recunoscu imediat

denivelările peisajului familiar. Pe o latură, macheta se termina cu crestele abrupte ale zonei de coastă, pe cealaltă – cu întinderea terenurilor fermierilor. Văzu pajiștea satului și hanul, care părea să fi fost vopsit într-un verde pal; niște clădiri ca niște furuncule crescuseră într-o parte a lui. Zări strada care ducea la Rose Lodge și chiar observă propria grădină, mărginită cu un gard viu pufos în miniatură și dotată cu un singur model arhitectural de copac. Totuși, în sat păreau să fi răsărit prea multe versiuni ale conacului Dagenham, care creau un straniu efect de oglindă, cu clădiri aproape identice, fiecare cu o alee lungă pentru vehicule, grădini pătrate, grajduri înconjurate de mașini miniaturale și chiar un helești rotund, cu o suprafață pictată în argintiu și trei rațe. Exista un astfel de conac pe câmpul din spatele casei lui și un altul în locul unde ar fi trebuit să fie stația de autobuz. Aceasta și drumul principal păreau să fi dispărut, mutate la marginea machetei, unde se pierdeau în câmp. Maiorul se uită mai îndeaproape la pajiștea satului, căutând magazinul. Vitrina de geam termopan dispăruse și firma spațiului comercial, abia recognoscibil în spatele unui nou bovindou și al obloanelor turcoaz, indica „Harris Jones și Fiii, furnizori de mâncăruri fine și patiserie". Un coș de răchită cu mere și un căruț vechi de fier cu ghivece de flori se găseau lângă noua ușă de sticlă mată. Apăruseră o ceainărie, un magazin de pălării și unul de harnașamente și arme. Maiorul înțepeni în loc.

– Preocupat de viitorul domeniului său, începu Ferguson, bunul meu prieten, lordul Dagenham, m-a întrebat cum ar putea să dezvolte zona ca să asigure baza financiară a proprietății și, în același timp, să păstreze ce e mai bun din zona rurală englezească.

– I-am spus „fără centre comerciale"l interveni Dagenham.

Mica adunare de bancheri izbucni în râs.

– Nu i-am putut răspunde la întrebare până când nu am avut ocazia să cumpăr castelul Loch Brae și să simt pe propria piele ce înseamnă să ai în proprietate o zonă rurală. Aici Ferguson se opri ca să-și ducă mâna la inimă, de parcă jura credință. Să fii responsabil pentru viețile tuturor acelor mici fermieri și pentru pământul care ne cere protecția.

Acum bancherii păreau uimiți, de parcă începuse să vorbească într-o limbă străină.

– Așa că împreună am venit cu ideea unui proiect de cel mai ridicat nivel de confort, fără egal în Marea Britanie. Profitând de legislația care facilitează aprobările cadastrale pentru proprietățile rurale de mare importanță din punct de vedere arhitectural, St. James Homes va ridica în întregime un sat nou, cu conace de lux, și va dezvolta satul vechi pentru a deservi acele proprietăți.

Când se opri să-și tragă sufletul, bancherii țopăiau și se lăsau pe vine ca să vadă mai îndeaproape macheta. Era o gimnastică nu tocmai ușoară după o masă atât de copioasă, și întrebările erau punctate de numeroase pufnete și gâfâituri: „Unde sunt galeriile comerciale?", „Există legătură la autostradă?" „Cât costă metrul pătrat în comparație cu Tunbridge Wells?"

– Domnilor, domnilor – eu și colegul meu, domnul Sterling, vă vom răspunde bucuroși la toate întrebările. Zâmbea, de parcă afacerea fusese deja încheiată. În casă am documentații de informare pentru toată lumea. Pot să vă propun ca după ce vă uitați la machetă să ne strângem din nou în salon și să discutăm despre cifre

la căldură?

Maiorul zăbovi în preajma machetei și după plecarea ultimului bancher. Singur cu satul său, își ținu mâinile în buzunarele hainei ca să reziste tentației de a smulge toate micile conace și de a acoperi spațiile goale mutând câțiva dintre arbuștii de sârmă.

– Un trabuc?

Se întoarse și îl văzu lângă el pe Dagenham.

– Mulțumesc, zise, acceptând trabucul și un foc.

– Desigur, ești îngrozit de toate astea, spuse lordul, privind cu ochi îngustați macheta, precum un ucenic de arhitect. Vorbea cu atâta nonșalanță, că maiorul nu reuși să-l contrazică.

– Aș spune că nu mă așteptam, rosti el pe un ton prudent. Este destul de... neașteptat.

– Am văzut scrisoarea pe care i-ai trimis-o tipului de la cadastru. I-am spus lui Ferguson că maiorul va fi îngrozit. Dacă nu putem să-l convingem de ceea ce facem, mai bine o lăsăm baltă. Maiorul roși, deconcertat de confruntarea cu această dovadă a propriei neloialități. De fapt, și eu sunt îngrozit, continuă Dagenham. Se aplecă și atinse cu vârful degetului un conac, mutându-l mai adânc într-un pâlc de copaci. Privi din nou macheta și se îndreptă de spate, uitându-se la interlocutorul său cu un zâmbet strâmb. Din păcate însă, chiar dacă aș fi pregătit să mă îngrop aici tot anul, tot nu aș putea să salvez proprietatea, nu pe termen lung.

Se duse la o fereastră și o întredeschise, suflând fumul în curtea dintre grajduri.

– Îmi pare rău, spuse maiorul.

– Proprietățile de felul ăsta sunt în criză în întreaga țară, zise Dagenham. Oftatul său părea să sugereze o disperare sinceră, și maiorul, privindu-i profilul, văzu cum i se încordase maxilarul. Nu pot să întrețin terenurile cu subvențiile pentru agricultură, nu pot nici măcar să tai copaci fără permisiune, vânătoarea este interzisă și împușcatul păsărilor este atacat din toate părțile, după cum ai văzut. Suntem obligați să deschidem ceainării și parcuri tematice, să oferim tururi de weekend excursioniștilor de-o zi sau să găzduim festivaluri rock pe pajiști. Câmpurile sunt pline de ambalaje lipicioase de înghețată și de parcări.

– Dar National Trust?

– A, da, erau pe vremuri pe-aici, nu? Mereu la pândă, gata să ia casa omului și să-i lase pe moștenitori să stea în locuința servitorilor din pod, replică Dagenham cu maliției. Numai că acum vor și o donație în bani. Făcu o pauză, apoi adăugă: Îți spun eu, domnule maior, acum ne aflăm în ultimele decenii ale acestui război de uzură cu perceptorii. Într-o zi, foarte curând, marile familii de moșieri vor fi șterse de pe fața pământului – vor dispărea, precum pasărea dodo.

– Marea Britanie va fi mult mai săracă atunci.

– Ești un om cu o mare putere de înțelegere, domnule maior. Dagenham îl bătu ușor cu palma pe umăr și păru mai înviorat. Nu-ți poți imagina cât de puțini oameni vorbesc despre asta. Își puse mâinile pe marginea machetei, le îndepărtă larg și privi cu atenție, precum Churchill o hartă de război a Europei. S-ar putea să fii singurul capabil de a mă ajuta să le explic asta sătenilor.

– Înțeleg dificultățile, dar nu sunt sigur cum toată această dezvoltare imobiliară

de lux salvează ceea ce amândoi iubim, spuse maiorul. Privi din nou macheta și nu putu să-și stăpânească o grimasă de dispreț. Oare oamenii nu vor fi tentați să susțină că asta seamănă cu genul de imprudență tipică noilor îmbogățiți, care omoară Anglia? Se întrebă dacă reușise să se exprime îndeajuns de politicos.

– Ah, asta este frumusețea planului meu, zâmbi Dagenham. Acest sat va fi disponibil numai pentru vechile averi. Eu construiesc un refugiu pentru toate familiile din zonele rurale obligate să renunțe la moșiile lor din cauza taxelor, a politicienilor și a birocraților din Uniunea Europeană.

– O să vină cu toții la Edgecombe St. Mary? întrebă maiorul. De ce?

– Fiindcă nu mai au unde să se ducă, nu înțelegi? Sunt alungați de pe propriile pământuri, iar aici eu le ofer un loc al lor. O casă și teren unde vor avea alte familii care să contribuie la costurile de întreținere și un grup de vecini cu valori comune. Arătă spre noul hambar uriaș de la marginea uneia dintre fermele satului. O să avem destui oameni ca să întreținem un fond de vânătoare adecvat și grajduri comune aici. Iar dincoace, în spatele școlii, o să înființăm un mic colegiu tehnic unde localnicii o să deprindă toate meseriile utile, cum ar fi zidăria și construcțiile, întreținerea grajdurilor, a gardurilor vii, cum să devină majordomi și lucrători agricoli. O să-i pregătim pentru slujbe folositoare pe moșie și o să avem o mână de lucru disponibilă. Înțelegi? Îndreptă un copac de lângă pajiștea satului. O să deschidem genul de magazine de care chiar avem nevoie în sat și o să înființăm o comisie arhitecturală care să supervizeze aspectul tuturor fațadelor. O să scăpăm de acele vitrine oribile în stil minimarket și o să aducem un bucătar adevărat la han – poate că, în cele din urmă, o să obțină o stea Michelin.

– Și ce se întâmplă cu oamenii care deja trăiesc în sat?

– O să-i păstrăm. Vrem să menținem autenticitatea.

– Dar magazinul doamnei Ali? continuă maiorul.

Se îmbujoră când puse întrebarea și privi cu atenție macheta ca să-și ascundă sentimentele. Dagenham îi aruncă o privire lungă. Maiorul se străduia să păstreze o înfățișare neutră, dar îi era teamă că privea cruciș din cauza efortului.

– Vezi, aici mi-ar fi de ajutor sfatul tău. Ești mai apropiat de oameni decât mine și m-ai putea ajuta să discern asemenea nuanțe, spuse Dagenham. Căutăm, desigur, elementul multicultural adecvat și sunt sigur că putem fi flexibili oricând ai avea... să spunem... un interes.

Maiorul recunoscu, brusc dezamăgit, sugestia universală a unui *quid pro quo*. Era mai subtilă decât unele șpăgi pe care le refuzase de-a lungul carierei, în posturile din străinătate, acolo unde asemenea lucruri erau considerate normale în decursul afacerilor, dar cu toate astea sărea în ochi precum o năpârcă galbenă. Se întrebă câtă influență putea cere la schimb pentru a-și oferi susținerea și nu se putu abține să nu privească foarte atent casa plasată în câmpul din spatele Rose Lodge.

– Te asigur că nimic din toate astea nu e încă bătut în cuie, urmă Dagenham. Râse și, cu vârful unui deget, răsturnă cu acoperișul în jos una dintre casele-model. Deși, când o să fie, ar fi bine să se utilizeze cele mai bune cuie fabricate în Anglia.

Un zdrăngănit de afară le atrase atenția spre ușă. O siluetă în verde tocmai dispărea după colțul casei.

– Cine naiba era, mă întreb? se miră lordul.

– Poate era vreunul dintre flăcăii de la ferma lui Morris care făcea curat, sugeră

maiorul, care era destul de convins că o zărise de fapt pe Alice Pierce, fără ponchoul în culori țipătoare.

Se străduí să-și stăpânească un chicotit la gândul că vestimentația mai stridentă ca de obicei a vecinei sale reprezentase un mod deliberat de distragere a atenției, și că pe dedesubt purtase haine de un verde tern, potrivite să se furișeze ca un luptător de comando într-o junglă necunoscută.

– E foarte greu să ții secretul în privința acestei machete uriașe. Dagenham ridică învelitoarea de pe podea. Ferguson nu vrea să dezvăluie nimic până când nu va veni momentul oportun.

Maiorul îl ajută să o acopere și fu recunoscător să vadă că satul distrus era înghițit de valul de material cenușiu.

– Chiar nu există o altă cale? întrebă el, smulgându-i un oftat aristocratului.

– Poate dacă Gertrude nu ar insista cu înverșunare să fie atât de neinteresantă, l-am fi putut tenta pe prietenul nostru american cu o soluție mai clasică.

– Te referi la căsătorie?

– Știi, mama ei a fost o frumusețe. Dar Gertrude se simte mult mai fericită să curețe balega din grajduri. Pe vremea mea, asta ar fi fost îndeajuns, dar acum bărbații se așteaptă ca nevestele lor să fie la fel de strălucitoare ca amantele.

– Șocant, comentă maiorul. Și atunci cum Dumnezeu le pot deosebi?

– Exact asta spun și eu, zise Dagenham, fără să sesizeze ironia subtilă. Mergem în casă să vedem dacă Ferguson a pus mâna pe vreo ofertă de finanțare?

– Probabil că acum își aleg casele, spuse maiorul în timp ce ieșeau. Gândul îl făcu să se posomorască.

– A, Doamne ferește, nici un bancher nu va fi acceptat să locuiască aici, promise Dagenham. Deși mi-e teamă că va trebui să-l înghițim pe Ferguson. Râse și îl luă pe maior cu brațul pe după umeri. Dacă mă susții în asta, o să mă asigur că Ferguson nu capătă conacul din spatele casei talel

În timp ce traversau curtea spre conac, Roger ieși să-l caute pe stăpânul domeniului. Se părea că bancherii se pregăteau de plecare. După ce dădu mâna cu ei, Dagenham plecă grăbit și maiorul rămase singur cu fiul lui.

– Proiectul ăsta o să-mi schimbe cariera, tată, spuse Roger. Strângea la piept un dosar de carton bleumarin, cu blazonul Dagenham și cuvintele „Edgecombe St. Mary, Enclava Angliei" inscripționate pe el. Ferguson este foarte atent cu mine, iar șeful o să mă pună la conducerea echipei pe proiectul ăsta.

– Proiectul ăsta o să-ți distrugă căminul, îl atenționă maiorul.

– Ei, haide, o să putem vinde Rose Lodge pe o avere după terminarea construcțiilor. Gândește-te la toți banii ăia.

– Nimic nu corodează mai mult caracterul decât banii, se răsti maiorul înfuriat. Și nu uita că Ferguson este amabil doar fiindcă vrea să-i vând armele.

– Asta așa e, admise Roger. Se încruntă, semn al unei reflecții profunde. Uite, a pomenit că vrea să ne invite pe amândoi în Scoția, în ianuarie, la vânătoare de fazani. Trebuie să-mi promiți că nu i le vinzi înainte de asta.

– Credeam că ești nerăbdător să le vând.

– A, dar sunt, spuse tânărul, deja întorcându-se pe călcâie să plece. Dar imediat ce o să i le vinzi, Ferguson o să ne arunce ca pe-un cartof fierbinte. Trebuie să-l ținem aproape cât de mult putem.

– Dar Marjorie și Jemima? întrebă maiorul în vreme ce fiul său se îndepărta, luând-o spre mașinile care așteptau în față.

– Dacă este necesar, o să depunem o plângere la tribunalul administrativ, doar ca să tărăgănăm lucrurile, strigă el fluturând din mână. La urma urmelor, tată, toată lumea știe că arma unchiului Bertie trebuia să fie a ta.

Cu această remarcă extraordinară, Roger dispăru și maiorul, simțindu-se chiar amețit de surpriză, se gândi că era momentul să își ia armele și să se retragă acasă.

Capitolul 16

Plănuise să-i aducă doamnei Ali o duzină de trandafiri cu coada lungă, înveliți în hârtie de mătase, cu o fundă de satin, purtați lejer la încheietura cotului. Dar acum că trebuia să o ia de acasă de la Grace, și împreună cu aceasta, trandafirii păreau nepotriviți. Se mulțumi să le ofere fiecăreia câte un singur trandafir de culoarea caisei, cu o tulpină lungă, țepoasă și cafenie.

Se dusese grăbit spre mașină, ca să nu fie zărit de Alice Pierce, al cărei protest împotriva vânătorii fusese urmat de o petiție din ușă în ușă împotriva consorțiului St. James Homes și de mitinguri de protest la fiecare apariție publică a lordului Dagenham sau a lui Ferguson. Efortul nu părea să dea roade. Vicarul, care fusese brusc zărit consultând un arhitect privind restaurarea de multă vreme necesară a turlei, refuzase să înfiereze acțiunea de la amvon, pomenind de nevoia bisericii de a oferi dragoste și confort spiritual tuturor părților în dispută. Mulți oameni, inclusiv maiorul, acceptaseră bucuroși să primească postere care proclamau „Salvați-ne Satul", dar numai jumătate consideraseră că se cădea să le și afișeze. Maiorul îl pusese pe al lui pe un geam lateral, de unde își striga îndemnul spre garaj, nu spre stradă. Alice continuă să bată străzile cu grupul ei de adepți, majoritatea străini care păreau să prefere hainele tricotate de mână. Nu părea să bage de seamă faptul că până și acolo unde găsea susținere locală, era evitată cu grijă de oricine avea de gând să participe la balul Clubului de Golf.

Îndreptându-și papionul și aranjându-și pentru ultima dată smochingul, maiorul ciocăni în placajul subțire al ușii în stil fals georgian. Îi deschise doamna Ali, și

lumina se revărsă pe trepte, în jurul ei și al chipului ei rămas parțial în umbră. Îi zâmbi, iar maiorului i se păru că vede sclipiri de ruj pe buze.

– Domnule maior, poftește înăuntru, spuse ea, după care se întoarse grăbită.

Spatele ei era parțial descoperit de răscroiala adâncă a unei rochii de seară. Pe sub eșarfa din șifon legată lejer, omoplații ieșeau în evidență și pielea bronzată strălucea între materialul întunecat al rochiei și părul prins în coc la baza gâtului. În camera din față făcu o jumătate de piruetă pe covorașul aflat înaintea șemineului, și faldurile rochiei îi fluturară în jurul gleznelor, așezându-se apoi pe vârful pantofilor. Era o rochie bleumarin dintr-o catifea mătăsoasă. Decolteul adânc era ascuns parțial de eșarfă, dar claviculele ei fine erau vizibile câțiva centimetri deasupra materialului care cădea peste sâni și era prins lejer deasupra taliei cu o broșă veche cu diamante sclipitoare.

– Grace încă se aranjează? întrebă el, incapabil să facă vreun comentariu despre rochia ei ori să-și dezlipească privirea de la ea.

– Nu, a trebuit să se ducă mai devreme ca să ajute la pregătiri. Doamna Green a venit să o ia cu puțin timp în urmă. Mi-e teamă că aici sunt doar eu.

Doamna Ali se bâlbâi și pometii i se înroșiră. Maiorul își zise că arăta ca o școlăriță. Își dorea să mai fie adolescent, cu firea impetuoasă caracteristică vârstei. Unui adolescent i s-ar fi iertat încercarea stângace de a fura un sărut, dar se temea că același lucru nu era valabil pentru un bărbat cu păr rărit și vigoarea împuținată.

– Mă bucur foarte mult, spuse într-un târziu.

Neștiind cum să rezolve problema celor doi trandafiri care începeau să se pleoștească, îi întinse pe amândoi.

– Unul e pentru Grace? Aș putea să-l pun într-o vază.

Maiorul deschise gura ca să spună că era extrem de frumoasă și că merita un braț întreg de trandafiri, dar cuvintele se pierdură pe undeva, gonite de acele părți din mintea lui care lucrau neobosite ca să evite ridicolul.

– Mi-e teamă că s-au ofilit un pic, zise el. Și oricum, culoarea nu se potrivește deloc cu rochia.

– Îți place? zise ea, privind materialul. I-am împrumutat lui Grace o ținută și ea a insistat să împrumut și eu ceva de la ea ca să fim chit.

– E foarte frumoasă.

– A fost a surorii bunicii ei, care era considerată destul de libertină și care locuia singură la Baden Baden cu doi terieri orbi și un întreg șir de amanți. Ridică din nou privirea, cu îngrijorare vădită. Sper că eșarfa este suficientă.

– Arăți perfect.

– Mă simt destul de dezbrăcată. Dar Grace mi-a spus că mereu porți smoching și am vrut să port ceva care să... să se asorteze cu ținuta dumitale. Zâmbi, și maiorul simți povara anilor dispărându-i de pe umeri. Dorința adolescentină de a o săruta izvorî din nou. În plus, adăugă ea, tunica și șalvarii nu sunt tocmai o costumație pentru mine.

Maiorul ajunse brusc la un compromis cu sine însuși și o apucă de mână. I-o ridică spre buze și închise ochii sărutându-i încheieturile degetelor. Mirosea a apă de trandafiri și flori de limetă. Când deschise ochii, fața ei era întoarsă, dar nu încercă să-și retragă mâna dintr-a lui.

– Sper că nu te-am jignit, spuse el. Bărbații se stăpânesc greu în fața frumuseții.

– Nu sunt jignită. Dar poate că ar fi bine să mergem la petrecere?

– Dacă trebuie, zise maiorul, alungându-și teama de ridicol. Deși oricine ar fi mulțumit doar să stea și să te privească toată seara în această cameră goală.

– Dacă insiști să-mi faci asemenea complimente generoase, domnule maior, spuse doamna Ali roșind din nou, conștiința mă obligă să mă schimb într-un pulover negru și lălâu și poate să-mi pun și o căciulă de lână.

– În acest caz, haide să plecăm imediat ca să ne îndepărtăm de această posibilitate oribilă.

Sandy îi aștepta pe micuța verandă de lângă ușa de la intrare a căsuței Augespier. Când opriră mașina, ea se apropie pe alee, cu un palton mare de lână strâns pe lângă trup. Se urcă pe bancheta din spate și fața ei, în lumina slabă a plafonierei, părea mai albă ca de obicei, iar rujul roșu ca sângele îți sărea în ochi. Părul ei lucios fusese modelat într-o serie de vălurele date cu fixativ și sub o ureche avea o fundă îngustă. De sub gulerul ridicat al hainei groase de lână se zăreau volănașe de șifon argintiu. Maiorul își zise că semăna cu o păpușă de porțelan.

– Îmi pare rău că a trebuit să te abați din drum, spuse ea. I-am zis lui Roger că o să iau un taxi.

– Nu-i nici o problemă, răspunse maiorul, care fusese foarte iritat de solicitarea lui Roger. Este de neconceput să vii singură.

Fiul lui argumentase că trebuia să ajungă la club mai repede, pentru repetiția cu costume. După toate aparențele, trebuia s-o ajute pe Gertrude cu indicațiile regizorale adresate trupei de iubiți ai chelneriților, care acceptaseră să-și joace rolul în

schimbul unei mese gratuite alcătuite din sendvișuri și bere.

– Fac asta pentru tine, tată, spuse el. Iar Gertrude are nevoie de mine ca să scoată ceva din acea producție.

– Aș fi mai fericit dacă mascarada ar fi anulată, replicase maiorul. Încă nu-mi vine să cred că ai fost de acord să participi.

– Uite, dacă e vreo problemă, Sandy poate să ia un taxi.

Pe maior îl îngrozise ideea că Roger putea accepta ca logodnica lui să fie adusă la petrecere cu unul dintre taxiurile locale, pătate de tutun, cu banchete rupte și șoferi necioplți, care era de așteptat să fie la fel de amețiți ca pasagerii pe care îi transportau. Fusese de acord să o ia el pe Sandy.

– Îmi pare rău că Roger m-a lăsat pe capul tău, spuse ea. Își închise ochii și se lăsă pe banchetă. M-am gândit să rămân acasă, dar asta ar fi fost prea ușor.

Ironia acidă din glasul ei așeză o umbră de stânjeneală în habitaclu.

– Sper că tu și logodnicul tău sunteți mulțumiți de casă, interveni doamna Ali.

Maiorul, care reușise să-și înăbușe orice neliniște legată de acea seară, se trezi brusc îngrijorat în legătură cu Roger și cu înclinația lui către o grosolănie prost disimulată.

– S-a dovedit a fi extraordinară, spuse Sandy. Desigur, e doar o casă închiriată – nu avem de gând să ne atașăm prea mult de ea.

Maiorul o văzu în oglinda retrovizoare cuibărindu-se și mai adânc în faldurile hainei. Privea cu hotărâre pe geam, unde numai întunericul apăsa sticla. Parcurseră restul drumului în tăcere.

Clubul de Golf își abandonase obișnuitul aspect discret și acum, ca o văduvă neîngrijită aflată într-o vacanță ieftină în Tenerife, strălucea pe micuța colină. Lumina se revărsa pe toate ușile și ferestrele; reflectoarele scăldau fațada simplă de stuc, iar șiragurile de luminițe decorative dansau în copaci și tufișuri.

– Seamănă cu o navă de croazieră, observă Sandy. I-am avertizat să nu exagereze cu reflectoarele.

– Sper să reziste siguranțele, zise maiorul în timp ce străbăteau pe jos aleea de pietriș mărginită cu torțe.

Dădură un colț și tresăriră speriați de apariția unui bărbat pe jumătate gol, cu o mască pe ochi și un piton uriaș în jurul gâtului. Un al doilea bărbat zburda la marginea aleii, suflând cu entuziasm într-un fluier de lemn. Înghesuit între doi rododendroni bătrâni de cincizeci de ani, un al treilea înghițea mici bețe în flăcări, cu concentrarea unui șofer de taxi care mănâncă chipsuri.

– Doamne sfinte, e un circ, exclamă maiorul în vreme ce se apropiau de fântâna luminată de reflectoare portocalii și plină de nuferi în culori violente.

– Am impresia că domnul Rasool le-a împrumutat nuferii, constată doamna Ali, stăpânindu-și un chicotit.

– Cred că am fost la o nuntă în New Jersey care semăna perfect cu asta, zise Sandy. Eu l-am avertizat pe Roger că între opulență și prost gust e o graniță foarte fină.

– Aici greșești, replică maiorul. Sunt același lucru, draga mea.

– *Touché*. Uite ce e, eu mă duc înainte să-l găsesc pe Roger. Voi doi ar trebui să vă faceți împreună o intrare fabuloasă.

– Nu chiar, începu maiorul, dar Sandy deja urca grăbită scările și dispărea în interiorul orbitor.

– Pare o tânără foarte drăguță, murmură doamna Ali. E întotdeauna atât de palidă?

– Nu o cunosc atât de bine ca să-mi dau seama, răspunse maiorul, puțin cam jenat că fiul lui nu le dăduse prilejul să se cunoască. Ne aruncăm și noi în vâltoarea festivităților?

– Presupun că asta urmează. Totuși nu se mișcă, ci rămase la marginea zonei unde luminile se revărsau pe pietriș. Trupul ei emana inerție, cu tălpile lipite pe alee.

– Se poate argumenta că asta e cea mai frumoasă parte a unei petreceri, zise el. Clipa de dinainte de a fi înghițit de mulțime?

Auzi un vals răsunând în The Grill și se simți ușurat că măcar muzica era în regulă.

– Nu credeam că o să am asemenea emoții, spuse ea.

– Draga mea doamnă, de ce te temi? Poate doar de faptul că o să le eclipsezi pe celelalte. Un murmur sonor venea în valuri prin ușile deschise ale clubului, unde fără îndoială o sută de bărbați își dădeau coate ca să obțină un pahar de șampanie de la barul lung și o sută de femei discutau despre costume și se sărutau pe obraji. Se pare că e cam înghesuială înăuntru, constată el. Și eu mă simt un pic speriat.

– Râzi de mine, dar știi bine că nu va fi același lucru ca plimbarea pe malul mării sau cititul aceleiași cărți.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

Maiorul o luă de mână și o trase într-o parte, salutând din cap un cuplu care trecu pe lângă ei. Cei doi le aruncară o privire ciudată, apoi își înclinară capul în semn de răspuns în timp ce urcau treptele. Maiorul era destul de sigur că exact la asta se referise ea.

– Eu nici măcar nu dansez, zise doamna Ali. Nu în public.

Maiorul observă că tremura. Era ca o pasăre sub laba unei pisici, complet nemișcată, dar cu fiecare tendon încordat de nevoia de a scăpa. Nu îndrăznea să-i dea drumul la mână.

– Uite, totul e cam de tipător și groaznic de aglomerat, dar nu ai de ce să fii neliniștită, spuse el. Personal, eu m-aș bucura să nu merg, dar Grace o să te caute și am promis că o să fiu prezent ca să mi se acorde acel premiu prostesc, ca parte a programului.

Se opri, simțind că nu era un mod tocmai inteligent de a o încuraja.

– Nu vreau să fiu o povară pentru dumneata.

– Atunci nu mă pune să mă duc acolo singur, ca o piesă de rezervă. Când o să-mi înmâneze tava de argint, vreau să vin înapoi la masă și să mă așez lângă cea mai elegantă femeie din sală.

Ea îi aruncă un zâmbet slab și își îndreptă spatele.

– Scuză-mă, nu știu de ce mă port așa prosteşte.

Maiorul îi oferi brațul și ea îl lăsă să o conducă pe trepte, mergând îndeajuns de repede ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Ușile de la The Grill fuseseră proptite cu două vase mari de alamă în care era câte

un palmier. Un material stacojiu atârna de canatul ușii, prins în falduri cu șnururi aurii, ciucuri groși și șiruri de mărgelușe de bambus. Într-un alcov, un brad de Crăciun împodobit, cu o zână în vârf, încerca să-și deghizeze nepotrivirea cu peisajul printr-o mulțime de ornamente de pom indiene sub formă de pantofi minusculi și cadouri împachetate în hârtie imprimată cu Taj Mahal.

În mijlocul vestibulului, Grace înmâna programele și cartonașele cu amplasarea la mese. Era îmbrăcată într-o tunică lungă brodată și pantaloni liliachiu-închis, iar în picioare avea sandale împodobite cu strasuri. Părul părea să-i cadă mai moale în jurul maxilarului decât de obicei, și măcar de data asta se părea că renunțase la pudra care îi făcea fața să arate ca o zugrăveală crăpată.

– Grace, arăți minunat în seara asta, spuse maiorul, bucurându-se că putea să-i ofere un compliment sincer.

– Daisy a încercat să-mi distrugă ținuta cu o ghirlandă de flori de hârtie. Grace părea să i se adreseze mai mult doamnei Ali decât lui. A trebui să le arunc într-un ghiveci.

– Bună mișcare, spuse doamna Ali. Arăți perfect.

– Și tu la fel. Nu eram sigură în legătură cu eșarfa, dar ai făcut ca rochia să arate și mai seducătoare, draga mea. Arăți ca o regină.

– Intri cu noi? întrebă maiorul, privind mulțimea multicoloră și înghesuită din The Grill.

– Daisy m-a pus să stau aici încă o jumătate de oră, oftă Grace. Intrați și Marele Vizir o să vă anunțe.

Doamna Ali îl apucă de braț de parcă se temea să nu se împiedice și îi adresă un

zâmbet care denota mai degrabă hotărâre decât fericire. În timp ce traversau Rubiconul reprezentat de covorul purpuriu îngust de la intrare, el îi șopti:

– Marele Vizir? Doamne, ce-au făcut?

La capătul covorului îi aștepta Alec Shaw, încruntat sub un turban galben uriaș. Roba de mătase brodată și papucii cu vârfuri întoarse, din care îi ieșeau călcâiele, aveau drept completare o barbă lungă și împletită. Părea nefericit.

– Să nu îndrăznești să comentezi, mormăi el ridicând un braț. Sunteți ultimii pe care îi anunț. Daisy n-are decât să pună alt idiot să stea aici și să arate ridicol.

– Eu cred că ești destul de convingător, afirmă maiorul. Ești un soi de Fu Manchu într-o vacanță exotică.

– I-am zis Almei că barba este total aiurea, bombăni Alec. Dar o păstrează încă de când au pus în scenă *The Mikado*[6] și a lipit-o atât de bine că s-ar putea să trebuiască să o rad.

– Poate că dacă o înmoi într-un pahar mare de gin, lipiciul o să se dizolve, sugeră doamna Ali.

– Însoțitoarea ta este în mod limpede o doamnă la fel de inteligentă pe cât este de frumoasă.

– Doamnă Ali, cred că îl cunoști pe domnul Shaw, îi prezentă maiorul.

Doamna Ali încuviință din cap, dar Alec se uită cu atenție de sub turbanul care îi aluneca de pe cap, de parcă nu ar fi fost prea sigur.

– Doamne, zise el, căpătând o roșeață vie care contrasta cu gulerul mustar al robei. Adică Alma a zis că o să vii, dar nu te-aș fi recunoscut – adică, scoasă din context.

– Uite, putem să sărim peste partea cu anunțurile și să intrăm să ne luăm ceva de băut? întrebă maiorul.

– Evident că nu. Nu am anunțat pe nimeni atât de interesant în ultima jumătate de oră. Stați să vedeți cum îi fac să-și întoarcă instantaneu capetele cu asta.

Luând un mic megafon de alamă înfășurat în flori de hârtie, Alec răcni ca să acopere muzica orchestrei:

– Maiorul Ernest Pettigrew, costumat ca un pinguin indian rar de pe subcontinent, însoțit de desăvârșita regină a comestibilelor din Edgecombe St. Mary, doamna Ali.

Orchestra încheie o melodie și începu alta și, în timp ce dansatorii se opriră ca să prindă noul ritm, mulți își întoarseră capetele ca să se uite la nou-veniți.

Maiorul salută din cap și zâmbi în timp ce studia marea neclară de chipuri. Recunoscu un semn cu mâna de la bătrânul domn Percy, care îi făcu vesel cu ochiul în timp ce dansa cu o femeie bronzată, într-o rochie fără bretele. Două perechi pe care le cunoștea de la club îl salutară din cap, dar apoi începură să șușotească pe la colțul gurii, făcându-l să roșească. În învălmășeala mulțimii de dansatori zări o coafură familiară și se întrebă dacă imaginația îi juca feste sau chiar o vedea pe cumnata lui, Marjorie. Întotdeauna găsise o scuză să nu-i invite pe ea și pe Bertie, de teamă că Marjorie avea să-și dezlănțuie vocea răsunătoare și întrebările despre bani asupra tuturor prietenilor lui. I se părea inimaginabil să fie prezentă acum. Totuși era acolo, făcând piruete pe sub brațul unui membru corpolent cunoscut la club pentru temperamentul său aprig, întrucât deținea recordul pentru cele mai multe crose aruncate în mare. În timp ce se dezlănțuia un swing rapid, Alec îi informă:

– Eu o șterg acum. Scoțându-și turbanul, își trecu degetele prin părul transpirat. Dacă nu e un partener bun, vino la mine și am eu grijă, adăugă el, întinzându-i doamnei Ali o mână umedă.

Aceasta i-o luă fără să se crispeze, și maiorul se întrebă unde găsea asemenea rezerve de stăpânire de sine.

– Hai să ne avântăm și noi în mulțime, propuse el peste exuberanța crescândă a muzicii. Pe aici, cred.

Încăperea era inconfortabil de plină. În partea de est, ușile-armonică fuseseră deschise și mica orchestră se producea pe estrada plasată lângă peretele opus. Pe marginea ringului de dans, oamenii erau strânși și discutau în mici bisericuțe, între dansatori și șirurile înghesuite de mese rotunde, decorate la mijloc cu un aranjament floral și cu o lumânare sub formă de minaret. Participanții se înghionteau pe fiecare culoar posibil, iar chelnerii se strecurau prin mulțime, ducând în echilibru instabil tăvi cu antreuri, pe deasupra capetelor invitaților, de parcă s-ar fi întrecut să străbată lungimea sălii fără să împartă nici măcar un singur pateu. În încăpere domina un miros puternic de orhidee și era o ușoară umezeală, fie de la transpirație, fie de la ferigile tropicale atârnate de coloanele din polistiren de toate mărimile și formele.

Doamna Ali îi făcu semn doamnei Rasool, care îi coordona pe chelneri din ușa bucătăriei de parcă ar fi trimis mesageri spre și dinspre un câmp de bătălie. Chiar în acel moment îl lansă pe domnul Rasool, bătrânul, care șontâcăi cu o tavă ținută periculos de jos și nu reuși să ajungă decât la primele mese înainte ca tava să-i fie golită. Doamna Rasool se apropie grăbită de el și, cu o discreție exersată, îl trase în

siguranța bucătăriei.

Maiorul o conduse pe doamna Ali într-un cerc larg în jurul ringului de dans. Cum barul principal, de lângă bucătărie, era invizibil în spatele batalionului de petrecăreți însetați care solicitau prin semne o băutură, decisese să se îndrepte spre cel de-al doilea bar, amplasat la adăpostul scenei, sperând să ajungă până la urmă în liniștea relativă a terasei închise. Uitase cât de greu este să te strecori printr-o asemenea aglomerație în timp ce protejezi o doamnă atât de spinările indiferente ale celor care pălăvrăgeau în grupuri, cât și de coatele ascuțite ale dansatorilor plini de entuziasm. Totuși, beneficiul de a fi nevoit să țină brațul doamnei Ali strâns lângă coaste era o compensație suficientă, și chiar spera vag că vreun invitat ar fi putut să o dărâme în brațele lui.

Gama largă de costume varia de la cele scumpe închiriate la cele rapid improvizate. Lângă o coloană înaltă, împodobită cu viță lungi, se întâlniră cu Hugh Whetstone purtând o jachetă de safari și o pălărie colonială.

– Și asta e din *The Mikado?* întrebă maiorul, strigând ca să se facă auzit.

– Un suvenir din călătoria la Hong Kong, răspunse amicul său. Am refuzat să mai cheltui vreun penny pe costume după ce nevastă-mea s-a dus și a dat o mulțime de bani pe o ținută completă de *memsahib*[9].

Maiorul o zări pe doamna Whetstone îmbrăcată într-un sari verde stând de vorbă cu Mortimer Teale, care își schimbase obișnuitul costum sobru de avocat cu un sacou și o eșarfă galbenă, combinate cu pantaloni de crichet și cizme de călărie. Părea să privească pofticios carnea interlocutoarei sale, care ieșea în colăcei pufoși

din bluza scurtă de satin. Ea părea să-i povestească veselă lui Mortimer despre tatuajul temporar care, înfățișând un șarpe, se ridica din decolteu peste claviculă.

– Adică, unde o să mai poarte așa ceva? se plânse Hugh.

Maiorul clătină din cap, lucru pe care celălalt îl luă drept încuviințare, dar prin care de fapt îi expedia pe amândoi – pe Hugh, atât de nepăsător încât nici nu băga de seamă că alți bărbați îi făceau ochi dulci nevestei lui, și pe Mortimer, care nu-și lua niciodată consoarta cu el dacă nu era obligat.

– Ați putea-o folosi drept cearșaf, sugeră doamna Ali.

– Scuzați-mă! Doamnă Ali, îl cunoșteți pe Hugh Whetstone?

Maiorul sperase să evite prezentările; Hugh deja se înclina într-o parte și în respirație i se simțeau aburii alcoolului.

– Nu cred că am avut plăcerea, zise acesta, evident nerecunoscând-o nici el.

– De obicei eu vă împachetez jumătate de kilogram de piept de porc, o sută de grame de gorgonzola și șase țigări de foi lungi și subțiri, spuse doamna Ali ridicând dintr-o sprânceană.

– Ei comedie, sunteți doamna de la magazin, exclamă Hugh, uitându-se acum fără jenă la ea cu o privire pofticioasă. Aduceți-mi aminte să-mi măresc comanda pe viitor.

– Trebuie să ne luăm ceva de băut, interveni maiorul, interpunându-se între doamna Ali și mâinile celebre pentru apucăturile de a ciupi de fund, în timp ce o conducea spre bar. Își dădu seama cu oarecare neplăcere că toată seara avea să le-o prezinte pe doamna Ali unor oameni care cumpărau de ani de zile lapte și ziare de la ea. Whetstone strigă după ei:

– Cred că este cam exagerat să închiriezi o prințesă nativă.

Înainte ca maiorul să poată replica, muzica se opri; în timp ce mulțimea se rearanja, Daisy Green se repezi brusc asupra lor, ca un câine de vânătoare asupra unui pui de vulpe. Era costumată ca un soi de nevastă de ambasador, într-o robă albă și o eșarfă albastră cu multe medalii și insigne ciudate. O broșă mare cu pene îi împodobea capul într-o parte și o singură pană de păun îi atârna în spate, intrându-le în ochi celor care treceau pe lângă ea.

– Doamnă Ali, nu ești costumată? zise ea, de parcă îi atrăgea atenția asupra unui jupon care se vedea sau a unei urme de spanac între dinți.

– Eu și Grace am făcut schimb de ținute, răspunse doamna Ali zâmbind. Ea s-a îmbrăcat cu vechiul meu costum cu șalvari, iar eu cu rochia mătușii ei.

– Ce păcat, zise Daisy. Așteptam cu nerăbdare să te vedem în frumosul costumul național al vostru, nu-i așa, Christopher?

– Cine? întrebă vicarul, apărând dintr-un ghem de oameni din apropiere.

Arăta cam răvășit, cu cizme de călărie, o haină militară șifonată și o pălărie de safari. Purta o eșarfă cu modele viu colorate, și maiorul își zise că arăta ca amantul beat al nevestei ambasadorului. Zâmbi la această imagine răzleață a lui Daisy și Christopher, jucând astfel de roluri acasă, după petrecere.

– Ah, Pettigrew!

Maiorul scutură mâna întinsă, dar nu încercă să inițieze o conversație. Vicarul era bine cunoscut pentru faptul că nu putea să audă nimic într-o mulțime zgomotoasă. Acest lucru se dovedise foarte amuzant pentru câteva generații de băieți de cor, care se distrau vorbind toți odată, încercând să vadă cine putea să spună cele mai

multe cuvinte porcoase fără ca vicarul să le sesizeze în timpul repetițiilor.

– Desigur, cu tenul tău minunat poți să porți cele mai neobișnuite culori, continuă Daisy să vorbească. Pe de altă parte, biata Grace... liliachiul este o nuanță destul de dificil de purtat de oricine.

– Mie mi se pare că Grace arată minunat, interveni maiorul. Și doamna Ali, desigur – doamnă Ali, cred că îl cunoști pe părintele Christopher.

– Desigur, spuse vicarul, în timp ce ochii i se încrucișară ușor, un semn clar că habar nu avea cine era.

– Mătușa lui Grace era destul de cunoscută pentru gusturile ei costisitoare, comentă Daisy, măsurând din priviri rochia doamnei Ali de parcă se gândea să-i facă niște modificări. Grace mi-a spus că nu s-a încumetat niciodată să poarte vreuna dintre rochiile ei. E atât de sensibilă chiar și la cea mai mică sugestie de indecență. Dar tu, draga mea, o porți atât de firesc! Distrează-te cât de bine poți, da? Haide, Christopher.

– Cine sunt toți oamenii ăștia? întrebă vicarul.

– E un lucru bun că nu beau, spuse doamna Ali în timp ce își făceau loc prin mulțime.

– Da, Daisy are efectul ăsta asupra oamenilor. Îmi pare cumplit de rău.

– A, te rog, nu-ți cere scuze.

– Scuze, spuse maiorul înainte să se poată opri. Uite, cred că barul e imediat în spatele acelui palmier.

În mulțimea de lângă bar era o mică deschidere, dar spațiul dintre maior și mult

doritul gin tonic era ocupat de o Sadie Khan cam nefericită și de soțul ei, doctorul. Maiorul își zise că medicul arăta atât de țeapăn de parcă ar fi fost în *rigor mortis*. Era un bărbat frumos, cu părul scurt și des și ochi mari căprui, dar avea un cap cam mic, pe care îl ținea ridicat de parcă se temea de propriul guler. Purta o uniformă militară albă, cu o pelerină scurtă stacojie și o pălărie strâmtă, împodobită cu medalii. Maiorul îl zări imediat ca pe o poză din ziar înfățișând vreun rege mărunt executat în timpul unei lovituri de palat. Doamna Khan purta o haină cu broderii complicate, groasă ca un covor, și câteva șiraguri de perle.

– Jasmina, spuse doamna Khan.

– Saadia, zise doamna Ali.

– Doamnă Ali, ești răpitoare, o complimentă doctorul, înclinându-se adânc.

– Mulțumesc.

Privirea lui admirativă o obligă pe doamna Ali să ia un capăt al eșarfei și să arunce încă un strat de material pe după umăr. Sadie Khan își strânse buzele.

– Domnule maior Pettigrew, dă-mi voie să ți-l prezint pe soțul meu, doctorul Khan.

– Îmi pare bine, spuse maiorul și se aplecă să strângă mâna doctorului Khan.

– Domnule maior Pettigrew, cred că stăm la aceeași masă în seara asta, zise Sadie. Stați la masa șase?

– Nu știu.

Scotoci în buzunar după cartonașul pe care Grace i-l dăduse în foaier și se uită cu dezamăgire la cifra șase scrisă cu cerneală verde.

– Cred că și prietena dumitale Grace DeVere o să stea în seara asta cu noi,

continuă Sadie, aplecându-se pe lângă doamna Ali ca să citească pe cartonaș. O doamnă încântătoare.

Accentul pe „doamnă" era aproape insesizabil, dar maiorul o văzu pe doamna Ali roșind. Zvâcnetul fin al maxilarului îi trăda încordarea.

– Vrea cineva șampanie? întrebă unul dintre chelnerii doamnei Rasool, care se strecura cu o tavă cu pahare asortate. Chestia roz este punci de fructe, adăugă el pe un ton scăzut către doamna Ali.

– Punci de fructe pentru toată lumea și după aceea încă un rând? zise maiorul. Presupunea că nici unul dintre ei nu bea și voia să fie politicos, deși se întrebă cum avea să reziste toată seara numai cu băuturi pentru copii.

– De fapt, eu o să-mi mai iau un gin tonic, spuse doctorul Khan. Vreți și dumneavoastră unul, domnule maior?

– Of, știu că voi, bărbații neascultători, trebuie să vă luați ceva de băut, bombăni Sadie lovind ușor brațul soțului ei cu o poșetă mare din piele de crocodil. Serviți-vă, domnule maior.

Urmă o pauză stânjenitoare în conversație în timp ce priveau cu toții cum le erau turnate băuturile.

– Trebuie să fiți foarte emoționat în legătură cu „divertismentul dansant" de dinaintea desetului, zise Sadie Khan în cele din urmă, fluturând programul alb și gros pe care scria „Jurnal-suvenir: O seară la palatul maharajahului". Îl deschise cu un deget gros împodobit cu un inel cu citrin și maiorul citi:

COLONELUL PETTIGREW SALVEAZĂ SITUAȚIA

Un spectacol de dans interpretativ care incorporează tradiții mogule, prin care se relatează povestea plină de bravură a eroului nostru local, colonelul Arthur Pettigrew din armata britanică din India, care a rezistat în fața unui tren plin de bandiți ca să o salveze pe una dintre tinerele soții ale unui maharajah.

Pentru eroismul lui, colonelul a fost decorat cu Ordinul Meritului Britanic și maharajahul recunoscător i-a dăruit o pereche de puști de vânătoare.

După Împărțirea Indiei, maharajahul a fost obligat să renunțe la provincia sa, dar s-a mutat la Geneva, unde a trăit fericit cu soțiile sale și familia extinsă.

După dans, o Tavă de Ceai de Argint va fi acordată în semn de recunoaștere familiei răposatului colonel de către distinsul președinte onorific al evenimentului, lordul Daniel Dagenham.

– Este o rudă de-a dumneavoastră? întrebă doctorul Khan.

– Tata, spuse maiorul.

– Ce onoare, exclamă doamna Khan. Trebuie să fiți foarte entuziasmat.

– Toată povestea asta e un pic cam stânjenitoare, răspunse maiorul, care totuși nu reuși să-și stăpânească o mică umbră de satisfacție.

O privi pe doamna Ali ca să vadă dacă era impresionată. Ea zâmbi, dar părea să-și muște buza ca să nu chicotească.

– E absurd ce caz se face, continuă doamna Khan. Soțul meu e de-a dreptul îngrozit de modul cum i-au pus pe sponsori peste tot pe caietul-program.

Se uitară cu toții la prima copertă, unde sponsorii erau înșirați cu caractere din ce în ce mai mici, începând cu „Proiectul de dezvoltare imobiliară St. James", scris cu

majuscule îngroșate și terminând, în urma „Jakes and Sons – Accesorii comerciale pentru peluze", cu o minusculă referință la „Chirurgie plastică Premiere League", respectiv cabinetul doctorului Khan, după cum presupuse maiorul.

– Ce naiba mai e și „Proiectul de dezvoltare imobiliară St. James"? întrebă medicul.

Maiorul nu se simți în stare să-l lămurească. Totuși, acum se clarificase misterul extravaganței decorative: Ferguson făcuse o altă mișcare vicleană pentru a-i controla pe localnici.

– Vor să construiască niște case mari peste tot în Edgecombe St. Mary, spuse doamna Ali. Numai cei bogați și cu relații o să le poată cumpăra.

– Ce idee inteligentă, spuse doamna Khan către soțul ei. Ar trebui să vedem cât de mari pot fi casele.

– Lordul Dagenham este răspunzător de asta, adăugă doamna Ali.

– Înțeleg că lordul Dagenham urmează să vă înmâneze personal distincția, i se adresă doamna Khan maiorului. Soțul meu s-a bucurat foarte tare că nu i s-a cerut să facă asta. Îi place să-și ofere contribuția, dar urăște să fie în centrul atenției.

– Evident, când ești lord, nu trebuie să contribui și cu bani, precizează doctorul Khan. Luă o sorbitură lungă din paharul mic de gin și încercă în zadar să ceară încă un rând.

– Soțul meu este foarte generos, adăugă doamna Khan.

Un scurt ropot de tobe le întrerupse conversația. Alec Shaw, iar cu turbanul stându- nesigur pe cap, anunță sosirea maharajahului în persoană, însoțit de curtea sa regală. Orchestra începu o melodie cu vagi accente de procesiune.

– Ăla e Elgar? întrebă maiorul.

– Cred că e din *Eu și regele* sau ceva asemănător, spuse doamna Ali, care acum chicotea fără să se ascundă.

Mulțimea se dădu la o parte spre marginea ringului de dans. Maiorul se trezi înghesuit incomfortabil între teaca sabiei doctorului și șoldul tapițat al doamnei Khan. Rămase cât de țeapăn era în stare, ca să evite pe cât posibil contactul. Doamna Ali părea să se simtă la fel de incomod prinsă de cealaltă parte a doctorului.

Din hol, pe covorul roșu apărură doi chelneri care purtau niște bannere mari, urmați de lordul Dagenham și de nepoata lui, îmbrăcați în costume somptuoase. Dagenham, într-o tunică mov și cu turban, părea să aibă unele dificultăți să nu-și agațe pintenii de la cizme, în timp ce Gertrude, care evident fusese instruită să fluture din brațe ca să-și arate mânecile vaporoase, le ținea depărtate de trup într-un unghi țeapăn de treizeci de grade și străbătu încăperea tropăind de parcă ar fi purtat tot cizme, nu pantofi de satin. Două șiruri de dansatoare – chelnerițele de la club – îi urmară, conduse în pas ușor de Amina, într-un costum cu șalvari de un albastru metalic. Își ascunsese părul sub o eșarfă bine strânsă din satin și, deși chipul ei cu ochi machiați cu dermatograf negru era ascuns de un văl voluminos, arăta surprinzător de frumoasă. În trupa ei exista o simetrie evidentă: când trecură pe lângă ei, maiorul își dădu seama că fetele fuseseră aranjate în ordinea dorinței lor de a se implica, cele din față scuturându-și brațele abandonate în ritmul dansului, pe când cele din spate își târșâiau picioarele cu o stânjeneală ursuză.

După ele veniră doi toboșari și un cântăreț tăcut la sitar, apoi alți doi chelneri cu flamuri, înghițitorul de flăcări și, la final, un acrobat care făcea tumbe. Purtătorii de

flamuri reușiră cu greu să treacă de ușa din stânga scenei, și maiorul observă un slab miros de arsură care sugera că înghițitorul de flăcări se dovedise cam nerăbdător. Lordul Dagenham și nepoata lui se urcară pe scenă, fiecare din câte o latură, și se opriră împreună în spatele lui Alec, care le făcu o reverență adâncă și aproape că dărâmă suportul microfonului. Lordul făcu o mică săritură ca să-l prindă.

– Declar oficial deschisă această seară minunată, rosti el. Cina este servită

Capitolul 17

Masa numărul șase era plasată într-un loc foarte vizibil, pe latura cu ferestre a ringului de dans și spre mijlocul încăperii; soții Khan păreau satisfăcuți de importanța care li se acordase.

– Suntem extrem de încântați să întâlnim și alți sponsori, se adresă doamna Khan cuplului care se afla deja la masă și care se dovedi a fi domnul și doamna Jakes. Aceștia deja luaseră cu asalt coșul de pâine.

– Întotdeauna, primăvara le facem o reducere substanțială la erbicide, așa că primim invitație. Soției îi place să danseze din când în când, zise domnul Jakes.

Purta un costum simplu, bej, cu șalvari și tunică fără broderii, șosete închise la culoare și o pereche de pantofi cu model perforat. Soția lui avea o ținută asortată, dar combinată cu niște sandale aurii cu talpă ortopedică și o bentiță aurie lată.

Maiorul își zise că arătau de parcă ar fi fost îmbrăcați cu halate chirurgicale.

– Ooo, se cântă mambo, exclamă doamna Jakes, sărind în picioare și făcând să zdrăngănească toate tacâmurile.

Maiorul se grăbi să se ridice și el.

– Scuzați-ne, vă rugăm.

Cuplul fugi pe ring, și maiorul se așeză din nou, dorindu-și s-o poată invita pe doamna Ali la dans.

Curând apăru și Grace la masă, prezentându-l pe Sterling, care purta o tunică militară galbenă, cu galoane și fireturi negre și o caschetă neagră, cu o eșarfă cu negru și galben atârnând pe spate.

– Aha, sunteți american, se entuziasmă doamna Khan, întinzându-și mâna. Ce costum minunat!

– Lăncierii bengalezi erau, din câte se pare, un regiment anglo-indian renumit, spuse tânărul. Apoi se trase de pantalonii albi de călărie, pentru a arăta cât de largi erau în zona coapselor. Totuși, rămâne un mister pentru mine cum au cucerit britanicii imperiul îmbrăcați în pantaloni de clovn.

– Afirmația asta vine din partea națiunii care a cucerit Vestul purtând jambiere lungi de piele și căciuli făcute din veverițe moarte, bombăni maiorul.

– Ce plăcere să vă revăd, domnule maior, spuse tânărul, întinzându-i mâna. Mereu șugubăț.

– Dar domnul Ferguson unde e? se interesă Grace.

– Îi place să vină mai târziu, din motive de siguranță, o lămuri Sterling. Păstrează discreția.

Tocmai atunci, Ferguson apăru pe ușă. Era îmbrăcat într-o uniformă militară atât de somptuoasă, încât părea autentică. Peste ea purta o manta purpurie, bordată cu blană de hermină. Sub brațul stâng ținea un tricorn înalt, iar cu mâna dreaptă verifica un mesaj pe telefonul mobil. Sandy, într-un costum de șifon gri-porumbel și cu niște mănuși roz, îl ținea de braț.

– Uite, domnule maior, nu e Roger cel care intră cu domnul Ferguson? întrebă Grace.

Chiar el era: îmbrăcat în haina militară a bunicului său, prea strâmtă pentru el, și conversând entuziasmat cu spinarea lată a magnatului de peste ocean. Aproape că se lovi de Ferguson, când americanul se opri din mers ca să-și caute masa. Sandy

părea că se străduiește din răsputeri să-și păstreze zâmbetul calm și diplomat.

– Putem spune că domnul Ferguson l-a depășit chiar și pe maharajah în ceea ce privește măreția, conchise doamna Khan.

– De unde și-o fi luat un asemenea costum? întrebă doctorul Khan, pe al cărui chip se citea clar că nu mai era la fel de mulțumit de propria ținută.

– Nu e fabulos? zise Grace. Aceea este uniforma de vicerege a lordului Mountbatten.

– Câtă precizie istorică, murmură doamna Ali, după care, cu un ton mai rigid, adaugă: Sper că glumiți.

– Bineînțeles că nu cea originală, spuse Sterling. Cred că a împrumutat-o de la BBC, din recuzita vreunui film.

– Domnule maior, fiul dumneavoastră îl interpretează pe omul de bază al lui Mountbatten? întrebă doctorul Khan.

– Fiul meu... începu maiorul, străduindu-se din greu să își păstreze cumpătul. Fiul meu îl reprezintă pe colonelul Arthur Pettigrew, pe care îl va și interpreta în această seară. La masă se lăsă o scurtă liniște. În celălalt capăt al încăperii, Roger continua să-l urmărească pe Ferguson într-un mod care sugera mai degrabă o ordonanță, nu un lider. Roger nu era deloc un bărbat solid, iar modul în care uniforma îi pocnea pe la cusături îi dădu maiorului senzația neplăcută că tatăl lui fusese mai slab și mai firav decât și-l amintea.

– Roger este atât de chipeș în uniforma aceea, spuse Grace. Cred că ești foarte mândru.

Reuși să prindă privirea tânărului și îi făcu un semn cu mâna.

Cu un zâmbet care exprima mai degrabă reținere decât plăcere, Roger porni prin ringul de dans către ei. În timp ce se apropia, maiorul încercă să se concentreze asupra mândriei pe care era firesc să o simtă, în pofida stânjenelii legate de faptul că fiul său purta o uniformă ce nu i se cuvenea. Roger fusese extrem de ferm când își exprimase refuzul de a intra în armată; maiorul își aminti de discuția aprinsă pe care o avuseseră într-un weekend de Paște.

Roger, întors acasă de la facultate cu o cutie plină de cărți de economie și visând să devină finanțist, respinsese absolut categoric subtilele apropouri paterne.

– Armata este pentru birocrați și dobitoci, spusese el. Carierele se fac în ritm de melc, iar despre succes fulgerător nici nu poate fi vorba.

– Dar e vorba să-ți servești țara, replicase maiorul.

– Este rețeta de a te bloca în aceeași groapă ca și tatăl tău.

Fața lui Roger era palidă, dar în ochi nu i se citea nici un semn de rușine sau de regret. Maiorul simțise cum durerea provocată de aceste cuvinte se răspândea instantaneu, de parcă îi fusese administrată o lovitură cu o bâtă de plumb învelită într-o șosetă de lână.

– Așadar, bunicul tău a fost colonel? întrebă doamna Khan, după ce-i fusese prezentat Roger. Ce minunat că urmezi tradiția familiei.

– Tradiția este foarte importantă, adăugă doctorul, strângându-i mâna.

– De fapt, Roger lucrează în City, precizează maiorul. Este bancher.

– Deși de multe ori am impresia că suntem în tranșee, adăugă Roger. Ne alegem cu cicatrice în luptele împotriva piețelor.

– Finanțele sunt foarte importante în zilele noastre, spuse doctorul Khan,

schimbând vorba cu ușurința unui politician. Cu siguranță ai ocazia să-ți faci multe legături importante.

Cu toții priviră cum era montată masa lordului Dagenham, în mijlocul încăperii, pe o platformă scundă.

– Am văzut-o pe Marjorie, șopti maiorul, trăgându-și fiul deoparte. Ai invitat-o tu?

– Doamne ferește, nu. Ferguson a invitat-o. Mi-a zis că a primit un bilet minunat, în care scria că este invitată din partea lui.

– De ce-o fi făcut asta?

– Cred că vrea să pună presiune pe noi pentru arme. Rămâi pe poziții, tatăl

– Asta și vreau să fac, îl asigură maiorul.

Dineul continua ca un exercițiu de ținere sub control a haosului. Ospătarii își croiau cu greu drum prin spațiile libere, întrucât oaspeții refuzau să rămână așezați. Ringul de dans era plin, dar multă lume pur și simplu se prefăcea că se duce sau vine de acolo; umblau de la o masă la alta, salutându-și prietenii și dându-și importanță. Chiar și cei doi Khan, care se scuzaseră că merg să danseze cha-cha, fuseseră văzuți zăbovind în micul grup format în jurul lordului Dagenham. Înghesuiala era atât de mare, încât maiorul o văzu pe Sandy, care era așezată între Dagenham și Ferguson, făcându-i semn unui chelner să-i dea mâncarea peste masă, în loc să o servească peste umărul ei. În timpul servirii felului principal, deveni limpede că ospătarii erau mult prea ocupați să toarne vin ca să-și bată capul să-i aducă un punci de fructe doamnei Ali.

– O să dau o mică raită pe la bar, dacă nu aveți nimic împotrivă, spuse el.

– Nici o problemă, surâse doamna Ali. Eu și Grace o să stăm la o mică bârfă despre toate trupurile dezgolite.

– Nimic pentru mine, zise Grace. O să mă limitez la unicul meu pahar de vin. Apoi își luă poșeta și se scuză în grabă, ducându-se la toaleta doamnelor.

– Probabil ar trebui să-i spunem că, de fiecare dată când întoarce privirea, chelnerul îi umple paharul cu Chardonnay, murmură maiorul.

Croindu-și drum înapoi de la bar, maiorul se opri într-un colț liniștit din spatele unui palmier și zăbovi să o observe pe doamna Ali, care stătea complet singură și părea mică lângă masa întinsă. Chipul ei avea o expresie neutră, iar ochii îi erau fixați pe ringul de dans. Maiorul își zise că nu părea atât de sigură pe sine în încăperea încălzită cum fusese pe promenada bătută de ploaie și de vânt, și trebuia să admită că, după cum observase de multe ori înainte, oamenii solitari și ignorați păreau adesea a fi mai puțin atrăgători decât atunci când erau înconjurați de admiratori. În vreme ce o privea, chipul doamnei Ali se lumină de un zâmbet larg care îi reda întreaga frumusețe. Alec Shaw se înclinase pentru a vorbi cu ea și, spre surprinderea maiorului, doamna Ali se ridică de pe scaun, acceptând o invitație la un foxtrot destul de alert. În timp ce Alec îi luă mâna și își trecu brațul în jurul taliei ei subțiri, cineva îl bătu pe umăr pe maior distrăgându-i atenția.

– Te distrezi bine, domnule maior? Ferguson avea un pahar de whisky și ronțăia un trabuc neaprins. Ieșeam afară să fumez.

– Foarte bine, mulțumesc, spuse maiorul, care încerca să urmărească prin mulțime capul lui Alec în timp ce amicul său o învârtea pe doamna Ali pe ring, cu un

număr exagerat de piruete.

– M-am bucurat că a reușit să vină și cumnata ta, zise Ferguson.

– Scuză-mă – ce anume? întrebă maiorul, încă uitându-se la dansatori. Ea plutea ca un fulg, exact așa cum își imaginase el, și rochia îi fâlfâia în jurul gleznelor precum valurile mării.

– Mi-a spus despre planurile ei de a face o croazieră atunci când va avea banii.

– Ce bani? Era împărțit între dorința subită de a-l strânge de gât pe Alec și vocea slabă care îi spunea să fie atent la Ferguson. Cu mare dificultate, își desprinse privirea de la ringul de dans.

– Nu-ți face griji. Acum și americanul părea să se uite cum doamna Ali se rotea prin mulțimea de dansatori ca o flacără albastră strălucitoare. Sunt gata să fiu cinstit cu tine, dacă ești cinstit cu mine. Trabucul i se mișcă în sus și în jos, ca un afront. Ferguson se întoarse cu fața spre el și adăugă: După cum i-am spus lui Sterling, sigur că i-aș putea plăti acum văduvei o sumă zdravănă pentru arma ei, și apoi să-mi scot pârleala pe spinarea lui Pettigrew, dar de ce aș face una ca asta? Îl respect prea mult pe maior ca gentleman și ca sportiv ca să fac vreo șmecherie. Zâmbi, dar zâmbetul nu-i ajunse și în ochi.

– Ai invitat-o la bal.

– Măcar atât am putut să fac, spuse Ferguson, bătându-l din nou pe spate. Întreaga familie trebuie să fie martoră când primești acest premiu.

– Bineînțeles, îngăimă celălalt, simțind că-i venea rău.

– Ar trebui să iei armele alea imediat după spectacol, adăugă Ferguson în timp ce se îndepărta. Ea a părut foarte interesată să știe că se află aici.

Maiorul era atât de năucit de amenințarea subînțeleasă, încât se retrase în umbra draperiei de la ușă, pentru a-și reveni. Exact la timp ca să nu fie văzut de Daisy Green, care se plimba braț la braț cu Alma. Daisy îi remarcă și ea pe Alec și pe doamna Ali dansând, drept pentru care se opri și o luă pe Alma de braț.

– Văd că l-a prins în mreje pe soțul tău.

– O, nu-i așa că e drăguță? spuse Alma. L-am rugat pe Alec să se asigure că nu e lăsată de izbeliște.

– Dacă Grace își arăta un pic mai mult din decolteu, el nu ar fi fost amețit de nuri mai exotici.

– Vorbești de Alec? întrebă Alma.

– Nu, evident că nu vorbesc de Alec, găgăuțo.

– Cred că Grace își face probleme cu ridurile de pe gât, murmură Alma netezindu-și propriul gât, înfășurat într-o eșarfă mov din satin cu franjuri și biluțe din sticlă portocalie la capete, care scoteau clinchete ușoare. Era îmbrăcată cu o bluză în stil victorian, cu nasturi încheiați până sus, și o fustă voluminoasă și șifonată din catifea care părea să fi suportat asaltul multor molii.

– Ar trebui să-și facă mult mai multe probleme când așa-zisa ei prietenă o să pună laba pe el și ne va scoate ochii cu asta, șuieră Daisy.

– Dacă se mărită cu el, presupun că ar trebui să o invităm în clubul de grădinărit, nu?

– Trebuie să ne îndeplinim toate îndatoririle creștinești, firește.

– Soția lui nu a fost prea preocupată de cluburi. Poate că nici ea nu va fi.

– Din nefericire, nu ar fi adecvat să-i cerem să ni se alăture în activitățile legate de

biserică. Daisy zâmbi urâcios. Cred că asta o va ține departe de majoritatea comitetelor.

– Poate se va converti, chicoti Alma.

– Nici măcar nu glumi cu așa ceva, spuse Daisy. Să sperăm că e doar un ultim flirt.

– Un ultim săculeț de ovăz în fundul șurii, ca să spunem așa?

Cele două femei izbucniră în râs și porniră mai departe în încăperea încinsă și aglomerată.

Trecu un moment înainte ca maiorul să-și poată mișca trupul ce părea să se fi lipit de sticla rece a ușii franțuzești. Un gând trecător, că poate nu ar fi trebuit să o invite pe doamna Ali la bal, îl făcu să se rușineze de sine și brusc se transformă în furie față de Daisy și de Alma. Era uluitor că ele puteau născoci asemenea povești despre el și doamna Ali.

Întotdeauna considerase bârfa ca fiind rostirea în șoaptă și cu răutate a unor adevăruri incomode, nu fabricarea unor absurdități. Cum te puteai proteja împotriva oamenilor care inventau diverse lucruri? Într-o lume în care născocirile erau răspândite ca adevăruri, nu era suficientă o viață întreagă cu o conduită atentă și fără de cusur? Se uită împrejur la încăperea cu tavan înalt, plină de oameni pe care îi considera prieteni și vecini. Pentru o clipă îi văzu ca pe niște străini; de fapt, niște străini beți. Rămase cu privirea pierdută la palmier, dar nu găsi decât o etichetă care informa că era din plastic și fabricat în China.

Întorcându-se la masă, ajunse la timp ca să-l vadă pe Alec conducând-o pe doamna Ali la locul ei, cu un gest teatral.

– Acum, ține minte ce ți-am spus, zise Alec. Să nu-i bagi în seamă. Apoi adăugă: Doamna ta e o dansatoare minunată, Ernest, și dispăru spre masa lui.

– Despre ce vorbea? întrebă maiorul în timp ce puse băuturile pe masă și se așeză lângă ea.

– Cred că încerca mă încurajeze, râse doamna Ali. Mi-a zis să nu-mi fac griji dacă vreunii dintre prietenii dumitale par puțin cam rigizi la început.

– Ce prieteni?

– N-ai nici unul? Atunci cine sunt oamenii aceștia?

– Să dea naiba dacă știu, spuse el, după care adăugă: Nu credeam că dansezi, altfel te-aș fi invitat.

– Mă inviți acum? îl iscodi ea. Sau ai de gând să mai iei o porție din friptura de vită?

Ospătarii doamnei Rasool se învârteau cu platouri imense.

– Îmi acorzi, te rog, această onoare? O conduse spre ring în timp ce orchestra începu un vals lent.

Maiorul se gândi ce lucru ciudat era dansul. Uitase cât de electrizantă putea deveni această obligație socială oarecum plăcută, atunci când țineai în brațe femeia potrivită. Acum înțelegea de ce valsul fusese odinioară la fel de dezaprobat precum piruetele sălbatice pe care tineretul de astăzi le numea dans. Simțea că exista doar în cercul plutitor pe care îl formau ei doi și care îi despărțea de ceilalți dansatori precum o apă. Nu mai exista nimic dincolo de ochii ei zâmbitori; nu mai exista nimeni în afară de ei. Îi simțea în mâini baza spatelui micuț și palma moale, și trupul îi fu cuprins de un imbold care îl făcu să stea mai drept și să se rotească mai rapid

decât s-ar fi gândit vreodată că era posibil.

Nu-i văzu pe cei doi bărbați care bârfeau în spatele lui în timp ce dansul îl purta pe lângă scenă și bar, dar auzi, în pauza scurtă dintre cascadele melodiei, întrebarea unuia: „Crezi într-adevăr că-i vor cere să demisioneze din club?" și apoi o a doua voce, puțin mai ridicată, acoperind sunetul muzicii: „Bineînțeles că eu nu aș face-o, dar secretarul clubului spune că acest caz seamănă prea mult cu cel al lui George Tobin".

Fața maiorului se îmbujoră; în momentul când riscă să arunce o privire spre bar, bărbații se întorseseră și nu reuși să-și dea seama despre cine vorbiseră. În timp ce el se uita împrejur în căutarea unei dovezi de necuviință care le-ar fi putut provoca remarcile, bătrânul domn Percy trecu rapid în vârtejul dansului, ținându-și însoțitoarea în brațele lui țepene. Rochia ei fără bretele se răsucise, astfel încât pieptul generos amenința să se reverse pe deasupra fermoarului, în timp ce pe spatele ei două protuberanțe osoase sugerau mugurii aripilor încă necrescute. Maiorul suspină cu ușurare și gândi că, probabil, clubul ar fi beneficiat de pe urma unor standarde mai stricte.

Cazul lui George Tobin, care se căsătorise cu o actriță de culoare dintr-un serial de televiziune celebru, îl făcea încă să se simtă stânjenit, deși se considerase că această chestiune ținea pur și simplu de propria intimitate. Cu toții fuseseră de acord că, prin căsătoria cu un star de televiziune, Tobin depășise limitele expunând clubul posibilei atenții din partea unor paparazzi și a publicului avid de mondenități. Nancy fusese foarte indignată, însă maiorul o asigurase că nu culoarea pielii reprezentase o problemă, iar comitetul de acceptare a membrilor respinsese în

mod vehement orice sugestie în acest sens. La urma urmelor, cei din familia lui Tobin erau membri în club de mai multe generații și fuseseră foarte bine primiți, în ciuda rădăcinilor catolice și irlandeze. Tobin fusese bucuros să demisioneze în liniște, cu condiția ca fiul lui din căsătoria anterioară să capete calitatea de membru, și astfel întreaga chestiune fusese tratată cu maximă discreție. Totuși, Nancy refuzase să mai pună piciorul în club, iar maiorul rămăsese cu un vag sentiment de neplăcere.

Când melodia ajunse la crescendo, își eliberă mintea de toate gândurile referitoare la club și se concentră din nou asupra doamnei Ali. Ea părea puțin derutată, ca și cum îngândurarea lui i se reflectase în expresia feței. Blestemându-se pentru irosirea oricărui moment din acel dans, el îi aruncă un zâmbet larg și se rotiră până când podeaua amenință să le fugă de sub picioare.

Un răpăit de tobe la sfârșitul piesei și aprinderea candelabrelor principale, urmată de stingerea lor, anunțară spectacolul de după cină. Cum se făcuse brusc întuneric, în sală răsunară țipete ascuțite, înjurături bolborosite și un zgomot de sticlă spartă într-un colț îndepărtat, în timp ce lumea se învălmășea să-și ocupe locurile. Bătrânul domn Percy continuă să-și învârtă partenera și trebui să fie îndepărtat de pe ringul de dans de unul dintre ospătari. Maiorul se strădui să o ducă pe doamna Ali la masa lor cât mai domol cu putință.

Un sunet răsunător de cinele venit dinspre orchestră făcu loc chelălăitului monoton al muzicii înregistrate și șuieratului unui tren. Un diaproiector afișa pe o pânză albă imagini în tonuri sepia din India, care pâlpâiau și se succedau cam prea

repede pentru ca publicul să poată înțelege scenele prezentate. Maiorul simți cum creștea în el un sentiment oribil de familiaritate până când o imagine rapidă a lui de când era copil, așezat pe un elefănțel pictat, îl convinse că Roger scotocise prin cutia de tablă din mansardă și făcuse publice fotografiile de familie.

Câteva ropote de aplauze disparate ascunseră zornăitul înăbușit al zurgălăilor de la gleznă; luminile se aprinseră din nou, iar un reflector de un verde cadaveric dezvălui dansatoarele, care se legănau în ritmul mișcării unui tren și fluturau o întreagă recuzită formată din coșuri, cutii și câțiva pui din pluș. Roger, așezat pe un cufăr, fuma o pipă caraghios de ondulată în timp ce citea cu atenție un ziar, aparent indiferent față de dezordinea plină de culoare din jurul lui. La un capăt al ansamblului, Amina făcea gesturi unduitoare spre un orizont larg și îndepărtat. Combinația dintre muzică, șuierul trenului și imaginile care pâlpâiau pe pânză era mult mai de efect decât și-ar fi putut imagina maiorul, care hotărî să-l ierte pe Roger pentru utilizarea fotografiilor.

– Nu e chiar atât de rău pe cât mă temeam, îi spuse el doamnei Ali, conștient de ușoara mândrie timidă care i se strecură în voce.

– Foarte veridic, nu-i așa? zise doamna Jakes. Ca și cum ai fi în India.

– Da, eu personal nu călătoresc niciodată cu trenul fără un pui, declară doamna Ali, uitându-se cu mare atenție la dansatori.

– E Sfârșitul Imperiului, capătul liniei...

În timp ce vocea ascuțită a lui Daisy Green istorisea povestea tânărului ofițer britanic care se întorcea la cazarma lui din Lahore cu același tren ca și noua și frumoasa mireasă a maharajahului, Amina execută un scurt dans solo, voalurile ei

grațioase creând arce de lumină și mișcare.

– E chiar pricepută, nu-i așa? observă Grace, în timp ce o rundă de aplauze salută sfârșitul dansului solo. Ca o balerină adevărată.

– Bineînțeles, numai curtezanele puteau să danseze, le spuse Sadie Khan celor de la masă. O soție de maharajah nu trebuia niciodată să se expună.

– Linia e blocatăl Linia e blocatăl strigă Daisy.

În timp ce dansatoarele tropăiau cu picioarele zornăitoare și își învârteau puii de pluș și coșurile cu și mai mare energie, Roger continua să-și răsfoiască ziarul, indiferent la agitația din jur. Maiorul începu să devină nerăbdător. Era sigur că tatăl lui ar fi sesizat mai repede schimbarea stării de spirit din tren. Era tentat să tușească, pentru a-i atrage atenția lui Roger.

– O adunătură de criminali răspândește teroarea în trenul inofensiv, zbieră Daisy.

Prin toate ușile de acces ale restaurantului începură să intre clătinându-se iubiții chelnerițelor, îmbrăcați în negru și fluturând bastoane mari.

– Vai de mine, gemu Grace. Poate nu a fost o idee bună să le dăm berea și sendvișurile înainte de spectacol.

– Eu m-aș fi gândit de două ori la ciomege, glumi maiorul. Se uită la doamna Ali, dar aceasta nu zâmbi la comentariul lui. Chipul ei, ațintit asupra scenei, era la fel de nemișcat ca alabastrul.

În vreme ce imaginile pâlpâiau tot mai rapid pe pânză, bărbații începură să simuleze cu mișcări exagerat de lente un atac asupra femeilor care se zvârcoleau. Maiorul privi încruntat la țipetele și la râsetele înăbușite ale dansatoarelor, care nu erau în totalitate acoperite de muzica tânguitoare. Amina se angajă într-un dans frenetic

cu doi atacatori, care făceau totul să o ridice și să o azvârle la o parte ori de câte ori ea le apuca brațele. Mișcările lor erau mai degrabă entuziaste decât estetice, deși Amina reușise să sugereze într-un mod destul de realist că era în pericol. În final ea se eliberă și, sărind înapoi, se roti și ajunse exact în poala lui Roger. Acesta își ridică privirea de la ziar și mimă surprinderea corespunzătoare.

– Soția maharajahului se refugiază sub protecția ofițerului britanic, se auzi din nou vocea lui Daisy. El este singur, dar, Doamne, e englez.

O rundă de ovații izbucni printre spectatori.

– Nu-i așa că e emoționant? întrebă doamna Jakes. Mi s-a făcut pielea de găină.

– Probabil că e o reacție alergică, zise doamna Ali cu o voce blândă. Imperiul Britanic poate cauza așa ceva.

– Deghizând-o pe maharani în propriul subaltern... continuă Daisy.

Maiorul nu voia să fie critic, dar nu putea să accepte interpretarea lui Roger. Pentru început, își asumase o atitudine mai mult de James Bond, decât de militar britanic; apoi, folosea un pistol, după ce îi dăduse Aminei trenciul său și pușca. Maiorul aprecie că asta era o greșeală tactică de neiertat.

Sunetul împușcăturilor se combina cu muzica și cu țipetele. Reflectoarele sclipiră în roșu și pânza se întunecă.

– Atunci când sosiră ajutoarele, bravul colonel, rămas cu un singur glonț, încă o veghea pe prințesă, declamă Daisy.

Luminile se aprinseră peste o masă inertă de trupuri de bărbați și de femei. Numai Roger stătea încă în picioare, cu pistolul în mână, și cu maharani leșinată în brațele lui. Deși se vedea că una sau două fete chicoteau – probabil din vina

tinerilor întinși peste picioarele lor – maiorul sesiză că întreaga sală devenise tăcută, ca și cum toată lumea își ținea respirația. Tăcerea momentană fu înlocuită de un ropot de aplauze în momentul în care luminile se stinseră.

Când luminile se aprinseră din nou, un tablou final strălucitor îi înfățișă pe lordul Dagenham și pe Gertrude pe tron, cu Amina la picioarele lor. Pe treptele scenei și pe podea, dansatoarele erau aliniate, purtând acum coliere și basmale lucitoare. Alec Shaw, în rol de vizir, ținea deschisă o cutie în care se aflau armele; Roger, în poziție de drepți, saluta curtea regală. Pe pânza din spatele lor, o fotografie sepia înfățișa aceeași scenă. Cu un fior de emoție, ce conținea în părți egale mândrie și durere, maiorul recunoscu fotografia pe care mama lui o agățase într-un colț întunecat al holului de la etaj, nedorind să pară că-și dădea aere.

O serie de blițuri explodară în încăpere, o melodie pop cu influențe asiatice începu să urle din boxe și, în timp ce spectatorii aplaudau în ritm, fetele începură un dans stil Bollywood și se împrăștiară de-a lungul ringului, alegând bărbați dintre spectatori ca să li se alăture. În timp ce clipea cu ochi uimiți, maiorul își dădu vag seama că un omuleț se cățăra pe scenă, strigând în urdu și întinzându-se spre microfonul lui Daisy Green.

– Pleacă de lângă mine, piticanie îngrozitoarel urlă cât putu de tare Daisy.

– Ăla nu este tatăl lui Rasool? strigă doctorul Khan. Ce naiba face?

– Habar n-am, spuse doamna Khan. Ar putea fi un dezastru pentru Najwa, comentă ea, părând foarte fericită.

– Ooh, să mergem să dansăm, gemu doamna Jakes, trăgându-și soțul după ea.

Doctorul se ridică în picioare.

– Cineva ar trebui să-l scoată pe idiotul ăla bătrân de acolo. Ne va face pe toți să ne simțim prost.

– Te rog să nu te implici, zise doamna Khan.

Nu puse o mână pe mâneca soțului ei pentru a-l opri, ci doar făcu un gest. Maiorul remarcase adesea genul ăsta de sistem de semnalizare între oamenii căsătoriți. Doctorul se așeză din nou.

– Soțul meu e întotdeauna atât de plin de compasiune, le spuse doamna Khan celor de la masă.

– Mi-e teamă că e oarecum o deformație profesională, murmură medicul.

Domnul Rasool senior avea acum microfonul și își flutura amenințător degetul în fața unei Daisy Green șocate. Striga atât de tare, încât te asurzea vocea lui spartă și ascuțită ce se revărsa din sistemul audio.

– Ne-ați adus o imensă insultă, auziră ei. V-ați batut joc de suferința oamenilor.

– Ce face? întrebă Grace.

– Poate e supărat că atrocitățile Divizării au fost reduse la un spectacol, spuse doamna Ali. Sau poate chiar nu-i place muzica bhangra.

– De ce s-ar simți cineva insultat? întrebă Grace. E realizarea cea mai de seamă a familiei domnului maior.

– Îmi pare așa de rău, spuse doamna Ali. Strânse mâna maiorului și el se înroși, brusc rușinat că probabil ea nu-și cerea scuze lui, ci în numele lui. Trebuie să-l ajut pe socrul Najwei – nu e prea sănătos.

– Nu înțeleg de ce-ar fi responsabilitatea ta, spuse Sadie Khan cu o voce malițioasă. Cred că pur și simplu ar trebui să o lași în sarcina angajaților.

Dar doamna Ali deja se ridicase de la masă. Nu se mai uită la maior. El ezită, dar apoi se repezi după ea.

– Dă-i drumul, înainte să-ți rup mâna, se auzi o voce de pe scenă, în timp ce maiorul se împingea prin mulțime. Ajunse exact la timp pentru a-l vedea pe Abdul Wahid în fața unui mic grup de chelneri, înaintând spre doi dansatori și câțiva membri ai orchestrei, care îl țineau de brațe pe domnul Rasool senior. Arătați puțin respect unui om bătrân. Bărbații se grupară într-un zid defensiv.

– Ce faci aici? i se păru maiorului că o aude pe Amina întrebând, în timp ce aceasta încerca să-l apuce pe Abdul Wahid de braț, dar probabil, gândi el, doar îi citise cuvintele pe buze pe fundalul continuu al muzicii asurzitoare. Trebuia să ne întâlnim afară.

– Nu-mi vorbi acum, se răsti Abdul Wahid. Ai făcut destul rău.

Cuplurile care dansau, observând agitația, începură să se dea înapoi înspre mese.

– Bătrânul e nebun, zise Daisy Green, cu o voce pierită. Să sune cineva la poliție.

– O, vă rog, nu e nevoie să sunați la poliție, strigă doamna Rasool în timp ce trăgea brațul socrului ei din mâinile unui trombonist furios. Socrul meu e doar puțin derutat. Mama și sora lui au murit într-un astfel de tren. Vă rog să-l iertați.

– E mult mai puțin confuz decât majoritatea celor de aici, afirmă Abdul Wahid cu o voce răsunătoare. El vrea să știți că spectacolul vostru reprezintă o mare insultă la adresa lui.

– Cine naiba se crede? pufni Roger. Este o poveste adevărată.

– Da, cine l-a întrebat pe el? zise în derâdere o voce din mulțime. Negrotei nenorociți. Ospătarii întoarseră capetele și un bărbat uscățiv se ascunse brusc în spatele

soției lui.

– Nu ne predăm! strigă Alec Shaw de sub turbanul care îi stătea nesigur pe cap.

Chiar în timp ce era martor la eveniment, maiorul știu că mai târziu urma să fie ținta unor cereri insistente ca să redea detaliile bătăii care izbucnea acum. Văzu cum un bărbat scund cu tălpi mari îl îmbrâncea pe Abdul Wahid, care se izbi de unul dintre chelneri. Văzu alt ospătar plesnind un dansator peste față cu șervetul alb de pe braț, ca și cum îl provoca la un duel. O auzi pe Daisy Green strigând cu o voce răgușită: „Oameni buni, vă rog să rămâneți civilizați", în vreme ce în mijlocul ringului de dans izbucni un adevărat tărăboi. Lucrurile deveniră neclare – femeile țipau, bărbații vociferau și toți se aruncau unii în alții, aterizând cu zgomot la podea. Multe ghionturi zadarnice aterizau în spinări și șuturile erau date la întâmplare.

În timp ce muzica schimbă registrul spre unul chiar mai zgomotos, maiorul văzu surprins cum un oaspete masiv, beat turtă, își scoase rapid turbanul, îi dădu narghileaua prietenei lui și se aruncă în masa compactă de adversari, de parcă totul nu era decât un joc. Vicarul intră și el în acțiune ca să-l tragă de pantaloni, dar fu azvârlit înapoi cu o lovitură de picior și căzu peste Alma. Se încurcă atât de tare în sariul ei verde, încât îl făcu pe Mortimer Teale să pară de-a dreptul gelos, fiind salvat in extremis de Alec Shaw; acesta îi trase pe amândoi în spatele barului, pe care lordul Dagenham și Ferguson se părea că-l confiscaseră de parcă se pregăteau de asediu.

– O, vă rog, nu e necesară violența, se văita Daisy. În acea clipă, doi combatanți desprinși din mulțime aterizară pe o masă, care se prăbuși într-un morman de

farfurii pline de sos.

Câțiva dintre bătăuși, deja extenuați, păreau să considere mai eficient să dea șuturi adversarului altcuiva, în timp ce pe-al lor și-l țineau strâns cu brațele pentru a nu fi pocniți.

Cei mai mulți dintre musafiri fuseseră împinși în colțurile încăperii, iar maiorul se întrebă din ce cauză cei aflați mai aproape de ușă nu fugeau pur și simplu afară în noapte. Bănuia că încă nu mâncaseră desertul și nu voiau să plece înainte ca în hol să fie împărțite cadourile de bun-rămas.

De fapt, lupta ar fi putut evolua de-a dreptul periculos dacă cineva nu ar fi găsit comutatorul adecvat din spatele scenei pentru a opri muzica. În liniștea surprinzătoare, din masa compactă de trupuri se iții capete uimite și pumnii rămaseră ezitând în aer. Bătrânul domn Percy, care se împleticea în jurul meleului, lovind fără discriminare cu un pui de pluș, dădu o ultimă lovitură. Plușul plesni într-un val de mărgele din polistiren. Combatanții îmbibați cu sos și acum acoperiți de polistiren alb păreau să-și dea seama că probabil arătau caraghios și lupta începu să-și piardă din avânt.

– Îmi pare teribil de rău, îi spuse doamna Rasool lui Daisy, în timp ce ea și soțul ei îl susțineau pe bătrânul domn Rasool. Socrul meu avea numai șase ani când mama și sora lui au fost ucise. Nu a vrut să producă un scandal. Bătrânul arăta la fel de slab și de livid ca hârtia de pergament.

– A distrus totull țipă Daisy.

– Este, evident, destul bolnav, aprecie doamna Ali. Trebuie să fie scos de-aici.

Maiorul se uită primprejur după o cale facilă de ieșire, dar unii combatanți încă

mai trebuiau despărțiți, iar mulțimea, care nu mai stătea prin colțuri, se răsfirase în locurile care scăpaseră de petele de sos.

– Doamnă Rasool, de ce nu ne strecurăm să-l scoatem pe verandă? întrebă Grace, preluând inițiativa. E mai liniște acolo.

– E ceva în neregulă cu bucătăria? strigă Daisy, în timp ce bătrânul era condus afară.

– E probabil demență, nu? îl întrebă cu voce tare doamna Khan pe soțul ei.

– A, nu, Daisy e întotdeauna așa, replică maiorul fără să se gândească.

– Cred că este momentul să punem capăt seratei și să chemăm o echipă de curățenie, propuse lordul Dagenham, cercetând daunele.

Cinci sau șase mese răsturnate, cu tot cu vesela spartă, un palmier tăiat în două și draperiile de la intrare dărâmate păreau a fi singurele pagube majore. Mai erau pete de sânge pe ringul de dans, lăsate în urmă de niște nasuri sparte, și mai multe urme murdare de încălțăminte.

– O să aduc darurile de plecare și o să trimit lumea acasă, se oferi Gertrude.

– E absurd! Nu pleacă nimeni până când nu vine desertul și nu-l onorăm pe maiorul Pettigrew, se răsti Daisy. Unde sunt chelnerii? Unde e orchestra?

– Eu sunt aici, pregătită să-mi aduc echipa înapoi la treabă, spuse doamna Rasool, apărând lângă Daisy. Ne vom îndeplini sarcinile în aceeași manieră profesionistă ca la început. Se întoarse către ospătari. Se aude, băieți? Aranjați-vă și așezați din nou mesele acelea. De-acum, gata cu prostiile, vă rog. Doamnelor – vă rog să le permiteți tinerilor să se ducă în culise și să bea ceva, iar noi vom începe

servirea desertului.

Orchestra se reuni și începu să cânte o polcă deosebit de nereușită; spre surprinderea maiorului, chelnerii intrară în acțiune. Cu unele bombăneli timide, se supuseră ordinului patroanei, unii dintre ei ridicând mesele, iar restul dispărând în bucătărie. Chelnerițele de la club, mai ostile și mai gălăgioase în comentarii, n-ar fi vrut să-și părăsească iubiții răniți, dar jumătate dintre ele se conformară, în timp ce restul își conduceau războinicii în camera din culise, pentru a-i obloji. Musafirii porniră încet spre baruri, iar câțiva membri ai clubului începură să ajute la ridicarea meselor. Un îngrijitor șterse rapid ringul cu un uriaș mop ud și apoi dispăru în noapte prin ușile franțuzești.

– Doamnă Rasool, trebuia să fiți general, declară maiorul profund impresionat, în timp ce sala începu să capete o tentă de normalitate și chelnerițele de la club își făcură apariția cu tăvi pe care erau etalate mici prăjituri.

– Domnule maior Pettigrew, scuzele mele pentru dezordine, spuse doamna Rasool, trăgându-l deoparte. Socrul meu a fost foarte fragil în ultima vreme, și imaginea tuturor acelor cadavre a venit ca un șoc pentru el.

– De ce vă cereți scuze? întrebă Abdul Wahid, făcându-l să tresară pe maior, care nu-l văzuse apropiindu-se. Socrul dumneavoastră nu a spus altceva decât adevărul. Ar trebui ca ei să-i ceară lui scuze pentru că și-au bătut joc de cea mai profundă tragedie a țării noastre.

– Nu ai nici un drept să spui că ne-am bătut joc, izbucni Amina cu vocea tremurând de extenuare și de mânie. Am muncit ca o nebună ca să creez o poveste realistă din întâmplarea asta.

– Abdul Wahid, cred că acum ar trebui să o conduci pe Amina acasă, inverveni doamna Ali. Tânărul părea să mai aibă multe de spus, iar Amina ezita. Amândoi trebuie să plecați. Nu mai discutăm acum despre asta, adăugă doamna Ali, iar asprimea din glasul ei, pe care maiorul nu o mai auzise vreodată, îi făcu pe cei doi să se conformeze.

– Uitați ce e, în mod normal aș spune că spectacolul trebuie să continue, zise lordul Dagenham. Dar poate că ar fi bine să o lăsăm baltă și să evităm orice alte controverse. Să-i dăm maiorului talerul fără mult tam-tam.

– Eu nu am nimic împotrivă, spuse acesta.

– Prostiil replică Daisy. Nu puteți lăsa calomniile unui bătrân să vă gonească de pe scenă, domnule maior.

– Dacă vei face asta, lumea ar putea crede că este ceva adevăr în punctul lui de vedere, se amestecă și Ferguson.

– Ei bine, eu nu văd cum s-ar putea cineva simți insultat, spuse Roger. Bunicul meu a fost un erou.

– Sunt sigură că puteți înțelege că mulți oameni încă sunt afectați de moartea celor uciși în acea vreme, zise doamna Ali pe un ton conciliant. Au murit cu miile, inclusiv majoritatea celor din trenul bunicului dumneavoastră, se pare.

– Ei bine, nu vă puteți aștepta ca un singur om să apere un întreg tren, nu-i așa? întrebă Roger.

– Cu siguranță, nu, spuse Dagenham, bătându-l pe spate pe maior. Eu, personal, consider că ar fi fost îndreptățit să sară pe fereastră și să-și salveze pielea.

– Păcat că nu a fost avertizat mai din timp, opină Ferguson. Ar fi putut organiza

pasagerii să scoată scaunele și să le folosească pentru a baricada ferestrele. Probabil chiar să-și improvizeze niște arme sau ceva de genul ăsta.

– Trebuie să fiți american, zise doamna Ali părând acum furioasă. Cred că vă dați seama că asta funcționează mult mai bine într-un film decât într-un război real.

– Uitați ce e, adevărul aparține celui care se pricepe cel mai bine să-și susțină povestea. Dacă vedem o fotografie a noastră a tuturor în ziar, cu talerul acela de argint, D.D., înseamnă că balul a fost un adevărat succes și această mică sincopă nici nu a avut loc.

– Așa că hai să aducem talerul și armele și să adunăm dansatorii, consimți Dagenham. Apoi să ne asigurăm că-i includem pe doctor și pe soția lui, și pe doamna Ali, care e atât de încântătoare, și vom avea o poveste minunată.

În timp ce se îndepărtau, luându-l și pe Roger cu ei ca să aducă armele din culise, doamna Khan își aranjă părul cu mâinile și se apropie de Daisy.

– O, noi nu vrem să fim în prim-plan, zâmbi ea afectat. Poate doar pe rândul din spate.

– Acolo unde prezența voastră oricum va radia, o asigură doamna Ali.

– Sunt surprinsă că nu știai de instabilitatea mintală a bătrânului, afirmă Sadie Khan cu o voce glacială. Ești atât de apropiată de familia Rasool. Se înclină mai aproape de Daisy pentru a adăuga: E atât de dificil în zilele noastre să ai furnizori de încredere!

– Fotograful e aproape gata, anunță Roger, care purta în brațe cutia cu arme.

– Eu nu vreau să apar în fotografie, zise doamna Ali.

– Din rațiuni religioase? întrebă Roger. Este de înțeles, firește.

– Nu, pur și simplu nu țin să fiu expusă pentru a da o notă de autenticitate. Va trebui să vă bazați pe Saadia pentru asta.

– Câte pretenții, bombăni Daisy. Nu e deloc politicos să vii la petrecerea noastră și apoi să te plângi de orice.

– Daisy, nu e cazul să te porți așa, o mustră Grace. Doamna Ali e prietena mea.

– Ei bine, Grace, asta ar trebui să-ți spună că ai nevoie să ieși mai mult în lume, rânji Daisy. Data viitoare o să-ți inviți grădinarul la un ceai.

Urmă un moment de tăcere șocată, și maiorul se simți obligat să intervină cu o replică tăioasă.

– Cred că Grace e îndreptățită să invite la ceai pe cine dorește. Și nu e treaba ta să-i spui ce să facă.

– Sigur, sigur, se strâmbă Daisy. Cu toții suntem la curent cu înclinațiile tale.

Maiorul simți deznădejdea pocnindu-l ca un pumn peste ureche. Apărase femeia nepotrivită. Și, mai mult, o încurajase pe Daisy să mai arunce o insultă.

– Domnule maior, aș vrea să plec acasă, spuse doamna Ali cu o voce tremurătoare. Se uită la el cu umbra vagă a unui zâmbet trist. Mă poate conduce nepotul meu, firește. Trebuie să rămâi pentru a-ți primi premiul.

– O, nu, insist, zise el. Știa că era imperativ să o convingă, dar nu putu să nu-i arunce lui Roger o privire rapidă. Nu voia să își lase cutia cu arme la fiul său, atâta vreme cât Marjorie și Ferguson se aflau în preajmă.

– Trebuie să rămâi cu prietenii dumitale, iar eu trebuie să fug și să-l prind din urmă pe Abdul Wahid, explică ea. Trebuie să fiu cu familia mea.

– Chiar nu poți pleca acum, tată, șuieră Roger. Ar fi culmea impolitețiii față de

Dagenham.

– Cel puțin, dă-mi voie să te conduc până afară, insistă maiorul, în timp ce doamna Ali se îndepărta.

Pe când se grăbea după ea, o auzi pe Sadie Khan vorbind. Daisy răspunse cu un glas limpede, care se înălță deasupra muzicii și a celorlalte voci:

– Da, bineînțeles, tu ai fi cu mult mai potrivită, draga mea, doar că profesiile medicale sunt prea mult reprezentate, iar clubul se străduiește din răsputeri să promoveze diversitatea în rândul membrilor săi.

Afară în noaptea rece, mulțimea stelelor parcă amplifica suferința momentului. Doamna Ali se opri în capul scărilor, și maiorul rămase lângă ea, amuțit de jena propriei stupidități.

– Întotdeauna discutăm în felul ăsta, afară, spuse ea în cele din urmă. Scotea aburi pe gură din cauza frigului și ochii îi străluceau, probabil de la lacrimi.

– Am stricat totul, nu-i așa? întrebă el.

Mai jos, Amina și Abdul Wahid se certau în timp ce se îndepărtau pe alee. Doamna Ali suspină.

– Am fost cât pe ce să fac și eu la fel. Acum știu cum trebuie să procedez. O să pun capăt certurilor din familie și o să-i văd pe cei doi liniștiți.

– Sunt atât de diferiți, crezi că pot trăi împreună?

– Este foarte ciudat, nu-i așa? rosti ea cu o voce calmă. Un cuplu poate să nu aibă nimic în comun în afară de culoarea pielii și patria strămoșilor, dar întreaga lume i-ar vedea compatibili.

– Nu e corect. Dar nu trebuie să fie astfel, nu-i așa?

– Poate că, deși sunt în dezacord în niște chestiuni majore, totuși împărtășesc fără să-și dea seama frânturi din cultura lor. Poate că nu acordă suficientă importanță acestui lucru.

– Pot să vin să te văd mâine? întrebă el.

– Cred că nu. Mă gândesc că o să fiu ocupată cu pregătirile pentru plecarea la familia soțului meu.

– Vorbești serios? Așa, pur și simplu? Și cum rămâne cu lectura noastră de duminică?

– O să mă gândesc la dumneata ori de câte ori îl citesc pe Kipling, domnule maior, răspunse ea cu un zâmbet trist. Mulțumesc că ai încercat să-mi fii prieten.

Îi întinse mâna, iar el o duse din nou la buze. După câteva clipe, ea și-o retrase cu blândețe și coborî spre alee. Maiorul își dorea din tot sufletul să alerge pe scări după ea, dar se simțea țintuit pe loc, stând în lumina de la intrare, cu muzica revărsându-se în jurul lui și cu mulțimea de oameni care îl așteptau înăuntru.

– Aș putea veni mai repede, strigă el. Am putea sta de vorbă.

– Întoarce-te la petrecerea dumitale, domnule maior, spuse ea. O să răcești stând afară.

Porni grăbită pe alee și, în timp ce dispărea cu rochia ei albastră în noaptea adâncă, maiorul își dădu seama că era un prost. Și totuși, în acel moment, nu reuși să găsească o modalitate de a fi altfel.

Capitolul 18

Doamna Ali plecă din sat. Maiorul nu o văzu plecând. Intenționase să-i facă o vizită la magazin, dar supărarea și deznădejdea că stricase atât de rău lucrurile cu o seară înainte păruseră să contribuie din plin la declanșarea răcelii zdravene pe care i-o prezise neintenționat doamna Ali, obligându-l să zacă în pat timp de trei zile. În timp ce picotea, cu pijamalele boțite și cu dinții nespălați, ignorând țârâiturile stridente ale telefonului și ticăitul chinuitor al ceasului, doamna Ali plecă în nord la familia soțului ei. Până când el se întremă suficient ca să poată coborî în sat, era deja prea târziu.

Puse capul în pământ și se pregăti să înfrunte furtuna de beteală care trecea acum drept Crăciun într-o Anglie despre care își amintea că odinioară era recunoscătoare pentru o pereche de șosete din lână și o budincă fierbinte care să aibă mai multe stafide decât morcovi. Se trezea în fiecare zi sperând să se simtă complet refăcut după răceală, dar nu putea să scape de o tuse seacă și de o moleșeală persistentă. Se simțea ca lovit în moalele capului de melodiile cântate în surdină în magazine și pe străzi. În vreme ce mulțimea din oraș cânta colinde și râdea, golindu-și cărțile de credit și împovărându-se cu sacoșe de cadouri, lăzi de bere și coșuri pline de borcane cu tot felul de produse necomestibile din toate colțurile lumii, maiorul simțea tot mai tare că întreaga lume își pierdea orice substanță.

Pregătirile de sărbători în Edgecombe St. Mary păreau să primeze în fața tuturor celorlalte preocupări. Chiar și campania împotriva noului proiect de dezvoltare imobiliară St. James părea să fi fost abandonată. Afișele „Salvați-ne Satul", care

apăruseră precum ciupercile după ploaie imediat după partida de vânătoare, abia se vedeau la ferestre printre toate șiragurile de luminițe intermitente, aranjamentele grotești de Moși Crăciun gonflabili din curțile caselor și renii din beculețe electrice, cu capetele într-o permanentă mișcare ce sugera că pășteau. Până și Alice Pierce scosese unul dintre cele trei afișe ale ei și îl înlocuise cu o pictură pe lemn reprezentând un porumbel care ducea o panglică pe care scria „Joy to the World"[10]. Pe timpul nopții era luminată de două becuri fluorescente de culoare roz, montate dedesubt pe o placă și conectate la un temporizator, care le aprindea și le stingea într-un ritm înfiorător de lent.

La magazinul din sat, pe care maiorul îl ocolise cât mai mult timp posibil, decorațiunile de Crăciun reușiseră să alunge orice urmă a doamnei Ali. O puzderie de obiecte poleite, ghirlande și mingi mari de hârtie creponată care făceau reclamă la un sortiment de bere transformaseră magazinul într-o oroare festivă. În vitrina frigorifică, alături de plăcintele cu carne ambalate, nu se mai zăreau pateurile de casă făcute de doamna Ali. Recipientele mari de ceai vrac din spatele tejghelei fuseseră înlocuite de cutiile cu bomboane de ciocolată ale căror dimensiuni garantau o fericire maximă, urmată de o tulburare gastrică acută la copiii mici. Coșurile modeste de cadouri, ambalate manual, din care maiorul hotărâse să-și facă un stoc pentru sărbători, fuseseră înlocuite cu panere mari, ieftine și comerciale, pictate în culori țipătoare, împodobite cu celofan galben și funde din plastic, fiecare fiind străpuns de un băț de bambus împodobit cu un ursuleț din plastic acoperit cu blană din material textil. Cine s-ar fi bucurat să primească un ursuleț lipit de un băț

era un mister pe care maiorul nu-l putea desluși. Rămase cu privirea ațintită prin ochelari la acele aranjamente înfiorătoare până când o bătrână cu trăsături dure, care tricota în spatele tejghelei, îl întrebă dacă dorea să cumpere unul.

– Doamne sfinte, nu, nu, mulțumesc, spuse el.

Bătrâna îi aruncă o privire furioasă. Era în mod evident capabilă să tricoteze și să se uite urât la el în același timp, căci nu se observă nici o slăbire de ritm în clinchetul înverșunat al andrelelor. Abdul Wahid, care apăru din spatele magazinului, îl salută mai degrabă cu răceală și i-o prezentă pe femeie ca fiind strămătușa lui.

– Încântat să vă cunosc, minți maiorul.

Ea înclină din cap, dar zâmbetul i se retrase aproape instantaneu într-o încrețire a buzelor, care părea a fi expresia ei obișnuită.

– Nu prea vorbește bine engleza, explică tânărul. Abia am convins-o să vină din Pakistan. Scoase o sacoșă de plastic de sub tejghea. Mă bucur că ați venit. Am fost rugat să vă dau ceva înapoi.

Maiorul se uită în sacoșă și văzu micul volum cu poezii de Kipling pe care i-l dăduse doamnei Ali.

– Ce mai face? întrebă el, sperând ca glasul să nu-i trădeze nerăbdarea.

Strămătușa declanșă un torent de vorbe adresate lui Abdul Wahid, care încuviință din cap și apoi zâmbi părând a-și cere scuze.

– Suntem cu toții foarte bine, mulțumim, afirmă el pe un ton ce ridica o barieră de răceală și de indiferență între ei. Maiorul nu putea să găsească nici o urmă de căldură pe care să clădească dialogul. Mătușa vrea să știe cu ce putem să vă servim în această dimineață.

– O, nu am nevoie de nimic, mulțumesc. Doar am trecut să văd... decorațiunile. Își flutură mâna spre o minge enormă din hârtie, pe care se afla conturul unei fete care făcea cu ochiul, cu buze groase și o pălărie de elf. Abdul Wahid roși, iar maiorul adăugă: Bineînțeles, nu poate fi vorba de nici un exces, acolo unde o cere comerțul.

– Nu voi uita ospitalitatea dumneavoastră din toamna asta, domnule maior, spuse tânărul. În vocea lui se simțea, în sfârșit, o nuanță de recunoștință, dar combinată cu o finalitate categorică, de parcă și maiorul s-ar fi pregătit să părăsească satul pentru totdeauna. Ați fost deosebit de amabil să oferiți ajutor familiei mele și sperăm că veți continua să ne fiți un client valoros.

Maiorul simți înțepături în sinusuri și îi veniră lacrimi în ochi la gândul că avea să piardă legătura chiar și cu acest tânăr ciudat și pasional. Un om mai slab de înger l-ar fi apucat de mânecă sau ar fi rostit o pledoarie pentru... bănuia că se obișnuise cu prezența lui Abdul Wahid, dacă nu chiar cu prietenia lui. Băgă mâna în buzunar după o batistă și își suflă nasul zgomotos, scuzându-se pentru răceala care nu-i dădea pace. Mătușa și Abdul Wahid se traseră înapoi din fața amenințării invizibile a microbilor, și maiorul putu să scape din magazin fără să se facă de râs.

Spera să mai găsească adevăratul Crăciun în biserică, unde se duse într-o dimineață ca să ofere cu împrumut niște cămile sculptate în lemn pentru ieslea amenajată lângă altar, așa cum începuse să facă tatăl său cu mulți ani în urmă. Era un adevărat ritual să le despacheteze din cutia de lemn din pod, să le desfacă învelitorile din pânză și să frece ușor lemnul de cedru cu ceară de albine.

Biserica era, din fericire, lipsită de decorațiuni industriale. Altarul era flancat de două urne de alamă cu ilice și avea în față un aranjament din trandafiri albi. Felicitări făcute de mână la școala bisericii erau atârnate cu clești de lemn de o sfoară întinsă de-a lungul culoarului central. Încă obosit după boală, maiorul se lăsă să cadă în prima strană pentru câteva momente de tainică reflecție.

Ieșind din sacristie cu o mână de pliante, vicarul tresări ușor – aproape cu ezitare –, apoi se apropie să dea mâna cu el.

– Ai adus dromaderii, văd, spuse el așezându-se alături. Maiorul nu spuse nimic, privind cum lumina soarelui inunda pardoseala din lespezi străvechi de piatră și făcea să sclipească firele de praf. Mă bucur să te văd iar pe picioare, continuă vicarul. Am auzit că ai fost bolnav după bal, Daisy tot a avut de gând să treacă pe la tine.

– Era cu totul inutil, așa că nu sunt necesare scuzele, părinte.

– A fost cam dezastruos balul acela, murmură vicarul într-un final. Daisy a fost foarte supărată.

– Serios? replică maiorul sec.

– O, ea își face griji pentru toată lumea. Are un suflet atât de marel

Maiorul se uită la el cu surprindere. Gradul acela de autoamăgire trebuia să stea la baza multor căsnicii altfel inexplicabile, își zise, simțind că îl simpatiza pe Christopher și mai mult pentru că își iubea soția. Vicarul trase adânc aer în piept.

– Am auzit că doamna Ali a plecat la familia ei, nu? Ochii îi erau neliniștiți și iscoditori.

– Așa se pare. Maiorul simți cum glasul i se înecă de suferință. Nu era nimic aici

care să o rețină.

– E bine să fii cu familia, printre semenii tăi. Este foarte norocoasă.

– Am fi putut fi semenii ei, spuse maiorul cu o voce scăzută.

Urmă o pauză, în timpul căreia vicarul se fâțâi în strana incomodă. Deschise gura de câteva ori, dar în zadar. Maiorul îl privi cum se chinuia, ca o muscă prinsă cu un picior într-o pânză de păianjen.

– Uite, eu sunt un adept fervent al ecumenismului. Prelatul își puse mâinile în poală și se uită direct la maior. Mi-am dat binecuvântarea pentru cupluri de credință mixtă și ai asistat tu însuți la festivalul nostru interconfesional.

– Trupa jamaicană de toboșari cu butoaie de metal a fost o chestie foarte subtilă, observă celălalt pe un ton acid.

Vreme de mulți ani, parohia păruse să nu bage de seamă că intonarea de imnuri religioase alături de enoriașii bisericii catolice locale, la primăria din sat, nu putea să acopere toată gama de credințe din lumea întreagă. Mai recent, vicarul încercase să extindă paleta, în ciuda unei opoziții categorice. Alec Shaw propusese într-un an să organizeze ceva pe tema hinduismului. Începutul fusese făcut cu vreo două incantații și câteva întinderi de brațe de către o instructoare de yoga, prietenă de-a Almei, care învățase totul despre hinduism în timpul ședерii în India alături de Beatles, în anii '60. Credințele majore ale lumii fuseseră de asemenea reprezentate de picturile făcute de copii străini la școala de duminică și de spectacolul reggae mai sus menționat.

– Nu râde, zise vicarul. Oamenilor chiar le-au plăcut tipii ăia. O să-i invităm din nou pentru sărbătoarea din vara următoare.

– Ai fi putut s-o inviți pe doamna Ali, sugeră maiorul. S-o pui să se ocupe de tombolă.

– Știu că simți că ai pierdut... o prietenă, zise vicarul, ezitând asupra cuvântului, de parcă maiorul fusese implicat într-o aventură pasională. Dar e mai bine așa.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, de fapt. Tot ce încerc să-ți spun e că îi văd pe oameni implicându-se în aceste relații – trecuturi diferite, credințe diferite și așa mai departe – de parcă nu ar însemna mare lucru. Vor binecuvântarea Bisericii și apoi pleacă fericiți de parcă totul va fi simplu.

– Poate că sunt dispuși totuși să îndure ostilitatea ignoranților.

– Evident. Până se dovedește că ostilitatea vine din partea mamei, sau bunica îi taie din testament, ori prietenii uită să-i invite la evenimentele din viața lor. Apoi vin plângând la mine. Vicarul părea îndurerat. Și vor să-i asigur că Dumnezeu îi iubește în egală măsură.

– Presupun că nu o face, nu? întrebă maiorul.

– Bineînțeles că o face, dar asta nu înseamnă că vor fi amândoi mântuiți, nu? Vor să le promit că o să ajungă împreună în paradis, iar adevărul e că nu pot să le ofer nici măcar o parcelă comună în cimitir. Se așteaptă de la mine să nu-i acord atâta importanță lui Iisus, de parcă El ar fi doar una dintre multiplele opțiuni posibile.

– Ca un fel de bomboane la kilogram la nivel cosmic?

– Exact. Vicarul se uită la ceas, lăsând impresia că se întreba dacă era prea devreme ca să bea ceva. Adesea, sunt convins că ei nu cred în absolut nimic și vor doar să-și demonstreze că nici eu nu cred, de fapt, nimic.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind așa, Christopher, spuse maiorul.

Vicarul părea oarecum abătut, de parcă regreta deja izbucnirea de sinceritate.

– Atunci, la fel de bine am putea să dăm cărțile pe față, Ernest. Soția mea a plâns după balul acela stupid. Simte că poate nu a fost tocmai amabilă.

Se opri, și amândoi înțeleseră că această mărturisire, deși teribil de stângace, era extraordinară venind din partea lui Daisy.

– Nu sunt eu cel căruia i se datorează scuze, spuse maiorul în cele din urmă.

– Asta va fi povara pe care soția mea va trebui să o ducă. Dar, așa cum i-am spus, cea mai bună modalitate de a ne dovedi căința nu e prin adăugarea unei minciuni la nedreptate. Vicarul îl privi cu o hotărâre care îl făcu să strângă din dinți, așa cum maiorul nu-l mai văzuse vreodată. Prin urmare, nu o să stau aici și să pretind că-mi doresc ca lucrurile să fi avut un alt final.

Tăcerea păru să se întindă chiar până la pereții altarului și să vibreze de sticla rozalie. Nici unul nu făcu vreo mișcare. Maiorul presupunea că ar fi trebuit să se simtă furios, dar se simțea doar epuizat, dându-și seama că oamenii discutaseră despre el și doamna Ali și că reacția fusese atât de puternică, încât vicarul își exprimase opinia, cu toate că subiectul era controversat.

– Te-am necăjit, spuse în cele din urmă clericul, ridicându-se de pe banca de lemn.

– N-o să mă prefac că nu-i așa. Îți apreciez franchețea.

– Consider că o meritai. Lumea nu vorbește niciodată deschis, dar știi că lucrurile astea sunt dificile într-o comunitate mică precum a noastră.

– Să înțeleg deci că n-o să ții o predică privind subiectul incompatibilității

teologice? întrebă maiorul.

Nu simțea nici urmă de furie, doar calm și o răceală glacială, de parcă acest om, care îi fusese atât prieten, cât și sfătuitor, i-ar fi vorbit acum printr-o linie telefonică cu paraziți de pe o banchiză de la Polul Nord.

– Bineînțeles că nu. Întrucât biroul episcopului a făcut cercetare de piață privind impactul devastator al predicilor excesiv de severe asupra cutiei milei, am primit ordin cu toții să păstrăm un ton pozitiv. Îl bătu ușor pe umăr pe interlocutorul său. Sper că te vom vedea din nou în biserică duminica asta, nu-i așa?

– Așa cred. Deși, dacă tot suntem la momentul sincerității, mai degrabă m-ar bucura o predică severă, căci ceea ce citești tu de obicei mă face să adorm. Era încântat să-l vadă pe vicar roșind, chiar dacă își păstrase un zâmbet țeapăn pe față. Cred că sinceritatea ta merita să fie răsplătită cu aceeași monedă, adăugă el.

După ce părăsi biserica, se trezi îndreptându-se către strada unde locuia Grace. Simțea nevoia imperioasă să discute despre sentimentul stringent al înstrăinării definitive de vicar și nutrea un optimism prudent că și Grace o să-i împărtășească revolta. Era de asemenea sigur că ar fi putut să afle de la ea toate bârfele care circulau. În fața ușii ei se opri, amintindu-și de noaptea balului și de felul în care totul păruse posibil în orele pline de strălucire ale așteptării momentului. După ce sună, își puse vârfurile degetelor pe ușă și închise ochii, ca și cum o putea invoca pe Jasmina cu rochia ei albastră ca noaptea, dar ușa se încăpățână să rămână reală, astfel că pe coridorul din spatele ei răsunau acum pașii lui Grace. Era recunoscător că o auzea venind. Avea să-i ofere un ceai și să încuviințeze că vicarul era absurd, apoi

aveau să vorbească despre Jasmina. În schimbul acestei dovezi de prietenie, maiorul intenționa s-o invite să-l însoțească la cina de Crăciun în noua casă a lui Roger.

– Ce surpriză plăcută, domnule maior, spuse ea în timp ce deschidea ușa. Sper că te simți mai bine.

– Mă simt ca și cum tot satul e împotriva mea, izbucni el. Toți sunt niște idioți!

– Ei bine, mai bine vino înăuntru să bei un ceai.

Nu se obosi să pretindă că nu înțelegea și nici nu încercă să se asigure că ea nu era vizată de această condamnare generală a vecinilor lui. În timp ce păși pe coridorul îngust, maiorul era foarte bucuros că Anglia încă mai dădea naștere acelui gen special de femeie cu capul pe umeri.

Maiorul – cu acordul total al lui Grace – decisese că ar fi părut ridicol, și ar fi creat și mai multe prilejuri de bârfă, dacă ar fi ocolit magazinul din sat; prin urmare continuă să facă scurte incursiuni pe acolo, deși fiecare vizită era dureroasă, ca și cum zgândărea coaja unei răni. Amina, care lucra în timpul orelor de școală ale lui George și seara, renunțase la șuvițele țepoase din păr și nu mai purta culori stridente sau încălțări ciudate, păstrând un ton discret și evaziv atunci când mătușa vârstnică a lui Abdul Wahid era primprejur.

– Ce mai face micul George? întrebă maiorul într-un moment în care era singură. Nu-l văd niciodată.

– E bine, răspunse ea, marcând la casă punga lui cu prăjituri și două portocale, de parcă lucrase întotdeauna la tejghea. Numai că doi colegi s-au purtat urât cu el

în prima zi de școală și se zvonea că o familie o să-și retragă copiii. Dar directoarea le-a spus că nu o să capete un abonament gratuit de autobuz spre școala unde voiau să se transfere, și asta i-a învățat minte.

– Pari să iei foarte ușor lucrurile.

Unde dispăruse orgoliul ei bătăios? Îl privi fără ocolișuri și, pentru o clipă, în ochi îi sclipi furia de altădată.

– Uitați ce e, cum ne așternem, așa dormim, spuse ea cu o voce scăzută. George locuiește acum aici și are un tată care câștigă bani frumoși din propria afacere. Se uită împrejur să verifice că magazinul era gol. Dacă asta înseamnă să-mi mușc limba și să nu mă iau de clienți, ei bine, știu ce trebuie să fac.

– Îmi pare rău, zise el, simțind înțepătura.

– Iar dacă asta înseamnă să renunț la dans și să fiu nevoită să port niște pantofi de babă, atunci... Apoi făcu o pauză și îi zâmbi conspirativ: Pot să suport cât timp e nevoie.

La câteva zile după aceea, în Ajunul Crăciunului, o întâlni pe aleea de lângă casa lui. Se sprijinea de gardul viu, tremurând și fumând o țigară, într-o stare de agitație extremă.

– M-am lăsat de fumat, spuse ea când îl văzu. Aruncă țigara, o stinse cu vârful pantofului comod, după care îi dădu un șut. De îndată ce mă mărit, îl conving pe Abdul Wahid s-o trimită pe cotoroanța aia acasă. Pe mine mă înspăimântă.

– Nu vă înțelegeți? întrebă maiorul, sperând pentru un moment că doamna Ali avea să se întoarcă.

– Se spune că în satul ei a fost moașă. Amina vorbea parcă pentru sine. După

părerea mea, eu cred că ăsta e un nume de cod pentru vreun soi de vrăjitoare. Îl privi cu o mânie colosală în ochii ei întunecați. Dacă îl mai ciupește pe George o dată, o pocnesc de nu se vede!

– Ai primit vreo veste de la doamna Ali... Jasmina? întrebă el, disperat să-i aducă numele în discuție. Poate se va întoarce să te ajute.

Amina ezită, de parcă n-ar fi vrut să spună nimic, dar apoi spuse grăbită:

– Am auzit că dacă Jasminei nu-i place unde s-a mutat, o să plece în Pakistan să stea cu sora ei.

– Dar nu și-a dorit niciodată să meargă în Pakistan, exclamă el consternat.

– Nu știu foarte sigur. Nu prea mă pot implica în acest subiect. Își feri privirea, lăsând impresia că se simțea vinovată. Va trebui să rezolve asta singură.

– Era important pentru ea să fii fericită, spuse maiorul, sperând să-i sugereze o responsabilitate similară Aminei.

– Nu poți reduce viața la ceva atât de simplu cum este fericirea. Întotdeauna trebuie făcut vreun compromis nenorocit – cum ar fi să lucrezi într-un magazin oribil pentru tot restul vieții.

– Ar fi trebuit să-l învăț șah pe George, murmură el. Își dădu seama că se agăța de un ultim fir de legătură pe care îl avea cu Jasmina, indiferent cât de subțire era.

– Are multe pe cap acum, replică ea foarte rapid. Și, oricum, își petrece timpul liber cu tatăl său.

– Desigur. Speranța se topea sub razele soarelui de iarnă. Maiorul îi întinse mâna și, chiar dacă păru surprinsă, Amina i-o strânse. Îți admir tenacitatea, domnișoară, spuse el. Ești genul de persoană care va reuși să-și croiască un drum fericit în

viață. George este norocos că te are.

– Mulțumesc, spuse ea, întorcându-se spre vale. După ce făcu câțiva pași, își întoarse capul și rânji spre el. S-ar putea ca George să nu fie de acord cu dumneavoastră mâine. Acum, că locuim cu tatăl lui, i-am spus că sărbătoarea Crăciunului este doar un pretext pentru a decora magazinul. Nu va mai primi cadourile pe care eu și bunica lui obișnuiam să i le strecurăm sub pernă.

În timp ce dispărea din vedere, maiorul începu să se întrebe dacă era prea târziu să tragă o fugă în oraș ca să-i cumpere lui George un set de șah, nu prea scump, dar de calitate. Își înăbuși această idee cu un oftat, refuzând să cedeze tendinței umane de a da buzna acolo unde nu era dorit.

Își reaminti ca, atunci când ajungea acasă, să pună la loc cărțulia de poezii a lui Kipling, pe care o lăsase pe polița șemineului. Nu găsise nici un bilețel înăuntru (scuturase toate paginile, sperând să găsească vreun scurt mesaj de rămas-bun) și era o prostie să lase cartea acolo, de parcă ar fi fost un talisman. Avea s-o așeze pe raft, și apoi intenționa să se ducă până în Little Puddleton ca să cumpere un cadou de Crăciun pentru Grace; ceva simplu, de bun-gust, care să sugereze profunzimea prieteniei lor, fără a implica nici o aiureală. Cincizeci de lire ar fi trebuit să ajungă. Apoi avea să treacă pe la Roger ca să-l anunțe că urma să aducă un invitat la cina de Crăciun.

Capitolul 19

Se gândi pentru o clipă că nu erau acasă. La fereastră ardea o lampă, așa cum lasă oamenii care sunt plecați și vor să-i descurajeze pe hoți, și totodată ca să nu se împiedice în întuneric atunci când se întorc. Holul din față și etajul cu dormitoare erau întunecate, și nici un zgomot sau vreo sclipire de televizor nu trăda vreun semn de viață.

Maiorul bătu oricum, fiind surprins să audă scrâșnit de scaun pe podea și pași apropiindu-se de intrare. Câteva zăvoare fură trase, ușa se deschise și Sandy apăru îmbrăcată în blugi și cu un pulover alb, ținând în mână un dispozitiv pentru derularea benzii adezive care semăna cu un pistol.

Părea palidă și nefericită. Nu era deloc machiată, și șuvițe dezordonate de păr îi scăpau din strânsoarea eșarfei rulate pe care o purta pe post de bentiță.

– Nu trage, spuse el, ridicându-și ușor mâinile.

– Scuză-mă. Haide, intră, te rog, răspunse ea, așezând aparatul pe o măsuță și invitându-l în holul călduros. Roger nu mi-a spus că vii.

Îl îmbrățișă, lucru care maiorului i se păru deconcertant, dar nu neplăcut.

– Nu știa, zise el, punându-și haina într-un cuier făcut dintr-un os de animal. Am venit sub impulsul momentului. Pur și simplu eram în zonă și m-am gândit să vă aduc niște cadouri și să vă urez un Ajun de Crăciun fericit.

– Păi, nu este aici, dar putem să bem ceva, nu?

– Un sherry sec ar fi bine-venit, replică el, intrând într-un living foarte puțin mobilat, unde se opri brusc ca să privească uimit o perie pentru sticle, uriașă și neagră,

care, presupunea el, era bradul de Crăciun. Ajungea până în tavan și era împodobit doar cu globuri de argint, de diverse mărimi. Strălucea în valuri de lumini albastre ce curgeau din vârfurile de fibră optică ale numeroaselor crengi dese. Doamne, Dumnezeule, este cumva Crăciunul în iad?

– Roger a insistat. Este considerat foarte șic, spuse Sandy îndreptând o telecomandă către șemineu, unde se aprinseră flăcări într-un coș din pietricele albe. Eram pregătită să devin mai tradiționalistă aici, dar cum bradul ăsta a costat o avere, iar anul viitor oricum nu va mai fi la modă, l-am aruncat în mașină și l-am adus cu mine.

– Eu, de obicei, sunt perfect de acord cu economia casnică, rosti maiorul cu diplomație în timp ce ea îi turnă o porție zdravănă de sherry într-un pahar atât de plin de gheață, încât trebuia să-l bea fie rapid, fie complet diluat.

– Da, este de-a dreptul hidos.

– L-ați putea închiria la primăvară pentru curățatul hornurilor.

– Îmi pare rău că nu am avut ocazia să te invităm mai devreme. Îi făcu un semn către canapeaua joasă și albă, din piele. Avea un spătar scund, rotund, dar nu și brațe, ca o banchetă dintr-un magazin de încălțăminte pentru femei. Roger a dorit să terminăm totul înainte să vadă cineva casa, iar apoi am fost blocați cu o mulțime de dineuri cu bancheri și tot felul de chestii de genul ăsta.

Vocea ei era joasă și lipsită de inflexiuni, și maiorul se întrebă dacă nu cumva se simțea rău, fapt ce ar fi avut consecințe necunoscute asupra cinei din ziua de Crăciun. Sandy își turnă un pahar mare de vin roșu și își strânse picioarele pe un șezlong metalic ce părea acoperit cu piele de cal. Flutură din mână în direcția camerei,

iar musafirul încercă să privească admirativ covorul alb, ca o blană tunsă, măsuța de cafea din sticlă, cu ramă din lemn, și abajurul colorat din metal al lămpii cu picior, ce semăna cu un soi de semafor provizoriu.

– Cu stilul ăsta minimalist, măcar mai economisiți timp când ștergeți praful, remarcă el. Podelele par foarte curate.

– Am scos șapte straturi de linoleum și am sablat atât de mult lac, încât am crezut că o să trecem prin podea, îl informă Sandy uitându-se la culoarea aurie a plăcilor late de lemn. Constructorul nostru zice că acum sunt pregătite să reziste încă o viață.

– Dar ați depus un efort considerabil pentru ceva închiriat. Maiorul intenționase să sune mai mult a compliment, și îl enervă faptul că același limbaj critic dintotdeauna îi ieșise pe gură, fără să vrea. Vreau să spun că sper să vă rămână vouă.

– Păi, așa era planul inițial. Acum, presupun că Roger va încerca să cumpere casa și apoi s-o vândă.

– Poftim?

Spre surprinderea lui, Sandy începu să plângă. Lacrimile începură să-i curgă în tăcere pe obraji, iar ea își acoperi fața cu o mână și se întoarse către foc. Vinul care îi tremura în paharul din cealaltă mână era singura mișcare vizibilă. Maiorul zări nefericirea în umerii ei căzuți și în muchiile umbrite ale claviculelor fragile. Luă o înghițitură de sherry și își așeză atent paharul pe măsuța de cafea înainte de a vorbi.

– Ceva s-a întâmplat. Unde este Roger?

– S-a dus la petrecerea de la conac, suspină ea. I-am spus să se ducă dacă și-o

dorește atât de mult, iar el chiar asta a făcut.

Maiorul reflectă în timp ce se foia pe canapeaua incomodă de piele. Nu era niciodată indicat să intervii într-o ceartă de cuplu: inevitabil țineai partea cuiva și, tot inevitabil, cuplul își rezolva problemele, întorcându-se apoi împotriva celui care îndrăznise să critice vreuna din părți.

El se temea însă că fiul lui era de vină, dacă o astfel de femeie, cu o stăpânire de sine admirabilă, fusese redusă la această fragilitate de sticlă.

– Ce pot face să te ajut? întrebă el, scoțând o batistă curată din buzunarul de la piept și oferindu-i-o. Să-ți aduc niște apă?

– Da, mulțumesc. Luă batista și se șterse pe față cu mișcări lente, măsurate. Îmi revin în câteva clipe. Îmi pare rău că mă comport atât de prostește.

Când maiorul se întoarse din bucătăria care semăna cu un soi de fermă din viitor, cu dulapuri de lemn fără picioare vizibile, Sandy părea încordată, dar își controla emoțiile. Bău apa de parcă i-ar fi fost sete de ceva vreme.

– Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc. Îmi pare foarte rău că te-am pus în situația asta. Promit să nu-ți torn de-a valma toate problemele pe care le am cu fiul tău.

– Indiferent ce-a făcut, sunt sigur că o să-și ceară scuze imediat, zise maiorul. La urma urmelor este Ajunul Crăciunului.

– Oricum nu mai contează. Eu n-o să mai fiu aici când se întoarce, mărturisi ea. Tocmai închideam câteva cutii cu lucruri personale după care o să trimit mai târziu.

– Pleci?

– În seara asta plec la Londra cu mașina, iar mâine am zbor înapoi, în State.

– Dar nu poți pleca acum, se agită el. E Crăciunul!

Ea îi zâmbi și maiorul văzu că i se dusese tușul de ochi. Probabil că acum era întins pe batista lui.

– Amuzant, nu-i așa, cum oamenii insistă să rămâi de sărbători, murmură Sandy. Nu poți lăsa un loc liber la masă – gândește-te la copii. Nu-l poți părăsi înainte de Anul Nou doar pentru că trebuie să ai cu cine să te săruți la miezul nopții?

– Știu că este greu să fii singur de Crăciun. Dar chiar nu mai vrei să rămâi și să încerci să rezolvi situația?

– Nu e chiar atât de greu, răspunse ea, și maiorul înțelese, din expresia care îi străbătu iute chipul, că mai fuseseră și Crăciunuri însingurate. Întotdeauna există o petrecere fabuloasă la care să mergi și oameni importanți cu care să poți socializa.

– Credeam că voi... țineați unul la celălalt, zise el, alegând să nu pomenească nimic despre dragoste ori căsătorie.

– Ținem. Sandy se uită în jur, nu la mobila stilată, ci la bârnele masive, la podeaua fină și la șipcile vechi ale ușii de la bucătărie. Doar că eu am uitat drumul pe care am pornit și m-am cam lăsat purtată de val cu gândul la locul ăsta. Se întoarse din nou cu spatele, iar vocea îi tremură. Nici nu știi, domnule maior, cât de greu este uneori să ții pasul cu lumea – sau doar cu noi înșine. Cred că mi-am permis să visez prea mult că pot să evadez o vreme. Se șterse din nou la ochi, după care se ridică și își netezi puloverul. O căsuță la țară este un vis periculos, domnule maior. Acum, te rog să nu te superi, dar trebuie să termin de împachetat.

– Nu vă pot ajuta nicicum să reparați lucrurile? întrebă el. Vrei să mă duc după

el? Fiul meu este un idiot din multe puncte de vedere, dar știu că ține la tine și... ei bine, dacă îl părăsești, atunci și noi trebuie să te lăsăm să pleci, iar asta va însemna că toți trei o să fim mai singuri.

Se simțea de parcă era lăsat în urmă, pe chei, în timp ce toți din jur plecau în diverse călătorii fără el.

– Nu, nu te duce să-l cauți. Totul e decis. Trebuie să ne întoarcem amândoi la ceea ce făceam înainte. Îi întinse mâna și, când el i-o strânse, se aplecă și-l sărută pe ambii obraji. Fața îi era umedă, iar mâinile, reci. Dacă prind legătură din New York, s-ar putea să mă alătur prietenilor noștri ruși în Las Vegas pentru câteva zile. Chiar mă gândeam că a venit momentul să mutăm centrul lumii modei la Moscova, nu crezi?

Râse, și maiorul văzu că ea se aștepta ca, odată cu un nou strat de machiaj, un costum curat și atențiile însoțitorilor de zbor de la clasa întâi, să cimenteze orice spărtură din inimă și să meargă mai departe.

– Îți invidiez tinerețea, recunoscu el. Sper ca, într-o zi, să găsești un mod de a fi fericită în lumea aceasta.

– Eu sper să găsești pe cineva care să poată găti curcanul, replică ea. Știi că nu trebuie să te bazezi pe Roger, nu?

Maiorul se trezi în dimineața de Crăciun cu sentimentul că-l aștepta cea mai proastă zi a vieții lui, o Antarctică a spiritului. Ridicându-se din pat, se duse la geam și își sprijini capul pe sticla rece, privind burnița întunecată ce se așternea peste grădină. Pe câmpul din spate apăruseră gropi, și un excavator imens, având un braț lung, cu un soi de burghiu de testare a terenului, era parcat lângă gardul

viu, de parcă șoferul încercase să găsească un fel de acoperământ protector pentru corpul masiv și ruginit.

Copacii stăteau plecați sub ploaia mocănească iar noroiul gros curgea prin șanțurile dintre dalele de pe alee, de parcă pământul s-ar fi topit încet. Nu părea a fi o zi în care să te bucuri de nașterea care promisese lumii o nouă cale către Domnul.

Dimineața începu cu întrebarea stânjenitoare legată de ora la care să-l sune pe Roger. Trebuia s-o facă în curând, dar ce bărbat, fie el și foarte curajos, trezește un om beat din somnul profund ca să-i aducă aminte că, în agonia mahmurelii și în chinurile iubirii pierdute, trebuie să fixeze cuptorul la 200 de grade Celsius pentru curcan și să nu lase pe foc măruntaiele de pasăre până se evaporă apa? Se simți tentat să nu sune deloc, dar nu dorea să expună umilințele fiului său în fața lui Grace și, în plus, voia să ia cina de Crăciun. Situația nu era deloc ușurată de faptul că maiorul nu știa cât de mare era curcanul pe care îl cumpăraseră Roger și Sandy.

Aventurându-se să presupună că nu ar fi riscat să cumpere ceva mai mare de șase kilograme, așteptă până în ultima clipă, la ora opt și jumătate, pentru a suna. Trebui să repete apelul de două ori înainte ca o voce răgușită să-i răspundă.

– Aaa... lo, șopti fantoma lui Roger, cu o voce uscată și îndepărtată.

– Roger, ai pus curcanul în cuptor?

– Aaa... lo? se auzi vocea din nou. Cine, cine nai... ce zi este?

– Este paisprezece ianuarie, rosti serios maiorul. Cred că ai dormit prea mult.

– Ce nai...

– E ziua de Crăciun și deja e trecut de opt și jumătate. Trebuie să te scoli și să pui curcanul la cuptor, Roger.

– Cred că e în grădină.

Maiorul auzi niște zgomote vagi, de parcă cineva voma, și îndepărtă dezgustat receptorul de la ureche.

– Roger?

– Cred că am aruncat curcanul pe geam, mormăi acesta. Sau poate că l-am aruncat prin geam. E tare curent aici.

– Atunci du-te și adu-l.

– M-a părăsit, tată. Vocea lui Roger devenise subțire și plângăcioasă. Nu era aici când m-am întors.

Maiorul îl auzi trăgându-și nasul și simți enervat cum i se năștea în suflet compasiunea paternă.

– Știu, am aflat tot, spuse el. Fă o baie caldă, ia niște aspirină și îmbracă-te în haine curate. Vin eu și mă ocup de tot.

O sună pe Grace ca să o anunțe că urma să fie plecat în acea dimineață și că trecea s-o ia la prânz, după cum stabiliseră. Îi prezentă în câteva cuvinte ce se întâmplase, mai ales pentru cazul în care ea ar fi dorit să renunțe.

– Nu pot să promit că masa se va desfășura în condiții normale, spuse el.

– Pot să vin și eu să vă ajut la pregătirea mesei, sau ar fi prea jenant pentru fiul tău?

– Dacă se simte jenat în vreun fel, este pe deplin vina lui și, prin urmare, jena nu trebuie încurajată, replică maiorul, care, adevărul fie spus, nu era sigur dacă își mai amintea cum să facă sosul sau când trebuie pusă în cuptor budinca. De fapt, nici măcar nu era sigur dacă trebuia să existe o budincă. Fu cuprins subit de groază ca

Sandy și Roger să nu fi comandat o *bûche de Noël* care să se potrivească mai bine cu bradul lor hidos sau să fi avut de gând să servească mâncăruri ciudate, precum o salată de mango. Dar nu vreau să te pun la treabă, adăugă el.

– Domnule maior, sunt pregătită să fac față provocării, declară ea. Îți mărturisesc sincer că sunt îmbrăcată de câteva ore și stau degeaba, cu geanta și mănușile pregătite, fără să fac absolut nimic. Lasă-mă, te rog, să te ajut în aceste momente dificile.

– Atunci te iau direct. Cred că am face bine să ne luăm și propriile șorțuri.

Era oare posibil ca acele circumstanțe sumbre să fie alungate pentru câteva ore de căldura revigorantă a unui foc și de mirosul fripturii din cuptor? Aceasta era întrebarea la care se gândea maiorul în timp ce sorbea dintr-un pahar de șampanie și privea pe geamul bucătăriei lui Roger spre grădina uscată. În spatele lui, capacul unei cratițe mari sălta ușor deasupra budincii care fierbea înăbușit; Grace strecura sosul printr-o sită. Curcanul, salvat de sub o tufă, se dovedise a fi organic, ceea ce însemna că era slab și scump. De asemenea, îi lipsea și o aripă, dar bine spălat și umplut cu pâine de secară și castane, ajunsese să capete o culoare plăcută de caramel, deasupra tăvii în care se coceau legumele.

Roger încă dormea; Maiorul aruncase o privire în camera lui și îl văzuse, cu părul umed și dezordonat, și gura deschisă pe pernă.

– Ce bine că ai avut o budincă în plus!

El căutase prin dulapurile lui Roger, dar nu găsise decât alune asortate și o pungă mare și maronie de *biscotti*.

– Mulțumită nepoatei mele, care îmi trimite întotdeauna un coș cu alimente în loc să mă viziteze, spuse Grace, ridicând paharul de șampanie.

Răsturnase conținutul coșului într-o sacoșă mare pe care o adusese cu ea, și deja unsese biscuiții sărați cu pasta de stridii afumate, turnase sosul de coacăze cu portocală aromată într-un vas de sticlă, iar prăjiturile stăteau la rece pe pervazul oficiului de lângă bucătărie. Mai târziu urmau să fie servite turtă dulce și rahat, precum și o jumătate de sticlă de vin de Porto, care să ajute la digestie.

Maiorul reuși chiar să-și dea seama cum se pornea sistemul audio al lui Roger, care nu avea nici un buton la vedere și era controlat de aceeași telecomandă ca șemineul. După câteva porniri false – cele mai grave fiind un moment de muzică rock zgomotoasă și efectele pirotehnice în coșul cu pietricele – reuși să obțină atât un foc plăcut, cât și un concert liniștit de Crăciun al Corului de băieți din Viena.

Nu avu nevoie să se ducă să-l trezească pe fiul lui: telefonul sună, și îl auzi pe Roger răspunzând. Tocmai când făcea ultimele mici retușuri la masa pusă, deranjând rămurelele de ilice așezate cu grijă de Grace, apăru și Roger, îmbrăcat cu un pulover bleumarin și pantaloni sport și dându-și părul pe spate.

– Mi s-a părut că te-am auzit mai devreme, spuse acesta, uitându-se cu o ușoară greață către masă. Doar n-ai pregătit cina, nu?

– Eu și Grace am pregătit-o împreună. Vrei niște șampanie sau, pur și simplu, niște apă minerală?

– Nimic, deocamdată. Nu aș putea face față. Tânărul se legăna de pe un picior pe altul, ca un chelner în așteptare. Este și Grace aici?

– Ea a gătit, în mare parte, și tot ea ne-a adus și budinca, răspunse maiorul.

Așază-te la masă, iar eu mă duc s-o chem.

– Singura problemă este că nu m-aș fi gândit că o să faci atâtea eforturi, mormăi Roger. Se uita pe geam acum, iar tatăl lui simți o senzație ușoară, dar familiară, de dezamăgire. Credeam că s-a anulat totul.

– Uite ce e, dacă nu poți mânca, te înțelegem pe deplin. Poți să stai și să te relaxezi, iar mai târziu poate o să guști un sendviș de curcan.

Chiar în timp ce spunea aceste lucruri, îl simțea pe Roger îndepărtându-se cumva de el. În ochii lui era o privire absentă, iar modul cum stătea, sprijinit pe vârfurile picioarelor, sugera că ori fiul său, ori camera aveau să facă o mișcare. În absența unui cutremur iminent, maiorul putu să presupună că Roger era cel care se pregătea de plecare.

Afară opri brusc o mașină mică, ce abia se zărea peste poartă.

– Tocmai a venit Gertrude să mă ia, îl informă Roger. Știi, am fost distrus de cearta cu Sandy, iar Gertrude a fost atât de înțelegătoare... Glasul i se pierdu.

Maiorul, căruia furia îi înțepenise tendoanele gâtului, făcându-l să nu mai poată vorbi, rosti pe un ton extrem de calm:

– Grace DeVere ți-a gătit masa de Crăciun.

În acel moment, Grace veni din bucătărie, ștergându-se pe mâini cu un prosop.

– Bună, Roger. Cum te simți? întrebă ea.

– Destul de bine. Sunt foarte recunoscător pentru masă, Grace, doar că nu pot mânca nimic acum. Apoi se uită pe geam și îi făcu semn cu mâna lui Gertrude, care zâmbea de la poartă. Ea răspunse în același fel, iar maiorul ridică automat o mână în semn de salut. Pe deasupra, tata nu mi-a spus că ești aici, iar eu i-am

promis lui Gertrude că mă duc la conac să jucăm bridge. Roșeața ușoară care îi cuprinsese zona urechilor îi dovedi maiorului că fiul său știa că o dăduse în bară. Roger își scoase telefonul mobil, drept probă. A fost extrem de drăguță, m-a sunat și a încercat să aibă grijă de mine.

– Nu poți să te duci, replică maiorul. Este exclus.

– Dar nu trebuie să rămână doar din pricina mea, spuse Grace. Aș putea spune că eu sunt cea nechemată.

– Nici vorba de așa ceva. Ești o prietenă apropiată, și... noi te considerăm aproape parte din familia noastră, nu-i așa, Roger?

Fiul său îl privi cu atâta indiferență, încât maiorul simți nevoia să-l plesnească.

– Absolut, răspunse tânărul peste câteva clipe. Nu aș pleca dacă n-aș ști că este Grace aici, ca să-ți țină de urât. Ocoli canapeaua, luă mâna femeii și o sărută zgomotos pe obraz. Tu și Grace meritați să vă bucurați împreună de o cină plăcută, fără ca eu să stau gemând pe canapea. Îi lăsă mâna și se îndreptă spre hol. Nu m-aș duce deloc, dar le-am promis lui Gertrude și unchiului ei că o să completez numărul de jucători, spuse el. Mă întorc în câteva ore, cel mult.

Apoi dispăru, iar ușa din față se auzi deschizându-se.

– Te porți ca un măgar, se răsti maiorul, grăbindu-se după el.

– Lăsați curățenia de după în seama mea, zise Roger, făcând cu mâna, de la poartă. Iar dacă totuși nu o să mă așteptați, yala se încuie automat după ce ieșiți, nu vă faceți probleme. Acestea fiind spuse, sări în mașina lui Gertrude, care demară în trombă.

– Până aici a fost, tună maiorul, revenind cu pași mari în living. Am terminat-o cu

băiatul ăsta. Nu mai este copilul meu!

– Vai, Doamne, murmură Grace. Cred că este doar foarte nefericit și nu mai gândește coerent. Nu fi atât de dur cu el.

– Băiatul ăsta nu mai gândește coerent de la pubertate! Nu trebuia să-i dau voie să plece de la Cercetași.

– Vrei să ne așezăm la masă, sau anulăm totul? întrebă ea. Pot să pun totul la frigider, să știi.

– Dacă nu te deranjează, eu nu mai suport nici un minut pomul acela oribil. Zic să punem totul în folie și să ne mutăm la Rose Lodge, unde putem să facem un foc adevărat, avem un brad mic, dar viu și unde putem cina în mod plăcut doar noi doi.

– Ar fi minunat! Dar poate ar trebui să-i lăsăm ceva și lui Roger pentru când se întoarce?

– Îi las eu un bilet în care-i sugerez să găsească cealaltă aripă a curcanului, rosti maiorul nervos. O să fie ca o cină combinată cu un joc de cabană.

Capitolul 20

La puțin timp după trecerea în noul an, maiorul își dădu seama de finalitatea ineluctabilă a relației cu Grace, care ajunsese să manifeste o atracție asemănătoare celei gravitaționale, lentă, dar sigură, așa cum o planetă atrage un satelit. În nefericirea lui, permisese ca acest lucru să se întâmple. După masa de Crăciun, unde fusese generos atât cu șampania, cât și cu scuzele, o lăsase să-i aducă a doua zi o plăcintă de vânat în aspic. De asemenea, acceptase și o invitație din partea ei la „o cină liniștită" de Revelion, iar el o invitase, după aceea, la ceai de două ori.

Grace îi adusese o schiță a introducerii la cărțulia despre istoria familiilor locale pe care o scria și, cu o voce tremurândă, îl rugase să-și arunce privirea peste ea. El acceptase și rămăsese plăcut surprins să descopere că scria foarte bine, într-un stil oarecum jurnalistic. Propozițiile erau simple, dar reușeau să evite atât scriitura academică aridă, cât și excesul de adjective colorate care ar fi fost de așteptat din partea unui istoric amator de sex feminin. Cu ajutorul lui, se gândise maiorul, ar fi putut s-o publice într-un număr mic de exemplare. Era foarte bucuros că lucrau la acest proiect în lunile reci de iarnă.

Acum însă era a doua oară din acea săptămână când lua cina la ea acasă, iar constatarea îl făcu să-și examineze mai atent intențiile.

– I-am văzut pe Amina și pe micul George la biblioteca mobilă azi-dimineață, împrumutând câteva cărți oribile, spuse Grace pe când terminau de mâncat eglefinul preparat la aburi, cartofii cu unt și salata de iarnă. Nu știu cum i-a dat prin minte să învețe un copil să citească după o carte cu monștri ciudați.

– Într-adevăr, zise maiorul, alegând cu atenție stafidele aurii din farfurie. Erau printre puținele lucruri pe care nu le suporta; cu Grace se simțea în largul lui și putea să le dea deoparte. Știa că, fără vreun comentariu, a doua oară nu avea să le mai pună în salată.

– I-am spus bibliotecarei că ar trebui să exercite un control mai strict, urmă ea. Mi-a replicat că pot să-i iau locul, dacă nu-mi convine, și că ar trebui să apreciez că are și altceva în afară de DVD-uri.

– Cam nepoliticos din partea ei.

– Până la urmă, am căutat-o cu lumânarea. Este mult mai ușor să le spui oamenilor cum să-și facă treaba decât să-ți rezolvi propriile minusuri, nu crezi?

– Ba da, dar când omul are atât de puține minusuri ca tine, își permite să se uite în jur și să facă și câteva sugestii.

– Ești foarte amabil, domnule maior. Nici dumitale nu ți se pot reproșa prea multe. Se ridică pentru a duce farfuriile goale la bucătărie. Și, până la urmă, toți avem nevoie de câteva defecte, ca să fim cu adevărat oameni.

– *Touché*, zâmbi el.

După cină, maiorul se așeză într-un fotoliu, în timp ce ea spăla vasele și punea de ceai în bucătăria micuță. Nu-l lăsă să o ajute, iar prin ferestruica din perete ce făcea legătura dintre cameră și bucătărie era dificil să faci conversație, astfel că el începu să moțăie, hipnotizat de conurile albastre ale focului de gaz din șemineu.

– Oricum, potrivit Aminei, Jasmina nu merge la nuntă, zise Grace prin ferestruică.

Maiorul deschise ochii brusc, știind că auzise, dar nu reușise să înregistreze

fraza precedentă, mult mai lungă, pentru care acele cuvinte nu erau decât o completare.

– Poftim? Nu am reușit să aud.

– Am spus că speram s-o revăd pe Jasmina la nuntă, repetă Grace. Când mi-a scris, i-am răspuns pe loc și am rugat-o să treacă să mă vadă.

Fața ei dispăru din nou din dreptul ferestruicii, iar Maiorul auzi scârțâiturile și clinchetele scoase de mașina de spălat vase pusă în funcțiune.

– Ți-a scris? întrebă el spre camera goală.

Grace nu răspunse, concentrată să manevreze o tavă de argint cu ceai, prea mare pentru holul ei îngust, cu coturi bruște. Maiorul se duse să preia tava, înclinând-o ușor ca să poată trece pe ușă.

– Ar trebui să-mi cumpăr o tavă mică de melamină, spuse ea. Asta e teribil de nepractică, dar este unul dintre puținele lucruri pe care le-am păstrat de la mama.

– Ți-a scris?

Maiorul încercă să-și mențină tonul firesc, însă gâtul i se strânsese de durerea subită provocată de această informație. În același timp, se concentră să găsească un loc tăvii pe măsuța de cafea.

– Mi-a scris imediat după ce a plecat, cerându-și iertare că a fugit fără să-și ia rămas-bun. I-am răspuns și i-am trimis o felicitare de Crăciun – fără simboluri religioase, desigur –, dar de atunci nu am mai primit nimic de la ea. Grace rămase pe loc, netezindu-și fusta spre genunchi. Ai mai vorbit cu ea? vru să știe, iar maiorului i se păru că stătea un pic prea țeapănă în așteptarea răspunsului.

– Nu, n-am primit nici o veste. Focul părea să șuiere neplăcut spre el.

– Este cam ciudat, zise Grace. După un lung moment de tăcere, continuă: Încă ți-e dor de ea.

– Poftim? făcu el, tergiversând răspunsul.

– Ți-e dor de ea, repetă Grace, cu ochii fixați acum asupra lui. Nu ești fericit.

– Asta e cu totul altceva. În orice caz, ea a ales foarte clar. Spera că aceste vorbe erau suficiente pentru a schimba subiectul, dar Grace se duse spre geam și trase perdeaua de dantelă la o parte ca să scruteze noaptea nepătrunsă. În situații din acestea te simți lipsit de puteri, recunoscu el.

Încăperea îl apăsa. Ceasul oval de pe polița căminului ticăia în continuare, indiferent la tensiunea din cameră. Tapetul înflorat, care păruse agreabil, acum își scutura praful spre covorul tern. Ceainicul se răcise, iar maiorul aproape că simțea cum se coagula caimacul la suprafața cănii cu lapte. Dintr-odată îl sperie la culme gândul că și-ar fi putut petrece restul vieții numai în astfel de camere.

– Am impresia că nu este fericită acolo unde se află, spuse Grace. Ar trebui să vezi ce face, când mergi în Scoția. Nu aveai de gând să participi la o vânătoare?

– Nu este treaba mea să intervin.

– Păcat că nu te poți duce la ea să o aduci înapoi. Poate că ea este domnița ta aflată la ananghie.

– Viața nu este un film de Hollywood, răspunse el iritat. Se întreba de ce îl tot împingea astfel de la spate. Chiar nu-și dădea seama că era pregătit să-i declare ei afecțiunea?

– Întotdeauna te-am admirat pentru că ești o persoană rațională, i se confesă ea. Uneori nu-ți place să spui ce ai pe suflet, dar îmi dau seama că de obicei știi ce

trebuie făcut. Maiorul simți că nu urma tocmai un compliment, însă Grace se abținu, oftând resemnată: Poate că nici unul din noi nu știe ce trebuie făcut.

– Și tu ești o femeie rațională. Nu am venit aici ca să vorbesc despre doamna Ali. A fost alegerea ei, și este momentul să merg mai departe și să-mi fac propriile alegeri. Haide, te rog, așază-te, dragă Grace.

Bătu ușor cu mâna pe fotoliul de lângă el, iar ea veni și se așeză, murmurând:

– Vreau să fii fericit, Ernest. Toți meritățm asta.

El îi luă mâna și o bătu ușor.

– Ești foarte bună cu mine, Grace. Ești inteligentă, atrăgătoare și un sprijin de nădejde. De asemenea, ai un suflet de aur și nu-ți place să bârfești. Orice bărbat cu capul pe umeri ar fi fericit să te aibă drept parteneră.

Grace râse, dar lacrimile îi jucau în ochi.

– Of, Ernest, cred că ai enumerat cele mai bune însușiri pentru o vecină și cele mai proaste pentru o posibilă pasiune.

Pentru o clipă, maiorul rămase șocat de cuvântul „pasiune", care păru să traverseze dintr-un foc mai multe bariere conversaționale. Își simți obrajii devenind stacojii.

– Poate că noi doi suntem prea... maturi... pentru alte însușiri mai impetuoase, bâigui el, încercând să găsească un sinonim elegant pentru „bătrâni".

– Vorbește în numele tău, îl dojeni ea cu blândețe. Eu nu vreau să-mi asum rolul de trandafir uscat și să accept că viața trebuie să fie călduță și rezonabilă.

– La vârsta noastră, există cu siguranță lucruri mai bune care să ne lege, care să susțină o căsnicie, decât flacăra scurtă a pasiunii.

Grace ezită, și amândoi simțiră greutatea cuvântului atârnând între ei. O lacrimă îi coborî pe obraz; maiorul observă că ea continua să nu se pudreze și că era frumoasă chiar și în lumina puternică din încăpere.

– Te înșeli, Ernest, murmură ea într-un final. Nu există altceva în afară de scânteia pasiunii. Fără ea, doi oameni care trăiesc împreună pot fi mai singuri decât dacă ar trăi fiecare în partea lui de lume.

Vocea ei avea o finalitate calmă, de parcă el deja se îmbrăca și o părăsea. Cu toate acestea, un spirit de contradicție, sau poate doar mândria, îl făcea să se opună cu încăpățânare evidenței.

– Am venit aici, în această seară, pentru a-ți oferi compania mea, spuse el. Speram să se ajungă la mai mult.

Nu putea pronunța cuvântul „căsătorie", fiindcă își dorise o creștere mai treptată a gradului de intimitate și nu pregătise nici o declarație irevocabilă.

– Nu pot fi cu tine, Ernest. Țin foarte mult la tine, dar nu vreau să fac nici un compromis pentru anii care mi-au mai rămas. Se șterse la ochi cu dosul palmei, ca un copil, și zâmbi. Ar trebui să te duci după ea.

– Nici ea nu vrea să fie cu mine, șopti el, cu o tristețe care confirma pe deplin teoria lui Grace.

O privi înfricoșat, dar ea nu păru supărată.

– Nu ai cum să știi asta dacă nu o întrebi, nu crezi? Stai să-ți aduc adresa ei.

Grace se înconjură cu brațele, privindu-l cum încerca să-și îmbrace haina fără a atinge vreunul dintre tablourile atârnate pe pereții din holul strâmt. Lovi însă o poză în ramă neagră, ce înfățișa o oaie pe un colț de stâncă, și o făcu să balanseze,

iar Grace se repezi înainte ca să o prindă. Apropierea fizică îl făcu să se rușineze de comportamentul său meschin și să-i pună o mână pe braț. Pentru o clipă, tot ce își spuseseră rămase în balanță; trebuia doar să o strângă ușor, și hotărârea ei de a-l respinge s-ar fi destrămat. Cât de fragilă este dragostea, gândi el, dacă planurile sunt făcute, stricate și refăcute în aceste momente de slăbire a rațiunii. În clipa următoare însă, Grace se îndepărtă de el și rosti:

– Ai grijă la treaptă, este înghețată.

Maiorului îi veni în minte un comentariu spiritual prin care ar fi invitat-o să-i dea o palmă, dar se răzgândi.

– Ești o femeie remarcabilă, Grace, spuse el.

Apoi își încovoie umerii în fața frigului și a propriilor greșeli și păși în noapte.

Nu-i putea comunica prin telefon lui Roger că, în drum către Scoția, aveau să facă un ocol pentru o vizită la doamna Ali. Așadar, cu o duminică înainte de plecare, maiorul bătu ușor la ușa fiului său. Înghețul încă persista, iar soarele era doar o promisiune foarte vagă pe cerul dimineții; maiorul își suflă în palme și tropăi înfrigurat în timp ce privea mâhnit jardinierele cu ilice și trandafiri albi uscați, rămași de la Crăciun. Și geamurile păreau murdare, iar noroiul de pe trepte sugera că nimeni nu mai avea grijă de casă după plecarea lui Sandy.

Mai bătu o dată, sunetul reverberând ca o împușcătură înfundată, după care văzu cum se mișcă o draperie la un geam al casei de vizavi. În cele din urmă, după o succesiune de zgomote de pași, uși trântite și o înjurătură înăbușită, Roger deschise ușa învelit cu o pilotă peste pijamaua de flanelă.

– Nu te-ai trezit? întrebă maiorul supărat. Este ora unsprezece!

– Scuze, sunt un pic mahmur, spuse tânărul, lăsând ușa larg deschisă și îndreptându-se către living, unde se aruncă pe canapea, gemând.

– Vrei să-ți faci un obicei din asta? Tatăl lui se uită în jur. Cutii cu mâncare la pachet se sleiau pe măsuța de cafea. Bradul de Crăciun își păstrase negrul intens, dar suportul era prăfuit, canapeaua și șezlongul, altădată perfect aliniate, stăteau acum pieziș pe covor, la fel de năucite ca și Roger. E un adevărat dezastru aicil

– Nu țipa, te rog frumos, nu țipa, spuse Roger, ducându-și mâinile la tâmple. Simt că-mi sângerează urechile.

– Dar nu țip. Presupun că n-ai luat micul dejun. De ce nu te îmbraci până strâng eu puțin pe-aici și fac niște pâine prăjită?

– Ah, lasă ordinea. Am o menajeră care trebuie să vină mâine.

– Chiar așa? replică maiorul. Doamne, tare cred că-i mai plac zilele de luni.

După ce terminase toată apa caldă din boiler, Roger intră frecându-se la ochi în bucătărie, mirosind a gel de duș scump, fără îndoială ambalat într-un recipient de aluminiu strălucitor, cu design sportiv. Se îmbrăcase cu niște blugi strâmți și un pulover mulat. Avea picioarele goale, iar părul său era pieptănat pe spate în șuvițe late, țepene. Maiorul, care întindea pe pâinea prăjită ultimele resturi de înlocuitor de margarină, se opri.

– Cum de ai atâtea haine de firmă și în frigider n-am găsit decât niște lapte stricat?

– La Londra, toate lucrurile și mâncarea obișnuită îmi sunt livrate acasă, explică tânărul. Vine o fată și mi le pune unde trebuie. Adică, nu mă deranjează să mă duc la magazinul de delicatese să adulmec niște brânză Gouda veche, dar cui îi place

să-și piardă timpul cumpărând cereale și detergent de vase?

– Dar ceilalți oameni cum crezi că se descurcă?

– Își petrec toată viața bătând magazinele cu o sacoșă mică de rafie, presupun. Sandy se ocupa de asta înainte, iar eu n-am avut timp să pun în funcțiune un sistem de când ne-am despărțit, atâta tot. Luă o bucată de pâine prăjită, iar maiorul îi turnă ceai fără lapte, cu o felie de portocală ușor deshidratată. Presupun că nu vrei să-mi cumperi câte ceva, să zicem, vinerea, nu? adăugă el.

– Nu, nu pot, spuse maiorul. Punga mea de rafie și așa e cam prea plină.

– Nu asta am vrut să spun. Nu am niște aspirină în dulap? Maiorul, care îi făcuse inventarul tuturor dulapurilor și pusese toate vasele murdare în mașina de spălat înainte ca fiul său să se clătească de clăbuci, îi dădu un flacon mare cu aspirină și un pahar de apă. Mulțumesc, tată, zise Roger. Dar, oricum, de ce te-ai trezit atât de dimineață?

Maiorul îi explică, într-un mod cât mai vag cu putință, că trebuiau să plece mai devreme joi pentru a face o vizită unei cunoștințe, în drum spre Scoția, și că era necesar să se trezească odată cu răsăritul soarelui.

– Nici o problemă, spuse Roger.

– Având în vedere cât de greu mi-a fost să te scol la ora unsprezece, am nevoie de ceva mai multe asigurări.

– Nu este nici o problemă, pentru că nu vin cu tine. Lui Gertrude i s-a cerut să plece mai devreme și m-a rugat să mă duc cu ea.

– Te duci cu Gertrude? repetă maiorul.

– Ar trebui să te bucuri, am comandat un întreg picnic pentru călătorie. O să pun

în coș minipateuri cu carne, *confit de canard* pe chifle cu sos de vișine, iar la final, două pahare de șampanie rece. Își frecă mâinile cu o încântare anticipată. Nimic nu e mai potrivit ca un drum lung pentru evoluția unei aventuri romantice.

– Dar tu ai cerut să vii cu mine. Mă bazam pe faptul că o să șofăm cu schimbul, ca să nu fim nevoiți să ne oprim.

– Oricum, niciodată nu ți-a plăcut să te oprești, spuse Roger. Țin minte data aceea când am fost în Cornwall și că nu ai vrut să te oprești ca să mă duc la veceu până nu am ajuns la Stonehenge. M-am ales cu o infecție urinară pe cinste.

– Întotdeauna îți exacerbezi amintirile, bombăni maiorul. Doar a trecut repede după ce ți-am dat antibiotice, nu? Și, în plus, ți-am cumpărat un iepure.

– Mulțumesc, dar o prefer pe Gertrude oferindu-mi un copan de rață. Așa evit și pietrele la rinichi.

– Nu crezi că este imoral de devreme să începi altă relație? Sandy nici n-a plecat bine.

– A fost alegerea ei. Maiorul zâmbi îndurerat, recunoscând cuvintele pe care le rostise fiul său. N-am de gând să las iarba să crească, adăugă acesta. Vinzi la prețul pieței și cumperi în altă parte, cum zicem noi despre o afacere proastă.

– Dar uneori este o greșeală să le lași să-ți scape, băiete. În unele cazuri trebuie să insiști.

– Nu și acum. Își privi tatăl pieziș și apoi își lăsă capul în jos, nefiind convins că acesta ar fi dorit să-i audă confidențele stânjenitoare.

– Aș vrea să știu și eu ce s-a întâmplat, spuse maiorul, întorcându-se să spele vasele. Întotdeauna fusese mai ușor să-l facă pe Roger să vorbească atunci când

mergeau cu mașina sau când făceau o altă activitate care nu presupunea contactul vizual. Chiar începuse să-mi placă de ea.

– Am dat-o în bară și nici măcar nu mi-am dat seama, mormăi Roger. Credeam că ne puseserăm de acord cu tot. De unde să știu ce voia dacă nici ea nu a aflat decât când era deja prea târziu?

– Ce voia?

– Cred că voia să ne căsătorim, dar n-a zis-o niciodată, explică tânărul cu gura plină de pâine prăjită.

– Și acum este prea târziu?

Când Roger luă iarăși cuvântul, bravada sa caracteristică fusese înlocuită de o notă de seriozitate.

– Am avut și un mic incident. Nu mare lucru. Ne-am descurcat, zise el, după care îi întoarse spatele maiorului. Am fost și la clinică, am făcut tot ce trebuia făcut.

– La clinică? Maiorul nu știu cum să întrebe mai simplu.

– La o clinică pentru femei. Nu face mutra asta. În zilele noastre e un lucru perfect acceptabil, femeia are dreptul să aleagă. Asta și-a dorit. Făcu o pauză și apoi schimbă tonul. Ei, bine, am discutat despre asta și a fost de acord. Adică, i-am spus că este cea mai responsabilă variantă în această fază a carierelor noastre.

– Când s-a întâmplat asta?

– Am aflat în preziua balului. Am rezolvat situația înainte să venim aici de Crăciun, însă nu mi-a zis nici măcar o dată că nu vrea să o facă – de parcă eu aveam puteri magice să citesc gândurile oamenilor, ca un Sherlock Holmes în rol de mediu.

– Cred că încurci două concepte, spuse maiorul, distras de metafore.

– Nu m-am încurcat deloc. Mi-am făcut un plan și m-am ținut de el, iar totul părea că merge strună.

– Sau așa ai crezut tu.

– Dar ea n-a spus absolut nimic, insistă Roger. Poate că uneori era cam tăcută, dar eu nu aveam de unde să știu ce-i trece prin minte.

– Nu ești primul bărbat incapabil să descifreze comunicarea subtilă a femeilor. Ele au impresia că ne fac semne de avertizare de pe un vas, dar noi nu vedem decât marea calmă, și, în mod inevitabil, toată lumea se îneacă.

– Da, cred că ai dreptate, spuse Roger, după care adăugă: I-am propus să ne căsătorim, știi? În Ajunul Crăciunului, înainte de petrecerea de la Dagenham. M-am simțit foarte prost pentru toată situația și eram gata să fac primul pas către continuarea planurilor noastre. Încerca să sune nonșalant, dar vocea spartă îl trădă. Maiorul, năpădit brusc de un val de sentimente, simți nevoia să-și șteargă mâinile cu un prosop. Vreau să spun că i-am propus să mai încercăm o dată anul viitor, dacă aș fi fost promovat după afacerea Ferguson. Oftă și în ochii lui apăru o privire visătoare, care putea fi semnul unei emoții. Poate un băiat mai întâi – nu că am putea controla aceste lucruri. Un băiat pe nume Toby și apoi o fată – mi-ar fi plăcut s-o cheme Laura sau, poate, Bodwin – și i-am zis că putem folosi dormitorul mic drept camera copiilor, după care să construim și o sală de joacă, așa, ca la școală. Cu un aer confuz, mărturisi: Atunci m-a plesnit.

– Nu, Roger, zi-mi că nu...

– Eu îi cer mâna, iar ea se comportă de parcă aș fi pus-o să mănânce carne de

om. Eu îi spun ce speranțe și ce planuri am, iar ea începe să țipe la mine că sunt atât de superficial, că și momeala pentru pește s-ar putea îneca în profunzimea mea. Sincer să fiu, nici n-am înțeles metafora asta.

Maiorul își dori să fi știut toate astea în seara când o vizitase pe Sandy. Își dori să-i fi spus ceva la bal, când doamna Ali intuise că fata era tulburată. Poate că ar fi reușit să remedieze situația atunci. Se întrebă dacă nu cumva era vina lui că Roger avea sensibilitatea unui zid de beton.

– Cred că nu ți-ai ales bine momentul, spuse el încet.

Simți o ușoară strângere de inimă pentru fiul său și se întrebă când sau cum greșise, ori dacă uitase să-l învețe ce înseamnă compasiunea.

– Oricum, cine are nevoie de astfel de drame? întrebă Roger. Am avut suficient timp să meditez la asta, iar acum chiar mă gândesc să-mi încerc norocul cu Gertrude. Păru mai vesel. În plus, sunt destule avantaje când ai un nume vechi, nobil, iar ea m-a adorat dintotdeauna. În condițiile adecvate, aș putea chiar s-o fac foarte fericită.

– Nu poți negocia dragostea ca pe-o tranzacție comercială! replică îngrozit maiorul.

– Într-adevăr, admise tânărul. Cu un aer fericit, începu să caute în pungă după un măr. Dragostea este ca un mare bonus pe care speri să-l primești după ce negociezi restul condițiilor contractuale.

– Nu ești deloc poetic, dragă Roger, decise tatăl său resemnat.

– Ce zici de „Trandafirii-s roșii/ Frunzele-s ude/ Sandy a plecat/ Dar merge și Gertrude"?

– Nu, chiar nu merge. Dacă nu simți nici o scânteie de pasiune pentru Gertrude, nu vă legați unul de celălalt. Doar o să vă condamnați amândoi la o viață de singurătate.

Zâmbi strâmb, auzind cum repeta cuvintele lui Grace de parcă ar fi fost ale lui. Acum el le oferea pe post de sfat, când de-abia le primise, la rândul său, ca pe o revelație. Astfel, gândi el, toți oamenii fură și apoi se mândresc cu perlele sclipitoare din ideile altora, precum ciorile cu mici bucățele de sticlă.

În timp ce Maiorul se pregătea de plecare, Roger îl întrebă brusc:

– Dar tu unde te duci, de fapt? Cine este cunoștința asta pe care ții morțiș s-o vizitezi?

– Cineva care s-a mutat în nord. Grace m-a rugat să văd ce mai face.

– E femeia aceea, nu? spuse Roger, îngustându-și privirea. Cea cu nepotul fanatic.

– Numele ei este Jasmina Ali, răspunse maiorul. Te rog să fii mai respectuos și să-i reții numele.

– Ce faci, tată? Nu ți-a ajuns pățania de la clubul de golf? Nu e pentru tinel

– Greșit. Poți să zici că poezia nu-i pentru cimpanzei, într-adevăr. De fapt, sfaturile tale romantice sunt o idee proastă, chiar îngrozitoare. Faptul că mă duc să-mi petrec o oră în vizită la o veche prietenă este o idee bună și, în același timp, nici că te privește pe tine.

– Veche prietenă, pe naiba! Am văzut cum o priveai la bal. Toată lumea a știut că erai gata să te faci de râs.

– Și „toată lumea" a strâmbat din nas, desigur. Singurul motiv este, fără îndoială,

culoarea pielii.

– Ba deloc, spuse Roger. După cum mi-a spus chiar secretarul clubului, în particular, nu este nici pe departe vorba de culoare, ci de faptul că nici unul dintre membri nu se ocupă de comerț.

– Clubul și membrii lui pot să se ducă dracului, răbufni maiorul. M-aș bucura să-i văd că mă dau afară.

– Doamne, te-ai îndrăgostit de ea. În timp ce tatăl lui, încă în faza de negare, se străduia să găsească un răspuns convenabil, Roger continuă: Dar ce naiba încerci, de fapt, să obții?

Maiorul simți la adresa propriei odrasle o furie incredibilă, cum nu mai simțise niciodată în viața lui, care îl provocă să fie sincer.

– Spre deosebire de tine, care trebuie să faci o analiză a profitului oricărei interacțiuni sociale, spuse el, eu nu știu ce vreau să obțin. Știu doar că trebuie să încerc să o văd. Asta înseamnă dragostea, Roger. Când o femeie îți alungă toate gândurile lucide din minte, când nu poți să născocești stratageme romantice și metodele clasice de manipulare nu-ți mai sunt de folos, când toate planurile tale atent concepute nu mai au nici o însemnătate și tot ce mai poți face este să rămâi mut în prezența ei. Speri să i se facă milă de tine și să-ți arunce câteva cuvinte amabile, care să umple golul din capul tău.

– O să zboare porcul înainte să rămâi tu fără cuvinte, spuse Roger, dându-și ochii peste cap.

– Mama ta m-a lăsat mut când ne-am întâlnit pentru prima oară. Mi-a luat toate replicile amuzante de pe limbă și m-a lăsat cu gura căscată ca pe un prostănac.

Maiorul își aminti rochia ei albastră și subțire pe fundalul pajiștii de un verde intens și felul cum soarele la apus îi contura părul. Ea își ținea sandalele într-o mână și un pahar mic de punci în cealaltă, și se strâmba de dulceața lipicioasă a acelei băuturi îngrozitoare. El era atât de vrăjit privind-o, încât se pierduse în mijlocul unei anecdote complicate și roșise la auzul râsetelor prietenilor săi, care așteptau finalul bancului. Nancy își făcuse loc în acel cerc și îl întrebase direct: „Mai e și altceva de băut în afară de acadeaua asta topită?" În urechile lui sunase precum o poezie, și o dusese în cămara gazdei, de unde scosese din ascunzătoare o sticlă de scotch. Apoi, o lăsase doar pe ea să vorbească, în timp ce el încerca să nu se uite prea mult la rochia care i se lipea de piramidele moi ale sânilor ca o eșarfă care alunecă în permanență de pe statuia din marmură a unei nimfe a pădurilor.

– Ce părere ar avea mama dacă ar ști că alergi prin toată Anglia după o vânzătoare? întrebă Roger.

– Dacă mai rostești cuvântul „vânzătoare" o singură dată, o să te pocnesc, îi promise maiorul.

– Dar dacă te însori cu ea și trăiește mai mult decât tine? Ce se întâmplă dacă nu renunță la casă și... de fapt, după cât tam-tam ai făcut pentru puști, nu înțeleg cum ai putea să lași totul pe mâna unei necunoscute.

– A, deci nu e vorba de loialitate, ci de patrimoniu!

– Nu contează banii, ci ideea de principiu, replică tânărul indignat.

– Lucrurile de genul acesta nu sunt niciodată simple, Roger. Și, apropo de mama ta, erai și tu acolo când m-a implorat să nu rămân singur dacă întâlnesc pe cineva la care să țin.

– Era în agonie. Te-a implorat să te recăsătorești și i-ai jurat că n-o vei face. Pe mine, personal, m-a enervat faptul că ați pierdut atâta timp făcându-vă niște promisiuni patetice pe care știați amândoi că nu aveați cum să le respectați.

– Mama ta a fost o femeie extrem de generoasă. Își lua în serios cuvântul dat.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, iar maiorul se întrebă dacă nu cumva Roger simțea și el mirosul fenolului și al trandafirilor de pe noptieră, dacă nu vedea iarăși lumina verzuie a camerei de spital și chipul lui Nancy, slab și frumos ca al unei sfinte dintr-o pictură medievală, la care doar ochii ardeau plini de viață. Amândurora le venise foarte greu, în acele ultime ore, să găsească vorbe care să nu fie doar simple platitudini. În fața nemiloasei morți, care părea atât de aproape și totuși imposibilă, maiorul își înghițise cuvintele, de parcă gura i-ar fi fost plină de paie uscate. Poemele și citatele, pe care le folosise să-i aline pe alții prin acele inutile bilețele de condoleanțe și în câte un elogiu ocazional, păreau amăgitoare și un exercițiu al propriei vanități. Atunci nu putu decât să strângă mâna fragilă a soției sale și să-și repete în minte un vers din Dylan Thomas: „Nu te lăsa plutind în noaptea umbrelor de veci..."

– Te simți bine, tată? N-am vrut să fiu dur, spuse Roger, făcându-l să clipească de parcă abia s-ar fi trezit.

Își concentră privirea și prinse cu o mână spătarul canapelei.

– Mama ta nu mai este, Roger. Nici unchiul Bertie nu mai este. Nu cred că mai am timp de pierdut.

– Poate că ai dreptate. Tânărul păru să cadă pe gânduri o clipă, fapt care îl miră pe maior, după care ocoli canapeaua și îi întinse mâna. Uite, îți urez mult succes

cu prietena ta, spuse el. Acum, ce-ar fi să-mi urezi și tu succes la vânătoarea lui Ferguson? Știi bine cât de mult înseamnă această afacere pentru mine.

– Apreciez gestul, zise maiorul strângându-i mâna. Cuvintele astea înseamnă enorm pentru mine. Îți urez mult succes, fiule. O să fac tot ce pot ca să te ajut.

– Chiar speram să zici asta. De vreme ce mă duc mai devreme, s-ar putea să fie niște cocoși sălbatici pe acolo, din ce povestește Gertrude. Prin urmare, ce-ar fi să-mi dai mie puștile?

În timp ce se îndepărta la volan de casa lui Roger, după ce-i lăsase cutia cu arme, maiorul se lăsă pradă sentimentului trist că fusese încă o dată manipulat. În mintea lui, imaginile se derulau într-o repetiție obositoare. Roger ghemuit într-o barcă în ceața zorilor de zi. Roger ridicându-se ca să tragă către un stol de rațe sălbatice care plutea pe cer. Roger împiedicându-se de banca de metal din spatele său și căzând neîndemânatic în barcă. Roger scăpând arma care, cu un pleoscăit discret, se pierdea în adâncurile fără fund ale lacului scoțian.

Capitolul 21

Maiorul se întreba dacă Don Quijote sau Sir Galahad ar fi fost capabili să-şi menţină ardoarea cavalerească a misiunii lor romantice în cazul în care ar fi fost forţaţi să se târască bară la bară prin peisajul interminabil pigmentat de ambuteiaje, camioane zgomotoase şi spaţii de servicii anoste şi sterile. Se gândi la aceste exemple ilustre în timp ce îndura cu stoicism deplasarea pe centura urâtă de beton a autostrăzii M25 din Londra; măcar avea rolul să înfrâneze imboldul suburbiilor moleşite de a se revărsa şi de a sufoca ce mai rămăsese din zona rurală. Încercă să nu-şi piardă curajul pe măsură ce sudul rămânea în spate şi trebuia să facă faţă cursei nebuneşti între tirurile imense care goneau spre nord ca şi cum ar fi avut de străbătut două mii de kilometri, transportând organele unor donatori, nu ceai rece, pui congelaţi şi obiecte electrocasnice.

În lumina fluorescentă şi mirosul slab de clor dintr-o anonimă zonă de servicii din centrul Angliei, unde nu mai era decât un alt bătrân cărunt cu o tavă de plastic, începu să fie copleşit de îndoieli. Nu anunţase pe nimeni că urma să vină. Ce făcea dacă doamna Ali nici măcar nu era acasă? Chemarea de sirenă a Scoţiei, cu promisul banchet la castel şi vânătoarea prin iarba înaltă, aproape că-i luase minţile, dar, în timp ce apăsa cu prea mare vigoare pe cutia unui mic recipient de plastic şi se stropea cu lapte pe haină, îşi dădu seama că tocmai doamna Ali era cea care făcea ca lumea să fie un pic mai puţin anonimă. Îl făcea pe el să fie un pic mai puţin anonim. Aşa că îşi bău ceaiul cu înghiţituri mari – lucru deloc dificil, având în vedere că era de-abia dezmorţit – şi ieşi grăbit ca să pornească iar la drum.

Se simțea cam stânjenit în timp ce străbătea agale orașul, căutând strada și numărul casei din scrisoarea pe care i-o dăduse Grace. Scrisul frumos al doamnei Ali era mototolit între degetele lui și volan, în timp ce confrunta iarăși și iarăși foaia subțire cu plăcuțele stradale. Trecătorii erau, în majoritate, femei cu pielea închisă la culoare, cu bebeluși sau copii mai mari pe care-i țineau de mână. Unele purtau șalul musulmanelor practicante. Altele purtau jachete sport scurte și umflate, cu puf, și cercei de aur, foarte la modă printre femeile de pretutindeni. I se păru că vede câteva capete răsucindu-le să-l privească, atunci când trecu pe lângă un grup de tineri, adunați în jurul unei mașini decapotabile. Trecu pe lângă casă, dar îi era prea rușine să mai facă o dată turul străzii, așa că se strecură într-un loc liber de parcare.

Strada lungă era ancorată la un capăt de două vile victoriene mari, acum degradate și părăsite, iar în celălalt capăt, un zid înalt indica perimetrul unui ansamblu rezidențial din cărămidă roșie, plin de blocuri cu șase etaje și de case înguste, și ele cu etaj. Ramele metalice ale geamurilor și ușile de la intrare simple, vopsite în una din aceleași trei culori, sugera limitele, atât artistice, cât și bugetare ale autorităților locale. Între acești reprezentanți ai maximului și ai minimului erei industriale se afla un lung șir de case tip duplex, construite pentru clasa mijlocie de dinainte de război, care avea aspirații de mărire: trei dormitoare, două salonașe și instalații de apă interioare, toate întreținute de o menajeră „zilnică".

Unele dintre aceste case fuseseră drastic „îmbunătățite" în zilele lor de glorie, și erau de nerecunoscut după geamurile lor termopan cu rame din plastic, anexele laterale ca niște cutii și ușile de la intrare din sticlă. Puținele ferestre care își

păstraseră cercevelele aveau vopseaua cojită și draperii variate, care sugerau faptul că aparțineau unor camere închiriate separat. În opinia maiorului, cel mai grav era că multe dintre imobile, arătoase sau nu, își reduseseră grădinile și le pavaseră, astfel încât să se poată parca mai multe mașini, până aproape de ferestre.

Casa familiei Ali era una dintre cele mai prospere. Își păstrase o jumătate de grădină, cu zonă cu pietriș, unde era parcată o mașină sport cu două locuri. Efectul elegant al mașinii și al tocurilor proaspăt vopsite în alb era umbrit de casa vecinilor, care avea pe stâlpii de la poartă delfini în salturi și obloane mov ce acopereau niște ferestre cu rame din lemn închis la culoare.

Maiorul tocmai formula un gând dezaprobator față de acest exces în mod evident străin de Anglia, când o femeie albă cu părul vopsit în șuvițe și cu o jachetă roz de blană, asortată la blugi verzi și cizme negre de piele, ieși pe ușa de la intrare și plecă apoi cu o mașinuță verde pe a cărei bară era lipit un autocolant cu „Ador Ibiza".

Cerându-și scuze în minte tuturor celorlalți vecini, maiorul porni către ușa grea de stejar a casei familiei Ali, după care se opri în prag, uitându-se la cercul de alamă al ciocănelului de la ușă. Își aminti cum stătuse alături de doamna Ali în fața clubului de golf, amândoi cuprinși de emoțiile anticipării. Acum era sigur că viața nu se ridica niciodată la nivelul așteptărilor și deveni tot mai convins că ziua de astăzi urma să fie un adevărat dezastru. Se uită în urmă, zicându-și că încă putea s-o ia la goană până la mașină. Văzu un tânăr pe bicicletă care mesteca gumă și se holba la el. Maiorul dădu din cap în semn de salut și, simțindu-se prea jenat pentru a mai da înapoi, se întoarse și bătu la ușă.

Îi răspunse o tânără însărcinată. Avea părul tuns modern, adunat lejer sub o eșarfă, și o rochie neagră și moale, de gravidă, deasupra colanților cu model în alb și negru. Fața ei cafenie era atrăgătoare, dar lipsită de finețe, semănând destul de bine cu Abdul Wahid.

– Da? întrebă ea.

– Bună ziua, sunt maiorul Ernest Pettigrew. Am venit să vorbesc cu doamna Ali, rosti el pe un ton foarte autoritar.

– Sunteți din partea consiliului local?

– Doamne, Dumnezeule, nu! De ce, par a fi de la consiliu? Tânăra îi răspunse cu o privire afirmativă. Sunt prieten cu doamna Ali, adăugă el.

– Mama s-a dus până la magazin, spuse femeia. Vreți s-o așteptați?

Nu deschise însă ușa mai mult și nici nu se dădu la o parte, iar maiorul își dădu seama că era privit cu o foarte mare doză de neîncredere.

– Ah, nu am venit pentru mama dumneavoastră, explică el, înțelegându-și greșeala. Aș dori să o văd pe doamna Jasmina Ali, din Edgecombe St. Mary.

– Ah, ea, veni răspunsul laconic. După o pauză, tânăra îi spuse: Mai bine intrați și o să-l sun pe tata.

– Dar dumneaei este aici? întrebă maiorul în timp ce era condus în salonașul destinat musafirilor.

Două canapele erau așezate față în față, alături de un mic șemineu pe gaz, fiecare dintre ele acoperită cu o cuvertură de mătase stacojie cu trandafiri și peste aceasta cu huse transparente de vinil. Două carpete cu model și o pictură mare abstractă,

care sugera un peisaj în albastru și gri, împodobeau pereții zugrăviți în crem. Nu exista nici o carte, iar diferitele măsuțe erau decorate cu bucăți de roci, cristale și boluri pline cu semințe uscate și crenguțe aromatice. La bovindou atârnau jaluzele albastre, confecționate dintr-un material de calitate; vizavi de fereastră erau ușile franțuzești mate, cu draperii albastre lungi până în podea, care duceau către o altă cameră. Cel mai frumos element decorativ de acolo era un covor oriental, o demonstrație splendidă de lucru manual, țesut dintr-o mie de bucăți diferite de mătase albastră. Maiorul își zise că încăperea ar fi fost pe gustul cumnatei lui, Marjorie, care, deși nu ar fi folosit nicicând husele de plastic pentru mobilă, în secret ar fi tânjit după o asemenea dovadă de eleganță ferită de pete.

– O să vă aduc niște ceai, spuse femeia. Vă rog să așteptați aici.

Plecă, închizând ușa după ea. Maiorul alese unul din cele două scaune mici, cu spătarul drept, aflate la un capăt al canapelelor. Erau alarmant de fusiforme, dar nu avea încredere să stea pe canapea, din pricina zgomotelor pe care le-ar fi scos pantalonii lui pe husa de plastic. În cameră domnea o liniște deconcertantă. Zgomotele străzii erau înăbușite de geamurile termopan duble și nu exista vreun ceas care să ticăie pe polița căminului. Nu era nici măcar un televizor, chiar dacă maiorului i se păru că aude clinchetele unei emisiuni de divertisment. Ascultă cu atenție și i se păru că undeva mai în adâncul casei, dincolo de ușile franțuzești, exista un televizor deschis.

Se ridică de îndată ce ușa către hol se deschise. Era tânăra, care se întorsese cu o tavă din alamă pe care erau un ceainic și două pahare în suporturi de argint. După ea se strecurară chicotind și doi copilași, care îl priviră pe musafir ca și cum ar fi

fost un exponat la grădina zoologică.

– Tata ajunge acasă curând, spuse tânăra, indicându-i maiorului să se aşeze. Chiar doreşte să vă cunoască, domnule... cum vă numiţi?

– Maior Pettigrew. Dar doamna Ali nu este acasă?

– Tata va ajunge aici imediat, repetă ea, turnându-i o ceaşcă de ceai. Apoi, în loc să-şi toarne şi ei, îi alungă pe copii afară din cameră şi plecă, închizând cu atenţie uşa.

Se mai scurseră câteva minute în tăcere. Maiorul simţi greutatea camerei apăsându- pe creştet şi presiunea timpului trecându-i prin degete. Refuză să se uite la ceas, dar îşi imagină cum toţi ceilalţi invitaţi ajungeau în Scoţia. Fără îndoială, era oferit un bufet rece, iar oaspeţii îşi lăsau hainele la garderobă sau se plimbau în jurul lacului. Nu văzuse cum arăta castelul lui Ferguson, dar mai mult ca sigur avea atât un lac, cât şi un bufet rece. Aceste două elemente erau esenţiale. În această cameră, pe de altă parte, nu avea nici un punct de sprijin. Pentru el, totul era nefamiliar şi, prin urmare, foarte obositor. Brusc, se auzi o cheie în uşa principală şi mişcare în hol, apoi şoapte apăsate, însoţite de zgomotul hainelor atârnate în cuier şi al pantofilor aşezaţi la locurile lor.

Uşa se deschise din nou şi apăru un bărbat lat în umeri, cu păr negru tuns scurt şi o mustaţă îngrijită. Purta cămaşă şi cravată, iar pe buzunarul de la piept încă avea prins ecusonul de plastic care îl identifica, în mod neaşteptat, cu numele de Dave. Nu era înalt, dar aerul său autoritar şi bărbia dublă îi confereau imaginea unui bărbat aflat la conducerea unei bucăţele de lume.

– Domnul maior Pettigrew? Mă numesc Dave Ali şi sunt onorat să vă găzduiesc

în umila mea casă, spuse el pe un ton care, după cum observase maiorul de-a lungul anilor, era folosit doar de cei care își considerau casa superioară multor altora. Am auzit multe despre dumneavoastră de la fiul meu, care consideră că vă este îndatorat în mare măsură.

– A, deloc, zise maiorul. I se făcu semn cu mâna să se așeze din nou pe scaun și i se oferi o nouă ceașcă de ceai. Nu-i plăcuseră niciodată diminutivele, și considera că Dave era o poreclă nepotrivită pentru acest domn Ali. Fiul dumneavoastră e un tânăr foarte aprig, remarcă el.

– Este impetuos, încăpățânat și ne înnebunește, atât pe mine, cât și pe mama lui, mărturisi Dave, clătinând din cap și mimând disperarea. Ei îi spun că și eu eram la fel la vârsta lui și că nu trebuie să-și facă griji, dar ea îmi răspunde că am forțat-o să pună piciorul în prag pentru a mă îndrepta, în timp ce Abdul Wahid... ei bine, *inshaa'Allah*, și el își va găsi calea după ce se va căsători.

– Așteptăm cu multă nerăbdare, cu toții, s-o revedem pe Jasmina – doamna Ali – când va veni la nuntă, declară maiorul.

– Da, sunt sigur, spuse Dave pe un ton neutru.

– Să știți că are mulți prieteni în sat, continuă celălalt să-l preseze.

– Mi-e teamă că nu va veni, răspunse Dave Ali. Eu și soția mea mergem cu mașina Triumph, în care de-abia reușim să ne punem bagajele. Și apoi trebuie să aibă cineva grijă de mama, care este foarte fragilă, având în vedere că Sheena poate să nască oricând.

– Să înțeleg că aveți anumite dificultăți, începu maiorul. Dar, pentru ceva atât de important ca o nuntă, sigur puteți...

– Soția mea, care este bunătatea întruchipată, domnule maior, a spus „Ar trebui să meargă Jasmina și să rămân eu cu mami și cu Sheena", dar vă întreb, domnule maior, este normal ca o mamă, care muncește șapte zile pe săptămână, să rateze nunta singurului ei fiu?

Rămase fără suflare și își șterse fața cu o batistă, gândindu-se la numeroasele sacrificii ale soției sale.

– Presupun că nu, recunoscu maiorul.

– Și, în plus, va fi o ceremonie foarte liniștită. Dave sorbi din ceai. Eu aș fi fost dispus să intru în faliment pentru ca totul să iasă bine, dar soția mea spune că ei preferă să nu se agite prea mult având în vedere situația. Deci, practic, nu va fi aproape nimic – doar un schimb de daruri, fără vreo fantezie costisitoare. Făcu o pauză și se uită la vizitatorul său, cu o sprânceană înălțată semnificativ. În plus, noi credem că este important ca Jasmina să se rupă complet de trecutul său, dacă dorește să fie fericită în viitor.

– Să se rupă complet de trecut?

Dave Ali oftă și clătină din cap într-o mișcare ce părea inspirată de milă.

– A insistat să poarte o mare povară atunci când a murit fratele meu, spuse el încet. O povară pe care nu ar trebui s-o ducă nici o femeie. Acum, ne dorim doar ca ea să scape de orice responsabilitate și să fie fericită aici, în mijlocul familiei sale, unde putem avea grijă de ea.

– Sunteți foarte generoși.

– Dar obiceiurile vechi persistă, continuă Dave. Eu, cel puțin, de-abia aștept ziua în care să-i pot da afacerea lui Abdul Wahid și să mă pensionez, dar fără îndoială că

și eu voi încurca pe toată lumea și că nu voi accepta ușor să fac ce-mi zic alții.

– Dumneaei este o femeie foarte capabilă, spuse maiorul.

– Noi sperăm că odată cu trecerea timpului va învăța să fie mulțumită aici, acasă. Deja este indispensabilă pentru mama și îi citește în fiecare zi din Coran. Am refuzat s-o trimit la unul dintre magazinele noastre. I-am zis că acum este momentul ei să se relaxeze și să-i lase pe alții să aibă grijă de ea. Este mult mai bine să stai fericit acasă, după cum i-am tot repetat. Fără taxe sau facturi de plătit, fără bilanțuri, fără persoane care se așteaptă să știi toate răspunsurile.

– E obișnuită cu un anumit grad de independență, remarcă musafirul.

– Văd că începe să se acomodeze. Nu i-a mai sugerat bietei mele soții noi moduri de a administra sistemele de inventariere. În schimb, este obsedată să-și facă propriul abonament la bibliotecă.

– Abonament la bibliotecă?

– Eu nu știu cine mai are timp de citit, mormăi Dave. Dar dacă dorește, i-am spus că poate să-și facă. Noi suntem foarte ocupați acum, cu nunta și cu deschiderea unui Super-Center luna viitoare, dar soția a promis că o va ajuta să obțină o viză de flotant și apoi o să poată sta acasă toată ziua să citească.

Îi întrerupse o agitație din hol. Maiorul nu reuși să distingă vreun cuvânt, dar auzi o voce cunoscută strigând: „E ridicol. Pot să intru dacă vreaul" Ușa se deschise și doamna Ali, încă îmbrăcată cu haină și eșarfă și ținând în brațe o pungă de cumpărături, apăru în cadrul ei. Avea obrajii roșii, fie din cauza discuției, fie din cauză că venise de afară, și îl privi de parcă era înfometată să-l cuprindă cu ochii dintr-odată. În spatele ei, tânăra însărcinată șopti ceva care o făcu pe doamna Ali să tresară.

– Las-o să vină, Sheena, spuse Dave, ridicându-se și făcându-i semn să plece. Nu-i nici o problemă să salute un vechi prieten al unchiului tău, Ahmed.

– Chiar dumneata ești, exclamă ea. Am văzut o pălărie pe hol și mi-am dat seama imediat că e a dumitale.

– Nu știam că ți-ai terminat treburile prin oraș, zise cumnatul ei. Domnul maior a făcut un popas în drum spre Scoția.

– Trebuia să trec să te văd, murmură acesta. Simțea nevoia disperată să o ia de mână, dar își reținu impulsul.

– Tocmai îi spuneam domnului maior cât de mult îți place să citești, interveni Dave. Fratele meu obișnuia să-mi povestească, domnule maior, cum Jasmina se îngropa în cărți. „Și ce dacă eu fac ceva mai multă treabă, iar ea citește? Ea este intelectuală", zicea el. Rosti cuvântul „intelectuală" cu o undă neîndoielnică de sarcasm, și maiorul fu cuprins de o repulsie intensă față de acest bărbat. Îmi pare rău doar că a muncit atât de mult, adăugă Dave, ștergându-se din nou cu batista. A plecat atât de devreme dintre noi.

– Asta e josnic chiar și pentru de tine, replică doamna Ali pe un ton scăzut. Urmă o pauză, în care cei doi se priviră cu fălcile încleștate. Sheena mi-a spus că aveai o întâlnire de afaceri, urmă ea.

– Sheena este foarte precaută, i se adresă domnul Ali maiorului. Își face griji cu privire la toată lumea. Uneori, chiar îi face pe oameni să mă aștepte în stradă.

– Grace și-a dorit să vin să te văd, îi spuse maiorul doamnei Ali. Cred că se aștepta să-i mai scrii.

– Dar i-am scris, chiar de mai multe ori, zise ea. Deci am avut dreptate când

mi-am făcut griji că nu am primit nici un răspuns. Își privi cumnatul cu un vag dispreț. Nu ți se pare ciudat, Dawid?

– Este chiar șocant – văd că poșta merge foarte prost în zilele noastre, căzu de acord cumnatul ei, strângând din buze de parcă nu-i plăcea să i se spună pe numele real în fața unui străin. Și vorbesc din postura unui om care are în responsabilitate trei oficii poștale. Noi doar punem scrisorile în saci, dar după aceea nu mai este treaba noastră.

– Aș dori să discut cu domnul maior câteva minute între patru ochi, îl informă doamna Ali. Să vorbim aici, sau să-l invit la o plimbare ca să-i arăt cartierul?

– Este bine aici, foarte bine, spuse Dawid Ali pe un ton grăbit. Maiorul văzu, amuzat și totodată îndurerat, că îl speria gândul că cei doi ar fi putut să se plimbe în fața vecinilor. Sunt sigur că domnul maior, oricum, trebuie să plece curând – traficul de după-amiază este groaznic în ziua de azi. Apoi se îndreptă spre ușile mate și le deschise. Vă las să discutați câteva minute despre vremurile de odinioară. În încăperea din spate, un televizor era dat la volum mic și o bătrână stătea într-un balansoar, cu un cadru de mers în fața ei. Părea a fi pe jumătate moartă, prăbușită în scaun, dar maiorul îi văzu ochii negri îndreptându-se către ei. Dacă nu vă deranjează, nu o să îi cer mamei să-și întoarcă scaunul. Ea sigur nu vă va deranja.

– Nu am nevoie de însoțitoare, rosti doamna Ali într-o șoaptă apăsată.

– Bineînțeles că nu, răspunse Dawid. Dar haideți s-o lăsăm pe mama să creadă că este utilă. Nu vă faceți griji, adăugă el către maior, este surdă ca un lemn.

– Trebuie să vă mulțumesc pentru ospitalitate, spuse acesta.

– Mă îndoiesc că ne vom mai revedea, odată cu ruperea de trecut și toate cele,

zise Dawid Ali, întinzându-i mâna. A fost o plăcere să întâlnesc o fostă cunoștință a fratelui meu și este o onoare că v-ați abătut atât de mult de la drumul dumneavoastră.

După ce Dawid Ali îi șopti câteva cuvinte mamei sale și plecă prin camera din spate, maiorul și doamna Ali se îndepărtară cât de departe posibil de ușile deschise, așezându-se pe o banchetă tare, în bovindou. Ea încă avea punga de cumpărături în brațe, și acum o puse sub banchetă și își scoase haina, care căzu neglijent în spatele ei.

– Am impresia că visez că ești aici, spuse ea.

– Eu nu cred că le-ar plăcea dacă te-aș ciupi, murmură el.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă. Maiorul era de părere că trebuia să renunțe la obișnuitele discuții banale și să facă niște declarații și să-și exprime niște dorințe, dar oricât își stoarse creierii, nu reuși să găsească vorbele potrivite ca să înceapă.

– Balul ăla stupid, spuse el în sfârșit. Nu am mai avut prilejul să-mi cer iertare.

– Nu te învinuiesc pe tine pentru grosolănia altora.

– Dar ai plecat. Fără să-ți iei rămas-bun.

Doamna Ali se uită pe geam, iar el profită de ocazie pentru a-i studia din nou curbura obrazului și genele groase ale ochilor căprui.

– Mi-am permis să visez, spuse ea. Era ca un sentiment de uimire. Zâmbi și continuă: Însă femeia practică din mine s-a trezit și a înțeles realitatea. Zâmbetul i se șterse și deveni serioasă, ca un înotător care se pregătește să se arunce în apă sau ca un soldat căruia tocmai i s-a ordonat să tragă. Eu mi-am legat soarta de familia Ali cu mulți ani în urmă, și a venit momentul să-mi plătesc datoria.

– Când mi-ai trimis cartea lui Kipling înapoi, m-am gândit că mă disprețuiești.

Maiorul era conștient că dădea impresia unui copil rănit.

– Am trimis-o înapoi? întrebă ea. Dar am pierdut-o la mutare.

– Abdul Wahid mi-a înmânat-o, explică el, simțindu-se confuz.

– Credeam că se află în poșeta mea, alături de alte lucruri de valoare, dar când am ajuns aici, n-am mai reușit să o găsesc. Făcu ochii mari, iar buzele îi tremurară. Cred că mi-a furat-o eal

– Cine?

– Soacra mea, mama lui Dawid.

Maiorul încercă să-i împărtășească furia, dar era prea bucuros că descoperise că nu avusese intenția să-i dea înapoi cartea.

– Scrisorile tale dispar, ești împiedicată să mergi la nunta nepotului tău, ți se cere să-ți părăsești casa, rezumă el. Nu mai poți sta aici, draga mea doamnă. N-o voi permite eu.

– Ce-aș putea să fac? întrebă ea. Trebuie să renunț la magazin, de dragul lui George.

– Dacă-mi dai voie, te iau acum cu mine, chiar acum. În orice condiții dorești. Se întoarse și îi luă ambele mâini într-ale sale. Dacă această cameră nu ar fi atât de urâtă și de apăsătoare, ți-aș mai cere ceva, dar nevoia mea de a te scoate de aici este mult mai importantă decât orice alte considerente ale inimii, așa că n-o să-ți îngreunez evadarea cu vreo obligație. Spune-mi doar ce trebuie să fac ca să te scot din această închisoare și să te duc într-un loc unde poți respira. Și nu mă insulta prefăcându-te că nu te sufoci în casa asta. Chiar și el respira acum greu, iar inima

părea să-i bată în piept ca o pasăre prinsă într-o colivie. Ea își întoarse spre el ochii scăldați în lacrimi.

– O să fugim la căsuța aceea mică, de care am vorbit odată? Unde nimeni nu ne-ar ști și de unde am trimite doar vederi criptice către restul lumii? Mi-ar plăcea să mergem acolo chiar acum și să scăpăm de toți pentru o vreme, șopti ea.

Maiorul o apucă strâns de mâini și nu se întoarse când auzi un vaiet din cealaltă cameră, scos de bătrâna care bolborosea în urdu și striga „Dawid, vino repede!"

– Hai să mergem, spuse el. Te duc unde ai visat și, dacă vrei, rămânem acolo pentru totdeauna.

– Dar cu nunta? Trebuie să știu că a ieșit totul cum trebuie.

– Atunci o să mergem și la nuntă, strigă el, bucuria făcându-l să lase la o parte toată eticheta. Doar vino cu mine acum și îți promit că, orice s-ar întâmpla, n-o să te abandonez.

– O să vin cu tine, rosti ea calmă. Se ridică și își puse haina, apoi luă punga de cumpărături. Trebuie să plecăm acum, înainte să încerce să mă oprească.

– Nu ar trebui să-ți faci un bagaj? întrebă el, deconcertat, pentru o clipă, de transformarea unei pasiuni de moment într-o realitate rece. Te-aș putea aștepta în mașină.

– Dacă ne oprim să analizăm realitatea, nu mai plec niciodată de aici. Este mult mai logic să plec. Nu ești așteptat în Scoția? Nu trebuie să mă apuc de pregătit cina și de citit Coranul cu voce tare? Nu cumva plouă în Anglia?

De fapt, acum chiar ploua, iar picăturile grele se loveau de geamuri ca niște lacrimi.

– Ba da, chiar plouă, spuse el, uitându-se pe fereastră. Iar eu sunt așteptat în Scoția.

Uitase complet de vânătoare și acum, aruncând o privire la ceas, își dădu seama că, dacă cei de acolo se ținuseră de programul absurd de matinal, nu mai avea timp să ajungă nici măcar la cină. Se întoarse și o văzu clătinându-se pe picioare. În orice moment, urma să se prăbușească pe banchetă, și toată nebunia fugii să dispară. Chipul ei deja își pierdea însuflețirea. Maiorul recunoscu momentul fragil de dinainte ca eșecul să fie înțeles și acceptat. Percepea dureros contrastul dintre tăcerea lor și vaietul din camera din spate. Se auzeau pași grei în hol. Apoi, maiorul se aplecă înainte, întinse o mână și o prinse de încheietură cu putere.

– Hai să mergem acuml

Capitolul 22

– Trebuie să dau un telefon, spuse el. Ieșiseră din oraș, îndreptându-se către vest, și deja, prin geamul ușor deschis, umbra după-amiezii părea mai rece și mai clară. Va trebui să găsesc vreun pub sau ceva de genul ăsta.

– Am eu telefon. Scotoci prin geantă și scoase un mobil mic. Cred că mi l-au cumpărat ca să știe pe unde sunt, dar eu am grijă să nu-l pornesc niciodată. În timp ce-l butona, aparatul scoase o serie de bipuri stridente.

– Ce invenții oribile, mormăi el.

– Zece mesaje telefonice, anunță ea. Presupun că mă caută.

La o ieșire cu indicatorul „Birou de informații pentru turiști", maiorul opri într-o mică parcare, care avea și toaletă, unde se dovedi că biroul de informații se afla într-un vagon de tren. Era închis în timpul iernii, astfel că parcarea era goală. În timp ce doamna Ali se duse la toaletă, maiorul butonă la tastatura minusculă a aparatului și reuși, din a doua încercare, să apeleze numărul corect.

– Helena? Aici Ernest Pettigrew. Îmi pare rău că sun așa, din senin.

Până se întoarse doamna Ali, cu părul ușor umed căci se spălase pe față, maiorul reușise să afle traseul până la cabana de pescuit a colonelului Preston și alte informații utile, de pildă că trebuia să caute cheia sub ariciul de lângă magazie și că lămpile cu parafină erau ținute în cadă, pentru siguranță. Helena dovedise eleganța de a nu fi curioasă în legătură cu dorința subită a maiorului de a folosi casa, deși nu-i luase în serios pretextul că ar fi mers doar pentru a-i aduce lanseta colonelului.

– Știi foarte bine că, dacă pune vreodată mâna pe ea, va trebui să se deprindă cu

ideea că nu o va mai folosi niciodată, spuse ea. Mi-ar plăcea ca visul lui să mai dureze un timp. La final, înainte de a închide, șopti misterios: N-o să spun nimănui de ce ai sunat. Maiorul se trezi uitându-se la telefon și întrebându-se dacă nu cumva poveștile colonelului legate de Helena aveau vreun sâmbure de adevăr.

– Tot planul e în ordine, o informă el pe doamna Ali. Mi-e teamă că mai avem cam o oră sau două de mers. Este la...

– Te rog, nu-mi spune unde este, îl opri ea. Astfel, pot să mă detașez chiar și de mine însămi pentru o vreme.

– Nu există încălzire, bineînțeles. Probabil doar un sac de cărbuni în magazie. Nu prea se pescuiește iarna.

– Iar eu am adus de-ale gurii, se felicită ea, uitându-se la sacoșa cu alimente de parcă ar fi apărut ca prin minune. Nu știam ce urmează să fac, dar se pare că vom mânca niște piept de pui *balti*.

Maiorul puse sacoșa în portbagaj, ca laptele și puiul să stea la rece. Apucă să vadă niște roșii și niște ceapă și să simtă o aromă de coriandru proaspăt. Se părea că mai erau niște condimente și frunze uscate în punguțe de plastic, după care simți contururile fragile ale pungii de patiserie care conținea ceva ce mirosea a migdale.

– Poate ar trebui să ne oprim să-ți iei câte ceva... ceva lucruri, sugeră el, mintea blocându-i-se la imaginea lenjeriei de damă și întrebându-se unde puteau găsi niște magazine.

– Doar n-o să stricăm nebunia evadării cu o incursiune la Marks and Sparks, râse ea. Hai să mergem până la capătul lumii!

Cabana era mai mult un hambar de oi dărăpănat, cu ziduri groase de piatră și un acoperiș strâmb din plăci de ardezie, în care deschizăturile originale fuseseră umplute cu o combinație de geamuri și uși desperecheate, recuperate de la alte proprietăți. Ușa din față era din stejar masiv, sculptată cu ghinde și un medalion de frunze, dar fereastra de alături avea o ramă albastră scorojită, umplută pe o latură cu câteva bucăți de lemn și având lipsă un ochi de geam.

Lumina aproape dispăruse după munți, conturându-se vag înspre vest, și o lună bombată își ițea cocoașa pe cer. În josul cabanei, o pajiște neîngrijită ducea către un golfuleț îngust al lacului ce părea să se deschidă în noapte ca o mare. Maiorul cercetă din priviri contururile întunecate ale copacilor și ale arbuștilor înghesuiți pe proprietate, sperând să distingă o siluetă mai ascuțită care să indice o magazie. Tocmai se pregătea să anunțe că avea de gând să efectueze o căutare minuțioasă a ariciului de piatră, când îi dădu prin minte că s-ar fi putut folosi de ochiul spart de geam ca să intre.

Deja se făcuse frig, iar doamna Ali tremura din toate încheieturile, îmbrăcată în haina subțire de lână, cu eșarfa fluturând în bătaia vântului aspru dinspre lac. Închisese ochii și respira adânc.

– Este destul de frig cât să înghețe în noaptea asta, opină maiorul. Se apropie de ea, temându-se că starea deplorabilă a locului ar fi putut-o îngrozi. Poate ar trebui să mergem înapoi în satul prin care am trecut și să căutăm cazare.

Doamna Ali deschise ochii și îi oferi un zâmbet încordat.

– O, nu, e așa de frumos aici! Și, ca să fiu sinceră, chiar la vârsta mea și în mijlocul unei asemenea aventuri ridicole, nu cred că aș putea să mă cazez la un hotel

cu tine.

– Dacă privești astfel lucrurile... Obrajii lui se înroșiră în întuneric. Sper să-ți mențiii părerea și dacă dăm de veverițe înăuntru, spuse el, îngrijorat de rama spartă. Apucă strâns lanterna-stilou pe care o scosese din torpedou și se întrebă dacă bateriile mai erau bune sau dacă acidul începuse deja să curgă din ele. Presupun că ar fi mai bine să facem o incursiune.

Într-adevăr, reuși să răsucească încuietoarea prin ochiul de geam; împinse și deschise ușa, apoi păși în atmosfera și mai rece a cabanei. Lanterna îl ajută numai cu o rază subțire și albăstruie, astfel că bâjbâi cu mâinile întinse înainte, ca să se ferească de o lovitură neașteptată în genunchi sau ca să nu dea cu capul de vreo grindă joasă. Lumina dansă peste contururi de mese și scaune, o canapea de nuiele cu spătarul rupt, o chiuvetă de fier cu dulapuri acoperite cu perdelușe din bumbac. Într-un colț se înălța un șemineu mare și negru de funingine, mirosind a cărbune jilav. Într-o parte fusese desfigurat prin adăugarea unui recipient din tablă galvanizată, cimentat direct într-o deschizătură a hornului, astfel încât căldura focului să poată încălzi apa. Două țevi cu robinete duceau către instalațiile sanitare dintr-o baie nevăzută, care le dădea speranța că s-ar fi putut spăla măcar rapid. Printr-o arcadă se zărea un mic colț de dormitor. Printr-un alt aranjament straniu – o ușă glisantă și una franțuzească, puse la un loc – lacul strălucea argintiu, iar un triunghi generos de lumină selenară cădea de-a lungul podelei dezvăluind coșuri mari pline cu unelte de pescuit, abandonate neglijent, de parcă proprietarul urma să iasă cu ele a doua zi. Maiorul găsi chibrituri la locul evident, într-o cutie de pe polița căminului, și, în spălătoria cu tavan scund, de dincolo de zona chiuvetei,

cada de zinc în care se găseau trei lămpi cu parafină.

– Sper să nu te aștepți ca locul să arate mai bine când este luminat, spuse el aprinzând un chibrit și întinzându-se către abajurul de sticlă al celei mai apropiate lămpi.

– N-am mai simțit mirosul unei lămpi cu parafină de când eram mică, râse ea. Tata ne spunea cum a fost descoperită în secolul al nouălea, la Bagdad, de un alchimist care încerca să distileze aur.

– Eu credeam că un scoțian a inventat-o, replică maiorul, arzându-se la deget și scăpând chibritul în timp ce se străduia să aprindă cea de-a doua lampă. Dar cele mai uluitoare lucruri au fost inventate în Orient, în timp ce noi încă ne chinuiam să facem case din chirpici și să ne găsim oile rătăcite. Aprinse încă un chibrit. Din păcate, nimic nu a contat până la urmă, dacă nu le-ai brevetat înainte să apară americanii.

Cu lămpile care le ofereau o lumină galbenă tremurătoare și cu un foc de cărbuni care lingea vatra de cărămidă, camera începu să-și mai piardă din mirosul de criptă.

– Este chiar încântător aici, dacă privești cu ochii întredeschiși.

Maiorul deschidea o sticlă de vin roșu, care ar fi trebui să fie un cadou pentru gazda sa scoțiană.

– Atâta timp cât ștergi orice înainte să atingi, completă doamna Ali, așezând ceapa într-o tigaie cu unt. Soba șubredă era alimentată de o butelie ruginită aflată chiar lângă geamul de la bucătărie. Praful pare să aibă ani de zile vechime.

– Fostul meu comandant, colonelul Preston, este într-o stare precară de vreo doi

ani, spuse maiorul, uitându-se la undițele adunate lângă perete. Nu cred că va mai veni vreodată pe aici. Se apropie de șemineu și testă boilerul improvizat cu dosul palmei. Apoi se așeză cu spatele la foc și sorbi vinul pus într-o cană de ceai, privind cum mâinile ei tăiau roșiile cu o mișcare lină a cuțitului și cum își ținea, concentrată, capul înclinat într-o parte. Mare păcat, serios; vorbește despre locul acesta cum am vorbi eu sau tu despre... Ei bine, despre cel mai important loc din viața noastră.

Simți o mare tristețe pentru colonel, dar sentimentul nu reuși să-i capteze prea mult atenția, din pricină că părul ei începuse să se desfacă din agrafe, iar ea se opri pentru a-și da la o parte niște șuvițe de pe frunte cu antebrațul. Puiul și condimentele sfârâiau în tigaie, și în timp ce ea o acoperi cu o tavă, el nu reuși să-și amintească vreun alt loc de care să se fi simțit vreodată atașat. Lumea părea să se fi micșorat cât să încapă perfect în această cameră.

– Și tu ai un astfel de loc? întrebă doamna Ali, scăzând flacăra de sub tigaie și zâmbind. Eu știu că nu par să am rădăcini.

– Cred că a fost întotdeauna Edgecombe St. Mary. Soția mea e îngropată în cimitir, iar locul meu de veci e tot acolo.

– Da, e și ăsta un mod de a prinde rădăcini într-un loc, spuse ea. Apoi scoase o exclamație îngrozită, în timp ce el izbucni în râs. A ieșit total aiurea, se scuză repede.

– Ba deloc, tocmai asta am vrut să exprim. Întotdeauna mi s-a părut important să hotărăști unde vei fi înmormântat, ca apoi să-ți organizezi viața în sens invers, pornind din acel punct.

Mâncară, înmuind în sos rulourile dulci cu migdale și bând vin. Ea acceptă un pahar ca să se încălzească, dar îl bău îndoit cu apă, ca o franțuzoaică.

– Așadar, dacă dorești să fii îngropat în Sussex, presupun că n-ai putea să te muți în... Japonia, să zicem? întrebă ea.

– Refuz să răspund, din simplul motiv că acum prefer doar să stau aici cu tine și prin asta să privez de prezența mea atât Edgecombe, cât și Tokyo.

– Dar n-o să rămânem aici, domnule maior, rosti ea cu tristețe. Asemenea colonelului, va trebui să plecăm și nu vom mai vedea niciodată cabana asta.

– Adevărat. Se uită la umbrele focului ce dansau pe zidurile groase de piatră, la cercurile de lumină făcute pe tavan de lămpi și de singura lumânare existentă în încăpere, care se topea într-o farfurie spartă. Întinseseră cuvertura din dormitor să se aerisească peste spătarul canapelei, și flanela roșie dădea un plus de căldură camerei. Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc, spuse el.

– Trupul soțului meu a fost trimis înapoi în Pakistan pentru înmormântare, dar eu nu vreau asta pentru mine, așa că nu mă voi odihni alături de el. Și nici în curtea frumoasă a unei biserici din Sussex nu pot fi îngropată.

– În unele zile, pe care soția lui le numește zile proaste, dar care, probabil că sunt bune, prietenul meu, colonelul, este foarte convins că se află din nou aici, spuse maiorul.

– Adică visează că trăiește o altă viață, pe care n-o poate avea?

– Exact. Dar noi, care putem face orice, refuzăm să ne trăim visurile, pe motiv că nu sunt practice. Spune-mi deci, de cine trebuie să ne fie mai multă milă?

– Sunt complicațiile vieții reale, râse ea. Poți să-ți imaginezi cum ar fi dacă toată

lumea ar decide mâine să se mute într-o cabană de pescuit din zona rurală a Angliei?

– De fapt, ne aflăm în Țara Galilor, o corectă maiorul. Și localnicii chiar devin un pic ciudați dacă apar prea mulți vizitatori.

Îi dădu pijamaua mai drăguță din cele două pe care le avea la el, din bumbac albastru cu dungi albe, precum și halatul său din păr de cămilă și o pereche de șosete din lână. Era bucuros că pusese în bagaj și setul de rezervă. Nancy îl dojenea adesea pentru ceea ce ea numea bagajul în exces și pentru insistența cu care folosea un geamantan tare din piele, indiferent de călătorie. Maiorul nu-i putea suferi pe turiștii din ziua de astăzi, cu sacii lor marinărești uriași și deformați, ticsiți cu adidași, treninguri făcute ghem și rochii și costume supraelastice potrivite pentru orice ocazie, făcute din materiale special destinate călătoriilor, cu buzunare ascunse, pe care le purtau fără discriminare și la teatru, și în restaurantele selecte.

Într-un compartiment separat, împachetată într-o husă de mușama care îi aparținuse tatălui său, era o trusă de piele din care, oarecum stingherit față de acest aspect intim, maiorul scoase un săpun, șampon, pastă de dinți și un prosopel din bumbac egiptean pe care îl purta mereu cu el pentru situații neașteptate.

– Trag o fugă până la mașină. Am o periuță de dinți în plus în trusa mea de urgență.

– Nu ai și o sticluță de coniac și un Shakespeare de rezervă? se interesă ea.

– Râzi de mine, dar dacă nu aveam o pătură în mașină, mi-ar fi fost cam frig în noaptea asta pe canapea.

I se păru că o făcuse să roșească, dar putea să fie doar reflexia pâlpâitoare a lumânării pe pielea ei.

Când se întoarse, o găsi îmbrăcată în pijamaua și halatul lui, pieptănându-și părul cu pieptenele lui mic și nepotrivit. Șosetele de lână îi erau largi pe gleznele subțiri. Maiorul simți că i se taie respirația și o nouă tensiune nervoasă îi vibră prin membre.

– Să știi că este o canapea foarte incomodă, spuse ea. Ochii ei erau negri în lumina lămpii, iar când își ridică mâinile pentru a-și da părul pe spate, maiorul îi zări formele trupului mulate pe bumbacul fin al pijamalei și pe halatul moale. Nu sunt sigură că o să-ți fie destul de cald.

Simți că era vital să încuviințeze, fără să rămână însă cu gura căscată.

– Periuța, rosti el cu dificultate. O întinse, ținând-o chiar de capătul mânerului, fiindcă știa că era important ca degetele ei să nu-l atingă, dacă voia sa-și păstreze calmul. Din fericire, pătura e din cașmir, deci va fi foarte confortabil.

– Cel puțin lasă-mă să-ți dau halatul înapoi.

Ea se ridică și lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, iar maiorul găsi acest gest ca fiind atât de senzual, încât își înfipse unghiile în palme ca să împiedice căldura să i se ridice în obraji și în trup.

– Ești foarte amabilă. Panica amenința să-l copleșească, pur și simplu pentru că stătea aproape de ea. Se retrase către dormitor și baia minusculă de dincolo. Mai bine îți spun noapte bună acum, în cazul în care vei fi adormit.

– E atât de frumos, încât aș vrea să stau trează toată noaptea și să privesc cum se oglindește luna în apă, spuse ea, înaintând spre dormitor.

– Mai bine te odihnești, o sfătui el.

Găsi ușa băii cu un oarecare efort și se târî înăuntru. Se întrebă cât timp ar fi trebuit să se ascundă în baie, sub pretextul că se spală, înainte ca ea să adoarmă. Pentru un moment, îi păru rău că nu-și adusese ceva de citit.

Săpunul și apa îl revigorară, făcându-l în același timp să se simtă prost. Încă o dată lăsase temerile și, poate, imaginația să-i copleșească firea rațională. Își reaminti că doamna Ali nu era cu nimic diferită de celelalte femei și își ținu în șoaptă o prelegere în oglinda aburită. „Merită protecție și respect. La vârsta ta ar trebui să fii în stare să împarți aceeași căbănuță cu o persoană de sex opus, fără să te lași dus de val ca un adolescent acneic." Se încruntă și își trecu o mână prin păr, care se ridică precum o perie țepoasă ce avea nevoie să fie tunsă. Se decise să-și facă o programare la frizer după ce se vor întoarce. Trase adânc aer în piept pentru ultima oară și hotărî să treacă spre camera de zi, rostind un „noapte bună" vesel, și să nu-și mai dea voie să se comporte prostește.

Când intră în micul dormitor, cu lampa în mână, o văzu stând în pat, cu genunchii la piept și cu bărbia sprijinită de ei. Părul i se revărsa pe umeri, făcând-o să pară foarte tânără sau poate doar foarte vulnerabilă. Când ridică privirea spre el, maiorul îi observă ochii lucind.

– Încerc să fiu practică, îl înștiință ea. Mă gândeam cum totul o să fie nesigur de îndată ce ne vom întoarce în lume.

– Chiar trebuie să ne gândim la asta?

– Așa că mă întrebam dacă nu ar fi cel mai bine să faci dragoste cu mine acum, aici, în timp ce ne bucurăm de acest vis special, continuă ea.

Se uita la el cu o privire fixă și maiorul descoperi că nu simțea nevoia să-și ferească ochii. Se bucură că simți un val de extaz străbătându-i trupul, ca un flux peste nisipul uniform, și își văzu dorința reflectându-se în culoarea aprinsă a obrajilor ei. Nu mai simți nici urmă de panică sau de tulburare. Nu avea de gând să strice farmecul declarației întrebând-o dacă era sigură. Pur și simplu atârnă lampa de un cârlig bătut într-o bârnă din tavan și îngenunche la marginea patului, luându-i ambele mâini într-ale lui și sărutându-i-le tandru.

În timp ce-și înălța chipul spre al ei, iar părul lung și negru flutură în jurul lor ca o cascadă întunecată, găsi dintr-odată că vorbele erau de prisos, așa că hotărî să nu zică absolut nimic.

Dis-de-dimineață, maiorul stătea cu un picior pe un bolovan de granit fin lângă lacul pustiu și privea soarele care strălucea peste trestiile înghețate, topind dantela de gheață de pe malurile noroioase. Era un frig amarnic, așa că își ridică fața către cer ca să acumuleze cât mai multă căldură. Munții de pe cealaltă parte a lacului purtau mantii de zăpadă pe umerii impunători, iar Masivul Snowdon străpungea văzduhul albastru cu crestele lui ascuțite și albe. O pasăre singuratică, un șoim sau un vultur, plana deasupra izvoarelor termale, supraveghindu-și regatul. Maiorul își ridică și el mâinile în aer, întinzându-se până în vârful degetelor, și se întrebă dacă inima păsării era la fel de plină ca a lui, în timp ce se proptea cu picioarele în pământul reavăn. Se întrebă dacă așa se simțise și primul bărbat; doar că el își imaginase întotdeauna Grădina Edenului ca fiind un loc cald, în miez de vară, plin de piersici și de zumzetul albinelor în livadă. Acum se vedea mai degrabă ca un pionier, singur în frumusețea sălbatică a unui tărâm nou și necunoscut. Se simțea

puternic, viguros. Se bucura de încordarea mușchilor și de ușoara oboseală survenită în urma efortului. Un foc plăcut, care ardea adânc înăuntrul lui, era singura amintire a unei nopți ce părea să fi risipit anii pe care îi purta pe umeri.

Ridică privirea spre conturul ușor înălțat al cabanei, care dormea sub streșinile cu crustă de gheață. Din horn se ondula un fum leneș. O lăsase dormind, întinsă pe burtă, cu părul încâlcit și cu brațele întinse nepăsător în jurul pernei. Simțindu-se prea plin de energie ca să rămână în pat, se îmbrăcase, pe cât de încet posibil, pregătise focul și pusese un ceainic cu apă la flacără mică, să fiarbă încet câtă vreme el făcea o plimbare. I-ar fi plăcut să conștientizeze ce se întâmplase în acea noapte, să-și categorisească sentimentele într-un mod rațional, dar tot ce putea face în acea dimineață era să chicotească și să se bucure prostește făcând cu mâna pustiului din jur.

Dintr-odată, ușa franțuzească se deschise, iar ea păși afară din casă, mijindu-și ochii în lumina strălucitoare. Se îmbrăcase și avea pătura lui înfășurată în jurul umerilor. Ducea două căni cu ceai din care se înălțau aburi în aerul rece. Zâmbind pe sub părul ciufulit, păși cu grijă pe cărarea pietruită, în vreme ce el își ținea respirația, ca și când cea mai mică mișcare ar fi făcut-o să dispară.

– Ar fi trebuit să mă trezești, îl mustră ea. Sper că nu ai vrut să fugi de la locul faptei.

– Simțeam nevoia să mă zbengui pe-aici, mărturisi el. Să mă bat cu pumnii în piept și să chiui – chestii bărbătești.

– O, arată-mi și mie, îi ceru ea râzând, iar el se supuse și execută câțiva pași de dans de care își amintea parțial, sări de câteva ori pe un smoc de iarbă și dădu cu

șutul într-o piatră, cu un strigăt sălbatic. Piatra ricoșă de pe mal și se scufundă în lac, în timp ce maiorul se strâmbă de durere și își scutură piciorul lovit.

– Au, făcu el, adăugând: Mai primitiv de atât nu pot să fiu.

– Pot și eu? întrebă ea.

Îi întinse câte o cană pentru fiecare mână și apoi începu să facă piruete vesele pe mal, călcând apa înghețată cu picioarele și scoțând un sunet lung, muzical, care părea să vină din centrul pământului. Un stol de rațe ascunse se ridică în zbor, iar ea râse și le făcu jucăuș cu mâna urmărindu-le cum planau jos, deasupra apei. Apoi se întoarse alergând și îl sărută, în timp ce el își deschise brațele larg și încercă să-și țină echilibrul.

– Cu grijă, cu grijă, spuse el, simțind că-i săreau câțiva stropi de ceai fierbinte pe încheietură. Pasiunea este bine-venită, dar nu ar trebui să ne verse ceaiul.

Găsiră două pietre mari pe care să stea și își savurară încet ceaiul alături de ultimele două rulouri cu migdale, cam vechi, după care continuară să râdă și să izbucnească, din când în când, în câte un strigăt plin de veselie. Maiorul se lansă într-un jodel susținut, iar ea îi fredonă, drept răspuns, câteva acorduri dintr-un cântec din copilărie. În timp ce lacul li se întindea la picioare, munții le absorbeau strigătele, iar cerul își întindea cupola albastră peste capetele lor, maiorul se gândi cât de frumoasă este viața, de fapt, într-o formă mai simplă decât își imaginase vreodată.

Capitolul 23

Pentru prima oară, drumul către Edgecombe nu mai părea să ducă spre casă. În schimb, maiorul avea impresia că, pe măsură ce se apropiau, speranțele îi scădeau, iar stomacul i se făcea ghem, astfel că simțea în gură gustul amar de bilă. Îi promisese Jasminei să o ducă acasă în timp util pentru a participa la nuntă, astfel că se treziseră devreme, înainte de ivirea zorilor. Acum, mașina se îndrepta către sud, străbătând ținuturile centrale și ignorând ieșirea spre Stratford-upon-Avon, deși amândoi își întoarseră capetele când trecură în viteză de indicatorul care promitea descoperiri intelectuale seducătoare. Cu o expresie aspră pe față, maiorul își continuă drumul prin zumzetul aeroporturilor gemene ale Londrei și, pentru prima oară de când își amintea, nu se bucură să zărească primele panouri către coasta de sud.

– Ne-am încadrat bine în timp, zâmbi ea. Sper că Najwa și-a amintit să-mi ia și mie hainele. O sunase de pe mobil și aranjase cu doamna Rasool să-i anunțe familia că venea la nuntă, dar și să-i aducă un set de haine adecvate. Mai mult decât atât, patroana restaurantului pregătea o cantitate impresionantă de *rasmalai* destinată în secret chiar maiorului. E foarte supărată pe cumnata mea, care tot schimbă meniul și vrea să facă economii până la ultima scobitoare, povesti Jasmina. Prin urmare, este foarte fericită să știe că noi o să adăugăm o notă subversivă festinului.

– Ești sigură că e bine să te însoțesc? N-aș vrea să fiu motivul pentru care să iasă prost toată treaba.

– Am stabilit cu Najwa să așteptăm până când vedem că apare imamul, după care să intrăm. Apoi, nu vor mai putea să facă scandal. Asta o să-i înnebunească, ceea ce va reprezenta o deosebită satisfacție pentru mine, dar actele vor fi semnate, iar magazinul îi va aparține lui Abdul Wahid, prin urmare ce vor mai putea face? Tăcu, uitându-se pe geam.

– Și ești sigură că vrei să semnezi pentru renunțarea la magazin?

– Cred că soțul meu ar fi mândru să-și vadă moștenirea transmisă mai departe. El mi-a dat mie magazinul, de bunăvoie, iar eu, în același spirit, i-l voi da lui Abdul Wahid, astfel încât el, Amina și George să poată trăi liberi, așa cum am făcut și eu.

– Gesturile altruiste sunt atât de rare în zilele noastre. Te admir.

– Nici tu nu ești un om egoist, Ernest. Și tu ai renunțat la excursia în Scoția ca să mă salvezi pe mine.

– Dacă gesturile de altruism ar aduce asemenea recompense, am fi o țară de sfinți, zâmbi el.

Intrară în sat pe o stradă laterală. Rose Lodge părea primitoare, în scurtul interludiu de soare palid, și se grăbiră să intre, înainte de a fi văzuți de către vecini.

Pe masa din bucătărie era un ceainic cald încă, alături de un castron cu rămășițe de cereale și de ziarul din acea zi, vizibil mototolit. În chiuvetă zăceau mai multe farfurii nespălate și o cutie de carton murdară, cu niște orez prăjit ce se uscase.

– A fost cineva aici, spuse maiorul alarmat. Se uită în jur după vătrai, intenționând să caute intrușii prin toată casa.

– Alo, alo, se auzi o voce din hol, iar Roger apăru cu o farfurie cu pâine prăjită și

o cană cu ceai. Ah, tu ești, se miră el. Trebuia să-mi fi zis că vii. Aș fi făcut curat.

– Trebuia să-ți spun? întrebă maiorul. Asta este casa mea. De ce naiba nu ești în Scoția?

– Mi s-a făcut dor de casă, explică nonșalant fiul său. Dar presupun că nu mai sunt bine-venit aici.

Apoi o privi furios pe Jasmina, iar maiorul cântări varianta de a-l lua de reverele halatului și a-l azvârli în stradă. Se gândi că ar fi fost în stare s-o facă, însă lupta ar fi atras atenția nedorită a vecinilor.

– Cât de bine ești primit aici depinde numai de propria-ți capacitate de a-ți ține limba în frâu, replică în cele din urmă. Nu am timp astăzi pentru capriciile tale. Eu și doamna trebuie să fim prezenți la o nuntă.

– Presupun că pentru tine nu contează faptul că viața mea este ruinată, spuse Roger. Încercă să adopte o poziție demnă, cu fălcile încleștate, dar efectul fu distrus de felia de pâine prăjită care alunecă din farfurie și aterizâ cu partea unsă cu unt pe halat, de unde porni către podea lăsând o dâră de grăsime în urmă. Ei, drăcia naibii exclamă el, punând jos farfuria și cana ca să se șteargă pe picior cu dosul palmei.

– De ce nu te așezi? întrebă tatăl lui, examinând conținutul ceainicului ca să vadă dacă mai era proaspăt. Apoi vom bea niște ceai și ne poți povesti, mie și Jasminei, tot ce s-a întâmplat.

– Acuma e Jasmina, nu? mârâi tânărul în timp ce maiorul turna ceai și împărțea cănile. Nu pot să cred că propriul meu tată are o prietenă – la vârsta lui. Scuturâ din cap, ca și cum aceasta ar fi fost bomboana de pe colivă.

– Nu voi permite nimănui să se refere la mine folosind un termen atât de insinuant, cu dublu înțeles, declară Jasmina, care-și agățase haina într-unul dintre cuierele de pe spatele ușii și venise să se așeze la masă. Era foarte calmă când îi zâmbi lui Roger, chiar dacă maiorul observă o oarecare încordare a obrajilor. Prefer „iubită", adăugă ea.

Maiorul se înecă brusc, iar Roger izbucni în râs.

– Ei bine, asta va lăsa tot satul fără cuvintel

– Ceea ce ar fi cu adevărat minunat, răspunse ea, după care sorbi o gură de ceai.

– Hai, lasă-ne pe noi. Ce s-a întâmplat în Scoția și unde-mi sunt armele?

– Ăsta-i tata, spuse Roger. Trece direct la subiect.

– Le-ai vândut? Zi-mi imediatl

Maiorul stătea încordat, așteptând cu durere veștile, de parcă urma să i se smulgă un plasture lipit pe piele.

– Nu le-am vândut, veni răspunsul. I-am zis lui Ferguson unde ar putea să-și bage oferta și le-am adus direct acasă. Ei, de fapt, nu chiar foarte direct. Am venit cu trenul și am pierdut o groază de timp cu legăturile.

– Ai venit cu trenul? Dar cu Gertrude cum a rămas?

– Ei, m-a dus până la gară. A fost un rămas-bun destul de mișcător, având în vedere că tocmai refuzase să se mărite cu mine.

– Ai cerut-o de nevastă?

– Da. Din păcate, am fost al doilea pretendent, iar oferta mea nu a putut să se ridice la nivelul celeilalte. Tânărul își împinse cana de ceai și își lăsă bărbia în piept, în semn de înfrângere. Vezi tu, o să se mărite cu Ferguson.

Maiorul ascultă, nevenindu-i să creadă, cum Roger le povestea despre succesul repurtat de Gertrude în acea zi în Scoția. Era ca și cum ar fi cucerit teritoriul, fermecându- nu numai pe administratorul moșiei lui Ferguson, pe care-l convinsese să accepte majoritatea lucrărilor de modernizare utile propuse de noul proprietar, ci și pe paznicul de vânătoare, care-și însușise planul de refacere a numărului de potârnichi. Apoi găsise imediat un bucătar nou, prin intermediul soției paznicului-șef, și împreună alcătuiseră un meniu generos pentru mesele festive, așa cum castelul Loch Brae nu mai văzuse de ani de zile.

– În a doua zi de vânătoare, Gertrude l-a lămurit pe Ferguson să-și facă apariția într-unul dintre cele mai bizare costume vechi de tweed pe care le-ai văzut vreodată, de un paznic bătrân de vânătoare a început să plângă, și a fost nevoie să i se dea o ploscă de whisky și o palmă zdravănă pe spate, spuse Roger. Gertrude l-a găsit prin pod și se pare că a fost purtat de cel de-al treizeci și șaptelea baronet, care a vânat la Balmoral împreună cu regele. Bătrânul i-a spus lui Ferguson că era copia fidelă a vechiului stăpân; trebuia să fi văzut fața americanului.

– Dacă asta înseamnă sfârșitul garderobei lui fistichii, înseamnă că trebuie să-i fim cu toții recunoscători lui Gertrude, se amuză maiorul.

– Competența ei a jucat un rol foarte important, dar, în mod absolut straniu, Gertrude se făcea tot mai drăguță cu fiecare zi, murmură tânărul nefericit.

– Și domnul Ferguson? întrebă Jasmina. Lui i s-a părut drăguță?

– Cred că a fost uluit. Nici măcar nu este înaltă, nici altcumva, dar colinda pe acolo cu pași mari încălțată cu cizme și îmbrăcată cu haina de ploaie de parcă locuia acolo dintotdeauna, și a realizat mai multe într-o săptămână decât reușise

Ferguson să-i pună să facă într-un an. Era chiar distractiv să-l vezi cum tresărea când vreun servitor bătrân, care refuzase până atunci să-i adreseze cuvântul, venea brusc și îi mulțumea pentru „domnița roșcată". După câteva zile a început să se țină după Gertrude peste tot, astfel încât ea să-i facă din nou cunoștință cu propriii lui oameni.

– Ea a găsit cadrul potrivit, conchise maiorul. Un loc de care aparține.

Și-o putea imagina afundându-se până la coapse prin iarba înaltă, cu părul cârlionțându-i-se în burnița persistentă și cu silueta nu foarte zveltă în armonie cu peisajul sălbatic, paloarea feței sale fiind perfectă pentru lumina cețoasă a nordului.

– Pur și simplu, am stricat tot. Trebuia să merg drept la țintă, dar ea era atât de vrăjită de mine, încât mi s-a părut că am tot timpul la dispoziție, bombăni Roger.

– Iar ea s-a îndrăgostit de altcineva. Și doar te-am avertizat că nu poți negocia cu iubirea, îi aminti tatăl său.

– Eu nu cred că sunt îndrăgostiți, asta mă și doare. Este o înțelegere reciproc avantajoasă. Ea ajunge să stea la țară și să aibă grijă de proprietățile lui, ceea ce își dorește cu adevărat, iar el capătă acceptarea socială pe care o căuta și sunt sigur că se va simți liber să facă ce-i place prin oraș, atâta timp cât e discret. E absolut minunat, în definitiv, oftă el.

– Dar dacă o iubeai, asta ar fi fost alegerea mai bună, spuse Jasmina.

– Oamenii ca noi nu au cum să câștige în fața celor ca el, răspunse Roger cu amărăciune. Au o grămadă de bani, au un nume. Nici o declarație de dragoste nu m-ar fi ajutat.

– Dar cu armele cum a fost? se interesă maiorul.

– I-am spus lui Ferguson că nu le poate avea. El a obținut fata. A anulat afacerea Edgecombe de parcă anula o comandă de draperii. A luat tot. Să fiu al naibii dacă îi dădeam și ultima bucățică din mine. Dacă Jemima vrea să vândă arma tatălui ei, s-o facă de una singură.

– Adică nu mai construiește în Edgecombe? interveni Jasmina. Dacă se însoară cu Gertrude, nu i-ar fi mai ușor să facă asta?

– Tocmai, acum se gândește că mulți dintre moștenitorii lui vor ajunge lorzi pe moșia de aici. Roger pufni: Dintr-odată s-a transformat în pământ sacru, care trebuie protejat cu orice preț.

– Dar deja are un titlu, se miră Jasmina.

– Un titlu scoțian nu reprezintă deloc același lucru, o lămuri maiorul.

– Mai ales când îl cumperi de pe internet, adăugă Roger.

– Nu pot să cred, zise maiorul. Sunt niște vești minunate. Trebuie să-ți spun că urma să fiu pus într-o situație imposibilă după ce proiectul acela monstruos ar fi devenit public.

– Nu ar fi fost o alegere dificilă, îl asigură Jasmina. Știu că iubești mult satul acesta.

– Bineînțeles, ar fi trebuit să fac ceea ce e corect, încuviință el, dar se simți ușurat că scăpase de acea povară.

– Mă bucur tare mult că ești fericit, spuse Roger. Dar cu mine cum rămâne? Urma să primesc un bonus consistent pentru faptul că mă ocupam de această afacere, însă acum nu mai sunt sigur nici măcar că o să-mi păstrez slujba.

– Dar te-ai întors acasă, în Edgecombe St. Mary. De ce ai venit? vru Jasmina să

știe.

– M-am întors, repetă el, uitându-se parcă surprins în jur. M-am simțit atât de nefericit, că am simțit nevoia să mă duc acasă și cred... cred că întotdeauna mă voi gândi că aici e acasă.

Părea dezorientat, ca un copil rătăcit pe care părinții îl descoperiseră sub o tufă în fundul grădinii. Maiorul o privi pe Jasmina, care îi strânse mâna și încuviință din cap.

– Dragul meu, aceasta va fi întotdeauna casa ta.

Urmă un moment de tăcere, în care pe chipul tânărului se oglindiră o varietate de emoții. Apoi zâmbi.

– Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine să te aud spunând asta, tată. Se ridică și înconjură masa pentru a-l strânge puternic în brațe.

– Trebuia s-o știi fără să ți-o zic, spuse maiorul cu voce aspră, pentru a-și ascunde fericirea, în timp ce-și bătea fiul pe spate.

Roger îi dădu drumul și păru să-și șteargă o lacrimă din colțul ochiului. Se întoarse ca să iasă din cameră, după care se uită înapoi și adăugă:

– Deci crezi că l-am putea face pe Mortimer Teale să pună ceva în scris?

Maiorului îi luă o fracțiune de secundă să înțeleagă că scena era ceva mai mult decât un simplu obstacol aflat în calea mașinii sale. O ambulanță cu girofarul aprins stătea, deschisă și goală, la ușa magazinului. Lângă ea, oprită transversal pe drum pentru a bloca traficul, era parcată o mașină de poliție, și ea cu girofarul aprins și cu ușile larg deschise, iar un polițist tânăr și roșcat vorbea agitat la stație.

– S-a întâmplat ceva, exclamă Jasmina, care sări din mașină imediat ce aceasta se opri și fugi către polițist. Până să o ajungă maiorul din urmă, ea pleda pe lângă acesta s-o lase înăuntru.

– Nu suntem siguri ce anume se întâmplă, doamnă, iar sergentul mi-a ordonat să nu permit nimănui să intre.

– E și George înăuntru? Ce li s-a întâmplat? întrebă doamna Ali.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ea este proprietara magazinului, interveni maiorul. Cine este rănit?

– O doamnă și fiul ei, răspunse polițistul.

– Eu sunt mătușa băiatului, zise Jasmina. Fata urmează să se căsătorească astăzi cu nepotul meu.

– Chiar căutam o mătușă, zise omul legii. O prinse pe Jasmina de braț și o întrebă: Unde erați acum o jumătate de oră?

– Era cu mine la Rose Lodge și e cu mine de două zile. Despre ce e vorba? întrebă maiorul.

Chiar atunci un polițist mai în vârstă, un sergent cu sprâncene stufoase ca un gard viu, dar cu o expresie blândă, ieși ținându-l pe George, care avea un bandaj mare la brațul stâng și plângea. Era însoțit de Noreen, mătușa Aminei, care era îmbrăcată într-un costum cu șalvari alb cu auriu, împodobit în jurul gâtului cu multe broșe cu pietre strălucitoare și distrus de o pată mare stacojie și de mai multe urme de mâini murdare de sânge, care păreau să fie ale lui George. Băiatul o văzu pe Jasmina și hohoti:

– Mătușică Jasmina!

– Asta-i opera familiei ei, spuse Noreen, arătând-o cu degetul pe Jasmina. Sunt niște criminali și niște ucigași.

– Ea este doamna care v-a făcut rău ție și mamei tale? întrebă polițistul care o ținea pe Jasmina.

George clătină din cap că nu și își întinse mâinile către ea. Polițistul îi dădu drumul, iar ea păși înainte pentru a-l lua, dar Noreen întinse o mână pentru a o opri.

– Băiatul trebuie să meargă la spital, doamnelor, interveni sergentul.

– Ce s-a întâmplat aici? țipă Jasmina. Vreau să știul

– De parcă n-ai ști deja. Ne-ai trădat cu planurile și cu minciunile tale.

– Din ce am putut afla de la copil, doamnă, îi explică polițistul mai tânăr, o bătrână a înjunghiat-o pe mama lui cu o andrea. Mătușa a fugit împreună cu un bărbat care am înțeles că ar fi tatăl băiatului. Nu știm unde s-au dus.

Apăru o targă împinsă de doi brancardieri. Amina zăcea acoperită de un cearșaf, cu o perfuzie atașată la mână și o mască de oxigen pe față. Când îi văzu pe toți, scoase un sunet vag și încercă să-și ridice mâna.

– Mamil strigă George, însă Noreen și sergentul îl ținură pe loc.

– Acum lasă-i s-o ajute pe mămica ta, îl rugă Noreen.

Maiorul se duse lângă targă și apucă mâna Aminei.

– Cum se simte? îl întrebă pe un brancardier corpolent, care părea a fi șeful.

– Dacă îi nimerea inima, nu mai era în viață, dar credem că are o hemoragie internă. Este greu de spus, cu o plagă atât de mică.

– Unde-i George? îngăimă Amina. E bine?

– E chiar aici, spuse maiorul. E cu mătușa ta, Noreen, și cu Jasmina.

– Vă rog, găsiți-l pe Abdul Wahid, șopti tânăra. Crede că el e de vină.

– Acum trebuie s-o ducă la spital, domnule, i se adresă sergentul maiorului cu o privire înțelegătoare.

– Vin și eu cu voi, spuse Jasmina. E nepotul meu.

– Ba nu vii, se răsti Noreen. Vei sta departe de noi și vei fi pedepsită pentru crimele tale.

– Nu poți da vina nici pe mine, nici pe Abdul Wahid. Nu se poate să crezi asta, Noreen.

– Aveți idee unde s-ar fi putut duce nepotul dumneavoastră, doamnă? întrebă sergentul, notând într-un carnețel. Se pare că a fugit cu bătrâna.

– Nu am idee, spuse Jasmina. Îi șterse băiețelului lacrimile de pe față, în vreme ce brancardierii urcau targa în ambulanță, și îl întrebă: George, unde s-a dus tăticul tău?

– A spus că la Mecca, zise puștiul. Vreau la mami.

– Mecca – ăsta e un restaurant sau un magazin sau așa ceva? se interesă polițistul cel tânăr.

– Nu, cred că se referă la oraș, spuse Jasmina.

– A spus că va merge la Mecca, repetă George, plângând cu sughițuri.

– Ei bine, dacă merge pe jos, înseamnă că nu au ajuns departe, rânji polițistul.

– Tăticul e cu mătușica bătrână? îl întrebă Jasmina.

George izbucni în vaiete de plâns.

– A rănit-o pe mami cu andreaua ei și m-a zgâriat pe mână, povesti el arătându-și bandajul și tremurând.

– Poate își protejează tăticul. Copiii ar zice orice când sunt speriați.

Polițistul mai tânăr începuse să-l calce pe nervi pe maior.

– Nepotul meu nu a fost implicat în treaba asta, insistă Jasmina.

– Băgați-o și pe ea, și pe familia ei, la închisoare, strigă Noreen, în timp ce sergentul îl ajuta pe George să urce lângă ea, în ambulanță. Sunt niște criminali!

– Nu putem hotărî absolut nimic acum. Sergentul închise ușile ambulanței, iar sirena începu să urle. Trebuie să-l găsesc pe nepotul dumneavoastră.

– Nu am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi, spuse Jasmina, iar maiorul se minună de figura ei inexpresivă și de privirea ei limpede. În mod evident nu se duce la Mecca.

– Nu se știe niciodată. Ar putea părăsi țara. Mai bine anunțăm aeroporturile și îi facem un portret-robot. Are mașină, doamnă?

– Nu, nu are mașină.

Maiorul observă că Jasmina nu pomenise despre Honda ei albastră, care nu era parcată în locul ei obișnuit. O văzu că se clătina, de parcă avea să leșine, și o apucă de mijloc.

– Tot ce s-a întâmplat reprezintă un mare șoc, domnilor, rosti el pe cel mai autoritar ton. Cred că trebuie să o duc acasă, să se așeze.

– Sunteți din sat, domnule? întrebă sergentul, iar maiorul îi dădu adresa lui și o ajută pe Jasmina să se urce din nou în mașină. Stați în casă după ce ajungeți acolo, adăugă polițistul mai tânăr. S-ar putea să trebuiască să discutăm din nou cu dumneavoastră.

Odată ajunși la Rose Lodge, maiorul lăsă motorul pornit în timp ce se duse grăbit în spălătorie. Luă o armă din cutie și o puse într-o husă de pânză, apoi scoase câteva cartușe din cutia pe care o ținea în dulapul încuiat și le îndesă în buzunarul de la pantaloni. Ca măsură de precauție suplimentară, luă din cuier un binoclu și un bidon de apă. Le vârî pe toate într-o tolbă din piele, mai adaugă o cutie metalică în care se găsea o mică trusă de prim ajutor și își finaliză bagajul cu un baton nedesfăcut de ciocolată cu mentă. Bătu ușor geanta cu mâna, sperând că era echipat corespunzător și pregătit să facă față unei femei demente. Când dădu să plece, îl întâlni pe Roger pe hol.

– Unde te duci? Credeam că dansezi la nuntă.

– Trebuie mai întâi să găsim mirele, îi zise enigmatic tatăl lui. Abdul Wahid s-ar putea să încerce să sară de pe o stâncă.

În timp ce se grăbea pe alee, auzi vocea slabă a lui Roger în spatele lui.

– Un mod destul de extrem de a anula o nuntă. Nu putea și el să-i trimită un SMS?

Capitolul 24

Maiorul știa că depășise limita de siguranță a vitezei pe drumurile tot mai întunecoase, dar nu simțea nici un fior de teamă. Concentrat la maximum, abia dacă vedea copacii, gardurile vii și zidurile care treceau rapid pe lângă el. Urletul motorului era suficient de furios. Nu era nevoie ca vreunul din ei să spună ceva. Jasmina continua să tremure pe scaunul de alături, dar el nu-și lua ochii de la drum. Mintea îi era fixată asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit și, în vreme ce ieșeau în goană din suburbiile orașului, simți o mândrie de soldat față de o misiune bine planificată.

– Dacă ajungem prea târziu? șopti Jasmina.

Chinul din glasul ei amenința să-i facă fărâme stăpânirea de sine.

– Trebuie să refuzăm să ne imaginăm asta și să ne concentrăm pe următorul pas, apoi pe următorul și pe următorul, zise el, virând într-o parcare goală. Facem tot ce putem, iar restul stă în mâinile Domnului.

Stânca pe care se plimbaseră atât de fericiți cu micul George se întindea mohorâtă sub norii cenușii ale căror pântece atârnau jos, negre și amenințătoare. În largul Canalului Mânecii, perdele de ploaie deja măturau marea învolburată. Nu era nici îndeajuns de întuneric ca lumina farului să destrame umbrele, nici suficient de lumină ca să inspire speranță. O pală de stropi reci împroșcă parbrizul când se dădură jos din mașină.

– Avem nevoie de haine, spuse maiorul, luând-o înapoi spre vehicul.

– Ernest, nu mai avem timp, zise ea, dar zăbovi la marginea drumului în

așteptarea lui.

Maiorul își prinse tolba la piept, își puse pe un umăr cureaua puștii și își luă pălăria și haina de vânătoare. Când îi întinse Jasminei haina, speră că arma rămăsese neobservată pe umărul lui. Ea nu păru să o bage de seamă în timp ce se îmbrăca.

– E atât de pustiu acuml Cercetă din priviri întinderea nesfârșită de iarbă, uitându-se după Abdul Wahid. Întotdeauna de sus se vede mai bine.

– Heil Unde vreți să mergeți? Un bărbat bondoc ieși dintr-una din clădirile scunde adiacente tavernei cufundate în întuneric. E prea puternic vântul ca să fiți în siguranță aici.

Purta ghete solide și blugi, o haină de lucru scurtă și o vestă reflectorizantă largă, care îi făcea pieptul masiv să semene cu un dovleac. Un soi de harnașament scotea clinchete din cataramele desfăcute care îi înconjurau talia, și avea în mână un clipboard și o stație de emisie-recepție prinsă de un șnur.

– Sunt sigur că aveți dreptate, spuse maiorul, dar căutăm un tânăr care s-ar putea să fie deprimat.

– Nu mai avem timp. Jasmina îl trăgea de braț. Trebuie să mergem.

– E un sinucigaș, nu? zise bărbatul, consultându-și clipboardul.

Jasmina scoase un geamăt ușor auzind cuvântul.

– Lucrez la Corpul voluntarilor pentru intervenții în caz de sinucidere, așa că ați ajuns unde trebuie. Notă ceva cu pixul pe clipboard. Cum îl cheamă?

– Se numește Abdul Wahid. Are 23 de ani și cred că este însoțit de o mătușă în vârstă.

– Nu sunt prea mulți care să se sinucidă împreună cu mătușica, mormăi

bărbatul. Cum se scrie Abdool?

– Nu contează, haide să-l căutăm, îl grăbi Jasmina.

– O să pornim în căutarea lui, interveni maiorul. Poți să mai aduni niște voluntari?

– O să fac un apel, promise bărbatul. Dar nu vă puteți duce acolo. Nu este sigur pentru publicul larg. Păși în fața lor și făcu o scurtă mișcare cu brațele, de parcă ar fi fost o turmă care trebuia dusă în țarc.

– Eu nu sunt publicul larg, sunt armata britanică, am gradul de maior. În retragere, desigur, dar cum nu poți să faci dovada vreunei autorități, trebuie să-ți cer să te dai la o parte.

– Ernest, văd pe cineva acolo.

Jasmina trecu pe lângă ei și începu să traverseze drumul. Maiorul creă o diversiune salutându-l milităreşte pe omul cu clipboardul și primi drept răspuns o fluturare nesigură din mână, apoi o urmă.

Zăriră un om care se apropia în fugă de ei, urcând panta dinspre o zonă cu o pădurice deasă. Nu era Abdul Wahid. Și acest bărbat purta o vestă reflectorizantă, iar maiorul se pregăti să se eschiveze, dar celălalt flutura un telefon mobil în așa fel încât ceilalți să-și dea seama că era un apel urgent la ajutor.

– A, nu iarăși el, bombăni omul cu clipboardul, care gâfâia alături de ei. Știi că nu ai voie aici, Brian.

– Iar nu are semnal afurisitul de telefon, zise Brian. Deși era un bărbat bine făcut, care părea să aibă condiție fizică, își puse ambele mâini pe genunchi și se aplecă în față ca să-și recapete suflul după urcarea pantei. La sud de Big Scrubber e un

sinucigaș, continuă el, arătând cu degetul mare peste umăr. Nu pot să mă apropii să vorbesc cu el. O bătrână cu o armă și o gură spurcată m-a amenințat că mă înțeapă în ouțe.

– E Abdul Wahid, spuse Jasmina. E aici.

– Ai fost avertizat să nu te mai ocupi de salvări, Brian, spuse omul cu clipboardul.

– Deci nu vii să mă ajuți să pun mâna pe ea? întrebă Brian.

– Nu trebuie să abordăm oameni cu arme vizibile sau cu boli psihice evidente, replică voluntarul celălalt, cu mândria cuiva care memorase un manual. Trebuie să chemăm întăriri de la poliție.

– Jim, doar n-o să trimită o afurisită de trupă SWAT, spuse Brian. Ai putea salva zece oameni în timpul cât îți ia să chemi doi polițiști într-un Mini Cooper.

– Are o andrea? se interesă maiorul.

– Acolo, în pâlcul ăla de copaci? întrebă și Jasmina simultan.

– Mda, la Big Scrubber – sau poate e o daltă de spart gheața, le răspunse amândurora Brian.

– Nu le spune, spumegă Jim. Sunt publicul larg.

– Ai de gând să ceri ajutor prin stație sau trebuie să mă duc la o cabină telefonică și să rog niște buni samariteni să transmită mesajul? se răsti Brian.

– Recepția e mai bună la sediu, zise Jim. Dar nu pot să mă duc decât dacă veniți toți cu mine. Prezența civililor este interzisă. Se deplasă ușor mai jos de Jasmina, de parcă se pregătea să o prindă. Zilele bunilor samariteni ca Brian au trecut.

– Te rog, trebuie să ajung la nepotul meu, strigă Jasmina.

– Brian, îmi pari un om de acțiune, zise maiorul, dându-și jos arma de pe umăr

cu toată nonșalanța posibilă și frângând-o pe brațul îndoit. De ce nu te duci cu Jim să aduceți întăriri în timp ce eu și doamna mergem să o convingem pe bătrână să se comporte cum se cuvine?

– La dracu'l exclamă Jim, uitându-se vrăjit la pușcă.

Jasmina scoase un sunet slab și apoi profită de ocazie să se întoarcă și să o ia la fugă în josul pantei.

– Fir-ar să fie, mârâi maiorul. Trebuie să mă duc după ea.

– Atunci du-te, spuse Brian. Eu o să am grijă ca Jim-clipboard să dea telefoanele necesare.

– Nu e încărcată, apropo, strigă maiorul repezindu-se pe urmele Jasminei, fără a pomeni de cartușele din buzunar. Numai că bătrâna a înjunghiat pe cineva cu andreaua aia.

– Nu am văzut nici o armă, replică Brian, făcându-i semn cu mâna să plece. În timp ce maiorul o luă la fugă, ignorând pericolul de a-și scrânti glezna în nenumăratele vizuini de iepuri, îl auzi pe Brian spunând: Și Jim o să mă susțină, altminteri o să le spun cum mă lasă să salvez oameni în timpul turelor lui și apoi își arogă toate meritele.

– S-a întâmplat numai o dată, protestă Jim. Fata era atât de dusă, că nici măcar nu a știut că a fost salvată. Mi-am pierdut două ore stând de vorbă cu ea.

– Mda, am auzit că de la atâta conversație s-a hotărât să mai încerce o dată să-și ia viața.

Maiorul ajunse la capătul zonei acoperite cu grozamă și arbuști piperniciți, și vocile dispărură.

În spatele arboretului văzu mica Honda a Jasminei pe jumătate ascunsă de tufe; noroiul care îi acoperea spatele indica faptul că alunecase înainte să se oprească. Poate că Abdul Wahid plănuise pur și simplu să plece cu mașina la Mecca.

Tânărul era îngenuncheat aproape de marginea stâncii, fără a fi însă în pericol să cadă, la vreo șaizeci de metri depărtare. Părea că se roagă, cu capul plecat la pământ, de parcă nu-și dădea seama de drama care se petrecea în preajma lui. Mai aproape de maior, două insule de grozamă alcătuiau o alee ierboasă și aici stătea de pază bătrâna, cu chipul la fel de dur ca întotdeauna, dar acum animat de respirația accelerată, în timp ce își îndrepta andreaua spre Jasmina. O ținea ca un profesionist – cu vârful care îi ieșea din pumn îndreptat în jos, asemenea unui pumnal – și maiorul era convins că nu ar fi ezitat să o folosească.

– Mătușă, ce faci? strigă Jasmina contra vântului, întinzându-și mâinile în lateral într-un gest liniștitor. De ce trebuie să stăm cu toții aici, în ploaie?

– Fac ceea ce nici unul dintre voi nu știe să facă, răspunse bătrâna. Nimeni nu-și mai amintește ce înseamnă să ai onoare.

– Dar Abdul Wahid? zise Jasmina. Apoi își ridică vocea către el. Abdul Wahid, te rog!

– Nu știi că nu trebuie să deranjezi un bărbat când își face rugăciunea? se răți bătrâna. Se roagă să ia asupra lui povara și să readucă onoarea familiei.

– E o nebunie. Nu așa se rezolvă lucrurile, mătușă.

– Așa s-a procedat întotdeauna, copilă, rosti bătrâna pe o voce visătoare. Mama a fost înecată într-un bazin de tata când aveam șase ani. Se ghemui pe călcâie și desenă cu vârful andrelei un cerc în iarbă. Am văzut. L-am văzut ținându-i capul în

apă cu o mână și cu cealaltă mângâindu-i părul fiindcă o iubea atât de mult. Ea râsese cu bărbatul care venise să vândă covoare și vase de cupru și îi dăduse cu mâna ei ceai în cele mai bune cești ale soacrei. Se ridică din nou. Întotdeauna am fost mândră de tata și de sacrificiul ei.

– Suntem oameni civilizați, nu o familie de țărani ancorată în trecut, spuse Jasmina, cu vocea gâtuită de oroare.

– Civilizați? șuieră bătrâna. Sunteți moi. Moi și corupți. Nepoata mea și soțul ei sunt înmuiați de decadență. Se plâng mereu, uneltesc în diverse feluri, dar față de fiul lor se arată blânzi și înțelegători. Iar eu, care ar trebui să stau și să mănânc smochine în grădina mea, trebuie să vin să îndrept lucrurile.

– Au știut că o să faci asta? întrebă Jasmina.

Bătrâna scoase un râset ce semăna mai curând cu un chelălăit.

– Nimeni nu vrea să știe, dar apoi apar eu – când sunt fătați prea mulți pui de cățel, când o fiică are ceva care îi crește în burtă. Și după vizita mea nu vorbesc niciodată, dar îmi trimit câte o căpriță sau un covor. Își trecu degetele încet pe lungimea andrelei și începu să înainteze prin iarbă, fluturând vârful metalic de parcă încerca să-și hipnotizeze victima. Vor plânge și vor trăncăni, și se vor preface că le e rușine, dar o să vezi că o să-mi dea acum căsuța mea pe dealuri, și o să cultiv smochini și o să stau toată ziua la soare.

Maiorul ieși de după arbuști și rămase cu picioarele depărtate, înfipte ferm în pământ, cu mâna dreaptă pe patul armei încă frânte pe braț.

– Ai mers prea departe, doamnă, zise el. Îți cer să arunci andreaua și să aștepți liniștită venirea poliției.

Femeia se dădu înapoi câțiva pași, dar își recăpătă stăpânirea de sine și un rânjet răutăcios i se strecură încet pe partea stângă a feței.

– Ah, maiorul englez, chicoti ea. Flutură andreaua ca pe un deget dojenitor. Deci e adevărat, Jasmina, că ai fugit de familia ta ca să păcătuiești și să te desfrânezi.

– Cum îndrăznești se răsti maiorul, făcând un pas înainte și închizând arma.

– De fapt, ai dreptate, mătușă. Ochii Jasminei sclipeau de furie. Înaintă cu bărbia ridicată, cu părul învolburat de vânt în jurul feței. Și are rost să-ți spun ce minunat a fost, ție, cu trupul împuținat și inima uscată, care nu ai cunoscut niciodată fericirea? Ai vrea să auzi cum este să stai goală cu un bărbat pe care îl iubești și să trăiești cu adevărat și să respiri senzualitatea vieții înseși? Să-ți spun povestea asta, mătușă?

Bătrâna urlă cuprinsă parcă de durere și făcu un salt înainte către fosta ei noră, care își plantă ferm tălpile pe sol și ridică brațele în față, fără vreo intenție de a se feri. Mânat de teamă, maiorul balansă arma cu un strigăt și, înaintând în fugă, o izbi pe femeie cu patul armei în cap. Lovitura, deși piezișă, avu un efect nimicitor în combinație cu avântul bătrânei. Femeia scăpă andreaua și se prăbuși la pământ. Jasmina se lăsă brusc în iarbă și începu să râdă, un râs urât, automat, expresie a șocului. Maiorul se aplecă să ridice andreaua căzută și o strecură în tolbă.

– Unde ți-a fost capul? o certă el. Puteai să fii omorâtă pe loc.

– A murit?

– Sigur că nu, zise el, dar pipăi neliniștit gâtul zbârcit al bătrânei până găsi pulsul. În general evit să omor femei, indiferent cât de nebune sunt.

– Eşti un tip util într-o luptă, rosti vocea de-acum familiară a lui Brian. Apăruse din spatele unui tufiş şi se aplecă să se uite la bătrână. Bună treabă.

– Unde-i celălalt? îl întrebă maiorul.

– Le-a transmis un apel celorlalţi voluntari, dar încă aşteaptă întăriri. Mergem să stăm de vorbă cu nepotul să vedem ce vrea?

– Ştii ce faci? întrebă maiorul.

– Nu, n-aş putea să zic că ştiu, replică Brian vesel. În ultimii zece ani, trebuie să fi convins vreo cincizeci de oameni să coboare de pe afurisita asta de stâncă, şi să mă baţi dacă ştiu cum. Presupun că am un oarecare dar. Important este să te porţi firesc şi să nu faci mişcări bruşte.

Împreună se îndreptară cu grijă în josul pantei spre Abdul Wahid, care îşi terminase rugăciunile şi stătea nefiresc de imobil, privind marea. Nu îşi plecase umerii şi nici nu îşi încrucişase mâinile la piept ca să se apere de frig, deşi nu avea haină.

– S-a îmbrăcat cu hainele de nuntă, spuse doamna Ali. O, bietul meu băiat!

Îşi întinse o mână şi maiorul o apucă de braţ, temându-se ca ea să nu o ia la fugă pe ultima sută de metri care o despărţea de nepotul ei.

– Încetişor, acum, spuse Brian. Lăsaţi-mă să-i distrag eu atenţia.

Păşi înainte şi scoase un fluierat jos, de parcă, îşi zise maiorul, ar fi chemat la picior un câine de vânătoare. Abdul Wahid se întoarse uşor şi îi văzu.

– Salut, zise Brian şi ridică o mână fluturând-o încet. Mă întreb dacă pot vorbi cu tine un minut.

– Îmi imaginez că vrei să mă ajuţi.

– Da, de fapt, vreau, spuse Brian. Ce anume doreşti?

– Doresc să o luați pe mătușa mea de aici, răspunse Abdul Wahid. Nu vreau să vadă.

– Abdul Wahid, ce faci? strigă Jasmina. Nu mă mișc de aici.

– Vreau să plece, repetă tânărul, refuzând să o privească. Nu trebuie să îndure așa ceva.

– Deci nu vrei să vorbești cu ea? întrebă Brian. Foarte bine. Dacă domnul maior o s-o ducă de aici, ești de acord să stai de vorbă cu mine – doar un pic?

Abdul Wahid păru să se gândească atent la această opțiune.

– Te rog, Abdul Wahid, vino acasă, pledă Jasmina. Plângea, și maiorul întinse iar mâna să o țină, temându-se că o să încerce să fugă spre nepotul ei. N-o să te părăsesc.

– Aș prefera să stau de vorbă cu domnul maior, răspunse Abdul Wahid. Chiar nu vreau să stau de vorbă cu tine.

– Atunci o s-o duc eu pe mătușa ta într-un loc uscat și călduros și tu o să discuți aici cu acest domn?

– Da, confirmă tânărul.

– Are o armă, să știi, îl avertiză Brian. Ești sigur că poți să ai încredere în el?

– Ce faci? șopti maiorul, teribil de neliniștit. Încerci să-l provoci?

Abdul Wahid scoase însă unul dintre râsetele lui scurte și lătrate.

– Ți-e teamă că a venit să mă împuște? întrebă el. Nu mi-ar strica prea rău planurile, nu-i așa?

– OK, atunci, spuse voluntarul. Cred că ne-am înțeles. Se întoarse spre maior și șopti: Râsul este un semn bun. Cred că ar trebui să îi facem pe plac.

– Nu vreau să plec, se încăpățână Jasmina. Se întoarse cu chipul scăldat în lacrimi spre maior, care percepu întru totul gravitatea cuvintelor ce aveau să urmeze: Nu mi-aș putea-o ierta niciodată.

– Dacă nu pleci, s-ar putea să nu ți-o ierți niciodată, insistă Brian. Cel mai bun lucru este să le dai ceea ce-și doresc, în limitele rezonabile. Fără promisiuni însă.

– Dacă îl las pe mâinile tale și n-o să fie în siguranță... începu ea, dar își întoarse capul, incapabilă să continue.

– S-ar putea la fel de bine să nu mă ierți pe mine niciodată, termină maiorul. Cuvintele îi lăsau un gust amar în gură. Înțeleg. Dar indiferent cine pleacă sau rămâne, mi-e teamă că moartea lui va interveni între noi în același mod, iubito. O luă de mână și i-o strânse. Lasă-mă acum să joc rolul bărbatului și să lupt pentru Abdul Wahid și pentru noi, dragostea mea.

– Poftim, spuse Brian, scoțând ceva dintr-un rucsac voluminos. Uneori vor o cană cu ceai. Întotdeauna am un termos la îndemână.

Maiorul așteptă ca Brian și Jasmina să urce panta, oprindu-se în drum să o culeagă de jos pe bătrâna amețită. Nu se uitară înapoi. Cu colțul ochiului îl privi pe Abdul Wahid, care rămăsese nemișcat. În cele din urmă, se întoarse și coborî încet pe partea stângă, până ajunse paralel cu tânărul, păstrând în același timp o distanță respectuoasă.

– Mulțumesc, zise Abdul Wahid. Aici nu era un loc potrivit pentru o femeie ca mătușa.

– Nu e un loc potrivit pentru nici unul dintre noi, replică maiorul, aruncând o

privire în abisul de valuri înspumate și de stânci ascuțite care păreau să-l înțepe de la zeci de metri distanță. Toată drama asta face rău la digestie. Își întinse spatele. Dacă stau să mă gândesc, nici nu am mâncat de prânz.

– Îmi pare rău, spuse Abdul Wahid.

– Vrei o cană cu ceai? Omul acela, Brian, mi-a dat un termos, iar eu am niște Kendal Mint Cake.

– Vă bateți joc de mine? strigă Abdul Wahid. Credeți că sunt un copil pe care să-l poți păcăli cu ceva de mâncare?

– Absolut deloc, zise maiorul, renunțând imediat la abordarea lejeră. Sunt doar îngrozit, așa cum e de așteptat – și mi-e cam frig.

– E frig?

– E foarte frig. N-ai vrea să mergem undeva unde este cald și să stăm de vorbă la o masă hrănitoare și plăcută?

– Ați văzut-o pe Amina? Când maiorul încuviință din cap, tânărul vru să știe: O să supraviețuiască?

– A întrebat de tine în ambulanță. Aș putea să te duc la ea, am venit cu mașina.

Abdul Wahid scutură din cap și își frecă ochii cu dosul palmelor.

– N-a fost niciodată să fie, mormăi el. În fiecare zi alte complicații, alte compromisuri. Acum îmi dau seama de asta.

– Nu e adevărat, zise maiorul. Vorbești prostii.

Simți o notă de disperare în propria voce.

– Atâta rușine, gemu Abdul Wahid. Atârnă în jurul meu ca niște lanțuri. Tânjesc să scap de toate în mare și să fiu curat pentru... Se opri brusc și interlocutorul său

își dădu seama că se simțea nevrednic până și să rostească numele Creatorului.

– Știu și eu câte ceva despre rușine, zise maiorul. Intenționase să sublinieze că sinuciderea nu e permisă în Islam, dar o repetare a regulilor pe care Abdul Wahid le știa deja nu părea să fie de ajutor în bătaia ploii și a vântului, pe buza prăpastiei adânci de 150 de metri. Cum am putea să n-o simțim cu toții? continuă el. Toți suntem oameni înguști la minte, târându-ne pe pământ, trudind pentru propriile avantaje și făcând exact aceleași greșeli pentru care vrem să ne umilim vecinii. Riscă să arunce o privire peste marginea abruptă de calcar, și stomacul îi ghiorăi la vederea dinților crestați ai rocilor care îi așteptau jos. Își adună anevoie gândurile pentru a predica mai departe: Cred că ne trezim în fiecare zi cu intenții bune și, până la căderea serii, de obicei nu le ducem la bun sfârșit. Uneori cred că Dumnezeu a creat întunericul doar ca să nu fie nevoit să ne privească tot timpul.

– Vorbiți de poveri în general, domnule maior. Dar când o rușine anume împovărează sufletul cuiva?

– Ei bine, dacă vrei cazuri particulare, începu maiorul, uită-te la pușca asta de care sunt atât de mândru. Amândoi contemplară picăturile de ploaie care împodobeau patul lustruit și țeava de metal opac. Tata, pe patul de moarte, a dat una din aceste arme mie și una fratelui meu mai mic, iar eu am fost extrem de dezamăgit că nu mi le-a dat mie pe amândouă și mi-am rumegat frustrarea în timp ce el murea sub ochii mei, și am rumegat-o în vreme ce îi scriam panegiricul, și afurisit să fiu dacă nu o rumegam și când propriul meu frate a murit în toamna asta.

– Era dreptul dumneavoastră ca fiu mai mare.

– Am fost mai mândru de aceste arme decât am fost de mătușa ta Jasmina. De

dragul acestor puşti, am dezamăgit-o pe femeia pe care o iubesc în faţa întregii comunităţi. Am lăsat-o să plece, şi niciodată nu o să scap de această ruşine.

– Eu am lăsat-o să plece ca să pot obţine toate posesiunile ei lumeşti, murmură Abdul Wahid. Prin moarte, şi această datorie va fi ştearsă.

– Nu asta e soluţia, zise maiorul. Soluţia este să îndrepţi lucrurile, sau cel puţin să te străduieşti în fiecare zi să faci asta.

– Am încercat, domnule maior, dar în cele din urmă nu pot să-mi împac şi credinţa, şi viaţa. Cel puţin, în felul acesta, datoria de onoare este plătită şi Amina şi George pot să-şi continue existenţele.

– Cum poate sinuciderea să reprezinte o împăcare? întrebă maiorul.

– Nu mă voi sinucide, răspunse tânărul. Este foarte păcat. Pur şi simplu mă voi ruga la marginea stâncii şi voi aştepta ca vântul să mă poarte unde vrea. Poate spre Mecca.

Deschise braţele şi cămaşa grea flutură şi plesni în vânt ca un catarg. Maiorul simţi că pierdea firul subţire al conversaţiei. Privi în jur şi i se păru că se zăreau nişte capete ţinându-se în spatele tufişurilor. Flutură energic din braţe, dar se dovedi că fusese o greşeală. Şi Abdul Wahid îi văzu pe voluntari şi de pe chip îi dispăru orice urmă de însufleţire.

– M-aţi reţinut prea mult, domnule maior. Trebuie să-mi continui rugăciunile.

Când păşi înainte, maiorul scotoci în buzunar după cartuşe şi băgă două pe ţeavă, închizând cu o mână arma. Chiar şi pe fundalul geamătului tot mai sonor al vântului, pocnetul răsună distinct. Abdul Wahid se opri şi se uită la maior în timp ce acesta făcu doi paşi mari în josul dealului ca să se interpună între el şi marginea

prăpastiei. Își dădea seama că solul era sfărâmicios și denivelat, iar imposibilitatea de a se uita în spate îi făcu picioarele să se încordeze până când gamba stângă i se strânse într-o crampă. Tânărul zâmbi blând și întrebă:

– Deci până la urmă aveți de gând să mă împușcați, domnule maior?

Deschise larg brațele până când vântul îi lovi cu putere cămașa și se poticni un pas în față.

– Nu, nu am de gând să te împușc, răspunse maiorul. Urcă și întoarse pușca în mâini, cu patul spre Abdul Wahid. Uite, ia asta.

Tânărul prinse arma care îi era împinsă în stomac. O ținu, nedumerit, și maiorul păși iar în spate, conștient de țevile îndreptate spre pieptul lui.

– Acum mi-e teamă că va trebui să mă împuști tu pe mine.

– Nu sunt adeptul violenței, zise Abdul Wahid, coborând ușor arma.

– Mă tem că nu ai de ales. Maiorul făcu iar un pas înainte și ținu țeava armei apăsată de propriul piept. Vezi tu, nu pot să te las să cazi de pe stânca asta și am de gând să-mi petrec toată noaptea, dacă este necesar, stând între tine și marginea hăului. Astfel nu o să fii aruncat accidental de vânt la un moment dat. Desigur, poți să sari, dar nu ăsta era planul tău, nu-i așa?

– Asta e o prostie. Nu aș putea niciodată să vă rănesc, domnule maior. Abdul Wahid se dădu o jumătate de pas înapoi.

– Dacă mori aici astăzi, mătușa ta Jasmina va fi pierdută pentru mine, și eu nu vreau să trăiesc fără ea. Maiorul se strădui să-și păstreze calmul vocii. În plus, nu vreau să mă duc la fiul tău, George, și să-i spun cum am stat deoparte și l-am lăsat pe tatăl lui să se sinucidă. Mai făcu un pas, împingându-l pe Abdul Wahid înapoi.

Tânărul își mută mâinile ca să apuce arma mai bine și maiorul se rugă ca degetele lui să nu se afle în apropierea trăgaciului dublu. Trebuie să înțelegi că sentimentul de rușine nu va muri odată cu tine, Abdul Wahid. Va continua să existe în fiul tău și în Amina, și în mătușa ta Jasmina. Durerea ta le va bântui viețile. Dorința ta de a muri azi este un act egoist. Și eu sunt un om egoist – probabil în urma tuturor acestor ani în care am trăit singur. Nu vreau să am prilejul să văd așa ceva.

– N-o să vă împușc. Abdul Wahid aproape că plângea acum, cu fața schimonosită de durere și de confuzie.

– Ori mă împuști, ori alegi să trăiești, răspunse maiorul. Eu nu pot da altfel ochii cu mătușa ta. Ce ciudat e să mă gândesc la noi ca la o pereche.

Abdul Wahid scoase un urlet de agonie și aruncă arma, care lovi pământul cu capătul patului și scoase un bubuit sonor, descărcând glonțul de pe o singură țeavă, după cum observă maiorul.

Simți arsura albă a metalului prin piciorul stâng. Forța loviturii de aproape îl făcu să se răsucească pe loc și să cadă greoi, alunecând în iarbă. În timp ce se rostogolea, simți cum pământul dispare de sub el. Picioarele îi alunecară în gol peste marginea stâncii de calcar. Nu avu timp să simtă nici o durere în vreme ce bâjbâia frenetic cu mâinile deasupra capului. În clipa următoare, cotul stâng i se lovi de un stâlp de metal de care odată era prins un gard de sârmă. Apucă bara de fier care rezistă puțin sub greutatea trupului său, însă apoi începu să se miște, metalul scârțâind ca un cuțit bont. Când își pierduse orice speranță, pe antebrațul lui stâng aterizâ un trup și niște degete i se înfipseră în spate ca să îl poată apuca. Dând din picioare, maiorul își lovi genunchiul drept de stâncă și durerea îl săgetă ca un fulger

prin creier. Auzi rostogolirea unor pietre precedându-l peste marginea stâncii. Totul se petrecu atât de rapid, că nu avu timp să gândească. Simți doar o surpriză scurtă și mirosul calcarului alb și rece și al ierbii ude.

Capitolul 25

Maiorul își dorea să alunge ideea sâcâitoare de durere care începuse să i se strecoare în cap odată cu lumina. Se simțise confortabil în întunericul cald al somnului, așa că se străduí să rămână întins. Un murmur de voci, un zdrăngănit de cărucioare de metal și clinchetul scurt al inelelor unor draperii date la o parte îl făcură să-și imagineze că ajunsese în sala de așteptare a unui aeroport. Simți cum pleoapele dădeau să i se deschidă și le strânse cu putere. Încercarea de a se rostogoli îl trezi fără milă cu durerea sfâșietoare din genunchiul stâng și o înțepătură în partea stângă care îl făcu să icnească. Pipăi cu mâna cearșaful subțire de pe salteaua alunecoasă și dărâmă un stâlp de metal.

– Se trezește. O mână îl ținu de umăr și aceeași voce adăugă: Nu încercați să vă mișcați, domnule Pettigrew.

– Mm..ior, îngăimă el. Maior Pettigrew.

Vocea îi era o șoaptă aspră în gura care părea să fie făcută din hârtie de împachetat. Încercă să-și umezească buzele, dar își simțea limba ca o broască moartă.

– Uite ceva de băut, zise vocea, și maiorul supse niște apă călduță printr-un pai care îi fu lipit de buză. Sunteți la spital, domnule Pettigrew, dar o să vă faceți bine.

Alunecă din nou în somn, sperând că a doua oară avea să se trezească în camera lui de la Rose Lodge. Destul de iritat, descoperi mai târziu același amalgam de sunete tipice unui spital și presiunea lămpilor fluorescente asupra pleoapelor. De data asta deschise ochii.

– Cum te simți, tată? întrebă Roger. Întinsese ultimul număr din *Financial Times*

pe pat și se folosea de picioarele maiorului ca să sprijine paginile.

– Nu vreau să te întrerup din lectura cotelor bursiere, șopti pacientul. De când sunt aici?

– Cam de o zi. Îți mai amintești ce s-a întâmplat?

– Am fost împușcat în picior, nu în cap. Încă e acolo?

– Piciorul? Sigur că este. Poți să-l simți?

– Sigur că da. Dar nu voiam să am parte de vreo surpriză neplăcută.

I se părea destul de obositor să vorbească, dar ceru niște apă. Roger îl ajută să soarbă dintr-o ceașcă de plastic, deși mare parte din lichid i se scurse neplăcut pe obraz și apoi în ureche.

– Ți-au scos o mulțime de alice din picior. Ai avut noroc că nu au nimerit vreo arteră, iar doctorul a zis că una doar a ciupit marginea testiculului drept – nu că se aștepta ca asta să aibă vreo importanță la vârsta ta.

– Mulțumesc foarte mult, replică maiorul.

– De asemenea, ligamentele de la genunchiul stâng au fost rupte destul de urât, dar cum acea operație ține de chirurgia estetică. Au zis că ori o să se vindece de la sine, ori poți să te înscrii pe o listă de așteptare și să fii programat peste un an. Roger se aplecă și, spre surprinderea maiorului, îl strânse de mână și îl sărută pe frunte. O să te faci bine, tată.

– Dacă mă mai săruți așa vreodată, voi fi nevoit să presupun că minți și că mă aflu de fapt la azil, mormăi el.

– M-ai speriat, ce să zic Își împături ziarul, de parcă se simțea stânjenit de acest moment de afecțiune. Ai fost mereu o stâncă de neclintit în viața mea, și brusc ești

un bătrân plin de tuburi. Foarte neplăcut.

– E și mai neplăcut pentru mine, replică maiorul.

Se străduí o clipă să pună întrebările la care nu era sigur că putea să îndure răspunsul. Era tentat să se prefacă adormit ca să amâne veștile proaste. Precis ieșise rău, își zise, căci nu era vreun semn că ar mai fi existat alți vizitatori. Încercă să se înalțe mai sus, și Roger se întinse spre un buton de pe perete, iar patul îl ridică într-o poziție înclinată.

– Vreau să știu, începu el, dar păru să se înece cu propria voce. Trebuie să știu. Abdul Wahid a sărit?

– Având în vedere că mi-a împușcat tatăl, puțin mi-ar fi păsat dacă ar fi sărit. Dar se pare că s-a aruncat după tine și te-a prins exact la timp. A fost o situație la limită, luând în calcul vântul și ploaia, dar un tip Brian s-a repezit pe Abdul și apoi un alt tip a venit cu o frânghie și v-au tras înapoi, iar tu ai ajuns pe o targă.

– Deci trăiește?

– Da, dar mi-e teamă că mai trebuie să-ți dau niște vești foarte proaste, spuse Roger. Voiam să mai aștept un timp, dar...

– Amina a murit? Logodnica lui?

– A, fata înțepată cu andreaua? Nu, o să se facă bine. Toți sunt cu ea, la un etaj mai sus, la secția de chirurgie pentru femei.

– Cine toți?

– Doamna Ali, Abdul Wahid și acel George care mă tot tapează de monede pentru automat. Apoi mai este mătușa – Noreen, parcă – și părinții lui Abdul. Parcă e jumătate de Pakistan acolo.

– E și Jasmina?

– Când se poate îndura să se despartă de tine, bombăni Roger. Când am ajuns aseară aici, încă încercau să o dezlipească de trupul tău, și se pare că nu pot să scap de ea.

– Am de gând să o cer de nevastă, rosti maiorul cu o voce categorică. Indiferent ce spui.

– Nu te agita atât. Testiculul acela încă e suferind, replică Roger.

– Ce e suferind? se auzi o voce, și se înroși până în vârful urechilor când Jasmina apăru de după perdea cu un zâmbet larg și îmbrăcată cu un costum cu șalvari de culoarea untului. Părul îi era umed și mirosea a săpun cu fenol și a lămâie.

– Până la urmă te-ai dus acasă și ai făcut un duș? o întrebă Roger.

– Administratoarea a zis că speriam toți vizitatorii cu hainele mele murdare de sânge, așa că m-a lăsat să folosesc dușul doctorilor.

Se apropie de patul maiorului. El se simțea la fel de slăbit ca în ziua în care auzise de moartea lui Bertie și îi venise să leșine, iar ea îl susținuse.

– Nu a sărit, fu tot ce reuși să spună în timp ce îi strângea mâna caldă.

– Nu, nu a sărit, confirmă ea. Îl apucă de mână și îl sărută pe obraz, apoi pe buze. Iar acum îți datorează viața, și n-o să putem niciodată să te răsplătim.

– Dacă vrea să mă răsplătească, spune-i să se grăbească și să se însoare. Băiatul acela are nevoie de o femeie care să-l ducă pe calea cea bună.

– Amina este încă destul de slăbită, dar sperăm că o să se cunune chiar aici, la spital, zise Jasmina. Fratele și cumnata mea au jurat să stea cât e necesar ca să-i vadă așezați.

– Totul e minunat, zise maiorul. Se întoarse spre Roger, care se juca acum cu telefonul mobil. Dar mi-ai zis că sunt și niște vești proaste.

– Are dreptate, Ernest, spuse Jasmina. Trebuie să fii pregătit.

Se uită la Roger, care încuviință din cap de parcă amândoi dezbătuseră îndelung modul în care să-i comunice niște vești groaznice. Maiorul își ținu respirația și așteptă lovitura.

– E vorba de Churchill, tată, rosti Roger în cele din urmă. Mi-e teamă că în agitația de a te salva, a fost lovită sau ceva de genul ăsta, și a alunecat peste marginea stâncii, iar Abdul Wahid a zis că a văzut-o sfărâmându-se de roci până în fundul prăpastiei. Făcu o pauză și își plecă fruntea. Nu au mai găsit-o.

Maiorul închise ochii și văzu cum se întâmplase totul. Mirosi din nou calcarul rece, simți zbaterea inutilă a picioarelor sale care încercau să găsească un punct de sprijin și alunecarea lentă și agonizantă a trupului său, de parcă marea ar fi fost un magnet care îl atrăgea, și, cu coada ochiului, zări pușca alunecând mai repede pe iarba udă, descriind lent un cerc pe margine și căzând de pe stânci.

– Ernest, te simți bine? întrebă Jasmina.

Maiorul clipi, nefiind sigur dacă această scenă era o amintire reală sau doar o vedenie. Odată ce mirosul de calcar îi dispăru din nări, așteptă ca regretele să-l copleșească. Fu surprins să descopere că nu reuși să simtă decât vaga dezamăgire pe care ar fi încercat-o cineva când puloverul favorit a fost spălat accidental cu apă fierbinte împreună cu rufele albe și s-a transformat într-o bucată de cârpă de mărimea potrivită pentru un terier de talie mică.

– Mi se dau ceva medicamente? întrebă el cu ochii închiși. Mi se pare că nu pot

să simt nimic.

– O, Doamne, e paralizat, gemu fiul său.

– Nu, mă refer la pușcă, zise maiorul. Nu mă simt așa de întristat cum ar trebui.

– Ai tânjit după perechea aia de când mă știu. Mi-ai spus de nenumărate ori cum bunicul le-a separat, dar că va veni și ziua când vor fi reunite.

– Am tânjit după ziua când puteam să par important în ochii unor oameni pe care-i socoteam mai importanți ca mine, îl corectă maiorul. Eram arogant. Trebuie să fie ceva genetic.

– E un compliment simpatic pentru cineva care a stat de veghe la căpătâiul tău toată noaptea, replică Roger. Hei, uite, am primit un SMS de la Sandy.

– Păi nu ceruseși de nevastă o altă femeie? întrebă Jasmina.

– Mda, dar noaptea trecută am avut destul timp să mă gândesc și mi-am zis că un SMS lung de lângă patul de moarte al tatălui meu ar putea să funcționeze.

– Regret că te-am dezamăgit, rânji anevoie maiorul. Ai fi putut s-o impresionezi cu un panegiric.

– Îmi pare rău că ai pierdut arma pe care ți-a dat-o tatăl tău, Ernest, spuse Jasmina. Dar ai pierdut-o salvând o viață, și ești un erou pentru mine și pentru alții.

– De fapt, am pierdut arma lui Bertie. Din întâmplare era cea mai apropiată pe care am pus mâna. Nu pușca mea e pe fundul Canalului Mânecii.

– Vorbești serios? întrebă Roger.

– Și mă bucur, zise maiorul. Acum nu trebuie să mi se aducă aminte că la un moment dat am considerat-o mai importantă decât propriul frate.

– O, la dracu'l exclamă tânărul ridicând privirea de pe tastatură. Acum trebuie să-i

plătim lui Marjorie cincizeci de mii de lire fără să avem nimic în schimb.

– Presupun că firma de asigurări o să se ocupe de asta, zise maiorul, străduindu-se să rămână treaz ca să poată privi chipul zâmbitor al Jasminei.

– Ce asigurare? întrebă Roger, incredul. Tot timpul ăsta au fost asigurate?

– Nu asigurarea a fost problema. Când a murit tata, mama a continuat să plătească ratele, și după moartea ei, am făcut-o eu. Maiorul, tot mai obosit, deschise pentru scurt timp ochii ca să-i spună ceva important Jasminei. Mă mândresc foarte tare cu faptul că nu las niciodată vreo factură neplătită – altfel mi-aș da peste cap sistemul de îndosariere.

– Ești epuizat, spuse ea. Ar trebui să te odihnești după toată agitația asta.

Își puse mâna pe obrazul lui și el se simți ca un copil când febra nopții e răcorită de mâna mamei.

– Trebuie să te cer de nevastă, murmură el în timp ce adormea. Desigur, nu în camera asta oribilă.

Când se trezi din nou era întuneric, astfel că oficiul asistentelor se vedea strălucitor la capătul holului. Pe noptieră ardea slab o lampă, iar sistemul de încălzire centrală al spitalului se auzea respirând la fel de încet ca pacienții în calmul turei de noapte. O siluetă stătea pe un scaun la capătul patului; el rosti încet „Jasmina?" dar silueta se apropie și maiorul văzu că era Amina, în cămașă de noapte de spital și un halat.

– Bună seara, spuse ea. Cum vă simțiți?

– Bine, șopti el. Ai voie să te scoli din pat?

– Nu, m-am strecurat pe furiș. Se așeză cu grijă pe marginea patului. A trebuit să vin și să vă văd înainte de plecare. Să vă mulțumesc pentru că l-ați salvat pe Abdul Wahid și pentru tot ce ați încercat să faceți.

– Unde pleci? întrebă el. Vă căsătoriți mâine.

– M-am hotărât să nu mă mărit până la urmă, spuse ea. Mătușa mea Noreen vine să mă ia la prima oră, și apoi eu și George ne vom duce la apartamentul ei înainte să înceapă să se agite cineva.

– Dar de ce ai vrea să faci asta? Nu mai e nici un impediment în calea căsătoriei voastre. Chiar și părinții lui Abdul Wahid sunt acum de partea ta.

– Știu. Se tot scuză și vin cu daruri și promisiuni. Cred că deja au căzut de acord ca să-i plătească lui George facultatea de medicină.

– Nu au știut despre bătrână, sunt convins, zise maiorul. Asemenea lucruri sunt inimaginabile.

– Se întâmplă mai des decât credeți. Dar am acceptat faptul că nu au făcut-o cu intenție. Astăzi o deportează pe babornița.

– Nu o să facă închisoare?

– Nu au putut găsi o armă, iar eu le-am zis că a fost un accident. Amina îi aruncă o privire care sugera că știa exact unde era andreaua. Nu am vrut ca Abdul Wahid să mai îndure și altă rușine, și îmi place că familia lui se simte obligată față de mine.

– Ești sigură? întrebă el, iar tânăra încuviință din cap. Și de ce pleci acum?

Amina oftă și începu să culeagă scame de pe pătura subțire de spital.

– Când treci pe lângă moarte vezi altfel lucrurile, nu-i așa? Îl privi, și maiorul văzu

lacrimi în ochii ei. Mă simt de parcă l-am iubit o viață pe Abdul Wahid și am crezut că aș renunța la tot ca să fiu cu el. Trase mai tare de pătură și o mică gaură apăru când țesătura se destrămă. Maiorul fu tentat să-i oprească mâna furioasă, dar nu dori s-o întrerupă. Dar chiar mă puteți vedea petrecându-mi toată viața într-un magazin? Punând mărfuri pe rafturi, vorbind cu bătrânele cliente, verificând registrele contabile?

– Abdul Wahid te iubește. S-a întors de la marginea morții pentru tine.

– Știu. Și asta nu e o presiune asupra mea? Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Dar nu e suficient să iubești, e vorba de felul cum îți petreci zilele, ce faceți împreună, pe cine alegi ca prieteni și mai ales ce fel de muncă faci. Eu sunt dansatoare. Am nevoie să dansez. Dacă renunț la asta ca să-mi petrec viața împachetând plăcinte de porc și cântărind mere, voi ajunge să-l urăsc. Și chiar dacă el zice că pot să și dansez, se așteaptă să-i fiu parteneră la magazin. În scurt timp va ajunge să mă urască. Mai bine să sfărâm acum inimile amândurora decât să le contemplu cum se ofilesc în timp.

– Și George?

– Am vrut o familie adevărată pentru George, cu mami și cu tati, și cu un câine, și poate cu un frățior sau o surioară. Dar asta nu e decât o fotografie înrămată pe o poliță de șemineu. Nu e ceva real, nu-i așa?

– Un băiat are nevoie de un tată.

– Dacă nu aș ști asta mai bine ca oricine, m-aș duce chiar mâine la Londra, spuse ea. Își strânse brațele la piept și vorbi pe un ton care îl făcu să creadă că reflectase îndelung. Majoritatea oamenilor care mi-au aruncat vorbele astea în față de-a

lungul anilor habar n-au ce vor să spună. Habar n-au cum este să crești fără tată, și jumătate dintre ei nici măcar nu-și pot suferi tatăl.

Se așternu tăcerea; maiorul se gândi la răceala propriului tată.

– Totuși, chiar dacă nu-ți placi părinții, faptul că-i cunoști te ajută să înțelegi de unde vii. Ne măsurăm în funcție de părinții noștri și cu fiecare generație încercăm să reușim ceva mai bine.

În timp ce rostea aceste cuvinte se întrebă din nou dacă dăduse greș cu Roger.

– George va avea ambii părinți; doar că nu vor locui sub același acoperiș. Ne va avea pe mine și pe mătușa Noreen în oraș, și îl va avea pe tatăl său în Edgecombe, împreună cu Jasmina. Sper că și dumneavoastră o să aveți grijă de el. Ar trebui să învețe să joace șah.

– Jasmina s-a luptat atât de tare pentru voi doi, șopti maiorul. Va fi devastată.

– Uneori nu poți rezolva tot, spuse Amina. Trebuie să accepte asta. Viața nu e întotdeauna ca în cărți.

– Nu, nu este.

Cântări din priviri plăcile din polistiren ale tavanului fals, dar nu găsi acolo nici o inspirație ca să o facă să se răzgândească.

– Apreciez ce ați încercat dumneavoastră și Jasmina să faceți pentru noi. Vreau ca George să aibă parte de o familie cât mai mare cu putință.

– Nu cutez să vorbesc în numele altora. Încă nu am avut ocazia să-i cer oficial mâna Jasminei.

– Ce șmecher bătrân sunteți! Știam eu că voi doi puneți ceva la cale.

– Lăsând deocamdată manierele tale necizelate, tânără doamnă, rosti el pe o voce

cât mai severă, aș vrea să te asigur că tu și George veți fi întotdeauna bine-veniți în casa noastră.

– Sunteți un om tare bun pentru un bătrân nesuferit.

Se ridică și se aplecă să-l sărute pe frunte. Maiorul se minună din nou ce senzații asemănătoare îți pot stârni dragostea și durerea în timp ce o privea îndepărtându-se pe coridorul întunecat, picioarele ei reflectându-și umbrele lungi în dans pe luciul ca de apă al linoleumului.

Epilog

Priveliștea din încăperea cu pereții tapetați de cărți, care acum se numea „Camera de dimineață a moșierului", era martoră la foiala oamenilor pe terasă și pe peluza conacului. Maiorul o vedea pe doamna Rasool, strălucitoare într-o tunică de culoarea șofranului și niște pantaloni largi de mătase verde, care sporovăia veselă și agitată într-un hands-free minuscul. Microfonul îi stătea pe obraz ca o muscă grasă. Flutură un clipboard și două ajutoare în smoching alergară să conducă alți invitați spre semicercul de scaune pliante aranjate în fața unui podium scund, deasupra căruia fusese ridicat un cort simplu de campanie din pânză care flutura în briza ușoară a după-amiezii de mai. Maiorul, pe jumătate ascuns în spatele draperiei de finet, era bucuros să profite de un moment de reflecție tăcută înaintea nunții. Fusese gândită ca o adunare mică și voit neprotocolară între prieteni, și totul, inclusiv vremea văratică, părea să coopereze în acest sens. Totuși, el considera festivitățile drept o furtună iminentă, așa că simți nevoia să se îmbărbăteze pentru ceremoniile pe care trebuia să le îndure.

Auzi ușa deschizându-se. Se întoarse și o văzu pe Jasmina strecurându-se înăuntru și închizând încet ușa. Purta o tunică și niște pantaloni din mătase care sclipeau cu moliciunea rubiniului întunecat al unui vin de Porto de calitate. O eșarfă azurie, fină ca pânza de păianjen, era înfășurată în jurul capului ei ca o iluzie. Străbătu cu pași ușori covorul în pantofii fără toc și se opri lângă el.

– Nu ar trebui să fii aici, zise el.

– Mi s-a părut o greșeală să las chiar și o tradiție neîncălcată, zâmbi ea.

Îl luă de braț și amândoi priviră în tăcere adunarea musafirilor.

Roger stătea de vorbă cu muzicanții – o harpistă și doi cântăreți la sitar. Își trecu mâna peste corzile sitarului și maiorul presupuse că verifica acordajul instrumentelor și își dădea cu părerea referitor la selecția muzicală. Sectorul rezervat oaspeților mirelui se umplea, bărbații fiind în mare parte invizibili printre pălăriile mari care se clătinau încoace și încolo. Maiorul o zări pe Grace stând de vorbă cu Marjorie, a cărei pălărie se scutura violent, acompaniată de murmurele ei înverșunate. Putea numai să presupună că acceptul de a veni la ceremoniile nupțiale nu o împiedica să bârfească pe tema caracterului lor inadecvat.

Vicarul părea pierdut. Daisy refuzase să participe. Alec și Alma stăteau în primul rând, fără să-și vorbească. Maiorul era recunoscător că Alec apărase prietenia lor și îi ceruse nevestei să-l însoțească, dar acum erau nevoiți să-i suporte fața împietrită și oftaturile ofensate. Alice, vecina, intră fluturând pe ușile franțuzești, îmbrăcată într-un soi de cort din batic și cu o pereche de sandale de cânepă. Era însoțită de lordul Dagenham, abia întors din vizita anuală de primăvară de la Veneția. El trimisese vorbă că ar fi dorit să primească o invitație, dar acum părea cam uimit să găsească asemenea oameni ciudați pe peluza din spatele conacului.

– Crezi că lui Dagenham îi place cum a amenajat familia Rasool locul? întrebă maiorul.

– După incidentul acela cu școlarii și rațele, ar trebui să se considere norocos că lucrurile s-au aranjat atât de profitabil, replică Jasmina.

Autoritățile locale auziseră despre fiascoul cu vânătoarea de rațe și închiseseră imediat școala. Numai de curând, ca parte a unui plan pe termen lung instituit de

Gertrude, soția moșierului de la Loch Brae, familia Rasool închiriase fără vâlvă tot spațiul, în afară de aripa de est, transformându-l în hotel rural și alocând astfel fonduri generoase pentru ca lordul Dagenham să-și poată împărți timpul între Edgecombe și alte locuri des frecventate de înalta societate. Părea foarte nimerit ca această nuntă eclectică să fie prima pe care o organizau.

Invitații miresei – un grup foarte restrâns, alcătuit dintr-un ajutor de imam pe nume Rodney, Amina și mătușa ei Noreen, părinții doamnei Rasool și bărbatul care aproviziona magazinul cu produse congelate și care îi implorase să-l invite – începură abia acum să se adune pe terasă, de parcă ar fi fost ținuți în spatele unei frânghii invizibile. Abdul Wahid urma să-i conducă la scaunele lor într-o procesiune tradițională, la momentul potrivit. Acum stătea într-o parte, cu obișnuita expresie încruntată, de parcă dezaproba toată frivolitatea gălăgioasă din jurul lui. Nu se uita la Amina. Cei doi abordaseră o politică strictă de evitare reciprocă, a cărei rigiditate arăta clar că încă simțeau o atracție puternică unul pentru celălalt. Fără îndoială, își zise maiorul, Abdul Wahid dezaproba, de asemenea, numărul mare de genunchi cu gropițe și piepturile generoase afișate în partea rezervată mirelui. Tânărul ciufuli părul fiului său, sprijinit comod de el, cu cravata împletită stându-i strâmb. George părea total indiferent la toată agitația din jur și citea o carte.

Maiorul oftă și Jasmina râse, luându-l de braț.

– Sunt o adunătură pestriță și amestecată, spuse ea, dar asta e ceea ce rămâne după ce dai la o parte toate aparențele înșelătoare.

– Este suficient? întrebă el, punându-și mâna peste degetele ei reci. Este îndeajuns pentru viitor?

– E mai mult decât suficient pentru mine, răspunse ea. Inima mea e îndeajuns de plină.

Maiorul sesiză o ezitare în glasul ei. Se întoarse spre ea și îi dădu la o parte de pe obraz o șuviță rebelă, dar nu spuse nimic. Aveau timp să vorbească despre Ahmed și Nancy la ceremoniile care urmau. În acel moment nu exista decât o reflecție tăcută, licărind între ei precum lumina soarelui pe covor.

Afară, harpista improviza un glissando alert. Fără să se uite, maiorul își dădu seama că invitații se așezau mai bine și deveneau atenți. Ar fi preferat să rămână pentru totdeauna în acea încăpere și să privească acel chip, care radia dragoste precum ochii un zâmbet, dar nu era posibil. Își îndreptă umerii și îi oferi brațul, înclinând protocolar din cap.

– Doamnă Ali, spuse el, încântat să-i folosească acest nume pentru ultima oară, mergem să ne căsătorim?

Mulțumiri

Cu multă vreme în urmă, o mamă casnică din Brooklyn, care simțea lipsa slujbei ei agitate din domeniul publicitar, a nimerit la un curs de creație literară pe Y Street, la nr. 92. A fost o călătorie lungă și, ca în orice poveste bună, nu aș fi reușit fără ajutorul multor prieteni și străini.

Mulțumiri pentru comunitatea literară din Brooklyn, inclusiv scriitoarei Katherine Mosby, care m-a învățat mai întâi să apreciez frumusețea frazei; pentru Christina Burz, Miriam Clark și Beth McFadden, membrele grupului vechi de un deceniu, cu care am împărțit critici deloc blânde și vin ieftin; și pentru primele mele cititoare, Leslie Alexander, Susan Leitner și Sarah Tobin.

Le mulțumesc scriitorilor talentați care m-au îndrumat prin intermediul Conferinței Scriitorilor din Southampton și al programului MFA Stony Brook Southampton. Mulțumiri speciale profesorului Robert Reeves, dascăl, prieten și susținător devotat. Întotdeauna crede în elevii săi. De asemenea, mulțumiri pentru Roger Rosenblatt și Ursula Hegi; Melissa Bank, Clark Blaise, Matt Klam, Bharati Mukherjee, Julie Sheehan și Meg Wolitzer; și prietenelor în ale scrisului, Cindy Krezel și Janis Jones.

Mulțumesc Studioului Literar Bronx, care mi-a acordat premiul The First Chapter în 2005. Julie Barer a citit acel prim capitol și a așteptat trei ani și restul romanului. Mulțumesc, Julie – acum știu cum trebuie să te simți când câștigi la loterie. Mulțumiri pentru Susan Kamil, care mă face să râd atât de mult, că aș face orice îmi cere. Din fericire, este și un redactor strălucit, așa că totul merge strună. Paragraph,

spațiul de lucru pentru scriitori, mi-a oferit un birou și o comunitate. William Boggess, Noah Eaker și Jennifer Smith mi-au ușurat viața prin ajutorul lor în privința redactării.

Din spațiul cibernetic, îi mulțumesc lui Tim de la timothyhallian.com pentru sfaturile lipsite de menajamente.

Părinții mei, Alan și Margaret Phillips, au crezut întotdeauna că sunt în stare să scriu și m-au susținut mereu. Le transmit dragostea mea lor, surorii mele Lorraine Baker și, de asemenea, lui David și Lois Simonson, care au adoptat o noră străină.

Fiii noștri minunați, Ian și Jamie (care dețin drepturile asupra figurinelor din seria „Major Pettigrew"), m-au bătut la cap fără milă până la finalizarea manuscrisului. Soțul și cel mai bun prieten al meu, John Simonson, a înțeles această poveste în cele mai mici amănunte și nu o să-i pot niciodată mulțumi îndeajuns – pentru tot.

Joc în care participanții încearcă să introducă într-un recipient mici discuri pe care le manevrează apăsând pe marginea lor cu un disc mai mare; asemănător cu „fotbalul cu jetoane". (n.tr.)

Tema balului face aluzie la bestsellerul cu același nume al istoricului Edward Bulwer-Lyt-ton (n.red.)

Celebru musical despre un sat scoțian care există numai o zi într-un secol, locuitorilor părându-li-se că o sută de ani au trecut pe parcursul unei singure nopți (n.tr.)

Joc de cuvinte pornind de la numele de familie Pettigrew; în engleză, *petty* înseamnă „mic, meschin", iar *grubber* – „avar" sau, în argou, „fomist". (n.tr.)

Site specializat în pornografie zoofilă (n.tr.)

Orășel din zona de est a comitatului Kent, transformat în stațiune în perioada georgiană (n.tr.)

National Trust – prestigioasă fundație care operează în Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord, având ca scop conservarea monumentelor istorice și a habitatelor naturale (n.red.)

Operă comică în două acte care satirizează politica și instituțiile britanice deghizându-le ca fiind japoneze; a avut un număr record de reprezentații pe scena Teatrului Savoy din Londra. (n.tr.)

Termen reverențios de adresare folosit în India colonială pentru femeile europene (n.tr.)

Primul vers dintr-un celebru colind de Crăciun (n.tr.)